

Ľubomír Stanček

Všedné dni s Božím

Slovom

1/3

- od pondelka 1. adventného týždňa po veľkonočnú vigíliu

ĽUBOMÍR STANČEK

VŠEDNÉ DNI S BOŽÍM SLOVOM

Od pondelka 1. adventného týždňa po veľkonočnú vigíliu

1. diel

Vydal
Kňazský seminár biskupa Jána Vojaššáka
Spišská Kapitula – Spišské Podhradie

Cenzorský posudok:

Poľanovce 26. 4. 1996

IMPRIMATUR:

ThLic. Alojz Frankovský

Spišská Kapitula 4. 5. 1996

Č. 54/1996

Mons. Doc. ThDr. František Tondra,
sídelný biskup spišský

reedícia v r. 2013

P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM

Jazyková úprava: Júlia Kubicová

Grafická úprava: Júlia Kubicová

ISBN 80-7142-042-5

EAN 8071420433

ÚVOD

Boží ľud sa zhromažďuje Slovom živého Boha, ktoré všetci žiadajú z úst kňaza. Keďže nik nemôže byť spasený, ak najprv neuveril, prvou povinnosťou kňaza je zvestovať Božiu blahozešť. Ohlasovaním radostnej zvesti plní Pánov príkaz:

„Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvorenstvu“

(Mk 16,15).

Slovom spásy sa viera u neveriacich roznečuje a u veriacich udržuje. Ňou vzniká a rastie pospolitosť veriacich podľa slov Apoštola:

„Teda viera je z hlásania a hlásanie skrze Kristovo slovo“

(Rim 10,17).

Kňaz má teda konkrétnu úlohu, aby svojím príkladným správaním privádzal pohanov k oslave Boha, alebo priamou kazateľskou činnosťou ohlasoval neveriacim i veriacim Kristovo tajomstvo, podával kresťanské pravdy, vykladal učenie Cirkvi a rozoberal denné problémy v Kristovom svetle.

- Neučia vlastnú múdrosť, ale slovo Božie a naliehavo vyzývajú všetkých k obráteniu a svätosti –

(Druhý vatikánsky koncil, *Presbyterorum Ordinis*, 4).

Služba slova nemôže byť len nedeľnou a sviatočnou záležitosťou, ale dennodenným chlebom, ktorý napomáha rast v kresťanskom živote malým i veľkým, starším i deťom..

V tomto duchu prijmime aj túto knihu **Všetné dni s Božím slovom** ako každodenný pokrm, ktorý je dielom Ducha Svätého v živote kňaza – autora P. ThDr. Ľubomíra STANČEKA, CM, prednášateľa homiletiky na TI v Spišskej Kapitule a špirituála.

Verím, že táto zbierka homílií na všedné dni veľmi pomôže kazateľom i poslucháčom Božieho slova v ich duchovnom raste.

Spišská Kapitula, 10. 7. 1996

Mons. Štefan SEČKA

vicerektor Kňazského seminára biskupa J. Vojtaššáka

Oslovenie na začiatku cirkevného roka

Začínáme prežívať nový cirkevný rok.

Aký to bude rok v našom živote, rodine, farnosti, národe a na svete?

Zaiste patríme medzi tých, ktorí v takýchto chvíľach začínajú s optimizmom. Chceme využiť dni nového roka na získanie nových milostí, odstránenie chýb, omylov a nedokonalostí, ktorých sme sa doteraz nezbavili. Chceme povzniesť svoju dušu k Bohu, ale zároveň si uvedomujeme, že to môže byť aj rok, kedy nás Pán povolá pred svoj súd.

Začnime preto od začiatku kráčať tou správnou cestou – celkom a celí sa darujme Ježišovi.

K tomu nás povzbudzuje aj dnešné evanjelium.

Je to odpoveď stotníka: „**Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie**“ Mt (8,8).

Zaujímavá udalosť, stretnutie. Ježiš je už v Palestíne známy ako zázračný divotvorca. Uzdravuje, lieči, učí. Počína si ako taký, ktorý má zvláštnu moc. Ľudia za ním prichádzajú s rôznymi pohnútkami. Jedným stačí vidieť a počuť Ježiša. Iní, obťažaní chorobou, chcú sa dotknúť aspoň obruby jeho rúcha a chcú byť zdraví. Ďalších chorých zasa prinesú rodičia či priatelia. Všetci sú však Židia.

Za Ježišom prichádza i rímsky dôstojník, pohan. Neprichádza prosiť Ježiša za seba, ale na veľké prekvapenie prosí za svojho sluhu. Zaiste musel ho veľmi milovať, alebo mu bol za niečo zaviazaný. Nevieme. To však nie je podstatné. Podstatné je, že jeho sluha je vážne chorý. Stotník by mu rád predĺžil život, a preto prosí: „*Pane, sluha mi leží doma ochrnutý a hrozne trpí*“ (Mt 8,6). Ježiš sa potešil stotníkovej prosbe. Všetci okolo Ježiša sú prekvapení: Pohan prosí Ježiša? Ježiš chce potešiť stotníka a hneď odpovedá: „*Prídem a uzdravím ho*“ (Mt 8,7). Tu stotník svojou odpoveďou prekvapí všetkých prítomných.. Uvedomuje si, aký je rozdiel medzi ním a Ježišom, a tak povie: „*Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie*“ (Mt 8,8).

Ježiš videl v srdci stotníka viac, ako prítomní v jeho prosbe. Stotníkove slová hovoria o čnostiach, ktoré tento pohan nosil vo svojom srdci:

Pokora – nie som hoden...

Viera - ale poveď iba slovo...

Dôvera - a môj sluha ozdravie...

Láska - aj ja som podriadený človek...

Ale aj takto on cítil:

Verím, že všetko môžeš.

Verím, že mi pomôžeš.

Verím, že aj môjho sluhu máš rád.

Pane, ja som človek a ty, Pane, si veľký, mocný, keď to budeš chcieť, môj sluha môže byť uzdravený a ty sa ho nemusíš ani len dotknúť, lebo ja si nezaslúžim, aby si prekročil prah môjho domu, aby si prišiel pod strechu môjho príbytku...

Sú to úžasné slová, ktoré Ježiš nemohol odmietnuť a zároveň prítomným nepoukázať na to, o čo sa máme všetci snažiť, v čom nás predbehol pohan-dôstojník. Jeho slová uvili nádhernú kyticu čností, ktoré on nosil vo svojom srdci.

Túžba po takejto kytici čností by mala byť v srdci každého z nás v tomto novom cirkevnom roku.

Pokora, viera, dôvera, láska. Toto sa páčilo Ježišovi na stotníkovi. Zaiste sa mu to bude páčiť i na nás. Pýchu, namyslenosť a povýšenectvo je potrebné nahradiť pokorou. Namiesto sebalásky, svojich výsad a egoizmu viac si všímať potrieb druhých a konať s úmyslom, že i v blízkom je Kristus.

Neodkladať, nepočítať, ale dôverovať, že aj nás odmení Ježiš pochvalou.

Počujme slová:

Chod! A skutočne chodme.

Pod! A nájdime si čas.

Urob to! A neodkladajme.

Pane, ďakujeme ti za príklad, ktorý si nám dal cez stotníka. Tento príklad je dobrou radou do nového cirkevného roka, ak ho chceme prežiť bez chýb, omylov a zanedbaní dobra. Vieme, že nestačí len náš optimizmus, a preto prosíme o tvoje požehnanie.

Amen.

Utorok - 1. adventný týždeň

Lk 10,21-24

Radosť

Slovo širokého obsahu, a predsa, čím ďalej tým menej osvojované v praxi. Neustály zhon, napätia a povinnosti, a zdá sa, že pre radosť tam nie je miesta. Pod tlakom hmoty sa stráca aj duchovná radosť. Dieťa sa vie radovať z novej hračky len niekoľko hodín. Dospelí hľadajú radosť často tam, kde nie je a nemôže byť v hriechu.

A predsa stačí tak málo, aby sme prežili krásnu chvíľu radosti. Nemusíme čakať ani na komédiu vo filme, ani na vtip, často dvojzmyselný, ani na druhého človeka, aby nás niečím obdaril.

Nám veriacim, si stačí uvedomiť, že sme priateľmi Boha a že všetko, čo robíme, čo žijeme, má zmysel a veľkú hodnotu vtedy, ak to robíme v myšlienke, že chceme tým osláviť Boha, a to nám prinesie do nášho veriaceho srdca radosť. Vzorom a príkladom je nám sám Ježiš.

„V tej hodine zaplesal v Duchu Svätom...“ (Lk 10,21).

Ježiš sa však sám neteší. Evanjelista opisuje udalosť, ako sa učeníci vrátili natešení zo svojej prvej apoštolskej cesty. Ježišova radosť je vlastne vďakovzdávanie, že začala obroda sveta. Duch Svätý sa ešte neprejavil, je ešte v inkognite, a predsa prakticky začal už evanjelizáciu sveta cez prvých sedemdesiatich dvoch učeníkov. Chápeme Ježišovu radosť z toho, že nadišla plnosť času, keď sa blíži spása, keď Otec zabudne na urážku a odpustí vinu, a človek sa zmieri so svojím Bohom.

Blížia sa sviatky Narodenia Ježiša Krista. Myšlienka radosti je preto aktuálna. My, veriaci, nemôžeme len hovoriť o týchto sviatkoch ako o sviatkoch radosti, ale na tieto sviatky sa máme s radosťou pripraviť.

Je to čas, keď začína zima a pre kňazov čas žatvy. Je to čas, keď sa viac pristupuje ku sviatosti zmierenia. Zaiste sme už zakúsili radosť, keď sa naša duša vrátila k Bohu. Počul som o trapistoch, ktorí stále mlčia. Svoje mlčanie prerušujú radostnou rozpravou nie vtedy, keď medzi nich príde nový člen, ale vtedy, keď zomrie. Pretože keď zomrie, už neurazí viac Boha, vracia sa k nemu, a preto je vtedy u nich radosť.

Slová, ktoré povedal Ježiš osobitne učeníkom: „*Blahoslavené oči, ktoré vidia, čo vidíte vy*“ (Lk 10,23), nás môžu upozorniť na niektoré udalosti, ktoré nás tiež môžu obohatiť radosťou. Ak vidíme, že si niekto z rodiny vykonal sviatosť zmierenia, poďakujeme sa Bohu, klaknime a pomodlime sa Sláva Otcu. Keď sa lúčime s niekým na ceste do večnosti a bol dobre pripravený, oslavujeme Boha, ďakujeme, tešme sa, a nebudme smutní.

Na začiatku každej svätej omše vzbudme si radosť, že nás Boh miluje, odpúšťa nám a prijíma nás za svojich priateľov. Najšťastnejšie sú iba tie duše, ktoré sa vedia dávať a obetovať; ktoré vedia vidieť a počuť viac, ako im to umožňuje telesný zrak alebo sluch.

Tu si však musíme uvedomiť, že náladovosť nemá miesto v našom živote. Vieme, že je veľmi ťažké vychádzať v medziludských vzťahoch s ľuďmi, ktorí sú náladoví. Raz sa usmievajú a stačí niečo malé, a hneď nie je s nimi reč. Náladovosť v duchovnom živote je často nešťastie nielen pre

samotného človeka, ale aj pre širšie okolie. Preto si pospytujeme svedomie, či v tejto oblasti nemáme čo naprávať.

Veselého darcu miluje Boh. Pripomínajme si tieto slová, keď môžeme rozširovať radosť vo svojom okolí, lebo ako ovocie bude ešte väčšia radosť v nás samých. Neúprosne zaháňajme smútok.

Môžeme sa povzbudiť i **desatorom radostného života**:

1. Každý deň pros Pána Boha, aby ti dal radosť.
2. Usiluj sa o úsmev a jasnú tvár aj v nepríjemných situáciách.
3. Často si v duchu opakuj: Boh ma miluje a je stále so mnou.
4. Všetmožne sa snaž spoznávať dobré stránky blížneho.
5. Neúprosne zaháňaj zo srdca akýkoľvek zármutok.
6. Nežaluj sa a neposudzuj blížneho, lebo toto najviac skl'učuje človeka.
7. Venuj sa svojim povinnostiam s ochotným srdcom.
8. Veľkodušne sa vždy venuj svojim hosťom.
9. Zabudni na seba a usiluj sa povzbudiť trpiaceho blížneho.
10. Rozširuj radosť okolo seba a iste pocítiš aj v sebe samom radosť.

Často stačí tak málo, a tak mnoho dostaneme!

Uvedomme si to nielen teraz, v čase pred vianočnými sviatkami, hoci je zhon a napätie, ale i po celý nastávajúci cirkevný rok.

Predsavzatie: Skúsím prežiť deň s úsmevom na perách a s radostným srdcom.

Amen.

Streda – 1. adventný týždeň

Mt 15,29-37

Advent – čas zmierenia

Pred sviatkami si každá žena naplánuje čas na väčšie upratovanie bytu: utrieť prach, vyčistiť okná, čo to vylepšiť, usporiadať.... Je to pre mnohé ženy neodmysliteľná a pritom taká samozrejímavá záležitosť.

Čas adventu máme však, a to nielen ženy, ale všetci, čo užívame rozum a slobodnú vôľu, využiť predovšetkým na vnútornú očistu. Sviatosť zmierenia nie je preto druhoradou záležitosťou veriaceho kresťana.

Matúš v evanjeliu rozpráva o tom, ako k Ježišovi prichádzali celé zástupy... a Ježiš ich uzdravoval.

Hovorí sa, že v čistom byte je aj život zdravý. Vedia to najmä tí, ktorí majú byty vlhké, mokré, prípadne nie sú svetlé, dobre vetrateľné.

Podobne môžeme hovoriť aj o duši. Často sme si to zapríčinili sami a – naša duša nesie nežiadúce následky. Sme chorí. V našich dušiach je hriech. Ježiš nás však pozýva k sebe. V evanjeliu sme nečítali, že by niekoho prosil, žiadal, aby prišiel k nemu. Zástup prichádzal dobrovoľne, a to preto, lebo si uvedomoval, že Ježiš mu môže pomôcť, môže dať to, čo inde sa nedá zohnať, kúpiť, zaobstarať.

Za Ježišom prichádzali celé zástupy. Neprichádzali zo zvedavosti, z dlhej chvíle, ale ich priáním bolo, aby ich Ježiš uzdravil. Ježiš kládol na nich ruky, iní sa dotkli aspoň obruby jeho rúcha, aby ich prosba bola splnená. Ježiš vypočuje každého. V evanjeliách nemáme správnu, že by niekoho nevypočul, aj keď museli niektorí veľa o to bojovať.

Žena Kanaánčanka veľa prosila za svoju dcéru. Ježiš ju vypočul pre jej silnú vieru, hoci bola pohanka a splnil jej prianie. Zaiste medzi prítomnými bolo viac nedôverčivých. Matúš hovorí o reakcii mnohých, ktorí keď videli, že nemá hovoria, mrzáci sú zdraví, chromí chodia a slepi vidia, žasli a vlebili Boha za všetko. Nejednen zaiste sám na vlastnom tele, hoci predtým s nedôverou prišiel,

vracal sa zdravý, a to nielen po telesnej, ale i po duchovnej stránke. Ved' v nejednom prípade Ježiš povedal: „*Chod', tvoja viera ťa uzdravila!*“ (Mk 10,52). Vieme však, že niektorých chorých prepustil so slovami: „... *ale chod', ukáž sa kňazovi a prines za svoje očistenie obeť...*“ (Mk 1,44). Hriešnici však povedal: „*Chod' a už nehreš!*“ (Jn 8,11). To znamená, že Ježiš neuzdravoval len choré telá, aj keď zaiste ich bolo viac ako tých, ktorých uzdravoval na duši.

Dnes sa to potočilo. Boh dal ľuďom rozum, a preto niektorých si vyvolil za lekárov ľudských tiel. Tí navracajú zdravie. Ale aj tu si často povzdychneme: Lekár lieči, Pán Boh uzdravuje!

Pán Ježiš je prítomný i vo sviatosti kňazstva, kde prejavuje svoju duchovnú moc. Sviatostné rozhrášenie, odpustenie, ktoré kňaz vysluhuje svojim bratom a sestrám nie vo svojom mene, ale ako zástupca Ježiša na zemi, si nemôže sprostredkovať sám sebe, ale potrebuje, aby mu túto milosť udelil iný kňaz. Kto vie ohodnotiť tento malý úkon, daný Ježišom Kristom Cirkvi, ktorý voláme sviatostou zmierenia, ten nepočíta minúty strávené v príprave na túto chvíľu odpustenia hriechov.

Žasli sme už veľakrát, že Boh je voči nám taký dobrý. Kto to nepochopil, ten povie i toto: Odpustilo sa ti a môžeš hrešiť znova. Toto sú slová urážajúce Boha, potupujúce tento veľký dar. Sú to slová nevzdelanca, slová plné nelásky.

Sme slabí.

Vieme, že bez väčšej posily sa dlho nezdržíme bez nejakej slabosti, chybičky alebo omylu. Pri sviatosti zmierenia musí mať každý úmysel, ktorý voláme dobré predsavzatie, že sa budeme chrániť hriechu, zanecháme blízku príležitosť k hriechu, že budeme prosiť o pomoc k vytrvaniu v dobrom.

Vieme, že tí, ktorých Ježiš uzdravil, po čase znova ochoreli a museli zomrieť.

Musíme si uvedomiť, že časté prijímanie tejto sviatosti nás posilní až natoľko, že ľahšie vytrváme v dobrom.

Musí zvíťaziť naša dobrá vôľa.

Urobme všetko preto, aby sme si vykonali dobre túto sviatosť. Využime čas na jej prípravu a po prijatí sviatosti vykročíme s odhodlaním zostať verní Ježišovi a v takomto stave prežime i sviatky, na ktoré sa pripravujeme. Čo sme nedokázali doteraz, skúsme v tomto roku.

Áno, je potrebný poriadok a čistota našich domácností. Toto je však náš dočasný domov. Vieme, že sme povolaní k večnosti, a preto urobme očistu nášho života vo sviatosti zmierenia.

Amen.

Štvrtok – 1. adventný týždeň

Mt 7,21-27

Snaha o zhodu medzi slovami a skutkami

Všetci vieme, že najväčším nepriateľom Pána Ježiša sme často i my veriaci. Neveriaci nás oprávnenne kritizujú, keď vidia, že náš život sa rozchádza so slovami, ktoré hovoríme.

V tomto čase prípravy na sviatky Narodenia Pána Ježiša chceme skvalitniť svoj vzťah k Bohu, aby nám nebolo vyčítané, že je nezhoda medzi našimi slovami a skutkami. Pomôcť nám v tom chce i evanjelista Matúš, keď i pre nás zaznačil slová Pána Ježiša:

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 7,21).

Pán Ježiš hovorí o dvojakých základoch, na ktoré ľudia kladú svoje vzťahy k Bohu. Jedni zostávajú pohodlne na povrchu, a to pri slovách, pojmoch, múdrych výrokoch, formálnom prevedení. Druhí idú do hĺbky, až na skalú, to znamená, že sa snažia pochopiť slová Pána Ježiša a uskutočňovať ich v praxi. Vieme však z iných profesií a odborov, ako je veľmi potrebné v praxi dbať na zákazy, podklady, ktoré často zoberú veľa času, odčerpajú veľké množstvo financií, a predsa sa to vráti, keď je základ dostatočne hlboký, či pevne položený.

Bolo by priam riskantné, keby toto neplatilo tým viac vo vzťahu k Bohu. Ak sa nám zdá Pán Ježiš tvrdý, keď nazval hlupákom človeka, ktorý len počúva a neuskutočňuje jeho slovo, tak zaiste len preto, že chcel mať zo svetských poslucháčov, teda i z nás, múdrych staviteľov.

Často sa však pripájame k väčšine, ktorá si zľahčuje svoje postavenie. Chce rýchlo a čo najlacnejšie dosiahnuť cieľ. Lamentácie, slzy, pohľad na zhorenisko však nie je nič príjemné, a to nielen v materiálnej oblasti, ale i v duchovnej. Škoda, že si nevšímame, keď už nie Krista a jeho učenia, na dušu. A tu sa ukáže starostlivosť, akú sme mali o začiatky svojej viery. Pripomeňme si, že nestačí len čas prípravy na prvé sväté prijímanie, birmovku. Ako nestačia len vedomosti z prvých tried základnej školy, ako nestačia aspoň ľudovú múdrosť, ktorá hovorí, že ľahšie sa učiť na chybách druhého, ako na vlastných. Pretože aj v oblasti našej duše, viery, presvedčenia zadujú vetry a oboria sa na náš dom viery, v dospelosti detské šatôčky, tak musíme často v tichu, nenápadne, roky, veru často i za použitia zriekaní sa dobrovoľných a dovolených vecí, budovať svoj duchovný život. Odkladanie na neskoršie je znamením sklamaní, ktoré môže zničiť viac, a to si na začiatku ani neuvedomujeme. Ani zlodej sa nestal zlodejom naraz, ale postupne. Ani dobrý charakter nie je vecou jedného dňa. Napríklad aj vy, čo sa pripravujete na manželstvo. Či nie je potrebná dobrá príprava, zriekanie, ovládanie sa, sebakontrola? Dobrá príprava na manželstvo zabráni rozvodom, potratom, nevere.

Kariéra je ošial, ktorý už skrížil mnohým plány. Na dôchodku budem už iný... Infarkt, mozgová príhoda, nepredvídaná rakovina, dom stavaný na piesku. Zrádanie viery, prikyvovanie, bez slova prehliadané veci... Kde sa môže veriaci človek ozvať, zastať... Toto všetko prináša i to, že Boh sa urážať nedá. Božie mlyny melú pomaly, ale isto: „Kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojím Otcem, ktorý je na nebesiach“ (Mt 10,33).

Čo robiť? Odpoveď je v slovách Pána Ježiša: „Iba ten vojde do Božieho kráľovstva, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 7,21). A pripomeňme si slová Jakuba apoštola: „Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva“ (Jak 2,17).

Zjednotme svoje zmýšľanie s učením Pána Ježiša. Často sa môžeme presvedčiť, že s Ježišom je život ťažší, tvrdší, ale to robí naše jarmo radostným a hodnotným. Príslovie hovorí: „Bič plieska až na konci“. A my nemyslíme na koniec bolestný, ale radostný.

Vyhňime sa zlým príkladom. Nedajme príležitosť neveriacim k nášmu posudzovaniu. Nehovorme vždy a všade, čo si myslíme. Strážme svoje slová. Často si spomeňme na radu Pána Ježiša: „Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti“ (Mt 6,6).

Amen.

Piatok – 1. adventný týždeň

Mt 9,27-31

Pane, otvor nám oči

V tomto čase prípravy na sviatky Narodenia Pána Ježiša si častejšie máme uvedomiť, že máme nielen oči tela, ale i oči duše. Uvedomujeme si to najmä pri príprave ku sviatosti zmierenia, pretože neexistuje len telesná slepota, ale i duševná. A často zisťujeme, že i táto slepota nás robí nešťastnými. Práve o tejto slepote sa dajme poučiť z evanjelia.

Hoci Matúš rozpráva o telesne postihnutých slepcoch, môže i nás inšpirovať to, čo povedali títo slepci, keď kričali: „Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“ (Mt 9,27).

Život každého z nás sa podobá ceste, na ktorú sme povolani od večnosti samotným Bohom. Keď kráčame svojou cestou života, môže sa stať, že si začneme namýšľať, že život je len našou vecou, záležitosťou nášho šťastia. Preto chceme odložiť Boha, preč od Cirkvi!

Evanjelium nám pripomína, že Boh rešpektuje dar slobody, ktorý nám dal, a to aj vtedy, keď ho využijeme proti nemu, alebo ho zneužijeme.

Všimnime si počínanie Pána Ježiša. Tým, že slepcom vrátil zrak, dokázal, že je ten očakávaný Mesiáš, lenže neprišla ešte jeho hodina, preto zakazuje, aby o svojom uzdravení nikomu nehovorili. Oni i napriek zákazu odišli, a rozprávali o Ježišovi po celom kraji.

Naše správanie je napodiv odlišné. Od nás sa dnes žiada a Ježiš si to praje a prikazuje, aby sme hovorili, a my mlčíme. Bojíme sa hovoriť o Kristovi, o našom vzťahu, o tom, čo sme krásne prežili v Ježišovom spoločenstve, ako sme sa cítili po stretnutí s ním vo sviatostiach. Bojíme sa vyznať, že sme veriaci. Neprosíme o uzdravenie, často nám vyhovuje slepota. Ba naša neláska na Ježišovu lásku odpovedá až tak tvrdo, že sa farizejsky vystatujeme, že nepatríme k nemu a ako Peter na Pilátovom nádvorí hovoríme: Nepoznám toho človeka. Nevie, o kom to hovoríš. Strach, ľudské predsudky a ľudská moc nám zastierajú oči.

Ježiš však hovorí; keď my budeme mlčať, tak prehovoria skaly. Ako často by stačilo menej, ako si myslíme a náš život by bol plnší, radostnejší, šťastnejší. Ježiš na nás čaká a nechce, aby sme k nemu prichádzali cez protekciu, cez niekoho. Má na nás vždy čas. Chce pomôcť, utrieť slzu, potešiť, povzbudiť. Chce – a čo na to my?

Ježiš uzdravil oči slepcom. V slovách: „*Nech sa vám stane, ako ste uverili*“ (Mt 9,29) ukazuje sa dôležitosť jeho náuky. Otvoril a uzdravil nielen oči telesné, ale otvoril aj oči ich duší, preto sa nečudujme, že plní radosti rozprávali o Ježišovi po celom kraji.

Ježiš i dnes otvára oči duchovne slepým ľuďom. Uzdravuje ich a oni vidia veci po novom. Tak otvoril oči kedysi Šavlovi pri bráne Damasku, keď išiel prenasledovať kresťanov a urobil z neho Pavla, apoštola národov. Tak otvoril oči Augustínovi, ktorý neskôr napíše: – Neskoro som si ťa zamiloval, láska tak stará a stále nová. – Tak otvoril oči Ernestovi Psicharimu, vnukovi Renana, ktorý na pustatine v Sahare prežil pieskovú búrku. Keď prešla, zvolal na svojich vojakov: Verím, že je Boh! Verím v neho! Potom pricestoval do Paríža a dal sa pokrstiť.

Aj dnes Ježiš otvára mnohým ľuďom oči, ktorí trpeli duševnou slepotou.

Ježiš nám cez svoje učenie, ktoré poveril cez Cirkev hlásať, uzdravuje oči. Čím viac dôverujeme tomuto „lekárovi“, tým rýchlejšie nadobudneme uzdravenie, prípadne predídeme vážnejším ochoreniam. Cítíme teda, ako je potrebné pravidelne sa stretávať s Ježišom, lekárom našich duší a nechať sa ním uzdraviť. Uvedomujeme si, že patrí sa, aby sme rešpektovali Ježišove príkazy, nariadenia a rady.

Áno, nie každý prežije sviatky Narodenia Pána Ježiša tak, ako si to praje Boh. Je to však nielen vecou našej cti, ale musíme si uvedomiť, že je to aj vecou našej odmeny a trestu na konci nášho života. Kto môže pochopiť, nech pochopí – takto často končí Ježiš svoje poučenie. A platí to i pre nás.

Amen.

Sobota – 1. adventný týždeň

Mt 9,35-10,8

Kňazské poslanie laika v dnešnom svete

Veľa sa hovorí o **zodpovednosti**. Nielen na pracoviskách, ale i v rodine a musíme si povedať, že je povinnosťou nás kresťanov si uvedomiť, že sme zodpovední aj za svoju vieru. Túto ťarchu nemožno položiť len na plecía kňazov. Dnes si čím ďalej tým viac uvedomujú túto zodpovednosť i laici, rodičia, slobodní, dospelávajúca mládež i tí skôr narodení. A to práve pod vplyvom doby, ktorú žijeme a v ktorej nám znejú slová Pána Ježiša z tohto evanjelia.

„Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu!“ (Mt 9,37-38)

Vieme, že Pán Ježiš berie prirovnanie z bežného života tej doby, v ktorej žil a veci či udalosti, ktoré boli známe všetkým jeho poslucháčom.

Práca na poli, najmä počas zberu úrody, bola ťažká, ale o to radostnejšia, ak tí, ktorí tam pracovali, boli dobrí robotníci.

Táto myšlienka sa prenáša i na spoločenstvo nás veriacich. Doba, do ktorej nás Boh povolal, si tiež vyžaduje dobrých robotníkov vo všetkých oblastiach duchovného života. Druhý vatikánsky koncil môžeme prirovnáť k svetlu, ktoré osvietilo miesto, kde bola tma. Kde sa však objavilo, poukázalo na množstvo skrytých rezerv, a to sú dnes tí, čo sa nemohli, nemajú sil, alebo im v tom niečo iné bráni, zasvätiť život ako kňaz či rehoľná sestra a sú to všetci ostatní veriaci.

Preto sme svedkami, že po Druhom vatikánskom koncile sa ponúka široká možnosť spolupráce veriacich s kňazom. Kňazstvo ako sviatosť ostáva i naďalej, ale kňaz pre množstvo inej práce má sa podeliť s niektorými prácami so svojimi veriacimi. Príprava cirkevných slávností, starosť o chorých, otázka misií, mládeže, liturgie a opráv nie je len vecou kňaza, ale i veriacich. Veď veriaci lepšie poznajú farnosť a v posledných rokoch sa musia kňazi rýchlejšie meniť vo farnostiach. Kňaz odíde, ale farnosť ostáva. A stav farnosti po stránke duchovnej, ale i materiálnej je vizitkou celej farnosti. Smutné je, že iniciatívu v mnohých farnostiach čakajú len od kňaza. Kňaz sa má chápať ako koordinátor. Kňaz je vysluhovateľom sviatostí, modlí sa za svoju farnosť, ale mnohé veci by sa dali vylepšiť: vyučovanie náboženstva, duchovné spoločenstvá, príprava na manželstvo, opravy budov, ale i vec liturgie. Väčšia ochota zapájať sa najmä spevom, dospelí čítaním textov Svätého písma pri svätých omšiach a obradoch, výzdoba kostolov, taktiež starosť o chorých, pripraviť ich na sviatosť, nezabúdať na dôstojnú prípravu na stretnutie s Bohom pri smrti. Pomôcť im i materiálne, nájsť si čas ich viac porozumieť, vypočuť ich ubolené srdcia.

Že nie je čas a je veľa povinností? Že sa nechceme príliš angažovať? Škoda! Toto všetko sú však milosti, zdroj Božieho požehnania. Veď poznáme slová Pána Ježiša: Ani pohár podaný priateľovi z lásky neostane bez odmeny; Nevid' smietku v oku svojho brata, keď vo svojom brvno nebadáš; Keď ťa niekto udrie po líci, nastav mu aj druhé. Toto nie sú frázy. To je často návod na apoštolát veriacich. Veď kňaza často neprijmú len preto, že chápu jeho poslanie tak, že za to má zaplatené a je to jeho povinnosť. Keď však vidia veriaceho muža a ženu urobiť viac, ako sa od nich žiada a robiť to z hlbších pohnútok, dokážu sa na Krista pozerať neveriaci alebo ľahostajní kresťania celkom iným spôsobom.

Zaved'me taktne niekedy reč aj na duchovnú prípravu na vianočné sviatky. Na skutočnú podstatu sviatkov a nielen na čo najbohatšie, exkluzívne darčeky. Uvedomme si, že môžeme spraviť radosť niekomu milou návštevou. Nezabudnime na chorých a starých. Keď nás prídu navštíviť, majme pre nich slovo povzbudenie a lásky.

Ako veľmi potrebuje naša doba nové kňazské a rehoľné povolania! Potrebuje však aj obetavých veriacich zo všetkých vekových vrstiev a stavov. Otvorme svoje srdce Ježišovi! Bud'me si vedomí zodpovednosti za spásu nielen svojej nesmrteľnej duše, ale aj duší, ktoré sú nám zverené.

Amen.

Pondelok – 2. adventný týždeň

Lk 10,1-9

(Vhodná ako detská kázeň na sviatok sv. Mikuláša)

Ježiš čaká na našu lásku

Dnešný deň si pripomíname sviatok jedného svätca, ktorého zvlášť máte radi vy, chlapci a dievčatká. Je to svätý Mikuláš.

Jeho životopis poznáte. Pripomeňme si, že mal veľmi rád Pána Boha. Veľmi sa chránil hriechu, aby ním neurazil Boha. Okrem toho zvlášť si ho pripomíname i pre jeho dobrú vlastnosť – **štedrosť**. Nebol lakomý. Bol rád, keď niekomu spravil radosť, hoci len malým darčekom. Jeho darčeky zachránili ľudí od hriechov.

Stalo sa, že jedna rodina bola veľmi chudobná. Žil v nej otec s tromi dcérami, ktoré sa chceli vydať, ale boli chudobné a nemali veno. Otca to veľmi trápilo, a preto sa rozhodol, že dievčatá nahovorí na hriech, aby si mohli zarobiť peniaze a mohli sa tak vydať.

Vieme, deti, že hriech je veľké zlo. Najväčšie zlo na svete! Preto sa ho musíme chrániť. A keď nás na hriech niekto chce nahovoriť, nesmieme ho nikdy poslúchať! Keby to bola hneď aj mama, otec alebo aj ja. Na hriech nesmie nikto nikoho nahovárať!

Dozvedel sa o tom aj jeden muž, Mikuláš. V noci tajne cez otvorené okno hodil do izby mešec peňazí. A tak otec potom už neposlal dcéry, aby si hriechom zarobili peniaze. Už ich nenahováral na hriech a dcéry sa mohli vydať. Mikuláš takto zachránil sestry, ale i ďalších ľudí. Mikuláš vedel, že Bohu sa páči jeho štedrosť, ktorou chráni duše ľudí pred spáchaním hriechu. Získaval si tak zásluhy pred Pánom Bohom, ale nechcel aby o tom vedeli ľudia. Tí sa snažili vypátrať štedrého darcu, lebo sa mu chceli poďakovať za jeho štedrosť. Jednému otcovi sa ho podarilo pri takomto dobrom skutku aj prichytiť. Otec sa mu poďakoval, ale Mikuláš odišiel z tohoto mesta, pretože nechcel, aby mu ľudia preukazovali vďaku a službu za to, čo robil pre dobro ich duší. Dlhو žil mimo ľudí, kde sa modlil a oslavoval Pána Boha.

Po čase pocítil túžbu vrátiť sa medzi ľudí. Bolo to práve v čase, keď v meste Mýry zomrel biskup a nevedeli, kto by sa mal stať novým biskupom. Jeden starý biskup dostal vnuknutie, aby za biskupa vysvätili toho, kto prvý vkročí ráno do kostola. a bol to Mikuláš, ktorý sa chcel hneď za rána v kostole pomodliť. Keď mu oznámili tieto slová, Mikuláš to prijal, lebo to chcel Pán Boh, a tak sa stal biskupom. Svätý Mikuláš je znázorňovaný s biskupskou palicou-berlou v rukách, na hlave má biskupskú čiapku-mitru, na ruke má biskupský prsteň a v ruke drží tri jabĺčka, ktoré sú symbolom toho, ako zachránil od hriechu tri dievčatá. Mikuláš aj potom ako biskup veľmi pomáhal chudobným, chorým, navštevoval väzenia. Preto ho dnes oslavujeme a pripomíname si jeho štedrosť a dobročinnosť.

Deti, aj vaši rodičia sú štedrý. Ved' ako vás poznám, veľmi sa o vás starajú. Často vás obdarúvajú novými vecami. Ved' nielen šaty, čo máte na sebe, ale aj dom, v ktorom bývate, jedlo, čo máte na stole, je z práce ich rúk. Rodičia pracujú a rozdeľia sa i s vami. A za túto ich službu sa patrí, aby aj deti boli ku svojim rodičom. štedré. Pýtate sa ako? Pozrite, keď poslúchate rodičov na prvý príkaz, nevyhovárate sa na súrodencov, ale rozkaz vykonáte bez šomrania, odkladania a čo najskôr a dobre – to je pre rodičov radosť. Ale môžete to dokázať i tak, že sa staráte o svoje hračky, veci, knihy, šaty, že si ich šetríte, opatrujete, máte v poriadku. Veru, v nejednej vašej izbe je to naopak. Mama musí stále chodiť za vami a upratovať po vás. Preto od dnešného večera, ak skutočne chcete mamičke pomôcť, bez toho, aby vám prikazovala upratať si veci, spravíte si to aj sami.

Chlapci a dievčatká, dnes si po sv. omši pripomenieme sviatok Mikuláša aj malou slávnosťou. Príde medzi nás Mikuláš, aby vás obdaroval malými darčekom za to, že chodíte do kostola. Viem, niektorým z vás sa často ani nechce. V televízii dávajú počas sv. omše rozprávku a doma je lepšie ako cestou do kostola, hlavne keď je zima. Verím však, že sa naučíte i zaprieť, ovládať sa a naučíte sa častejšie prísť aj sem, do kostola. Viem však, že vy často zabúdate na túto povinnosť, a preto teraz za vás poprosím rodičov, aby nemali strach, aj keď je chladnejšie a prišli s vami do kostola aj inokedy.

Preto prosím rodičov, aby svoje deti obdarúvali nielen vecami materiálnymi, ale aj duchovnými. To znamená milosťami, často sa za deti modlili, ale ešte lepšie, aby sa modlili spolu s vami, deti. Verím, že bude i v ďalších našich rodinách obyčajnou, že v nedeľu celá rodina ide na svätú omšu, že doma ostane iba ten, kto je ozaj chorý.

Prosím dnes sv. Mikuláša o príhovor u Pána Ježiša za nás, aby sme sa vedeli zriekať, vedeli sa medzi sebou rozdeliť a neboli lakomí.

Amen.

Kto chce, vidí úžasné veci

Do obdobia adventu patrí aj návšteva kňaza ku chorým, ktorí nemôžu pre svoju chorobu alebo starobu navštíviť kostol, a tak prijať sviatosť zmierenia a pomazanie nemocných. Sú však i také prípady, kde synovi či dcére nezáleží na svojej duši a tým viac zanedbáva i svojich starých rodičov a neumožní im prijať tieto sviatosti. Máme však medzi sebou bratov a sestry, ktorí hoci ich neviažu rodinné vzťahy, často iba susedské vzťahy, a postarajú sa o prijatie sviatosti pre týchto starých a nemocných. Teším sa ich obetavosti, láske a ochote pomôcť týmto starším veriacim. Tento vzťah nám pripomína udalosť z tohto evanjelia.

Ježiš učil v jednom dome obklopený farizejmi a zákonníkmi, ktorí si o sebe mysleli, že sú najpríkladnejší veriaci synovia Abraháma, Izáka a Jakuba. A predsa to, čo sa vtedy odohralo, hovorí o niečom inom.

Nestačí len hovoriť: Pane, Pane, - prízvukoval Pán Ježiš, lebo viera bez skutkov je mŕtva. A o tom hovorí počínanie mužov, ktorí priniesli ochrnutého človeka a pokúšali sa dostať ho dovnútra a položiť ho pred Ježiša. Ale keď pre zástup nenašli priechod, kadiaľ by ho vniesli, vystúpili na strechu a cez povalu ho na lôžku spustili priamo pred Ježiša. On, keď videl ich vieru, povedal: *„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy“* (Lk 5,20).

Tieto slová vyvolali u „dokonalých“ prítomných otázky: Ktože to je? Veď sa rúha! Kto môže okrem Boha odpúšťať hriechy? Oni počúvali Ježišove slová, ale ich neprijímali. Ich srdcia boli ďaleko od Ježiša, hoci telesne boli tak blízko.

Ježiš však poznal ich myšlienky a odpovedal im: *„O čom to premýšľate vo svojich srdciach? Čo je ľahšie – povedať: „Odpúšťajú sa ti hriechy,“ alebo povedať: „Vstaň a chod?“* (Lk 5,23). A vzápätí im podá dôkaz, že on je skutočne očakávaný Mesiáš, keď povie: *„Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy“* – povedal ochrnutému: *„Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a chod domov!“* (Lk 5,24). A chorý pred nimi si vzal lôžko a chváliac Boha šiel domov. Evanjelista nám však zapísal i reakciu prítomných, ktorí uverili v božstvo Ježiša Krista, keď napísal: Všetkých sa zmocnil úžas a vlebili Boha, a plní bázne hovorili: *„Dnes sme videli obdivuhodné veci“* (Lk 5,26).

Veriaci kresťan, ktorý sprostredkuje túžiacemu bratovi alebo sestre stretnutie s Bohom vo sviatostiach, vie, ako sa títo tešia a radujú. Neraz i kňaz, má z takýchto stretnutí veľkú radosť, pretože sú to často nepochopiteľné veci, v ktorých vidieť radosť a silu Ducha Svätého. Záleží však od toho, ako sme disponovaní, to znamená, ako sa pripravíme, otvoríme Pánu Ježišovi, ako si pre neho nájdeme čas, prípadne, či mu oddáme celé svoje srdcia. To je potrebné, keď sa chystáme na stretnutie s Pánom Ježišom. Robiť to z presvedčenia a uvedomujúc si, že sa nejedná o každodennú udalosť. Pripomeňme si aj slová stotníka, ktorého Ježiš pochválil za slová: *Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu“* (Lk 7,6). To si majú uvedomiť aj tí, ktorí sprostredkujú niekomu tieto sviatosti, že aj na nich s láskou pozerá Pán Ježiš a chce aj ich za to požeňať, odmeniť ich námahu, starostlivosť a lásku.

Ak niekto z vás niekomu sprostredkoval zmierenie s Bohom a tento potom zomrel, vie, aká je to pre veriaceho úžasná radosť, ale zároveň aj sila, že ten, komu sme sprostredkovali zmierenie s Bohom, za nás prosí, prihovára sa, aby sme sa aj my stretli s Ježišom Kristom zmierením.

Mužov z tohto evanjelia neodradil ani akrobatický výstup na strechu, odkiaľ spustili lôžko s chorým. Nás to mnohokrát nestojí tak veľa, snáď trocha dobrej vôle a času, a hoci sa chorému nevráti zdravie tela, ale vráti sa zdravie duše, ktoré strácame vedome a dobrovoľne spáchaným hriechom.

Vzbudíme si túžbu vo svojich srdciach, že sa neuspokojíme len s konštatovaním, že ja som sa dobre pripravil na sviatky Narodenia Pána Ježiša, ale že chceme opravdivú radosť sprostredkovať

všetkým, ktorí túžia po Ježišovi, ale ich podlomené zdravie a choroba im to neumožňuje, aby prišli osobne do kostola.

Spomínam si na viaceré prípady, keď mi po vyslúžení sviatostí dotýční zomreli priamo pred očami a ja som mal pocit, akoby čakali len na tento okamžik. Je to vzácna a tak cenná chvíľa, keď rozhoduje o večnosti! Často sa stáva, že po prijatí sviatostí sa ešte viac uľaví na duši i na tele, a sám chorý hovorí o tom, aká je to úžasná vec.

Modlime sa dnes, aby sme i takto dosvedčili svoju lásku k Ježišovi, ktorého vidíme v našich bratoch a sestrách.

Amen.

Utorok – 2. adventný týždeň

Mt 18,12-14

Znova v náručí Otca

- *Čo si, prosím vás, teraz o mne myslíte, - pýta sa kňaza po sviatosti zmierenia roky nepraktizujúci svoju vieru.*
- *Mám radosť, že som do svojej siete chytil rybu, ale viem, že to nie je moja záležitosť. Za vás sa musel niekto veľmi modliť.*

A často počuť, že je to zaiste pravda: bola to matka, otec, manželka, ktorí neraz zopli ruky k modlitbe za obrátenie márnотratného dieťaťa.

Pán Ježiš vo svojej škole apoštolom viackrát hovoril na tému obrátenia. spomeňme si na podobnosť o márnотratnom synovi, ale pripomeňme si aj udalosť z Golgoty, keď jednému lotrovi na jeho prosbu odpovedal: „**Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji**“ (Lk 23,43).

Za Ježišom prichádzalo mnoho ľudí. Medzi nimi boli mnohí, ktorí si svoj život pokazili hriechom, buď verejným alebo skrytým, a všetkých rovnako na tieto chyby upozorňovalo svedomie. Nejednen sa pokúšal zanechať zlú cestu, vrátiť sa späť a začať žiť odznova. Návraty sú však vždy veľmi ťažké. Ježiš vedel o našich slabostiach, preto raz povedal i tieto slová: „*Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov, aby sa kajali*“ (Lk 5,32). Kto myslel s nápravou vážne, tomu Ježišove slová zneli ako balzam na ubolenú dušu, bol to liek nevidanej hodnoty.

Niečo podobné počujeme i dnes z evanjelia: „*Čo myslíte? Keby mal niekto sto oviec a jedna z nich by zabúdila, nenechá deväťdesiatdeväť na vrchoch a nepôjde hľadať tú, čo zabúdila? A keď sa mu ju podarí nájsť, veru, hovorím vám: Bude mať z nej väčšiu radosť ako z tých deväťdesiatich deviatich, čo nezabúdili.*“ A k týmto slovám Ježiš dodá ešte vysvetlenie: „*Tak ani váš Otec, ktorý je na nebesiach, nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých*“ (Mt 18,12-14).

V našom živote sa stávajú aj také veci, že vieme posúdiť hriech, chybu svojho blížneho. Robíme často opak, ako by to urobil Pán Ježiš. Nalomenú trstinu dolomíme, hasnúci knôtik uhasíme, súdime, akoby nás niekto poveril a dal moc vyniesť rozsudok. Často v našom oku brvno nebadáme, ale smietku v oku blížneho zbadáme hneď. Hľa, a tak sa cítime šťastní, keď je situácia opačná, keď sa jedná o nás. Keď nás ťazia naše výčitky svedomia za naše hriechy a nájde sa brat, sestra, ktorý namiesto výčítok vie nás povzbudiť, aj keď s vážnou tvárou povie, aké sú naše povinnosti, čo máme hneď, alebo čo najskôr spraviť a ktorý nás v našich ťažkostiach ešte viac nepritlačí k zemi, ale naopak, svojím príkladom, dobrou radou, modlitbou podrží. Keď cítime v sebe tmu a ďalšie následky po našich hriechoch, keď nevidíme cestu a brat, sestra ukáže svetlo, ktorým je pre nás veriacich Ježiš Kristus.

Toto je učenie Ježiša Krista, toto si musí udržať aj Cirkev a toto si musíme osvojiť všetci, ktorí sa považujeme za veriacich. Zostať verní, vedieť nájsť cestu domov, do domu dobrého Otca, hoci sme už dávno márnотratní synovia. Otec odpustí skôr, ako si myslíme. Jeho láska vysoko prevyšuje našu nenávisť. Jeho láska k nám ho priviedla, aby zomrel za nás. Veď sám to krátko pred smrťou povedal: „*Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov*“ (Jn 15,13). Tieto Ježišove

slová nesmú odznieť nahlucho. Čakajú našu odpoveď. Žene pristihnutej pri cudzoložstve, ktorú priviedli pred Ježiša, povedal: „Nikto ťa neodsúdil?“ Ona odpovedala: „Nik, Pane“. A Ježiš jej dodal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“ (Jn 8,10-11).

Často si máme pripomenúť svoje slabosti. Často sa vracat' k tomu, čo nám bolo odpustené a vzbudzovať si túžbu viac neuraziť hriechom Boha. Pripomenúť si lásku, ktorá čaká na našu odpoveď.

Pavol v Liste Korinťanom hovorí: „Čo by som hovoril jazykmi ľudskými aj anjelskými a lásky by som nemal, ničím by som nebol...“ (Kor 1,1-13). Láska je najväčšia čnosť. V Starom zákone platilo opačne: Oko za oko, zub za zub. Ježiš však vyhlásil príkaz lásky Milovať budeš Pána, Boha svojho... To však vyžaduje chuť pracovať na sebe. Odstrániť blízku príležitosť k hriechu. Odstrániť všetko, čo nie je láska! Je to vecou cti nás kresťanov, ak chceme žiť ako nám prikázal Kristus a ak chceme za svoj život prijať zaslúženú odmenu.

Nemajme strach zo sviatosti zmierenia. Hoci kňaz je len slabý človek, je si však vedomý, že nie on odpúšťa, ale ten, ktorého vo sviatosti zmierenia zastupuje. Priznám sa, že neraz mám radosť z vás a mnohí ste mi osobne príkladom.

Amen.

Streda – 2. adventný týždeň

Mt 11,8-30

Ježiš volá všetkých

Zaiste ste už aj vy zakúsili sklamanie. Keď ste boli v práve a zvíťazila nepravda. Často bolí konštatovanie: Nemám známosť, protekciu, nemám peniaze na všimné, a preto tí, čo toto majú, tým nič nechýba.

Jeden nás však nesklame. Je to Ježiš, ktorý nesľubuje výhody tu na zemi, nesľubuje raj na zemi, ale keď sme unavení, zopakujme si slová z evanjelia:

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 11,28-30).

Zvlášť znejú Ježišove slová. Bremeno – a vraj ľahké? Zaiste. Ved' Ježiš o sebe povedal: Ja som pravda. Ježiš klamať nemôže.

Keď uveríme Ježišovým slovám, rýchle sa presvedčíme o ich pravdivosti. Ak sme sa celí oddali Kristovi, vedeli sme namiesto urážok v utrpení, nešťastí a smútku šepkať i meno Božie ako modlitbu. A aj telo priam akoby dostávalo silu, ktorá bola odmenou za našu vernosť Ježišovým slovám. Každá choroba a utrpenie akéhokolvek druhu sú následkami dedičného hriechu, ale i za naše osobné hriechy.

Preto zvlášť by sme si mali povšimnúť radu, ktorú nám dáva veľký ctiteľ ukrižovaného Ježiša Krista, sv. Ján z Kríža, v knihe Milovníkom kríža, kde píše, aby sme si priali tu na zemi očistec za svoje hriechy, pretože nevieme si predstaviť tú bolesť po smrti, keď nám za naše hriechy bude zabránené vidieť Boha z tváre do tváre. Tieto jeho slová už ne jeden z vás pozná čiastočne i z praxe života. Vedieť prijať kríž bez reptania, šomrania, otázok: Prečo ja?! Za čo mám trpieť? Naučiť sa žiť bez výčitiek, že ten, čo nechodí do kostola, čo sa nemodlí, sa má lepšie.... Naučme sa šepkať slová, ktoré sa modlil Pán Ježiš v Getsemanskej záhrade: „No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ (Lk 22,42). A tieto slová sa nám stanú vzpruhou v utrpení.

Pavol apoštol zažil mnohé súženia, ťažkosti pre Ježišovo meno, a preto nám na povzbudenie v takýchto chvíľach napísal: „Viem, komu som uveril a som si istý“ (2 Tim 1,12). Čím si je Pavol istý? Istý v tom, že čo robí v spojení s Kristom, nie je vykonané nadarmo. Bude mu to raz odmenou. Takto

chápeme aj jeho neskoršie slová: Dobrý boj som bojoval, vieru som si zachoval, už mi je pripravený veniec...

Poznám mladú ženu, ktorá je slobodná. Nemohla sa vydať pre svoju chorobu. Kto ju vidí po prvý raz a vie o jej chorobe, chcel by ju poľutovať, ale to je len chvíľa, pretože táto mladá žena vie priam majstrovsky okolo seba šíriť zvláštnu silu radosti, spokojnosti. Vie zaťat' zuby, keď trpí, nestážuje sa, vie – rozdávať zo svojho utrpenia nie utrpenie, ale ovocie radosti. Nejedna jej preto zverí svoje ťažkosti, prosí o modlitbu. Sú to žité slová v praxi, ktoré povedal Kristus v evanjéliu: „Moje jarmo je totiž príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 11,28-30).

Pri svojich krížoch si uvedomme, že zároveň s nimi sa nám ponúkajú aj veľké milosti. Snažme sa pochopiť i naše príslovie, ktoré si máme správne vysvetliť: „Koho Pán Boh miluje, krížom ho navštevuje“. Nechápme utrpenie a kríže vždy ako trest za naše hriechy. Raz zaiste spoznáme, že to, čo nám bolo často nepríjemné, ťažké, vlastne nás uchránilo od mnohých hriechov, pádov, možno aj od večného zatratenia. Koľko konverzií, návratov k Bohu priviedlo utrpenie a jeho pochopenie? Človek sa často pozabudne, keď je mladý, zdravý, darí sa mu, ale čo keď príde choroba? Jedine viera vie dať správnu odpoveď na otázku, prečo majú chorí celý život trpieť. Čo je to za život, byť pripútaný roky na posteľ? Ani takýto život nie je zbytočný. Aj takýto život má hodnotu. Viera hovorí o živote po živote. Verím v život večný, takto sa modlíme v modlitbe Verím v Boha.

A toto sa musíme učiť prijať, žiť, plniť Božiu vôľu.

Kto takto pochopí utrpenie, nebude nikdy sklamaný. Sklamanie však spozná ten, kto nepochopí zmysel života v spojení s Bohom.

„Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach“ (Mt 10,33).

Amen.

Štvrtok – 2. adventný týždeň

Mt 11,11-15

Kto je pred Bohom väčší?

Zaiste poznáte, čo to je „naj“. Najväčšia hora Everest – 8 847m nad morom, najväčší ostrov Grónsko, najväčší poloostrov je Arabský, najľudnatejší štát je Čína, najväčšia teplota je v Líbii – plus 58 stupňov celzia a podobne.

A kto je asi pred Bohom najväčší? Na túto vážnu myšlienku nás inšpiruje aj toto evanjelium.

Pán Ježiš povedal zástupom: „Veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodil zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ. Ale ten, kto je v nebeskom kráľovstve menší, je väčší ako on“ (Mt 11,11).

Ježiš týmito slovami chce nám povedať, že Ján svojou osobnosťou je zaiste veľký svätec. Chce nám však povedať, že svojím pôsobením patrí ešte do radu starozákonných poslov Božích, a teda k predošlému poriadku spásy, ktorý je menej dokonalý a nemôže sa vyrovnáť Novému zákonu. Preto aj príslušníci Starého zákona, nech boli už akokoľvek veľkí svätci, v tomto zmysle sú menší ako príslušníci Nového zákona, ktorí požívajú dobrá vyššieho poriadku.

Ježiš však poukazuje na farizejov, ktorých volá „násilníkmi“, pretože chcú sa zmocniť Kristovho diela, aby ho zničili a pritom zabraňujú iným vstupovať do Božieho kráľovstva. Im v tomto prípade by viac patrili slová, aby sa naučili počúvať obsah jeho slov.

Text evanjelia nás však chce upozorniť, aby sme sa v našom živote nedali na takú cestu ako farizeji. Viera to nie sú len vonkajšie znaky a prejavy k Bohu, ale to je aj vnútorné presvedčenie, záležitosť myšlienok. Ďalej si uvedomme, že ako novozákonní príslušníci sa musíme snažiť zvíťaziť nad všetkým zlom, hriechom, ak chceme zaujať miesto v Božom kráľovstve.

Vieme, že život na ceste za Bohom je veľmi ťažký a neraz sa presvedčame, že len skutočné násilie, ktoré vykonáme pre svoje presvedčenie na sebe samých, je zárukou nášho víťazstva.

Poznáme výrok pohana, pripisovaný Cicerovi: - Najväčším víťazstvom je to víťazstvo, keď zvíťazíme nad sebou samým. -

Poznáme však aj výrok sv. Augustína, ktorý je začiatkom jeho zmeny života, ktorý zaznačil vo svojej knihe *V y z n a n i e*: - Keď ten, keď onen, prečo nie ty, Augustín? -

Vieme, že po kázňach sv. Ambróza v Miláne a po mnohých modlitbách sv. Moniky, jeho matky, z Augustína-bludára sa stáva cirkevný učiteľ.

Násilie musí byť však pochopené správne. Nie každý nápad, ktorý sa zrodí v našej hlave, môže byť osožný našej viere. Máme na to kňazov, literatúru, učenie Cirkvi, ktoré nám môžu pomôcť v napredovaní a raste duchovného života. Nestačí len zachovávať prikázania, ako to bolo v prípade bohatého mládenca, ktorý prišiel za Ježišom. On zachovával všetky príkazy od svojej mladosti. Ježiš videl do jeho vnútra, vedel, že jeho duši najviac prekáža bohatstvo, preto mu povedal: „*Ak chceš byť dokonalý, chod', predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi*“ (Mt 19,21). Mládenec však odišiel od Ježiša smutný.

Základom duchovného rastu je: zachovávanie príkazov – Desatoro, Pätoro, pristupovanie ku sviatostiam, účasť na sv. omši v nedeľu a prikázaný sviatok, prípadne i cez robotný deň, ale aj zachovávanie učenia Ježiša Krista.

Na prvý pohľad sa to zdá veľmi odstrašujúce. Vieme, že pri dobrej vôli sa toto plniť dá a tým sa nám otvárajú nové možnosti duchovného rastu.

A všetkým nám ide o to, aby sme duchovne rástli, pretože tak si zaistujeme to, čo prisľúbil Ježiš v evanjeliu: „*Kto má uši, nech počúva!*“ (Mt 11,15).

Rodičia – hlas svedomia pri výchove svojich detí k Bohu, deti majú plniť príkazy svojich rodičov. Všetci si máme byť navzájom bratmi a sestrami Pána Ježiša. Lebo každý, kto plní vôľu Pána Ježiša, je mu brat, sestra i matka. Všetci túžime stáť po Božej pravici a počuť slová Sudcu-Ježiša Krista: „*Pod'ťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od počiatku sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť....*“ (Mt 25,34-37). Lebo čo ste urobili jednému z jeho najmenších, to ako by ste spravili samému Ježišovi. Toto je v očiach Božích veľké. Ježiš to povedal tiež slovami: „*Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobníkom všetkých...*“ (Mk 9,35).

Toto je učenie, ktoré je hodné v živote uskutočňovať, podľa neho žiť.

Sú aj iné „naj“, a to nielen pohoria, moria..., ale aj v duchovnej oblasti, láske, milosrdenstve, pokore, čistote, obetavosti a podobne. A my si tam chceme nájsť aj to svoje.

Amen.

Piatok – 2. adventný týždeň

Mt 11,16-19

Neprotivme sa pravde

Medzi nami sú zvláštne typy pováh.

Jeden povie: to je biele, druhý s tým nesúhlasí a povie, že je to čierne.

Jeden chce ísť vpravo, ale druhý zo zásady vľavo.

Jeden povie áno, ale ten druhý povie nie!

Príslovie hovorí: „Ešte sa nenarodil taký, čo by vyhovel všetkým“. To vidíme aj na počínaní niektorých Ježišových súčasných, ktorých Ježiš karhá ako svojhlavé deti.

„*Komuže prirovnávam toto pokolenie? Podobá sa deťom, čo vysedávajú na námestí a pokrikujú na svojich druhov: Pískali sme vám, a netancovali ste; nariekali sme, a neplakali ste*“ (Mt 11,16-17).

Ďalšie príslovie nás poučá takto: „Kto sa chce biť, palicu si vždy nájde“. Tak je to i v tomto prípade, kto sa chce pravde protiviť, vždy si nájde zámienku, aby sa pravde vyhýbal.

Židom v tom čase nik nevedel hovoriť po chuti, lebo sa nechceli poddať pravde. Nevyhovovala im Kristova tichosť a miernosť. Taktiež nevyhovovala im Jánova prísnosť. My však vyznávame, že skutky oboch, Jána Krstiteľa i Pána Ježiša, sú Bohu milým počínaním. Ján svojou prísnosťou predstavoval neúprosnosť a tvrdosť Starého zákona, kým Pán Ježiš svojou miernosťou a vlúdnosťou predstavuje dobrá Nového zákona. Oba spôsoby boli múdre a spravodlivé.

Po sviatku Zoslania Ducha Svätého môžeme sa dať viesť Duchom Svätým, ktorý svojimi darmi je nám nápomocný, len aby sme si o ne nežiadali. Medzi tých sedem darov patrí aj dar múdrosti a dar rozumnosti. O tieto dary máme prosieť, aby sme sa nepripodobnili Židom, ktorých Ježiš karhá.

Pod vedením Ducha Svätého máme žiť v stálej prítomnosti Boha a plniť jeho vôľu, ktorá sa skrýva v jeho príkazoch a slovách. Náš život bude denne rásť a obohacovať sa pre budúcu odmenu, po ktorej všetci túžime a ktorú nám v deň nášho stretnutia dá Boh osobne. Nie sme všetci rovnakí. Musíme poznať svoje kladý a zápory. Zvážiť okolnosti, v ktorých žijeme, aby sme mohli plniť vôľu Božiu.

Nie každý, kto má zdravé uši, vie správne a dobre počúvať. Potrebuje k tomu dobrú vôľu, ale i motív, ktorý ho má obohatiť.

Ľudia často pristupujú k životu ako deti k zábave. A vieme, že život je často tvrdá realita.

Dieťa za zábavu neskladá účty. Náš život raz bude podliehať prísnej kontrole, kde vyjde najavo každé zmýšľanie, kde bude hodnotený každý prejav našej spoločnej vôle a rozumu.

A predsa, aj od detí by sme sa mali niečomu naučiť.

Dieťa, keď je ponorené do hry, venuje sa jej s takým zaniatením, že vloží do hry celé svoje „ja“ a takáto hra dieťa upokojí, naplní pocitom radosti, šťastia.

Dieťa si pri takomto počínaní odpočinie.

Čo to znamená pre nás?

Ak budeme k svojim povinnostiam veriaceho kresťana pristupovať s úprimným srdcom, nebudeme sa deliť oň ešte s niekým alebo niečím, tak aj ťažkosti sa stanú ľahšími a naše stretnutie s Bohom v našich povinnostiach nebudeme brať ako príťaž, bremeno, ale zmení sa na niečo, čo bude prinášať uspokojenie tak po duševnej, ako i po telesnej stránke.

Škoda, že nám chýba čistota zmýšľania dieťaťa, ktorá nepozná faloš, pretváрку, pokrytectvo, hriech. Čo všetko ochudobňuje náš život a my si často nahovárame, že toto je naša radosť a skutočnú radosť pokladáme za brzdu radostného života.

Uvedomme si, že spokojní musíme byť v prvom rade my osobne. Naše správanie, počínanie, názory nemusia vyhovovať okoliu. Musíme však konať tak, aby nám zostalo svedomie čisté, aby sme nekráčali proti vlastnému svedomiu. Tak sa objektívne pozerajme aj na život bratov a sestier v našom okolí. Viďme radšej to, čo môže obohatiť náš život a na ich nedostatkoch a chybách sa poučme. Tak predídeme i mnohým svojim sklamaniam, nedostatkom i hriechom.

Nepresadzujem náhodou svoj názor za každú cenu, vždy a všade? Nestrácam pre svoj postoj priateľov? Prečo sa mi vyhýba okolie?

Áno, ešte sa nenarodil taký, čo by vyhovel každému. Každý z nás však môže urobiť krok vpred k zjednoteniu sa, nájdeniu radosti, kúska neba v živote tu na zemi

Amen.

Sobota – 2. adventný týždeň

Mt 17,10-13

Poznám Jána Krstiteľa?

Podľa čoho poznáme ľudí? Z priameho poznania, že sa s nimi stretnem, rozprávam, vidím ich na vlastné oči a podobne. Človeka môžeme poznať aj tak, že sa s ním priamo nestretneme. Napríklad býva ďaleko, alebo už zomrel. V dnešnej dobe nám môže pomôcť film, kamera atď. Keď sa jedná o ďalekú minulosť, napríklad čas pred dvetisíc rokmi, môže nám v tom pomôcť v konkrétnom

prípade, keď sa jedná o Jána Krstiteľa, Sväté písmo a tradícia Cirkvi. Prečo nás tak zaujíma osoba Jána Krstiteľa ešte i dnes?

Sú to slová z evanjelia, kde čítame: „**Vtedy učeníci pochopili, že im hovoril o Jánovi Krstiteľovi**“ (Mt 17,13).

Toto sa odohralo po premenení na hore, kde Peter, Jakub a Ján videli rozprávať sa s Ježišom Mojžiša a Eliáša a Peter zvolal: „*Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobím tu tri stánky...*“ (Mt 17,4). A keď zostupovali z vrchu, učeníci sa pýtali Ježiša: „*Prečo teda zákonníci hovoria, že najprv musí prísť Eliáš?*“ (Mt 17,10). U Židov sa ujalo presvedčenie, že pred Mesiášom príde na svet Eliáš. Pán Ježiš síce potvrdzuje túto mienku, ale za Eliáša vyhlasuje Jána Krstiteľa, ktorý poslanie Eliášovo vlastne už pre ten čas splnil. O Jánovi Krstiteľovi vieme, čo povedal anjel Gabriel Zachariášovi pri prinášaní obety v chráme: „*On bude veľký pred Pánom... Mnohých synov Izraela obráti k Pánovi, ich Bohu. Sám pôjde pred ním s Eliášovým duchom a mocou, aby obrátil srdcia otcov k synom a neveriacich priviedol k múdrosti spravodlivých a pripravil Pánovi dokonalý ľud*“ (Lk 1,15-17).

Slová „v duchu Eliášovom“ znamenajú, že s tou istou rozhodnosťou vystúpi Ján proti hriechom ľudu a najmä proti hriechom jeho vodcov, ako to robil kedysi Eliáš, keď vystúpil proti pohanskej kráľovnej Jezabel a proti jej pohanským kňazom. Tým istým horlivým duchom bude Ján napomínať ľud na pokánie. A Ján túto predpoveď anjela splnil.

Herodes Antipas bol jedným zo synov Herodesa Veľkého. Z dedičstva otcovho dostal za podiel Galileu a Zajordánsko, Pereu. Svojmu bratovi Filipovi odlákal manželku Herodiadu a žil s ňou. Tá nemohla počúvať, čo si ku nej dovoľoval Ján Krstiteľ, keď jej vyčítal, že nemôže žiť s bratom svojho muža. Ján sa viac bál Boha ako jej, preto si počínal skutočne ako prorok. Herodiada pri prvej príležitosti využila svoju moc, keď ovládla Herodesa a pri vystúpení svojej dcéry, ktorá sa tancom zapáčila Herodesovi a jeho hostom, prikazuje žiadať si od Herodesa hlavu Jána Krstiteľa. Tým je Jánovo poslanie ukončené. Ján splnil čestne svoje poslanie ohlasovateľa očakávaného Mesiáša. Je to skutočne jeho pokora, oddanosť o veci Božej, keď o sebe vyhlásil: „*Po mne prichádza mocnejší, ako som ja*“ (Lk 3,16). Keď sa ho spýtali, či je ten, ktorý má prísť, alebo či majú čakať iného, Ján nezaprel a vyznal: „*Ja nie som Mesiáš*“ (Jn 1,20).

V tejto adventnej dobe prípravy na sviatky Narodenia Ježiša Krista máme čo najlepšie poznať aj osobu Jána Krstiteľa. Nie ako vyzeral po telesnej stránke, ale máme pozeráť na obsah jeho slov, ktoré ohlasoval ako predchodca Pána Ježiša.

Tieto slová sú časové i dnes. Upozorňujú nás na to, čo je podstatné pri príprave na sviatky Narodenia Pána a čo by sme nemali prehliadnuť. Keď si toto všetko uvedomíme, máme podľa toho aj upraviť svoj život, ktorý Ján prirovnáva k ceste: „*Pripravte cestu Pánovi, urovnajte mu chodníky*“ (Mk 1,3b).

Jánove slová pre nás znejú ako oznam na prijatie spásy, ktorú nám prinesie Mesiáš-Ježiš Kristus.

Odpoveď na toto krátke evanjelium by nemala dať na seba dlho čakať. Nesmieme dlho uvažovať, rozhodovať sa. Čas sa rýchlo blíži, narodenie Božieho Syna je pred dvermi.

Prosme o silu vyznávať svoju vieru, plniť svoje náboženské povinnosti so všetkou vernosťou voči Bohu. Hľa, náš Boh prichádza! Jánove slová sú pre nás významné. Nepohrdajme Jánom!

Keď sa naučíme poznať Jána, ak jeho slová zachováme v praxi života veriacich kresťanov, tak aj nás bude poznať svet nielen podľa názvu, že sme veriaci, ale predovšetkým z našich slov a skutkov. Svet tak spozná, že život s vierou je prísnom i pre dnešnú dobu.

Amen.

Kto dal moc Ježišovi

Vieme, že s každou funkciou, hodnosťou a postavením sú spojené presne ohraničené povinnosti, úlohy, ale aj ďalšie veci vyplývajúce z postavenia. Prekračovanie svojich právomocí nie je dovolené, je zakázané a trestá sa.

Toto vedia i veľkňazi a starší z ľudu, a preto sa pýtajú Ježiša: „**Akou mocou toto robíš? A kto ti dal túto moc?**“ (Mt 21,23).

Ježiš vedel, že je prísne sledovaný. Každé jeho slovo, zázrak je pod príslym pohľadom donášačov, a to nielen svetskej moci rímskeho Poncia Piláta, ale aj náboženských sľedičov, ktorých za Ježišom vysielajú Annáš s Kajfášom, ale i ostatné skupiny starších z ľudu. Ježiš si však počína so všetkou samozrejmosťou ako taký, ktorý má moc, a nie ako si počínajú vodcovia národa – mocou, ktorá vyplýva z ich postavenia.

Ježiš učí, hoci nikdy a nikde ho nevideli študovať. Vieme to už od času, keď sa stratil v Jeruzalemskom chráme ako 12-ročný, keď si mnohí učené kládli otázku: „*Aká to múdrosť, ktorej sa mu dostalo...?*“ (Mk 6,2). Keby boli pozornejšie počúvali Ježišove slová, pochopili by jeho počínanie. Viackrát im Ježiš povedal: „*Ja a Otec sme jedno*“ (Jn 10,30). Oni aj keď počuli tieto a im podobné slová z Ježišových úst, posúdili ich ako slová rúhania, že sa pokladá za Syna Božieho. Áno, Ježiš je Boží Syn. Je pravý Boh s Otcom i Duchom Svätým. Vieme to z hory Premenenia, kde apoštoli počuli slová: „*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie. Jeho počúvajte!*“ (Mt 17,5). Podobný obsah slov poznáme i od rieky Jordán po krste Jánom Krstiteľom.

Tieto a ďalšie dôkazy – odkiaľ Ježiš má moc, prečo si takto počína, neuspokojili vodcov národa. Vidíme to aj v dnešnom evanjeliu. Ježiš ich však postaví do zvláštnej situácie a vtípne postavenou protiotázkou im dáva odpoveď, ktorú oni nechcú prijať.

Jána Krstiteľa si mnohí veľmi vážili. Prijali Jánov krst pri rieke Jordán, hovorili o ňom ako o mužovi Božom, ako o prorokovi. Ján bol človek vážnený, uznávaný, a predsa ani jeho kázanie neprijali tak, ako mali. Preto sa dnes v evanjeliu prítomných spýta: „*Odkiaľ bol Jánov krst? Z neba, či od ľudí?*“ A vidíme, že *oni rozmyšľali a hovorili si: „Ak povieme: - Z neba, - povie nám: - Prečo ste mu teda neuverili? - Ale ak povieme: - Od ľudí, - máme sa čo obávať zástupu, lebo Jána pokladajú všetci za proroka.“ Odpovedali teda Ježišovi: „Nevieme.“ A on im odvetil: „Ani ja vám nepoviem, akou mocou toto robím“* (Mt 21,24-27).

Veľavravná protiotázka. Ježiš im dokázal ich nečestnosť, zaujatosť voči nemu. Čo to znamená pre nás?

Veľakrát naše vlastné myšlienky, slová hovoria proti nám. Chceme sa postaviť proti Kristovi, jeho učeniu a vidíme, že jeho učenie je: **cesta, pravda a život**.

Čo je príčinou nášho často tak nesprávneho postoja?

Je to naša slabosť celkom sa odovzdať do rúk Ježiša. On nás volá za sebou. Vieme však, že by sme sa museli zrieknuť istých dobier, ktoré považujeme za podstatné v našom živote. Aj keď vieme, že Ježiš nám chce dať svoje dobré, my ich aj uznávame, vieme, že sú cennejšie, a predsa z nás hovorí ľudská slabosť. Toto evanjelium chce v nás prebudiť v čase prípravy na narodenie Ježiša Krista túžbu dať sa celkom Ježišovi, otvoriť mu zadnú komôrku srdca, zatvoriť dverka, ktoré sme si chceli nechať pootvorené pre prípad...

Chceme dnes prijať Ježišove slová: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba...*“ (Mt 16,24). Pretože vieme, že Ježiš má moc, ktorá prevyšuje naše poznanie, akúkoľvek ľudskú silu, pretože on je Boh.

Takýto postup v našom živote vždy vyzneje len v náš prospech a úžitok. Náš život hoci pre niekoho bude ťažký, ale zaiste bude bohatý na milosti, ktoré z našich skutkov budú plynúť. Je to zvláštny pocit, že môžem tu na zemi prísť o všetko. Môžu mi zobrať moc, zničiť kariéru, môžem prísť o úspory, o zdravie, a predsa, keď som spojený s Bohom, všetko mi je ziskom. On má moc, ktorá vysoko prevyšuje naše poznanie.

Aj ten najvyššie postavený hodnosťár, funkcionár, dôstojník vie, že nie je pánom všetkého. Rozumný človek vie, že raz bude tomuto koniec a budeme sa raz za všetko zodpovedať. Preto vždy a všade chceme plniť vôľu Božiu a zostať mu verní. **Amen.**

Uverme Jánovým slovám

V rodinách, kde žijú vedľa seba aspoň dve deti, často vidíme, že hoci majú tých istých rodičov, vyrastajú za tých istých okolností, a predsa sú často rozdielne ich povahy, názory, prístup k povinnostiam. Veda – genetika nám hovorí, že sú to zdedené vlohy, talenty, nadanie po našich predkoch. Časom si môžeme používaním svojho rozumu a slobodnou vôľou nadobudnúť ďalšie, rovnako kladné, ale i záporné vlastnosti.

Toto využil pre svoje poučenie Ježiš v evanjeliu. Poukázal na človeka, ktorý má dvoch synov. Ich prístupom k prosbe otca – ísť pracovať do vinice, môžeme pochopiť mnohé ďalšie duchovné udalosti.

Evanjelium je namierené proti tej časti židovského národa, ktorá bola presvedčená o svojej dokonalosti. Boli to farizeji a vodcovia národa, ktorí si mysleli, že stačí povedať na Božiu výzvu tak, ako to povedal syn otcovi, keď ho posielal pracovať do vinice: Áno, idem! Ale nešiel. Pán Ježiš stavia túto časť národa, tzv. lepších veriacich ľudí oproti tým, ktorými sa pohrdalo. A predpovedá týmto seabedomým Izraelitom, že tí pohrdaní mytníci a neviestky ich predídu do Božieho kráľovstva.

Ak sa vážne a úprimne zamyslíme nad sebou, veľmi rýchlo prideme na to, že tu ide aj o nás. Toto je presný obraz mnohých kresťanov, ktorí na otcovu výzvu: Chod' pracovať do vinice, - odpovedajú: Idem, Pane! Ale potom nejdu.

Len si to dobre uvažme a zhodnoťme. Pri sviatosti krstu sme slúbili, že sa zriekneme zla, budeme žiť ako sa patrí na Božie deti v spojení s Bohom, budeme uskutočňovať Božiu vôľu a žiť podľa zákonov Božích. Všetci sme teda povedali áno. Pozrime, aká je skutočnosť? Často veľmi smutná. Stáva sa, že mnohí nepovedia túto odpoveď Bohu pravdivo. Sklamali, zradili.

O Bohu hovoríme, že je Láska. O platnosti týchto slov sa presvedčame i teraz, pretože Boh sa o nás neprestáva zaujímať, volá nás späť. Niektorí sa zbadajú, spytujú si svedomie a po sviatosti zmierenia, ku ktorej pristúpia, chcú poopraviť svoj život. Potom idú pracovať do vinice a oni mu odpovedajú mnohými dobrými predsavzatiami. Majú dobrú vôľu. Sú však slabí. Rýchlo sa vracajú do starých koľají svojho života.

Sú však aj takí, ktorým akákoľvek dobrá vôľa chýba. Sú aj takí, čo Bohu slúbili nápravu a neberú ju vážne. Potom ich slová sú falošné, nepravdivé, a tak chápeme aj celý ich život. Stane sa, že Boh ich chce vo svojom milosrdenstve vyburcovať zo smrtonosného spánku a prehovoriť ku nim cez nejakú udalosť. Môže to byť choroba, nešťastie, smrť blízkeho, neúspech a podobne. Často je to posledná výzva, aby šli pracovať do jeho vinice. Stane sa, že niektorí sa naozaj zbadajú, poslúchnu a začnú žiť novým životom. Mnohí však zostávajú hluchí, nevšímaví, a to na svoju vlastnú škodu a záhubu.

Z toho plynie pre nás poučenie, aby sme sa snažili byť pravdiví v zmýšľaní, ale predovšetkým v konaní. Úctu si zasluhuje ten človek, ktorý myslí a súdi na základe správnych zásad a podľa nich aj žije. A opravdivý kresťan je ten, ktorý myslí a súdi na základe zásad Evanjelia a podľa týchto právd aj dôsledne žije. Verne a nekompromisne uskutočňuje na každom kroku svoje krstné sľuby, uvádza do života svoje predsavzatie, vie zachytiť v srdci Boží hlas a snaží sa podľa neho konať. Odpovedá na Boží hlas súhlasom a podľa toho aj koná. a takého kresťana si každý váži, pretože sa dá na neho spoľahnúť. Vie byť úprimný k Bohu i k ľuďom. Je vždy taký, aký v skutočnosti je. Preto je milý Bohu i ľuďom.

Najväčším vzorom je nám Ježiš Kristus. Častejšie sa obracajme a zaujímajme sa o jeho učenie. Potom vidíme vzor i v našich svätcoch, ktorí odpovedali Bohu: Idem, Pane, - a skutočne, aj keď cesta k svätosti bola ťažká a dlhá, vytrvali. Príklad v tomto predvianočnom čase máme i v Jánovi Krstiteľovi, ktorý svojím životom priviedol na správnu cestu hriešnikov, neviestky, ktoré mu uverili. Ale takzvaní „zbožní“ neuverili. Ich škoda.

Áno, v rodinách ako v malej Cirkvi je to najlepšie vidieť. Jedno dieťa uverí, a druhé odchádza. To znamená pre všetkých zintenzívniť pomoc. Nie násilne, donucovacím spôsobom, rozkazom, ale láskou, príkladom života a a najmä vytrvalou modlitbou. Nech nám v tom pomáha naša nebeská Matka, Panna Mária. Amen.

Ján chce mať istotu

Pocit istoty je dobrá vec. Musí sa však zakladať na správnych zásadách. Nie je správne uveriť vždy všetkému a každému. Príslovie hovorí: „Dôveruj, ale preveruj!“

Ján Krstiteľ vedel, že on pripravuje cestu budúceho očakávanému Mesiášovi. Čestne si plnil svoju povinnosť. Keď sa však začne Palestínou pohybovať Ježiš, ktorého predtým pokrstil, keď tento Ježiš si začne počínať celkom ináč ako obyčajný človek, keď ľudia začali o Ježišovi hovoriť: „*Veľký prorok povstal medzi nami*“ a: „*Boh navštívil svoj ľud*,“ (Lk 7,16) ľud chválil Boha. Zvest' sa o ňom rozšírila po celom Júdsku a po celom okolí, a Jána upovedomili o tom jeho učeníci. Ján chcel mať istotu, že je to ten, ktorému pripravuje cestu, preto si zavolať svojich dvoch učeníkov a poslal ich k Ježišovi s otázkou:

„Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ (Lk 7,19).

Otázka je opodstatnená. Už sme si vysvetlili Jánovo počínanie zmysel jeho života. Ján nechce nič iné, len aby splnil to, čo mu určil Boh ešte v lone svojej matky Alžbety. Ján chce vernejšie plniť vôľu Boha ako jeho otec Zachariáš, ktorý pre svoju pochybovačnosť do Jánovho narodenia onemel. Nielen Ježiš mal svojich učeníkov-apostolov, ale vždy okolo proroka sa zhromažďovali raz viac, inokedy menej mužov a žien a tvorili akúsi školu okolo nich. Vieme, že k Jánovým učeníkom patrili i Ondrej a zaiste i Filip. Ján po krste Pána Ježiša povedal: „*Hľa, Baránok Boží!*“ (Jn 1,35). I počuli tie slová tí dvaja učeníci a odišli za Ježišom. Aj teraz Ján posielal dvoch učeníkov s otázkou, ktorú povedia Ježišovi: „*Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?*“ (Lk 7,19).

Ježiš zaiste hneď slovnú odpoveď nedal, lebo ako toto stretnutie opisuje evanjelista Lukáš: „*Práve v tú hodinu uzdravil mnohých z neduhov, chorôb a od zlých duchov a mnohým slepým daroval zrak*“ (Lk 7,21). Zaiste Ježiš chcel Jánovým učeníkom ukázať aj svoju moc v skutkoch. Tí toto všetko videli. Boli účastní zázrakov, čo Ján nikdy neurobil. Takto ich osobne presvedčil, aby mohli Jánovi povedať svedectvo pravdy, nie z druhej ruky. Potom však sa obrátil na poslov a povie: „*Choďte a oznámte Jánovi, čo ste videli a počuli: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú, chudobným sa hlása evanjelium. A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší*“ (Lk 7,22-23).

Ján teda dostáva posolstvo, ktoré Ježiš iba raz vypovedal. Veď Ježiš častejšie po uzdravení povie: „... *chod', ukáž sa kňazovi a prines za svoje očistenie obeť, ktorú predpísal Mojžiš – im na svedectvo*“ (Mk 1,44). Alebo po rozmnožení chlebov, keď ho chcú spraviť kráľom, skryje sa. Keď uzdraví slepého, zakáže o tom hovoriť. Teraz to povie Ježiš, aby sa Jánovi poďakoval za jeho prácu, ktorá bola čestne odvedená. Ježiš vedel, že Ján to nemal ľahké, a predsa zhostil sa svojho poslanca na výbornú. O tom svedčia i Ježišove slová: „*Veru, hovorím vám, spomedzi detí a žien nenarodil sa väčší ako Ján Krstiteľ*“ (Mt 11,11).

Tento dôkaz istoty, daný Ježišom Jánovi, je i pre nás vážnym dôkazom. Často sa i v našom živote zbehnú udalosti, že v slabosti by sme rýchlo zapochybovali o tom či onom príkaze, učení Ježiša Krista. Ježišove zázraky, ktoré si často nevieme vysvetliť svojím prirodzeným rozumom, sú pre nás poučením, aby sme vedeli prijať dnes vo svojom živote i také veci, ktoré sa vymykajú nášmu chápaniu.

Nemôžeme dopustiť, aby sme verili len niečomu, a nie všetkému, čo nám predkladá Cirkev ako pravoverná učiteľka učenia Ježiša Krista. Vždy, keď aj mnohé veci nebudeme môcť poznať do podstaty, keď ich však prijme, budú pre nás obohatením, a nie na škodu.

V živote sme sa mohli presvedčiť o sile, pravde, cieli, hodnote Ježišovho učenia ako Jánovi učeníci. ani nám hneď Ježiš niečo neprikazuje, ale dáva nám dôkazy svojej lásky. Určuje nám čas na poznávanie, pochopenie jeho učenia. Nerobí násilie, nátlak. Chce nás priviesť k istote jeho učenia pomaly a našej mentalite prijateľným spôsobom. Nesmieme však zostať stáť so založenými rukami.

Ježiš chce, aby sme sa snažili spoznávať jeho učenie, teda napredovať v teórii viery a pomaly vovádzať do praxe jeho náuku. To zaväzuje rodičov, aby deťom umožnili bližšie sa zoznámiť s učením

Ježiša Krista na hodinách náboženstva, kde sa prednáša teória, aby potom príkladom v rodine, ale i od ostatnej cirkevnej spoločnosti videli túto teóriu v praxi.

To sú slová Jakuba apoštola. *„Viera bez skutkov je mŕtva!“* (Jak 2,17). Alebo slová Pána Ježiša: *„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, čo plní vôľu môjho Otca...“* (Mt 7,21).

Nemýlime sa, keď povieme, že nikto a nikdy nijaká spoločnosť, ani osoba nemohla dať toľko istoty a takú istotu ako Ježiš Kristus.

Amen.

Štvrtok – 3. adventný týždeň

Lk 7,24-30

Svedectvo Pána Ježiša o Jánovi

Vieme, že nie každý človek má rovnako vážiacie slovo.

Príslovie hovorí: „Slovo robí človeka“. To znamená, že slovo čestného, uznávaného a váženého človeka má väčšiu hodnotu ako toho, kto si svoje dobré meno nejakým spôsobom pokazil. A keď uznávaná osobnosť vydá dobré svedectvo, nikto o tom nepochybuje.

Tak berieme aj svedectvo Pána Ježiša na adresu Jána Krstiteľa.

„Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmiatanú vetrom? Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka oblečeného do jemných šiat?... Teda čo ste vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, viac ako proroka. Lebo to o ňom je napísané: Hľa, posielam svojho posla pred tvou tvárou a on pripraví cestu pred tebou“ (Lk 7,24-27)

Toto svedectvo o Jánovi Krstiteľovi podáva Pán Ježiš poslucháčom, keď odišli Jánovi poslovia od Ježiša. Prítomným Ján nebol neznámy. Mnohí prijali od Jána v rieke Jordán „krst pokánia“ obmytím vodou. Vedeli, že Ján je osobnosť. Ján sa však neprejavil takou mocou ako Ježiš. Ježiš má už v očiach väčšiu autoritu ako Ján, a preto svedectvo Ježiša o Jánovi má hodnotu.

Medzi Ježišom a Jánom ako učiteľmi či prorokmi nebola konkurencia. Neútočili proti sebe, neodoberali si učeníkov, stúpcov. Naopak, vidíme veľkú súhru, ktorú mohol naplánovať len nekonečne múdry Boh. Ježiš poznal proroctvo Malachiášovo: *„Hľa, ja pošlem svojho anjela a pripraví pred mnou cestu...“* (Mal 3s,1). Podobne Izaiáš, ktorý hovorí: *„Na púšti pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte na pustatine chodník nášmu Bohu“* (Iz 40,3).

Obraz tohto verša je vzatý zo zvyku, že hlásateľ oznamoval príchod panovníka a staral sa, aby cesty, ktorými bude kráčať kráľ, boli urovnané a schodné. Boh odstránil všetky prekážky, ktoré jeho ľud postretnú na ceste, po ktorej sa bude vracáť zo zajatia. Zároveň Ježiš sa tu stotožňuje s Mesiášom.

Ježiš vydal teda svedectvo dôvery o Jánovi a zároveň vyjaval svoje poslanie. Ján mal pevný charakter. Nepodobal sa trstine, ktorú vietor zmieta sem a tam. Ján plní svoje poslanie predchodcu bez ohľadu na to, či má niekto nedovolené manželstvo. Ján sa pripravoval na svoje poslanie v tichu a nehostinnosti púšte. Bez opojného nápoja, oblečený do drsného rúcha. Ján hovorí pravdu. Môžeme povedať, že cez Jána hovoril už Duch Svätý, ktorý bol ešte neznámy. Ježiš ho ešte nesprostredkoval. Ján však od lona matky je plný Ducha Svätého. Áno, nikto nepochybuje, že Ján je prorok. A predsa, farizeji i zákonníci neprijali Jánov krst na vlastnú škodu. Chceli zmariť úmysly Božie, čo sa obrátilo proti nim.

Z učenia Ježiša Krista vieme, že raz aj na nás dôjde rad, aby o nás Ježiš vydal svedectvo. Či bude kladné alebo záporné, záleží len od nás samých. Pripomeňme si to slovami Pána Ježiša: *„Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach. Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach“* (Mt 10,32-33).

Toto svedectvo bude pre nás rozhodujúce. Vieme, že od tohoto bude záležať naša večnosť. Veríme v život večný, často však akoby sme zabudli túto teóriu v praxi uskutočniť. Nazdávame sa, že náš život tak rýchlo sa neskončí, že budeme mať čas dať si všetko do poriadku, prípadne, že nám Boh dopraje miernosti. Musíme sa však, bratia a sestry, postarať o to, aby sme tu na zemi vydávali

svedectvo o Kristovi ako Ján. Náš život má zmysel len v spojení s Kristom. Nič sa neuskutoční v našom živote, každá myšlienka v našej mysli, všetko je podrobené odmene a trestu Boha.

Ako skutoční veriaci chceme si uvedomovať, že náš život nesmieme prežiť naprázdno, povrchné, tiež bez cieľa, prípadne sedieť na dvoch stoličkách. Veď s tým nesúhlasí ani Ježiš: „*Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone*“ (Mt 6,24).

Naše svedectvo bude raz odmenené svedectvom. Vo fyzike poznáme poučku, že akcia vyvoláva reakciu. Áno, náš život tu na zemi je predzvestou toho, ako chceme žiť po svojej smrti v novom živote. Všetci chceme pre seba len to najlepšie svedectvo, preto nech nám záleží, aby sme dovedy, pokiaľ je náš život podrobený skúške, využili všetko na získanie zásluh pred Bohom.

Preto naša reč nech je: áno-áno, nie-nie. Nech je nám príkladom sv. Ján Krstiteľ a slová, ktorými nám ho Pán Ježiš dáva za vzor.

Amen.

Piatok – 3. adventný týždeň

Jn 5,33-36

Ježiš hovorí o sebe

O človeku, ktorý sa rád vychvaľuje, príslovie hovorí: „Chvála mu smrdí z úst!“ Samochvála je nepekne vlastnosť a často je príčinou rozchodu priateľov a iných nepríjemností. Vieme, že dobrá práca sa chváli sama. Vieme však i to, ako nám dobre padne, keď si niekto všimne dobro, ktoré konáme a pochváli nás, prípadne, stratí slovo uznania. Uvedomujeme si však aj to, že chvála nás oberá o zásluhy. Preto asketika nášho náboženstva nás učí, aby sme nerobili svoje povinnosti len pre chválu od ľudí. Ako veriaci máme konať svoje povinnosti tak, aby nás raz za ne odmenil Boh, a nie tu na zemi svet.

Keď sme však pozorne počúvali úryvok z Jánovho evanjelia, nenapadlo nás nič zlé, hriechne, keď Ježišove slová znejú ako samochvála. to je len povrchný a nesprávny pohľad, a preto sa nad nimi zastavme a poučme.

Ježiš povedal Židom: „**Ja mám väčšie svedectvo, ako je Jánovo: skutky, ktoré mi dal vykonať Otec. Tieto skutky, ktoré konám, svedčia o mne, že ma poslal Otec**“ (Jn 5,36).

Text slov Pána Ježiša nám hovorí, že jeho svedectvo o sebe samom je pravdivé, lebo je podporené výpoveďou Jána Krstiteľa a najmä svedectvom samého Boha. Sú to divy a zázraky, ktorými Ježiš v mene Božom dokázal svoje božské poslanie a pravú blahozvesť.

Nepochybujeme o božstve Pána Ježiša. Využime preto čas pred sviatkami, kedy si pripomíname jeho narodenie, aby sme vzrástli v láske k nemu. Z jeho úst vieme, že sme jeho bratia a sestry, keď povedal: „*Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka*“ (Mt 12,50).

Kto plní vôľu nášho Otca. My vieme, čo chce od nás spoločný nebeský Otec. Ako Otec chce svojim deťom len a len dobre. Toto musíme mať stále na pamäti, keď máme plniť jeho vôľu. Robiť to s radosťou, s čistým srdcom, s láskou, ako nás to Ježiš sám naučil v mnohých podobenstvách.

Ďalej musíme dbať na to, že nám ide o oslavu Boha, a nie o našu oslavu tu na zemi. Pavol nám radí slovami: „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus!*“ (Gal 2,20). Teda našimi rukami, cez naše ústa, cez naše oči, našimi nohami máme vydávať svedectvo o Kristovi.

Keď nám toto nestačí, pripomeňme si slová o boháčovi a mýtnikovi: Ktorý z nich odišiel domov ospravedlnený? Či nie mýtnik pre svoju pokoru? alebo kto si vyslúžil pochvalu od Ježiša: Tí, čo hádzali do pokladnice mnoho, pretože mali mnoho? Nie! bola to chudobná vdova, ktorá vhodila len dve drobné drachmy. Prečo? Pretože odmenu nečakala od ľudí, ale od Boha. A o tejto žene sa bude hovoriť až do konca čias ako o kladnom príklade, hoci darovala chrámu len dva drobné peniažky. Pán

Ježiš to zas pri inej príležitosti zdôraznil slovami: „Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá...“ (Mt 6,3). Povedal to, keď sa jednalo o milodar. Ježišovi sa nepáčilo, keď sa farizeji dávali za príklad. Vystavovali sa na obdiv, že sa dlho modlia, stávali na rohoch ulíc. Zaisť Ježiš sa nedal oklamať ich dlhými strapcami na šatách. Pre Ježiša viac znamenajú slová: „Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti...“ (Mt 6,6).

Z toho vieme, že Bohu sa nepáči samochvála, pýcha. Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva svoju milosť!

Pozorné čítanie Svätého písma je pre nás dostatočnou zásobou na bohatý život pred Bohom, keď ho budeme uskutočňovať v praxi. Nestavajme si vzdušné zámky, ktoré sa nedajú uskutočniť. Žime reálnym životom tu na zemi dnes, pretože do tejto doby, do tohoto prostredia nás povolal Boh. Tu nás chce mať, tu sa rozhoduje o našej večnosti.

To máme na mysli i pri príprave na sviatky Narodenia Pána Ježiša. Nech nepoznáme Ježiša len niekedy, ale stále.

Nech nám je Pán Ježiš stále svetlom. Budme ako traja králi, ktorí sa vybrali za hviezdou. Nech Ježiš, jeho učenie nás privedie k správne mu chápaniu nášho života. Tak nebudeme mať problém so samochválou, pýchou, ale získame večnú odmenu.

Amen.

17.12. adventná féria

Mt 1,1-17

Rodokmeň

Od dnešného dňa začíname prežívať v liturgii Cirkvi bezprostrednú prípravu na sviatky Narodenia Ježiša Krista. V tomto čase sa neslávia sviatky svätých, ak áno, tak s určitými úpravami. Votívne sv. omše a omše za rozličné potreby sa dovoľujú len z vážnej potreby pre pastoračný úžitok. Nedovoľujú sa ani každodenné omše za zomrelých. Táto príprava sa začína vymenovaním dlhého radu mien, ktorý voláme rodokmeň.

„Všetkých pokolení od Abraháma po Dávida bolo štrnásť, od Dávida po babylonské zajatie štrnásť a štrnásť od babylonského zajatia po Krista“ (Mt 1,17).

Rodokmeň Pána Ježiša prechádza cez tri obdobia dejín vyvoleného národa, a to cez dobu rozvoja od Abraháma po kráľa Dávida. V prvom období dostane Izrael časného kráľa, potom to pokračuje cez dobu kráľov až po zánik kráľovskej dôstojnosti. Izrael má čakať iného kráľa. Nasleduje doba po zajatí, v ktorej sa očakáva príchod večného Kráľa-Mesiáša a ním je Ježiš. Niektorí členovia z rodokmeňa boli náročky vynechaní, asi pre ich hriechnosť a zasa z druhej strany v rodokmeni uvádzajú sa iba hriechne ženy okrem Márie, aby pýcha Židov bola schladená a aby vyniklo, že Ježiš prišiel spasiť hriešnikov.

Rodokmeň začína Abrahámom, ktorému Boh prisľúbil, že Mesiáš sa narodí z jeho rodu, ako čítame v knihe Genezis: „V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme“ (Gn 12,3).

Toto Boh prisľúbil Abrahámovi pre jeho vieru, s ktorou opúšťal svoju vlasť a šiel do neznámej zeme. Sľubuje mu, že jeho neplodná Sára porodí syna, ktorý bude jedným z rodokmeňa, z ktorého sa narodí Mesiáš. Boh ešte neskoršie prisľúbi, že sa Mesiáš narodí z rodu Dávidovho. Syn Dávidov – je obľúbené pomenovanie Mesiáša u prorokov. Tento názov používali aj Židia pre označenie Mesiáša. Slovo Kristus je grécke slovo. Je to preklad hebrejského slova Mesiáš, čo znamená Pomazaný. Pomazaní boli v Starom zákone ustanovovaní a do úradu uvádzaní králi a proroci.

Keď sme v dnešnom evanjeliu čítali u Matúša o mesiášskej hodnosti Ježišovej, s dvojakým označením Kristus a Syn Dávidov, tým chcel zvlášť zdôrazniť mesiášsku dôstojnosť Pána Ježiša. Ježiš, potomok Abraháma a Dávida, je v dejinách stredobodom všetkého, čo Boh urobil pre spásu ľudského

pokolenia. Až po Ježiša trvá príprava na spásu. Ježiš zasa uskutočňuje spásu, to znamená nový poriadok spásy. A tak prichádza na svet prisľúbené kráľovstvo Božie.

Text tohto evanjelia nechce len stroho vymenovať akýsi postup rodov a generácií od Abraháma až po Jozefa, manžela Márie, z ktorej sa narodil Ježiš Kristus.

Táto časť evanjelia chce v nás vzbudiť dôveru v Boha. Čo Boh raz sľúbil, nikdy neodvolá. Je potrebné dôverovať celkom Bohu. I my máme plniť to, čo od nás Boh žiada a netrapiť sa, že odmena hneď neprichádza. Vidíme, že Abrahám sa nedočkal Mesiáša, ani jeho syn Izák, ba ani kráľ Dávid, a predsa po stáročiach Mesiáš prichádza. U boha totiž nie je rozhodujúci čas, ale naša dôvera. Boh nepozná vo svojej večnosti rozdelenie času. Boh vidí len našu lásku k nemu. toto je potrebné si pripomenúť i v príprave na sviatky Narodenia Pána Ježiša.

Škoda, že cez sviatky sme ku sebe takí srdeční a cez rok tak často chladní a vzdialení! Dôvera mala by odstrániť tieto ostré hranice roka. Starší by mali mať viac dôvery k problémom mladých a mladí by mali zasa viacej chápať starších. Starší si majú uvedomiť, že aj oni boli mladí a mladí si majú pripomenúť, že raz aj oni zostarnú.

Zjednotiť sa medzi sebou tak, že neberieme do úvahy len svoje podmienky, ale chápeme aj záujmy druhých, často vekom rozdielných. Vidíme povzbudenie u mnohých, ktorí dokážu byť mladými, hoci sú v pokročilom veku. Majú záujem, vedia sa tešiť, neberú často veci tragicky, vedia odpustiť, prepáčiť, zabudnúť.... Ale vidíme i povzbudenie u mladých, ktorí sa tešia že si rozumejú s deduškom, babičkou, radi sa zdržujú v ich prítomnosti a podobne.

Na tieto a podobné myšlienky nás môže osloviť dnešný rodokmeň z evanjelia.

Amen.

18.12. adventná féria

Mt 1,18-24

Ježiš potrebuje pred svetom otca

Hriech. Často i dnes pri narodení dieťaťa v kolónke – otec dieťaťa – ostane nevyplnené miesto. Čo vedie k takémuto kroku matky? Je tu čosi spoločné: hriech. O hriechu nemôžeme hovoriť v prípade Márie, a predsa i tu vidíme lásku Boha k nám ľuďom.

Mária dala súhlas anjelovi, hoci muža nepoznala, aby sa stala matkou Vykupiteľa. Preto Jozef je oslovený: „**Jozef, Syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov**“ (Mt 1,20).

Táto časť Svätého písma je pre mnohých veľmi ťažká. Viacerí veriaci majú s ňou problém. Ťažká je však iba vtedy, keď sa na ňu pozeráme očami prírody. Keď sa však na túto udalosť pozrieme očami viery, je to celkom prijateľné.

Vieme, že u Židov sa začínalo manželstvo zasnúbením. Od tej chvíle teda treba pokladať snúbencov za skutočných manželov. Manžel u Židov mohol prepustiť manželku, ale bol povinný dať jej priepustný list, kde bola uvedená aj príčina prepustenia. Jozef nepomýšľal na takúto úradnú prepustenie. Je presvedčený o nevinosti Márie. Zaiste veľa o tom premýšľal a trápil sa tým, čo sa stalo. Máriu mal veľmi rád. Bolo to pre neho veľké sklamanie a musel jej v jeho láske aj odpustiť, keď nechcel postupovať úradnou cestou. Rozhodol sa to riešiť potajomky. Boh takto skúša Jozefa. Vidí jeho veľkú vieru. Boh Otec, ktorý je „otcom“ Ježiša Krista chce, aby nám jeho Syn bol podobný vo všetkom, teda aby mal i otca, preto sa odohrá čosi veľké. Pred zákonom tohoto sveta sa má stať Jozef pre Ježiša otcom a pred Bohom a nami, ktorí sme uverili v božstvo Ježiša Krista, pestúnom. Preto sv. Jozefovi dávame titul „pestún“. Boh prehovoril často k ľuďom cez poslov, anjelov, alebo aj vo sne.

Takouto cestou sa aj Jozef dozvedá, že Mária sa vo svojom panenstve stala matkou Syna Božieho pôsobením Ducha Svätého. Takéto jasné je učenie našej viery, ktoré nepripúšťa pochybnosti. A tak

výraz: „Ale skôr, ako by boli začali spolu bývať...“ (Mt 1,18) treba vysvetľovať v tom zmysle, že Mária navždy ostala pannou.

V našej viere sú mnohé tajomstvá. Solídnym vysvetlením sa dá prijať a pochopiť učenie našej viery. Áno, je mnoho pochybovačov o panenstve a materstve Panny Márie i v radoch tých, ktorí uverili v Ježiša Krista, ale Panne Márii nechcú z rôznych príčin priznať túto milosť od Boha, že ju Boh pre zásluhy svojho Syna odmenil panenstvom i materstvom. Veríme, že ako tajomne prišla Mária k materstvu, tak tajomne prišiel na svet aj Syn Boží. Veď Ježiš urobil aj iné pre nás a naše zmysly a rozum nepochopiteľné znamenia, a predsa nemáme o nich pochybnosti. Medzi také patrí aj jeho prítomnosť pod spôsobom chleba a vína vo Sviatosti oltárnej. Vieme, že čo viac poznáme, to môžeme viac milovať. To platí aj o Panne Márii, Jozefovi a ich Synovi, Ježišovi Kristovi.

Márii sme vďační, že dala súhlas anjelovi.

Jozefovi sme vďační, že po oznámení skutočnej podstaty prijíma úlohu otcovstva pred svetom pre Ježiša, ale v skutočnosti je len pestúnom, vychovávateľom a živiteľom rodiny.

Ježišovi ďakujeme za dar vykúpenia a spásy.

Táto naša vďaka nemá byť len rozumovou záležitosťou. To znamená, že to prijímame ako učenie Cirkvi a v našom živote sa správame tak, aby sme vzdali úctu Márii, ale i Jozefovi. A pritom naša viera nám nehovorí, že im vzdávame božskú úctu, ani sa Márii a Jozefovi neklaníme, ale si ich uctíme, pretože sa celkom odovzdali Bohu a súhlasili s Božím plánom vykúpenia celého ľudstva. Toto je dostatočný dôvod našej úcty. Vieme, že naša úcta im nič nepridá na sláve, ktorú im za svoju vernosť dal už Boh Otec, ale naša úcta k nim je naše obohatenie, pretože na ich príhovor nám môže dať Ježiš Kristus, pre ktorého obaja žili, mnohé milosti a dary.

Ježiš nás obdaruje milosťami, keď musíme bojovať. Keď na nás útočia naše slabosti a sme pobádaní spáchať hriech. Príklad Jozefa i Márie nech nám pomôže zvíťaziť a verne obstať pred Bohom, svetom a naším svedomím.

Amen.

19.12. adventná féria

Lk 1,5-25

Postava Zachariáša

Možno aj vás pri pohľade na pamätnú dosku alebo sochu veľkej osobnosti z akejkoľvek oblasti napadla myšlienka: Kto boli ich rodičia, ako žili, čo robili preto, aby ich dieťa bolo slávne? O rodičoch slávnych osobností vieme veľmi málo, často sa o nich dozvedáme len tak okrajovo, a predsa od nich často záležalo, čo bude z ich syna či dcéry.

Táto myšlienka sa stala aktuálnou aj pri čítaní dnešného evanjelia, ktoré nám rozpráva o prinášaní obety Zachariášom a o stretnutí s anjelom Gabrielom, ktorý mu oznamuje radostnú zvesť.

Predchodca Pána Ježiša – Ján Krstiteľ po otcovi a matke pochádzal z potomkov Árona, z kňazského rodu, ktorý sa u Židov tešil najväčšej úcte. Keď žena nemala dieťa, bolo to pre ňu samú i celý rod chápané ako trest od Boha. Tento údel stihol i Alžbetu a Zachariáša. Obaja však boli spravodliví pred Bohom a bezúhonne zachovávali všetky Pánove prikázania a ustanovenia. Alžbeta i Zachariáš boli už v pokročilom veku. Na Zachariáša ukázal lós, že má vstúpiť do svätyne a priniesť kadidlovú obetu na zlatom oltári. Bola to veľká česť pre Zachariáša, lebo pri tomto obraze zastupoval celý národ. Zachariáš si bol vedomý tejto cti. Zaiste zmocnilo sa ho i vzrušenie. Je to aj doba, kedy si národ žiada príchod Mesiáša. Nenávidení Rimania sa rozťahujú v ich národe. Národ si viac ako kedykoľvek predtým uvedomuje, že jedine Mesiáš ho môže vyslobodiť z tohoto smutného stavu.

Zachariáš si uvedomuje svoju starobu, roky svojej manželky i to, že z ich lona Mesiáš nepríde. V mladších rokoch dúfal, že Boh vypočuje jeho modlitby. Ale i tak teraz prosí o príchod budúceho

Mesiáša. Má to na mysli i pri kadidlovej obete, ktorú chce konať. Pripomeňme si, že Dávid pri zriaďovaní starozákonnej bohoslužby zadelil kňazov do 24 tried. Každá konala týždeň službu v chráme. Lósom sa rozhodovalo, kto a akú službu bude konať vo svojej triede. Jeden z kňazov denne vchádzal ráno i večer od svätyne a tam páliť obetné kadidlo na tzv. zlatom oltári.

Túto službu konal i Zachariáš. Pri tejto obete mu anjel oznámil narodenie syna. Zachariáš namiesto toho, aby hneď uveril, myslí len na prekážky, ktoré do cesty týmto slovám postavila príroda: neplodnosť, vysoký vek. A predsa mu hlavou preletela myšlienka nádeje! Ved' koľko podobných narodení národ pozná. Ved' i matky Izáka, Samsona i Samuela boli v pokročilom veku, a porodili synov. No aj napriek tomu sa Zachariáš pýta anjela: „Podľa čoho to poznám? Ved' ja som stariec a moja manželka je v pokročilom veku!“ Anjel mu odpovedal: *Ja som Gabriel. Stojím pred Bohom a som poslaný hovoriť s tebou a oznámiť ti túto radostnú zvesť. Ale onemieš a nebudeš môcť hovoriť až do dňa, keď sa toto stane, lebo si neuveril mojim slovám, ktoré sa splnia v svojom čase“* (Lk 1,18-20).

Ľud čakal na Zachariáša a divil sa, že sa tak dlho zdržuje v chráme. Zachariáš tým, že si žiadal znamenie, nedopustil sa ničoho zlého. Chybu spravil však v tom, že hneď neuveril nebeskému poslovi. Bol to nedostatok úcty k archanjelovi i k tomu, ktorý ho poslal. Dostal znamenie, ktoré sa mu stalo trestom, že vyslovil nedôveru, a preto onemel. Úkon mal trvať len krátko, preto sa zástup divil, prečo sa tak dlho zdržuje v chráme. ale keď vyšiel a nemohol prehovoriť, zástup pochopil, že v chráme mal videnie. Dával znamenia a zostal nemý. Len čo sa skončili dni jeho kňazskej služby, vrátil sa domov. Po týchto dňoch jeho manželka Alžbeta počala, ale skrývala sa počas piatich mesiacov a hovorila: „*Toto mi urobil Pán v čase, keď zhliadol na mňa, aby ma zbavil hanby pred ľuďmi*“ (Lk 1,25).

Keď poznáme už rodičov a okolnosti narodenia najväčšieho proroka Starého zákona, nechajme tieto slová pôsobiť na naše srdcia. Bohu nie sú neznáme ani naše životy. Aj nás stvoril v tomto čase a do týchto udalostí, a aj s nami má svoj plán. Nezapochybujme o ňom, aby nás nestihlo niečo podobné ako Zachariáša, ktorého pre jeho slabú vieru stihol trest i radosť. Nech v nás horí stále myšlienka: vždy a všade žiť v prítomnosti Boha a plniť jeho príkazy.

Je to často veľmi ťažké. Vedzme však, že u Boha je možné všetko. On si praje našu vernosť v plnení jeho vôle. A my, poučení Zachariášom, chceme Bohu odpovedať kladne. Nečakáme, že nám zošle z neba posla a poučí nás o našom živote, čo máme a čo nemáme robiť. Na to máme učenie Cirkvi, ktorú chceme počúvať.

Rodičia slávnych ľudí zostávajú v tieni slávy svojich detí a tešia sa z nej. Urobme aj my niečo podobné. Tešme sa zo slávy svojho Vykupiteľa-Ježiša Krista, na ktorého narodenie sa pripravujeme.

Amen.

20.12. adventná féria

Lk 1,26-38

Zvestovanie

Kto má zodpovednosť za niekoho alebo niečo, vie, že z toho plynie strach i radosť. **Zodpovednosť** predpokladá, že človek bude čestný, charakterný, že sa na neho dá spoľahnúť a možno mu dôverovať.

Pri zvestovaní anjela Gabriela Panne Márii vidíme, že Mária nedáva hneď anjelovi odpoveď. Mária sa najprv pýta, dá si všetko vysvetliť a až potom odpovie:

„Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1,38).

Z týchto slov cítime, že Mária k udalostiam, ktoré majú nasledovať, pristupuje zodpovedne. Boh si vybral jednu zo svojich dcér – Máriu, ktorá oplýva čestnosťou, charakterom. Mária pri zvestovaní si uvedomuje, že keď dá súhlas, jej život nebude len radosť, ale i bolesť. Nemusí mať však strach a obavu, naopak, Mária sa môže tešiť, že našla u Boha toľkú priazeň.

Anjel jej oznamuje, čo ona dobre pozná z písiem prorokov, veď celý národ dychtivo očakáva, túži po Mesiášovi. Anjel jej oznamuje, čo ona i chápe, že ju Boh volá k veľkým veciam. Vie, že Boží odkaz je pre ňu rozkazom A preto žida dve veci, ktoré si zdanlivo odporujú: „*Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?*“ (Lk 1,34). Anjel jej podáva vysvetlenie, že ďalšie udalosti sú dielom Ducha Svätého, ktorý nielen v jej prípade, ale i u jej príbuznej Alžbety prejavil svoju moc: „*Už je v šiestom mesiaci. A hovorili o nej, že je neplodná! Lebo Bohu nič nie je nemožné*“ (Lk 1,36-37). Mária si uvedomuje, že ak sa má stať matkou Mesiáša, musí zrušiť sľub, ktorý dala Bohu. Anjel jej dáva vysvetlenie. Mária po tomto vysvetlení je ochotná dať svoj súhlas. Anjel jej dáva však aj iné znamenie, o ktoré ani neprosí, a to jej príbuznú Alžbetu. Mária hovorí: „*Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova*“ (Lk 1,38). V tomto okamžiku sa uskutočnilo vtelenie.

Tá, ktorá bude uctievaná ako Panna, Matka, Kráľovná, nazýva sa Služobnicou! Anjel vzdáva prvý zo stvorených vecí poctu Matke Božej a Kráľovnej anjelov. Odchádza. Mária vo svojom duchu aspoň na okamžik vidí budúcu slávu Božieho kráľovstva, ktoré na konci sveta na zemi ako Dávidov potomok založí.

Udalosť zvestovania, ktorú si pripomínáme v Cirkvi i modlitbou Anjel Pána pri počutí zvonov, upozorňuje nás na veľkosť nielen Máriinho súhlasu daného anjelovi, ale i na to, že my v našom živote musíme tiež dať súhlas, aby Boh bol v nás. Mária pri zvestovaní sa stala nádobou, ktorá v sebe skrývala ten najvzácnejší obsah, ak vôbec môžeme použiť takéto slová prirovnania. Žiadna iná nádoba sa jej nemôže prirovnávať.

A predsa, pripomenutie si tejto udalosti pre nás, ktorí sme poznačení dedičným hriechom, ale i hriechmi osobnými, je upozornením, aby sme si udržiavali svoje vnútro čisté, aby sme udržiavali priateľský vzťah s Bohom. Pre nás je to vedomie, že sme v milosti posväcujúcej a môžeme pristupovať ku Sviatosti oltárnej.

Pre náš praktický život je tu niekoľko povzbudení. Často sme svedkami, že niekto uráža Boha a pácha hriech v našej prítomnosti. Reakcia z našej strany býva často zaujímavá. Namiesto toho, aby sme zabránili urážkam Boha, často sa ešte pripájame a myslíme si, že robíme dobre.

Príde muž domov opitý, žena sa nezdrží a škaredo mu vynadá. Niekto kradne, my si utíšime svoje svedomie, že ten je lepší a kradne, teda môžem i ja krahnúť, lebo sa pokladám za slabšieho. Nechce sa niekomu v nedeľu do kostola a iný ho tam posieľa nadávkami, ba i urážkami a sme svedkami i toho, že namiesto účasti na celej omši odchádza skôr, alebo vôbec nejde do kostola a prechádza sa v jeho okolí. Niekto sa dopustí chyby, omylu vo svojej neopatrnosti a slabosti – a my už posudzujeme, ohovárame, klebetíme... Tomuto sa hovorí, že „hriech kotí hriech“.

Našou snahou musí však byť toto povedomie, že keď iný uráža Boha, vyháňa ho z rodiny, z domu, farnosti, my mu v tom nesmieme pomáhať. Musíme zdržiavať Boha, aby neodchádzal. To robíme odprosovaním za hriechy iných. Modlitbou za zatvrdlivých hriešnikov, dobrým príkladom, láskou k hriešnikom, ale nie k ich hriechom! Zo svojho života viem, že stačí tak málo; dobrý príklad či zdržanlivý postoj a spraví sa viac, a aj ten, kto si nevážil svoj vzťah k Bohu, pocíti po našom príklade, že aj on musí mať zodpovednosť za svoju dušu. Tak sa človek zdokonaľuje nielen v duchovnom živote, ale stáva sa z neho i čestnejší človek.

Nebojme sa našej zodpovednosti, ale naopak, tešme sa, že môžeme pre rozšírenie Božieho kráľovstva na zemi pracovať. Povzbudzujme sa navzájom dobrým slovom a príkladom.

Amen.

21. 12.. adventná féria

Lk 1,39-45

Význam stretnutia

Nikto z nás sa nevyhne stretnutiu. Stretávame sa s priateľmi, rodinou, na pracovisku, v kostole. Sú to stretnutia plánované ľuďmi, ale i stretnutia plánované Bohom. Nie každé stretnutie je však príjemné a radostné. Sú stretnutia, na ktoré by sme najradšej zabudli a vyhýbame sa im. Sú i také

stretnutia, ktoré aj po rokoch si znova a znova pripomínáme pre ich silu, radosť a bohatstvo, ktoré nás urobili spokojnejšími, lepšími a bohatšími.

Aj Boh sa rozhodol stretnúť sa s nami. O prvom stretnutí hovorí evanjelium, keď nám Alžbeta ako prvá predstavuje nášho Vykupiteľa, a to slovami:

„Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?“ (Lk 1,42-43).

Duch Svätý, ktorý toto tajomstvo spôsobil, postaral sa, že Mária o tom, čo sa s ňou stalo, nemusela nikomu rozprávať. O narodení Mesiáša zatiaľ okrem Márie a Jozefa nevedel nikto. Až v Alžbetinom dome Duch Svätý prvej Alžbete to povie po Máriinom pozdrave. Pri tomto stretnutí dvoch žien však zároveň prichádza k prvému stretnutiu aj ich synov, ktorí sa stretnú v živote ešte raz. Teraz sa radujú zo stretnutia ich matky a potom pri rieke Jordán sa budú radovať oni dvaja. Ježiš z toho, že začína svoju verejnú činnosť, aby národ a celý svet poučil a pripravil na cestu spásy a Ján Krstiteľ zasa z toho, že mohol pokrstiť Ježiša, hoci sa tomu bránil, že nie on, ale Ježiš by mal pokrstiť jeho, ale tak sa to páčilo Bohu Otcovi, ako to povedal Ježiš.

Obsah oboch stretnutí môžeme zhrnúť do slov: Plnili vôľu Boha.

Môžeme povedať o našich stretnutiach, že sa páčia Bohu? Sú to stretnutia, ktoré nás majú viac priblížiť k Bohu, k cieľu nášho života? Náplňou našich stretnutí nemusí byť hneď a vždy odriekanie modlitieb, ani rozprávanie o Bohu, ale vedomie, že máme plniť vôľu Božiu. Robiť všetko, aby pri našich stretnutiach sa neprestupovali príkazy, ktoré sú nám určené k zachovávaniu na ceste k večnosti. Plniť si svoje povinnosti ako človek, občan, veriaci kresťan, a to tak, ako to chce Boh. Hriech pri našich stretnutiach je vždy krok späť, nikdy neobohatí, neprinesie úžitok, neurobí šťastným.

Pravda, my veriaci si máme pri našich stretnutiach nájsť predovšetkým miesto pre Ježiša. Máme si uvedomovať, že Boh nás vidí všade. Počuje a vie o našich myšlienkach, slovách, pretože v Bohu žijeme, hýbeme a sme. Aj v nepriateľskom a nesympatickom prostredí musíme byť s Kristom a byť si vedomí kto sme a čo je naším poslaním. Nemusíme hovoriť, ale musíme žiť. Máme sa naučiť vidieť v blízkom Boha. Všetci sme totiž stvorení na obraz Boží. Svojím životom máme posväcovať i život svojich blížnych a nenápadne ich viesť k Bohu. Pozor, musíme sa vyhnúť bigotizmu, fanatizmu, to znamená zbytočnému preháňaniu, najmä navonok vo vystupovaní a v slovách. Veľa zla a málo osohu urobí prehnané moralizovanie v nepriateľskom, alebo chladnom prostredí, napríklad na pracovisku, kde sa stretávame s ľuďmi rôznych vyznaní a názorov. Nie je účinné ani časté napomínanie. Ba skôr tichá, mravenčia práca a radšej častejšia modlitba doma či v kostole za tých, ktorým chceme ukázať cestu za Ježišom. Veď Boh vidí i v skrytosti a odmieňa prácu vykonanú i v skrytosti.

Pravda, sú stretnutia, kde si máme aj otvorene pripomenúť svoju vieru. Máme dosť zanedbaných vecí, v ktorých sa môžeme pri stretnutiach zdokonaľiť.

Niekoľko príkladov: Sme na návšteve u svojich, ktorí veria, a nemodlíme sa pred jedlom a po jedle. Ideme okolo kostola, kríža, pozdravme sa buď krížom na sebe, alebo aspoň v duchu modlitbou Pána.

Druhá pripomienka sa môže týkať spoločnej modlitby v rodinách. Aj keď sa to často denne nedá, skúsme aspoň pravidelne. Pri modlitbe si môžeme uvedomiť jej kvalitu: Uzobranosť mysle, sústredenosť pred modlitbou a počas nej, poloha pri modlitbe. Kto môže, nech pri modlitbe kľáči a kto nemôže, nech aj to sedenie je dôstojné.

Po tretie to sú naše kresťanské pozdravy medzi sebou navzájom. Pri odchode a príchode domov. My veriaci i pri stretnutiach na ulici a pri práci mali by sme sa pozdravovať po kresťansky. Aj takéto malé strelné modlitby obohatia naše stretnutia a udržia nás v priateľstve s Bohom.

Pravda, pri stretnutiach sa máme chovať podľa okolností i nášho kresťanského svedomia. Napríklad: dať najavo náš nesúhlas pri dvojzmyselných vtipoch, slovách, zbytočných vyslovovaniach mena Božieho nadarmo.

Buďme si vedomí, že každé stretnutie nezostane bez odmeny alebo trestu.

Amen.

Mária je plná vďaky k Bohu

Zaiste poznáte slová: „Z plnosti srdca hovorí ústa“ (Mt 12,34). Ved' neraz sme svedkami pravdivosti i ďalšieho výroku: „Pokiaľ si mlčal, myslel som si, že si filozof, keď si však prehovoril, vidím, že si hlupák“. Iné príslovie hovorí zasa toto: „Vtáka poznáš po perí a človeka po reči“. Pravdivosť týchto slov poznáme každý zo svojho súkromia i spoločnosti, v ktorej žijeme. A o ich pravdivosti sa presvedčame i v evanjeliu.

Alžbetu pri návšteve Márii, ktorá sa ponáhľala ju pozdraviť a pomôcť, naplní Duch Svätý. Mária oslavuje Boha a naplnená Duchom Svätým zvolá nádherný hymnus, ktorý voláme **M a g n i f i k a t**.

Máriine slová Magnifikatu znejú ako ozvena a dozvuk hlbkej kontemplácie. O nič neprosí, len ďakuje a chváli Božie milosrdenstvo, moc, spravodlivosť, štedrosť, vernosť. Je to prvá veľpieseň a najvelebnejší akord chvály Božej, ktorý vytryskuje z hĺbky jej vzrušeného srdca, ktoré prekypuje vďačnosťou a láskou. Prorockým duchom preniknutá, preniká i do šera budúcich vekov, predvída, že to, čo sa odohralo v nazaretskej izbičke, bude postavené do stredu svetového záujmu a ona bude do konca sveta predmetom pozornosti a úcty.

„Mária zostala u Alžbety asi tri mesiace a potom sa vrátila domov“ (Lk 1,56).

Mária vo svojom krásnom **M a g n i f i k a t e** predovšetkým ďakuje Bohu a chváli ho za jeho veľké činy, ktoré spôsobil v jej živote.

Aj keď nikto z nás sa nechce a nemôže prirovnať k Panne Márii, predsa môžeme sa od nej učiť a nasledovať ju i vo vďakyvdávaní Bohu, pretože aj nás Boh obdarúva mnohými milosťami a požehnaním. Mnohé veci berieme so všetkou samozrejmosťou, a preto nám zovšedneli. Nielenže sa nevieme poďakovať, ale keď nám ich Boh na čas odoberie, správame sa ako malé deti: truchľujeme, reptáme, prejavujeme svoju nespokojnosť voči nemu. A či si Boh od nás nezaslúži, aby sme si ho patrične uctili?

Pozrime sa na svoj život. Začnime svojím prebudením. Koľkokrát je nám bližšie zostať v posteli o dve minúty dlhšie, ako nájsť si čas a poďakovať sa, hoci i krátko, za prežitú noc, odpočinok, za nový deň. Poprosiť o posilu pre seba a svojich najdrahších. Z osobnej praxe sami vieme, že veľmi záleží, ako začneme nový deň. Nie ľavou či pravou nohou zísť z postele, ale uvedomiť si: Som dieťa Božie a aj tento deň mám ako dar od Boha, aj tento deň mám využiť na oslavu Boha a na spásu svojej nesmrteľnej duše. Zabúdame, že nie všetci mali spokojnú noc, nie všetci si odpočinuli. Koľko ľudí prežilo noc v bdení pri chorých, na cestách, na pracovisku, koľko chorých trpelo! Koľko bratov a sestier sa nedožilo tohoto rána a zomrelo! Nestojí pre nás veriacich nový deň za to, aby sme sa vedeli pravidelne ovládať a pokľaknúť si na krátky rozhovor s Bohom pri modlitbe? Nespoliehajme sa, že si to vykonáme cestou.... Takéto stretnutie vyžaduje svoje miesto a svoj čas. Nepodceňujme rannú modlitbu, ktorá sa má niesť v duchu poďakovania a prosieb.

Deň je plný povinností, vzruchu, napätia. Ak si vieme nájsť miesto a čas na urážku Boha, miesto na hriech, na vyslovenie mena Božieho nadarmo, prečo si nevieme nájsť miesto a čas na stretnutie s Bohom v krátkej streľnej modlitbe? Prečo si nenájdeme čas prežehnať sa, keď ideme z domu, keď začíname prácu, či čas na strelnú modlitbu, keď ideme okolo cintorína, kríža: Odpočinutie večné daj im, Pane, a svetlo večné nech im svieti. Ukrižovaný Kriste, zmiluj sa nad nami! Namiesto hnevu, poprosme slovami: Bože, príď mi na pomoc! Pane, ponáhľaj sa mi pomáhať!

Zaiste nájde sa i taká príležitosť, že počujeme urážať Boha nemiestnymi poznámkami a výrazmi. Skúsme vtedy odprosiť Boha za tú urážku hoci aj takto: Bože, odpusť mu, ved' nevie, čo robí! Bože, buď milostivý mne hriešnemu!

A deň končiť znova stretnutím s Bohom. Najlepšie v spoločnej modlitbe. Keď to nejde, tak v osobnej. Zaiste máte to vyskúšané, aký dopad majú na kvalitu odpočinku myšlienky, v ktorých zaspávate. Pre nás veriacich je krásne ukončiť deň spytovaním svedomia a odprosením nielen za svoje hriechy, ale i za zanedbanie dobra. Uložiť si predsavzatie a na druhý deň viac si všímať nedostatky a odstraňovať ich. Toto sú krátke minúty, a predsa tak veľmi obohacujú náš život nielen po duševnej, ale i po telesnej stránke. Sú to malé stretnutia, ale s veľkým požehnaním a bohatým ovocím.

Čím je naplnené naše vnútro, tým sa prejavujeme i navonok. **Amen**.

Úcta k svojmu menu

Príslovie nám hovorí: „Komu česť, tomu česť, pastierovi trúba“.

Stálo by to dnes na zamyslenie, akú úctu širíme k sebe samému. Prípadne, prečo znehodnocujeme svoje meno. Chceme, prajeme si, aby si nás okolie vážilo, uctilo, a predsa náš osobitný prístup k sebe samému je často opovrhnutiahodný.

Na túto tému sa môžeme zamyslieť i pred sviatkami pokoja a radosti, keď si pripomíname i narodenie Jána Krstiteľa.

Evanjelista Lukáš Hovorí: „Na ôsmy deň prišli chlapca obrezať a chceli mu dať meno Zachariáš po jeho otcovi. Ale jeho matka povedala: „Nie, bude sa volať Ján“ (Lk 1,59-60). A po ďalšom úžasnom priebehu, kedy prehovoril i Zachariáš, ľudia si hovoria: „Čím len bude tento chlapec?“ (Lk 1,66).

Narodenie dieťaťa, najmä prvorodeného a ešte k tomu tak túžobne očakávaného, spôsobí v rodine i v okolí veľkú radosť. Narodenie Jána Krstiteľa je zvlášť radostné, pretože všetci cítia, že je to Bohom požehnané dieťa, ktoré zaiste má pred Bohom veľké poslanie. Toto v nádhernom hymne hovorí pod vplyvom Ducha Svätého i Zachariáš. Ďakuje Bohu za započaté dielo vykúpenia a svojmu synovi predpovedá úlohu, ktorá ho čaká ako predchodcu Mesiáša.

Tieto udalosti sa roznesli po všetkých júdskych horách a keď ich ľudia počuli, cítili zároveň radosť i bázeň. Ľudia toto zázračné dieťa pozorne sledovali. Nevideli na ňom nič hriešneho. Ján odišiel ako mladý muž na púšť, dozrieval v ňom duch najväčšieho proroka. Tieto udalosti sa odohrali v mestečku kňazskej triedy, ktorej úlohou bolo viesť národ k prisľúbenému Mesiášovi.

Zachariáš i Alžbeta mali úctu k menu Božiemu. Tak si to prial sám Boh, a tak nariad'oval i Mojžišov zákon. Aj Boh mal úctu k Zachariášovi a Alžbete. Veď práve ich si vyvolil, aby priviedli na svet ohlasovateľa, predchodcu svojho Syna. Ján, vedený svojimi rodičmi, cez ktorých hovoril ešte utajený Duch Svätý, prijíma začiatky svojho poslania a neskôršie na púšti dokazuje svoju oddanosť Bohu slovami a skutkami. Je pokorný: „Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi“ (Lk 3,16). Nezakladá si na pýche a sláve. Ján nám svojím životom hovorí o veľkej úcte k Bohu. Zároveň cítime, že je nám príkladom i v úcte k svojmu menu: „Som hlas volajúceho na púšti...“ (Jn 1,23).

Tieto fakty majú najsť odozvu i v našom živote. Máme si uvedomiť, že i od nás si Boh želá úctu k nemu a zároveň, aby sme cítili zodpovednosť i za svoje meno. To znamená, aby sme sa neznížili a neprepožičali svoje meno hriechu. Pán má s našimi menami svoj plán, ako to čítame napríklad v Liste Filipanom, že naše mená sú zapísané v knihe života (por. Flp 4,3).

Je to dojímavé, keď sledujeme športové podujatia a naši športovci robia dobré meno národu a vlasti. Akú radosť cítia rodičia, keď ich deti robia dobré meno im – rodičom. Akí sme hrdí na dobré meno svojich rodičov. Ale to nestačí. Musíme sa snažiť o dobré meno i u Boha. Za dobrým menom sa skrýva odmena a za pokazeným sa skrýva trest.

Dobré meno- je dobrý, čestne prežitý život a naopak, za zlým menom sa skrýva hriešne prežitý život. To si vyžaduje čas a ten nám určil Boh. Využime preto svoje schopnosti, talenty, nadanie na oslavu Boha, ktorý nás odmení, keď prežijeme svoj život podľa jeho príkazov.

Nebojme sa, keď nám svet zoberie dobré meno. Tešme sa, keď naše mená budú zapísané v knihe života. Aj Kristovo meno svet tupí, a predsa vieme, že Kristovo meno zvíťazilo a zvíťazí. Potešme sa, že keď vytrváme až do konca, zvíťazíme aj my.

Amen.

Čas navštívenia je tu

Už len niekoľko hodín nás delí od chvíle, keď si zasadneme k štedrovečernému stolu, aby sme aspoň raz celá rodina boli spolu celý večer. Priblížil sa čas, ktorý nestráca na význame a neuberajú mu na hodnosti a radosti ani storočia či tisícročia.

Spomienka na príchod Pána Ježiša ako dieťaťa-človeka medzi nás je nielen citová, ale i rozumová záležitosť. Tento deň hovorí o láske Božej, ktorá vysoko prevyšuje každý nevďak, nelásku a hriech svojou láskou. On plní svoje sľuby a prijíma obeť svojho Syna, ktorý nám podobný, ale podobný i rovný Bohu, chce uzmierniť Boha s nami.

Toto ráno, možno najdlhšieho dňa v roku, keď budeme sa ukladať na odpočinok až zajtra po polnočnej svätej omši, využime ešte raz na úprimné pozvanie boha medzi nás, do našich rodín a srdc. Pripravme svoje srdcia Ježišovi, aby sa splnili slová, ktoré v dnešnom rannom evanjeliu povedal Zachariáš vo svojom chválospeve:

„... že mu náš Boh z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy“ (Lk 1,78).

Narodenie Ježiša Krista je nielen počiatkom novej epochy, letopočtu, ale aj nového vzťahu človeka k Bohu. Pre nás je to dnes príležitosť viac si uvedomiť svoj vzťah k Ježišovi, ako k svojmu Vykupiteľovi a Spasiteľovi.

Končí sa adventná doba, ktorá svojou liturgiou, presiaknutou túžbou po Mesiášovi, nás privádza k jaslám. Boh sa znižuje, aby povýšil človeka. Tento čas sme mali využiť na očistu svojich duší a čistú prípravu na stretnutie so svojím Bohom v maštali, uloženým v jaslách.

Pokora víťazí nad pýchou.

Láska nad hriechom.

Obeta nad nevďakom.

Toto si máme znova uvedomiť, ak chceme zo sviatkov Narodenia Ježiša Krista mať skutočný úžitok. Nesmie klesnúť na úroveň, že sú to sviatky romantiky, vianočnej idylky, tradície, zvyku. Pre nás je to veľká nádej, že život spojený s Ježišom je hodnota, ktorá raz bude odmenená týmto Dieťaťom, ktoré sa stane raz Sudcom živých i mŕtvych.

Boh prichádza so všetkou mocou a slávou. Odmenu víťaza nesie so sebou.

V túto noc by malo dôjsť k zjednoteniu Boha s nami, nás s Bohom, ale i ľudí navzájom medzi sebou. Táto noc, ktorá je pred nami, chce svoje požehnanie priniesť aj na ostatné veci v našom živote. Pripravme sa a prijmime tento dar. Ježiš sa nenarodil pre seba samého, ale pre nás. Ježiš nepotreboval nás, ale my potrebujeme Ježiša. Nedajme sa preto prosiť, ale prijmime Boha v ľudskom tele ako svoj najväčší poklad, skutočné víťazstvo lásky nad hriechom.

Športovci pred vrcholným výkonom sa sústredujú, aby vydali maximum zo seba. Stojíme na konci adventu, prípravy na veľký výkon. Prežime ho s radostným srdcom dieťaťa a rozumom muža. Lebo pred Bohom sme si všetci rovní. Sme deti Boha, bratia a sestry Ježiša Krista.

Netajme sa radosťou z príchodu Ježiša Krista na svet.

Radujme sa, že prišla spása na svet v podobe malého dieťaťa-Ježiša. Odložme smútok, strach beznádej. Nech na ich miesto pri údere dvanástej je všetko pripravené na prijatie Ježiša.

Amen.

Uprostred noci zažiarilo svetlo

Iba raz v roku sa stretávame uprostred noci, aby sme slávili sv. omšu. Vonku je tma, tu v našom kostole je príjemné svetlo. Ťažko by sme si vedeli predstaviť náš život bez svetla. Starší si snád' zaspomínajú na slabé svetielka petrolejových lúčok či sviečok, mladší a zvlášť deti si nevedia predstaviť vianočné sviatky, sviatky Narodenie Ježiša Krista bez ozdobných žiaroviek na vianočných stromčekoch. A táto skutočnosť, táto tma a svetlo v dnešnú noc nás upozorňujú na inú tmú a iné svetlo. Dnešnú noc si pripomínáme udalosť, ktorá pred 2011 rokmi ukončila tmavú noc očakávania, a narodením Ježiša Krista zažiarilo na svete svetlo, po ktorom ľudstvo túžilo od chvíle vypovedania z raja po spáchaní dedičného hriechu.

Pre mnohých táto noc sa začala tak ako každá iná. Aj pastieri na betlehemských nívach strážili v tú noc svoje stáda. A predsa bola to noc, na ktorú čakalo ľudstvo a ktorá sa skončila celkom ináč ako iné noci. Mária porodila svojho prvorodeného Syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel', pretože pre nich nemali miesta v útulku.

Pastierom sa zjavil anjel Pána a povedal: „**Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán**“ (Lk 2,10-11).

Tieto slová by sme vedeli už všetci spamäti zopakovať. A predsa chce sa nám zostať ticho, aby sme v tejto chvíli nechali pôsobiť na svoje srdcia tieto slová o udalostiach v Betleheme.

Dnes znova prežívame historickú udalosť. Cesta Jozefa a jeho mladej manželky Márie do Betlehema trvala tri dni. Mladá žena očakávala narodenie dieťaťa. V Betleheme, kde šli splniť cisárov rozkaz – dať sa zapísať, pretože bolo sčítanie ľudí, nenašlo sa pre nich miesto. Nikde a u nikoho, pretože túto povinnosť si prišli splniť mnohí. Našli však jaskyňu, v ktorej sa nachádzal válovec-jasle. Tu sa narodilo Božie dieťa, ktoré Mária uložila do jasiel' pre zvieratká... A to je všetko.

Táto historická udalosť pre mnohých sa stala peknou legendou. Znázorňujeme si ju rôznymi spôsobmi, napríklad pomocou figúrok a voláme ich „betlehemom“, ktoré po tieto dni zdobia byty a výkladné skrine. Táto udalosť sa opisuje v poézii a je vyspievaná v piesňach a hudbe. Keď sa hovorí o jasiach, dnes si to predstavujeme vo fantázii ako čarovný obrázok kolíska z dreva, v ktorej leží malý Ježiško. Idylicky si predstavujeme pastierov, ktorí bdeli pri svojich stádach. Sú to jednoduchí ľudia, pre ktorých narodenie dieťaťa medzi nimi je čosi obyčajné. Aj napriek tomu udalosť dnešnej noci, oznam o narodení „dieťaťa“ ich prekvapí. Po posolstve anjela neboli schopní povedať, čo sa vlastne stalo, ale zároveň cítia čosi silné. To „dieťa“ rozoznajú podľa slov anjela: „*Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasiach*“ (Lk 2,12). Potom počujú spev zvláštneho ohlasu: „*Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle*“ (Lk 2,14).

V týchto slovách je povedané všetko. Je to povedané tak milo a srdečne, a predsa to vedie i nás po stáročia od tejto udalosti znova a znova k zamysleniu a vôbec nepochybujeme, že sa to udialo. Skôr by sme sa boli divili, keby sa anjeli neboli zjavili a keby pastieri si nepovšimli toto posolstvo.

Nová história svetla, ako voláme čas od narodenia Ježiša Krista, začala sa tak jednoducho. S istotou vieme, že „dieťa“ sa narodilo vzrušujúcim spôsobom, ale keď berieme do úvahy okolnosti, v akých sa narodilo, musíme poznamenať, že všetko je tu nezvyčajné. Preto sa anjeli zjavujú a oznamujú neobyčajné zvesti: Narodil sa vám dnes Spasiteľ, Kristus Pán. A toto predpovedá prorok Izaiáš a čítali sme to v túto noc ako prvé čítanie: „*Ľud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo... Lebo chlapec sa nám narodil, daný nám je syn, na jeho pleci bude kniežatstvo a bude nazvaný: zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja*“ (Iz 9,1.2-5.6).

Toto „dieťa“, ktoré dostane meno Ježiš, je nemluvňatom ako každé iné, a predsa je to predpovedaný, ktorý je od večnosti. Voláme ho obdivuhodným Radcom, mocným Bohom, večným Otcom, Kniežatom pokoja. A tieto tituly patria malému dieťaťu v jasiach. Toto „dieťa“ sa narodilo zo ženy a zároveň je to večný Boh. Je to Boh, ktorý sa stal človekom. Je človekom, ktorý je Bohom. Je to Boh i človek v jednej osobe. Uvedomujeme si, že toto je hlavná udalosť v histórii ľudí na zemi, že je

to jediná a neopakovateľná udalosť. Od tejto chvíle sa Boh zjavil ako človek na zemi. Spojil svoj údel s našim osudom. Taktiež, keď po troch dňoch vstáva z mŕtvych, dáva nám nádej, že aj my vstaneme z mŕtvych. Ježiš, ktorému sa raz budeme zodpovedať za svoje životy, on je toto „dieťa“ z Betlehema, ktoré na konci vekov bude Sudcom živých i mŕtvych.

Pri tejto myšlienke si máme uvedomiť, že Ježiš Kristus je ten, ktorý oddeľuje svetlo od tmy, dobro od zla, spravodlivých od nespravodlivých. Táto noc nedelí len čas pred Kristom a po Kristovi, ale táto noc nás upozorňuje, že je to v našich silách, veď Boh nám dal veľké dary rozumu a slobodnej vôle, aby sme sa rozhodli slobodne a dobrovoľne, na ktorú stranu sa pridáme.

Bolo by smiešne a urážkou Boha, ako aj pre nás veľmi, veľmi nebezpečné, keby sme túto noc chápali len ako zvyk, vianočnú idylu, čosi detského a nepotrebného pre náš život.

Táto noc rok čo rok nám má pripomenúť, že sme odlišní od živej a neživej prírody. Sme vrcholom Stvoriteľovho diela. Pripomína nám, že tento stav života nie je originál, že náš život tu na zemi je trestom za neveru našich prarodičov, ale i za naše hriechy.

Táto noc vyžaduje silné charaktery, odvážnych ľudí, nie slabochov, ustráchaných, bez chrbtovej kosti a vlastného názoru, lebo sa jedná o viac ako štyridsať, šesťdesiat či sto rokov tu na zemi. Dnešná noc nás upozorňuje, že Boh prišiel medzi nás na to, aby nám svojím životom a učením ukázal, ako máme žiť, aby sme sa vrátili tam, kde nás chce mať a čo sme stratili nerozumným počínaním.

Je to potešujúce, keď vieme že Boh nás miloval, miluje, že sa stal nám podobným, že prišiel na svet ako my, žil ako dieťa, mladý muž i muž, a tak nám dal príklad a vzor, ako ho máme nasledovať.

Ako nás bolí, keď na našu lásku sa odpovedá neláskou. A čo naša neláska na Božiu lásku? Náš nevďak, nevšímavosť, povrchnosť? Čím všetkým si chceme tu na zemi utíšiť svedomie, ktoré sa nám znova a znova ozýva! Táto noc nech je semiačkom zmeny, nápravy a začiatkom nového života. Nečakajme na zázrak, že nám to povedia anjeli, že prídu v túto noc nejakí duchovia. Veď prišiel medzi nás niekto väčší ako oni, prišiel medzi nás sám Boh, ktorého si pripomíname dnes v podobe malého dieťaťa. Radujme sa, že jeho narodenie nám ukázalo svetlo uprostred hriechu, že vidíme, že náš život spojený s Ježišom je najväčšou zárukou večného života. Ježiš ako učiteľ často končil svoje výklady slovami: *„Kto má uši na počúvanie, nech počúva!“* (Mt 11,15).

Tak ako si už ani nevieme predstaviť náš život bez elektrického svetla, vianočnú výzdobu bez farebných elektrických svetiel, tak nech si nevieme predstaviť i náš život bez Ježiša Krista, ktorého narodenie si v túto noc pripomíname.

Amen.

Narodenie Ježiša Krista – cez deň

Jn 1,1- 8

Vianočné posilnenie vo viere

Mám radosť, keď v dnešný deň vás všetkých môžem osloviť tu, v našom kostole. Tu sme doma. Veď prišli ste na sviatky domov a domov to nie je len príbytok, kde bývajú najdrahší, ale domov je i tento kostol, kde ste boli skoro všetci pokrstení, do ktorého vás ako malé deti priniesli rodičia, aby vás pokrstili, a tak vám otvorili bránu života na ceste za Ježišom.

Aj keď sa stalo, že sme z cesty zišli, bolo to spôsobené hriechom, našimi slabosťami, že sme sa dali zviest, pomýliť, oklamať, ale predsa aj toto naše stretnutie hovorí, že to nie je až také zlé s naším priateľstvom s Ježišom. Veď aj to, že sme tu slobodne, bez posielania, hoci len sviatočne, je výrazom, že sme s Ježišom nepretrhli nitky, ktoré nás spájajú. Veľmi sa tomu teším, a preto sa povzbudíme v dnešný sviatok Narodenia Pána Ježiša, aby sme dlho spomínali na toto stretnutie s ním, prípadne načerpali silu a vytrvali pri Ježišovi v našom živote.

Pri počúvaní evanjelia, ktoré napísal Ján, zaiste vás upútali jeho zvláštne slová. Cítiť z nich moc, silu, vzlet. Cítíme, že tam nie je zbytočné slovo v zomknutí slov a súmernosti výrazov, ktoré hovoria o slávnostnom okamžiku. Obyčajne, keď počujeme takéto slová, ktoré akoby nás prerástli, vtedy

všetkému, čo bolo povedané, nerozumieme. A tak je to i v dnešný deň. No my predsa cítime akúsi sladkosť, a to mal na mysli i Ján, keď písal úvod, dnešné slová evanjelia.

Slovo Boh, ktoré v sebe skrýva počiatok všetkého a v ktorom je každý život, ktorý je jediným svetlom pre človeka, tento Boh sa stal človekom, stal sa nám podobným podľa tela, prišiel medzi nás, aby nám ukázal to, k čomu by sme sa rozumom nikdy neboli dopracovali.

Moc Boha. Prišiel, aby sme sa stali Božími deťmi. Toto spievali i anjeli v noci pastierom: „**Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle**“ (Lk 2,14).

Dnes Boh prejavil svoju slávu. To je príčina slávnosti Narodenia Ježiša Krista. Dnes Boh zvláštnym spôsobom nám prejavuje svoju lásku, a to tým, že nám dáva príklad svojim životom. Môžeme si snáď predstaviť skromnejší spôsob Ježišovho narodenia? Dieťa-Boh položené v jaslach, pretože nebolo pre neho v Betleheme miesta. V samotnom narodení necítime však nič znásilňujúce, ani osľušujúce. Keď Ján nám dnes napísal text: „*A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami*“ (Jn 1,14) a obzreli sme sa po jeho sláve, možno chceli by sme sa opýtať: Kde je tá sláva Božia? Kde vidieť Syna, ktorý udržuje všetko svojim mocným slovom? Tomu veľmi nerozumieme. Ako potom pochopiť tie rozdiely medzi hodnosťou a skromnosťou pri jeho narodení?

Áno, pri jaslach je všetko skromné a jednoduché, a predsa už tam cítime slová, ktoré povie toto „dieťa“ neskoršie: Kto chce byť v kráľovstve Božom najväčší, nech je vašim sluhom..., nech umýva nohy iným..., dal som vám príklad... Ježiš chce, aby od počiatku bol jeho život na zemi skromný, prostý a jednoduchý. Možno by sme iným slovám neporozumeli.

Božia sláva sa nemôže zrovnávať so slávou ľudí. Všetko, čo sa vzťahuje na Ježiša, musí byť oslobodené od každej ľudskej nejasnosti. Keby bol prišiel Kristus na svet iným spôsobom, boli by sme mu skôr uverili? Snáď by mu bolo bohatstvo tohto sveta otvorilo naše srdcia? Necítime skôr, že toto priťahuje, osľušuje, je nám bližšie a zrozumiteľnejšie ako to, čo by urobil človek? Ako by bol človek zariadil príchod Boha na svet?

Musíme si uvedomiť, že všetko, čo sa vzťahuje na oslavu Boha, musí byť skromné. Tým viac môže vyniknúť duchovné. Vidíme to na živote Krista. Nič nechcel od ľudí, nežiadal, a predsa koľko rozprával a táto jeho láska končí darovaním svojho tela.

Udalosť, ktorú si dnes pripomínáme, nechce vzbudiť súcit nad chudobou, zimou, prostredím, v ktorom prišiel Boh medzi nás. Chce nás však priviesť k súčasnosti, v ktorej žijeme a tu plniť naše poslanie – oslavovať boha. Máme sa dnes poobzerať okolo seba a uvidíme, že i v jednoduchých, všedných a každodenných maličkostiach môžeme si plniť svoje povinnosti voči Bohu, sebe i blíznym. Boh mohol predsa dovoliť, aby sa jeho Syn narodil v inom prostredí. Chcel však nám dať príklad, že uveriť v Boha nie je čosi výnimočné, rezervované len pre vyvolených, pre elitu, ale pre každého. Ježiš sa stal jednoznačne po všetky veky odpoveďou na zmysel ľudského utrpenia i radosti, práce i odpočinku, lásky, života i smrti.

História, ale i kritická súčasnosť hovoria jasnou rečou, že prijímanie Krista, jeho učenia, nie je v ničom brzdou. Ten, čo verí v Boha, nie je spiatočník, príživník, ale naopak.

Dnes sa často hovorí o solídnom ovládaní viacerých odborností, pretože inžinier-chemik, ak chce zvládnuť svoje náročné úlohy, musí si rozšíriť aj vedomosti napríklad v oblasti fyziky. Tak sa pozerať aj na problém Krista a modernej doby. Nikto nemôže povedať pravdivo, že viera brzdí rozvoj vedy. Naopak, viera privádza vedcov k novým myšlienkam i hodnotám.

Dnešný sviatok je čas zjednotenia, keď si pri jaslach uvedomujeme to, čo sme počas roka zabudli, nechceli, prípadne nevenovali tomu pozornosť. Jasle sa stávajú impulzom nového života.

U každého sa to môže prejaviť iným spôsobom. Pre vás, chlapci a dievčatá, akoby dnes Ježiš z jasiel hovoril, aby ste si ctili a poslúchali svojich rodičov. Koľkí z vás sa zabúdate rodičom poďakovať za to, čo od nich dostávate. Koľkí sa zabúdate za svojich rodičov pomodliť, lebo i to je prejav lásky k nim. Úcta k starším, pozdrav, je dnes zriedkavosťou. U vás, mladí priatelia, môže to

byť serióznejšia príprava na život. Vystačí mladý človek s nesprávnymi názormi na život? Čo voľná láska, alkohol, cigarety, drogy, neúcta k rodičom? Je smutné a bolestné, keď si myslíte, že Boh, Cirkev vám bráni v tomto počínaní.

Čo si povšimnúť u dospelých? Stúpajúca rozvodovosť, rastúci počet potratov, korupcia, alkoholizmus, túžba po mamone a na druhej strane taká ľahostajnosť, nevšímavosť voči príkazom, sviatostiam, modlitbe, svätej omši.

Veľakrát kritizujeme to, čomu málo, alebo vôbec nerozumieme, a to i v oblasti viery. I dnes sa stretávame s vedomosťami dospelého kresťana, ktoré sú na úrovni tretiačka, a aj to slabého a pritom hovorí z neho pýcha. Pre nikoho z nás nie je dnes ponížením, keď sa zastavíme pri jasliach a uvedomíme si, že sme všetci deti tohoto dieťaťa-Boha, pred ktorým neplatí vek, postavenie, titul, ale to, ako dokážeme žiť svoj život v spojení s ním. On prišiel slobodne na zem, aby nás vykúpil. Prišiel v chudobe, aby nikoho neodradil. Prišiel nám podobný, aby nám bol vzorom. Dal nám aj dar slobodného rozhodovania. Nikoho nenútil, ani nebude nútiť plniť jeho príkazy. Toto „dieťa“ však dorastie a po splnení svojho poslania odíde k Otcovi, aby prevzal moc súdiť živých i mŕtvych a nebude sa dať oklamať, ako si snád' chceme v slabej chvíli nahovoriť.

Tento Boh, ktorého narodenie slávime, o sebe vyhlásil, že je Pravda. O tomto bohu hovorili proroci ako o mocnom. Teda dnes si môžeme uvedomiť, že Boh sa nebude dať zastrašiť. On má všetko, je Pánom neba i zeme. On vidí do srdca nás všetkých, a preto od každého bude žiadať vyúčtovanie z talentov, ktoré nám zveril. Nebudeme sa môcť skryť za výhovorky, za rôzne sťažené okolnosti, za nepriaznivú dobu a prostredie, v ktorom sme žili. Lebo Boh je všadeprítomný a vševiediaci. Boh, ktorý dopúšťa, aby sme ho my ľudia urážali, tupili, vysmievali, ale ako hovorí i ľudská múdrosť: „Všetko dočasu – Boh naveky!“ Alebo Kniha Kazatel': „*Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť*“ (Kaz 1,2). Neobstojí pred ním naša filozofia, múdrosť, učenosť, keď nebude podložená na učení Krista a tou je láska.

„*Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach*“ (Mt 7,21) – hovorí Ježiš i pre nás, ak si myslíme, že ísť za Ježišom sú iba slová. Aj tu platí, že viera bez skutkov je mŕtva. Či sa to netýka aj nás?

Mohlo by sa stať čosi, o čom hovorí tento príbeh:

Blížili sa Vianoce. Zhon a starosti. Chlapec sa staral, aby v kúte obývačky stál jeho betlehemček s malými figúrkami. Rozostavil ovečky, pastierov, sošku Panny Márie, svätého Jozefa. Naraz ale zbadal, že mu chýba soška Ježiška. Hľadal, ale nenašiel. Odbehol do kuchyne a hovorí:

- *Mama, v betlehemčeku mi chýba Ježiško! Nemôžem ho nájsť. Nevidela si ho náhodou?*
A matka mu odpovie:

- *Teraz nevyrušuj! Mám vážnejšie starosti. A konečne, betlehemček môže byť aj bez Ježiška!*

Vianoce sú mnoho ráz bez Ježiška, sú bez Krista. Aj tu medzi nami a je to v túto radostnú chvíľu smutné, sú „veriaci“, ktorí pri všetkom zhone pred sviatkami zabudli na Krista.

Netrápi ťa to, brat, sestra, že si bez vianočnej spovede? Veď si odložil Krista do kúta! Uvedom si, že Vianoce bez Krista nemajú nijaký zmysel! Vianoce nie sú len tradícia, idyla, sviatočný deň. Nezamieňajme si ich s mýtom či rozprávkou. Vianoce- to je čas, kedy si máme pripomenúť, že Boh sa stal človekom. Dieťa, ktoré sa narodilo v Betleheme, je Syn Boží.

Ďakujem vám všetkým za vašu pozornosť, ktorú ste teraz venovali zamysleniu sa nad jasľami. Verím, že sa navzájom posilníme vo viere. Poprajme si, aby sme skutočne prežili požehnané, milostiplné sviatky.

Amen.

Čo alebo kto hovorí z nás

Dnes sa veľa píše a hovorí o ideách, ideáloch, vzoroch. Zároveň môžeme sledovať, že nielen jednotlivci, ale i celé skupiny ľudí opúšťajú, zrádzajú, alebo sa vzdávajú od vznešených ideálov, nevšímajú si, nepripomínajú vzory, ktoré ich môžu obohatiť.

Nepatríme aj my medzi tých, ktorí keď počujú slová: pravda, dobro, láska, krása, spravodlivosť a sloboda – krčia ramenami? alebo patríme medzi tých, ktorí ich síce uznávajú, ale nie sú ochotní pre ne priniesť obeť? Musíme si uvedomiť, že nás neospravedlní doba, miesto, kde žijeme. Tu a v týchto podmienkach nás chce mať Boh, aby sme tu a v týchto podmienkach o Bohu hlásali, svedčili, učili a toto rozhodne aj o našej odmene, alebo aj o našom treste.

Vianočné sviatky sú aj dňami vážneho zamyslenia sa nad naším vzťahom, ako plníme slová Ježiša Krista v našom živote. A na to poukazuje i dnešný sviatok svätého Štefana. Na druhý deň po spomienke, že Boh prišiel medzi nás, Cirkev nám pripomína prvé svedectvo vernosti ku Kristovi, a to preliatím krvi mladého muža, diakona svätého Štefana, na ktorom sa splnili slová Pána Ježiša z evanjelia: **„A keď vás vydajú, nestarajte sa, ako a čo máte hovoriť, lebo v tú hodinu vám bude dané, čo máte povedať. Veď to už nie vy budete hovoriť, ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás“** (Mt 10,19-20).

Na prvý pohľad sa to zdá veľmi jednoduché, a predsa hlbší pohľad hovorí, že je to ťažké, ale zároveň cítime, že sa to vyplatí.

Dnešný sviatok hovorí cez príklad svätého Štefana, že učenie, ktoré priniesol Ježiš, má najvyššiu hodnotu a vyžaduje z našej strany, aby sme mu venovali patričnú pozornosť. Sväté písmo vydáva o Štefanovi ten najpriaznivejší kádrový posudok, keď hovorí, že Štefan bol plný milosti a sily. Štefan poznal dôkladne Kristovu náuku. Zalúbil si večnú pravdu a svoje vynikajúce schopnosti, svoj život a seba samého bezvýhradne a raz navždy postavil do služby nekonečného Boha. Stal sa horlivým a oduševneným hlásateľom Evanjelia. Keď si lepšie pozrieme jeho život, nájdeme v ňom i pre seba povzbudenie. Štefan bol plný ohňa, to znamená, že o Krista sa nechcel deliť so žiadnym stvorením, pretože si uvedomuje, že je dieťa Božie. Rozpráva o Ježišovi a o tom, že zomrel za nás, aby sme mali večný život.

Túto pravdu nemohli niektorí zniesť, a preto keď ho počuli, veľmi sa rozzúrili a škripali zubami. Aj vtedy im pripomína veľké prikázanie lásky, a to nielen slovami, ale i skutkami. Prináša posolstvo pokoja. Keď ho kameňujú, on sa za nich modlí: Pane, nezapočítaj im tento hriech. Toto je najväčší dôkaz, že bol plný Ducha Svätého, pretože dokázal povedať pravdu a pre pravdu i zomrieť.

Možno sa niekto z vás zamyslel, prečo Pán Ježiš dovolil, prečo pripustil, aby jeho verný žiak Štefan zahynul takou strašnou smrťou. Lenže potom sa možno taktiež pýtať, prečo sám Ježiš sa dal zajať a prečo trpel, aby ho jeho nepriatelia ponižovali, vysmievali, aby ho potupne ukrižovali.

Vieme, že hriech plodí krivdy, utrpenie, bolesti, žiaľ, a aj smrť. Hriech človeka zotročuje, zatemňuje mu myseľ, ochromuje mu vôľu a zráža ho až na dno.

Láska človeka oslobodzuje, zbavuje bolesti, strastí sníma mu z pliec ťarchu slabostí, uvoľňuje mu sily k smelému rozletu rozumu a túžby k výšinám. A nad týmto musíme uvažovať. Toto musí ovplyvniť náš život, naše skutky, slová i myšlienky, vzťah k Bohu, blížnemu i k sebe samému. Tragická smrť Štefana je pre nás výstrahou. V tomto evanjeliu nám Pán Ježiš pripomína: **„Chráňte sa ľudí“** (Mt 10,17). Zrejme mal na mysli ľudí hriešnych, zlých. Nemôžeme zutekať na púšť, aby sme sa zachránili pred nerestami, ale môžeme a tiež musíme ostrážito sa vyhýbať takým ľuďom, ktorí by sa mohli stať pre nás zvodcami k hriechu. Táto opatrnosť nemôže byť bezhraničná. Čnosť je vždy v strede. Nesmieme až natoľko ostrážito uhýbať pred zblúdilcami, že by sme tým zanedbali svoju povinnosť vysvetľovať im, v čom sa pomýlili, alebo aby sme tým premeškali vhodnú príležitosť ukázať im správnu cestu k Bohu, k dobrou pravde.

Svätý Štefan hlásal Kristovo evanjelium nadšene, nebojácne, smelo, a to aj tým, ktorí ho odmietali. To znamená aj pre nás, aby sme netúžili žiť v inom svete, prostredí, ale aby sme si uvedomovali, že tu je naše miesto, tu sa rozhoduje o našej spáse a že tu máme pracovať i na spáse svojich blížnych.

Z vlastného života vieme, že takto žité Evanjelium je silne riziková skúška, ktorú tak úspešne zložil svätý Štefan, a ktorá sa i pre nás stane poučením, ako si máme počínať v dialógu s ľuďmi odlišného presvedčenia, odlišných názorov. Vieme, že Štefan nepohrdal svojimi protivníkmi, aj keď s ich zmýšľaním nemohol súhlasiť. Neútočil, ale trpezlivo im vysvetľoval náuku Pána Ježiša a pritom stál pevne v istote, že Evanjelium musí zvíťaziť nad bludmi a poverami, láska nad hnevom a nenávisťou, ako nutne víťazí deň nad nocou, svetlo nad tmou, dobro nad zlom. Toto je to, čo často nedostatočne chápeme.

Vidíme len zlo na druhých, hájime len svoje krivdy, len svoju pravdu a nevieme sa zastaviť, nájsť si čas a zamyslieť sa, čo chce odo mňa Kristus. Takto by sme videli viacej Krista, menej seba samých, menej by sme klamali, pretože tá špina, zloba, hriech, ktorý vidíme vedľa seba, je často menší ako je v nás.

Mnohí dnes zrádzajú Cirkev, opúšťajú učenie Krista len preto, že sú slabí, pretože mimo Krista sa im zdá život ľahší, menej sa im zakazuje, ale na konci vždy stojí Kristus ako odmena alebo trest. Tu neobstoja dnes frázy o existencii, o ťažkej dobe, v ktorej žijeme, veď to, čo dnes povedal Ježiš v evanjeliu, povedal už pred skoro dvoma tisícročiami: „*Kvôli mne vás budú nenávidieť všetci. Brat vydá na smrť brata a otec svoje dieťa. Deti sa postaví proti svojim rodičom a pripraví ich o život. Ale ten, čo vydrží do konca, bude spasený*“ (Mk 10,21-22).

Povzbudením pre nás môže byť i víťazstvo a oslávenie svätého Štefana. Zvíťazil nad svojimi protivníkmi, aj keď tí si mysleli, že zvíťazili oni, a to tým, že ho kamením umlčali, zabili. Štefan však zvíťazil najprv nad sebou samým. To hovorí i starý filozof: - Najväčším víťazstvom je, keď zvíťazíme nad sebou samým! –

Kto z nás chce byť slaboch? Či nechceme zvíťaziť všetci nielen pre tento svet, ale najmä pre večnosť? nečakajme zázrak, že zostúpi z neba anjel a požiada nás o nový život, hodnotenejšie ideály, plnšie rozvinutie svojich síl. Nesmieme sa dopustiť klamania samých seba. Veď i dnešný sviatok môže byť pre nás rozhodujúcim nielen pre tento svet, ale i pre večný život, v ktorý veríme po smrti.

Pozrite, veľa sa dá odpozorovať z prípadu veľkého anglického básnika Oscara Wilda.

Celý Londýn ho poznal ako básnika Salomy a Dorianu Greya, a tiež aj ako elegantného pána. Považovali ho za modlu Londýna, za človeka, ktorý mal kráľovské príjmy a ktorého dom sa leskol skvostami sochárskeho a maliarskeho umenia. Okrem toho si vydržoval nádherný byt pre hírivé ciele v Paríži, pretože mal priateľky a priateľov a bol až perverzne požívačny. Každý o ňom vedel, že je neverec. Lenže čo sa stalo? Bol obžalovaný a odsúdený na dva roky väzenia za nemravnosť. Sedel v pochmúrnej cele žalára. A tam labužník, ktorému zriedka vyhovovalo nejaké jedlo a ktorému drahé porcelány neboli dosť fajnové, naučil sa jesť obyčajnú kašu z plechovej misy.

Tento životný úder rozlámaval nánosy, ktorými bola zavalená jeho duša. Napísal svetoznámu báseň De profundis, v ktorej ďakuje Bohu za utrpenie, lebo ono mu odhalilo v duši pravdu o Božej skutočnosti. Keď vyšiel zo žalára, stal sa veriacim katolíkom a napokon zomrel s ružencom v ruke.

Vieme, že nebol sám, ale i mnohí pred ním i po ňom, medzi ktorými boli veľkí konvertiti, ako napríklad Svätý Pavol, Augustín, František Assiský, Ignác z Loyoly, Margita Kortonská, ale i spisovateľ Lev Nikolajevič Tolstoj, Vladimír Solovjev, Singrid Undsetová, Swensson, Giovanni Papini, František James a iní, našli v sebe pravdu.

Áno, dnes sa veľa hovorí a píše o ideách, ideáloch a vzoroch. Často však to, čo obdivujeme, alebo ten, ktorého fotografiu, plagát máme na stene, keby sme o ňom vedeli, aký je jeho život v súkromí, poznali jeho názory, rýchle by sme odstránili zo stien mnohé fotografie a srdcia mnohých by ochladli. Prestali by priam bláznivé ovácie pri ich vystúpeniach.

Toto ale nie je našou dnešnou náplňou. My sme sa dnes povzbudili, hoci na bolestnej smrti svätého Štefana, že víťazstvo je v našich rukách. Zabili ho, ale nezabili Evanjelium.

Vianočné sviatky majú pre veriacich kresťanov len vtedy význam, keď budeme Krista poznať, k jeho učeniu sa hlásiť, a to nielen vtedy, keď to bude ľahké a nebude nás to skoro nič stáť, ale keď budeme ochotní pre Krista, Cirkev, pre svoju večnú spásu prinášať i také ovocie, ktoré pre neveriaci svet sú nezmyslom, bláznovstvom, pre nás však nádejou a víťazstvom. Amen.

Osobnosť Jána apoštola

Pravidlá spoločenského správania hovoria, že keď sa s niekým prvýkrát stretneme a je to potrebné, máme sa predstaviť, prípadne má nás predstaviť človek, ktorý nás oboch pozná. Urobme dnes malú výnimku. Osobu Jána apoštola všetci poznáme. Pripomeňme si, čo nám hovorí on sám o sebe, prípadne iní, aby nám to poslúžilo na obohatenie nášho duchovného života.

Meno Ján je veľmi starého pôvodu a je jedným z najrozšírenejších mien na svete. V hebrejčine znie Jochanán a znamená: **Boh je milostivý**. Latinčina nazýva Jána Joannes. Anglicky – John, Johny, Jack, francúzsky – Jean, španielsky – Juan, taliansky – Giovanni, maďarsky – János, poľsky – Janusz, srbochorvátsky – Jovan, rusky – Ivan a podobne.

Rodičia Jána boli Zebedej a Salome. Matka bola v sprievode, keď Ježiš učil a jej dvaja synovia boli Ježišovi učeníci (por. Mt 27,56). Salome posluhovala, keď Ježiš učil (por. Mt 15,40). Ján bol rybárom. Ján i jeho brat Jakub s otcom Zebedejom i s najatými robotníkmi práve opravovali siete, keď okolo šiel Ježiš a povolal ich. Oni zanechali otca a odišli za ním (por. Mk 1,19-20). Ján Krstiteľ vtedy povedal svojim dvom učeníkom Ondrejovi i Jánovi: „*Hľa, Baránok Boží*“ (Jn 1,35). Vtedy odišli od Jána Krstiteľa a stali sa učeníkmi Ježiša. Aj v zbore apoštolov sa od Ježiša dostalo Jánovi vyznačenia. Bol pri prvom zázraku v Káne Galilejskej. Keď Ježiš išiel vzkriesiť Jairusovu dcéru: „*Nikomu nedovoliť nasledovať ho, iba Petrovi, Jakubovi a Jánovi, bratovi Jakubovmu*“ (Mk 5,37). Pri premenení čítame: „*Po šiestich dňoch si Ježiš vzal Petra, Jakuba i Jána a vyviedol ich na vysokú horu a premenil sa pred nimi*“ (Mk 9,1-3). Pri príprave na Poslednú večeru osobne poveril Ježiš i Jána prípravou: „*Poslal teda Petra a Jána a povedal: Chodte a pripravte nám baránka, kde by sme ho jedli*“ (Lk 22,8).

Dej pokračuje Poslednou večerou, kde čítame o Jánovi slová: „*Učeník, ktorého Ježiš miloval, spočíval pri Ježišovej hrudi*“ (Jn 13,23). Ježiš pri utrpení v Getsemanskej záhrade: „... *vzal Petra, Jakuba a Jána a zmocňovala sa ho hrôza a úzkosť*“ (Mk 14,33). Veľkosť Jána v očiach Pána Ježiša vidíme i pod Ježišovým krížom. Keď teda Ježiš uzrel matku a vedľa nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „*Žena, hľa, tvoj syn!*“ A od tej chvíle si ju ten učeník vzal k sebe (Jn 19,27). Jánovu osobnosť vidíme i pri Ježišovom zjavení sa pri Tiberiadskom jazere, keď apoštoli nemohli vytiahnuť množstvo rýb, ktoré chytili. Tu povedal Petrovi ten učeník, ktorého Ježiš miloval: „*Pán je to*“ (Jn 21,7). Toto hovorí sám Ján z vlastného života. V piatej knihe Nového zákona, v Skutkoch apoštolských, cítime autoritu, ktorej sa mladý Ján tešil u svojich spoluapoštolov. Na ceste do chrámu v Jeruzaleme spolu s Petrom uzdravili chromého človeka (por. Sk 3,1n). Spolu s Petrom ho vidíme aj vykonávať sviatosť birmovania v Samárii (por. Sk 8,14-25). Ale i na sneme v Jeruzaleme je spolu s Petrom a Jakubom pokladaný za stĺp Cirkvi (por. Gal 2,9).

Ďalšie účinkovanie Jána nás vedie do Efezu. Či žil svätý Ján v Efeze, alebo či zomrel kdesi v Palestíne mučeníckou smrťou, ktorú mu vraj spôsobili Židia, súvisí aj pravosť jeho evanjelia. Kresťania, ale i ortodoxné protestanti tvrdia, že Efez bol Jánovým pôsobiskom, kde aj zomrel. Racionalisti tvrdia opak. Keby sme preskúmali všetky za i proti, vychádza všeobecný názor i od protestantov, že Ján býval v Efeze. Za naším názorom vidíme sv. Ireneja, sv. Justína, Klementa Alexandrijského, ktorí sú za Efez. Ján bol sangvinicko-cholerickej povahy. Tak ho ohodnotil Ježiš i jeho bratia, keď ich nazval „Boanerges“ – „Synovia hromu“. Keď Ježiša nechceli prijať Samaritáni, títo dvaja bratia ich chceli potrestať: „*Nech zostúpi oheň z neba a zničí ich!*“ (Lk 9,54). V spore o prvenstve medzi učeníkmi prejavil nemiernu horlivosť (por. Mk 9,37). Bol však ochotný ihneď trpieť s Kristom, čo vieme z prosby jeho matky k Ježišovi, aby jej synom udelil sedieť v jeho kráľovstve jednému sprava a druhému zľava (por. Mt 20,23).

Svoju nadanosť prejavuje ešte aj v starobe. Mal dobrú pamäť. Napríklad presne si pamätal, kedy a kde sa stretol po prvý raz s Ježišom: „*Bolo asi desať hodín*“ (Jn 1,39). Z jeho práce sa nám zachovalo evanjelium, ktoré napísal ako posledný z evanjelistov okolo roku 100, pravdepodobne v Efeze. Napísal ho, aby vyvrátil bludy židovské, gnostické a baptistické. Napísal ešte tri listy a Apokalypsu – ako poslednú knihu Svätého písma.

Toto je krátke, aj keď sa to nezdá, predstavenie Jána apoštola.

Amen.

Herodesove vraždy

Sú ľudia, ktorí sa do histórie zapísali negatívnym spôsobom. Medzi nich, na ktorého sa pozerá i po dvoch tisícročiach s opovrhnutím a ktorý dal povraždiť chlapcov do dvoch rokov v Betleheme i v jeho okolí a ktorých sviatok dnes slávime, patrí i kráľ Herodes.

Mudrci dostali od Boha cez anjela oznam, aby sa vrátili domov inou cestou a nie tou, ktorou prišli. Po odchode mudrcov anjel Pána sa vo sne zjavil Jozefovi a povedal: „**vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil**“ (Mt 2,13).

Vysvetlíme si udalosti okolo Herodesa. Herodes nepochádzal ani z čisto židovského, ani z kráľovského rodu. Matka bola pohanka – Arabka, otec antipater, bol požidovčeným Imudejcom. Bol húževnatý, ale krutý, lišiacky prefikovaný a egoista. Bol verný rímskym vládcovi, ktorí mu umožňovali byť domácim kráľom skoro pol storočia nad sterorizovanými Židmi. Do tajov diplomacie ho zasvätil otec. Taktiež aj jeho brata Faraela. Po zavraždení otca, za pomoci Rimanov sa bratia stali tetrarchami, správcami, čo bolo prvým krokom k vláde. Cisár Oktavian roku 40 pred našim letopočtom – narodením Krista, menoval Herodesa za júdskeho kráľa. Dostal sa celkom pod moc Rimanov a tým sa splnila prorocká predpoveď Jakuba o odňatí Júdovho žezla (por. Gn 49,10). Od toho času sa už celkom jasne rysuje strata národnej a náboženskej slobody vyvoleného národa.

Herodes bol nadaným a vypočítavým panovníkom. Rímskym vladárom sa snažil byť verný a vďačný. Vedel, že bez nich nemôže byť kráľom. Moc a slávu si musel u Rimanov draho vykupovať. Moc si udržiaval násilím a ľstou. Bez škripúl' prelieval krv svojich protivníkov, ktorí mu nevyhoveli. Hneď na začiatku dal zavraždiť 45 popredných Židov, za čo ho synedrium odsúdilo. Manželka Herodesa Miriama I. dosiahla, že jej 16-ročného brata menoval za veľkňaza. Pretože ho ľudia mali radi, Herodes ho dal zavraždiť, nakoľko ho upodozrieval z adultéria s kráľovnou Miriamou. Bol veľmi žiarlivý na manželku, a preto zomrel každý, na koho padol tieň podozrenia. Jeho sestra Salome štvála proti Miriame a falošne ju u muža obžalovala. Herodes dal aj svoju nevinnú manželku zabiť. Tiež aj jej matku, čiže svokru. Báľ sa o trón, že mu ho raz preberú dvaja synovia od Manželky Mariammy – Aristobulus a Alexander, a preto ich dal v Sebastre r. 7 pred Kristom obesiť, len čo sa vrátili z Ríma. Taktiež dal tajne pobiť i tristo dôstojníkov, ktorí údajne robili s jeho synmi sprisahanie proti nemu. Preto niet divu, že aj povraždenie betlehemských chlapcov bolo Herodesovej krutej povahe zodpovedajúcim činom.

Staroba Herodesa bola hrozná. Vieme to zo spisov Jozefa Flávia, ktorý toto všetko vo svojich historických spisoch opisuje. Herodes mal vnútorné bolesti, vodnatieľku, červy v konečníku, hnisavé rany po celom tele, možno rakovinu. Prikázal svojej sestre Salome, že keď zomrie, aby dala povraždiť židovských veľmožov, aby takto boli Židia prinútení oplakávať aspoň zdanlivo jeho smrť. K tejto vražde však nedošlo. Zomrel r. 749 od založenia Ríma. Jozef Flávius ho nazval „veľkým“, ale akým veľkým?!

Čo povedať na túto dobu? Boh tým, že dopustil na židovský národ takéto utrpenie tesne pred príchodom Mesiáša, chcel Izraelitom poukázať na duchovné a mravné vlastnosti Mesiáša, pretože on prichádza ako Knieža pokoja, aby všetky národy vykúpil z hriechov a spasil ich, a to nie mečom a krvou nevinných, ale láskou a vlastnou krvou. Uvedomme si, že tým nepriamo aj Herodes prispel k naplneniu mesiášskej „plnosti časov“ a jej významnému medzníku v dejinách ekonómie spásy ľudstva.

Smrť nevinných detí v Betleheme dnes volá i ďalej po živote. Nezabíjajte našich bratov a sestry, ktorí sa nestačili narodiť a povedať meno otec, mama! Uvedomte si, bratia a sestry, že smrť nenarodeného dieťaťa je vždy len vražda! Herodes nebol až taký krvilačník ako dnešné nemocnice. On

bol vojak, pohan, nevzdelanec. Dnes vzdelané, veriace a civilizované matky prosia, sťažujú sa, podplácajú, len aby im dieťa neprekážalo v kariére, pohodlí, nezobralo krásu.

Moderná doba sa zbavuje osobností. Nedovolí im rozvinúť talent, pretože ich usmrtí skôr, ako ho môžu rozvinúť. Národ si vyvraždí umelcov, vedcov, učencov a budovateľov skôr, ako môžu priložiť ruku k dielu. Národ sa pozbavuje osobností a tým si chystá pre seba rakvu. Národ v nenarodených zomiera. Nech žije národ, ktorý zvíťazí nad myšlienkou abortusu!

Amen.

29. 12. Piaty deň oktávy Narodenia Pána

Lk 2,22-35

Simeonovo proroctvo

Veľmi ťažko by sme si vedeli predstaviť skupinu ľudí po spáchaní dedičného hriechu bez zákonov, príkazov a nariadení, ktoré pomáhajú riadiť skutky života. Stávajú sa vodičkom, usmerňujú, pomáhajú. Zákony nesmú škodiť. Aj keď nesú často sankcie, tresty, chápeme ich ako užitočné pre spoločnosť.

Aj Cirkev má svoje predpisy, zákony, učenie, ktoré nás však neoberajú o slobodu rozhodovania. Každý človek, ktorý užíva rozum a slobodnú vôľu, musí si byť vedomý odmeny alebo trestu za svoj život.

Aj toto evanjelium nám hovorí o nariadení Mojžišovho zákona o dni očisťovania, ktoré znie: „**Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi**“, a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, **pár hrdličiek alebo dva holúbky**“ (Lk 2,23).

Mojžišov zákon poznajú aj Mária s Jozefom, ktorí sú pred svetom manželmi. Vedia o Zákone, ktorý dal Boh Mojžišovi, že čo „*bude prvorodené medzi tvojimi zvieratami a čo bude mužského pohlavia, všetko bude patriť Pánovi*“ Zákonom pokračuje: „*Každého prvorodeného z detí tvojich musíš vykúpiť. A keď sa ťa v budúcnosti tvoj syn opýta: Čo to znamená, odpovieš mu takto: Silnou rukou vyviedol nás Pán z Egypta, z domu otroctva. Keďže sa faraón zdráhal nás prepustiť, Pán pobil všetko prvorodené v Egyptskej krajine od prvorodeného u ľudí až po prvorodené z dobytká. Preto teraz obetujem Pánovi všetko, čo otvára materinské lono, ak je mužského pohlavia a vykupujem každého svojho prvorodeného syna*“ (Ex 13,12-14). Toto má byť znamením, že Pán vyviedol národ z Egypta.

Mojžiš v Knihe Levitikus určuje aj čas očisťovania. Bolo to na štyridsiaty deň po narodení chlapca a na osemdesiaty deň po narodení dievčatka. Za celý tento čas sa matka neukazovala na verejnosti. Matka sa po narodení chlapca 40 dní pokladala za leviticky nečistú, a preto sa podrobila obradu očisťovania v chráme. Aj týmto svojim ustanovením pripomínal zákon Židom všeobecnú rozšírenosť hriechu, aby vzbudil v nich túžbu po duševnom očistení.

Mária bola bez hriechu počatá, nadprirodzeným a svätým spôsobom sa stala matkou, teda podľa toho nebola hriešna, a tak ani nepodliehala obradu očisťovania. Predsa však z pokory a poslušnosti voči posvätnému Zákonom a aby nikoho nepohoršila, podriaďuje sa tomuto ustanoveniu a na štyridsiaty deň po pôrode ide do chrámu, aby sa podrobila obradu a svojho Syna obetovala Bohu.

Vidíme, že chudoba Svätej rodiny sa prejavuje aj pri obete očistenia. Bohatší mali obetovať baránka. Chudobnejším rodinám bola povolená úľava a za obetu mali dať dve hrdličky alebo dva holúbky.

V Jeruzaleme žil muž menom Simeon, človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela a Duch Svätý bol na ňom. Duch Svätý mu vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša. Vedený Duchom Svätým vošiel do chrámu. A keď rodičia prinášali dieťa Ježiša, aby splnili Zákon, vzal ho do náručia a velebil Boha slovami:

„*Teraz prepustiš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli tvoju spásu, ktorú si pripravil pred tvárou všetkých národov: svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu*“ (Lk 2,29-32).

Vidíme, že Jozef je označovaný ako „otec“ Ježiša i keď v skutočnosti je len vychovávateľom. Simeonove slová hovoria o budúcom prenasledovaní tohoto „dieťaťa“. Keď budú prenasledovať Syna, bude trpieť i jeho matka. Nastane triedenie duchov v Izraeli i v celom ľudstve. Ľudia sa rozdelia: jedni pôjdu za Ježišom, iní zasa sa budú stavať proti nemu, pravda, na svoju škodu a záhubu.

Simeonove slová neskoršie potvrdil i sám Ježiš počas svojho účinkovania: „*Príšiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke...*“ (Mt 10,35). Ježiš aj o sebe povie: „*Nie pokoj som priniesol, ale meč*“ (Mt 10,34).

Ježišov zákon môže v dnešnej dobe poznať každý kultúrny človek. Nikto z nás sa nemôže vyhovárať, že ho nepozná. Vieme i to, že neznalosť neospravedlňuje.

Povzbudením nám môže byť aj dnešný svätec – Tomáš Becket a mučeníci za kráľa Henricha II.

Tomáš je jeho najlepší priateľ. Spraví z neho kancelára a spolu utláčajú Cirkev. Po smrti staručkého canterburského biskupa, hoci sa Tomáš bráni, kráľ ho menuje za biskupa.

Tomáš sa zmení. Je to sila Ducha Svätého, ktorého prijal pri kňazskej a biskupskej vysviacke. Z priateľov sa stali nepriatelia, ale iba z kráľovej strany. Tomáš vlastným životom bráni Cirkev. Kedysi bol proti, horlil za kráľa, no po vysviacke horlí len za česť a slávu Božiu. Bol nútený utiecť do Anglicka. Ako mních žije vo Francúzsku. Jeho miesto je však doma v Anglicku. Tu i zomiera na stupňoch oltára pod mečmi rytierov. Kráľ sa spamätal a robil pokánie.

Poučenie pre nás: Vždy zostať verní Božím zákonom, a to i vtedy, keď budeme musieť podstúpiť obeť, alebo i smrť.

Amen.

30. 12. Šiesty deň októvny Narodenia Pána

Lk 2,36-40

Svedectvo

Náš život si nevieme predstaviť okrem iného bez svedectva. Každodenný život nás privádza k situáciám, že musíme o niečom alebo o niekom sa vyjadriť, udobriť, vystríhať. Vieme však, že nie je svedectvo o všetkom a od každého rovnaké. Má to svoje kritériá. Medzi najväčšie patrí život toho, kto vydáva svedectvo.

Lukáš v evanjeliu hovorí: „*Žila vtedy aj prorokyňa Anna, Fanuelova dcéra z Aserovho kmeňa. Bola už vo vysokom veku. Od svojho panenstva žila so svojím mužom sedem rokov, potom ako vdova do osemdesiateho štvrtého roku. Z chrámu neodchádzala, vo dne v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Práve v tú chvíľu prišla aj ona, velebila Boha a hovorila o ňom všetkým, čo očakávali vykúpenie Jeruzalema*“ (Lk 2,36-39).

Pred našimi očami je druhý svedok Anna, aby dosvedčila, že Ježiš je tým očakávaným Vykupiteľom. Jej svedectvu neberie na hodnotu jej staroba, stav, že bola vdova, ba práve naopak. Jej život je plný hodnôt pred Bohom i pred národom, ktorý ju poznal z jej práce v chráme. Pri pozornom čítaní zaiste si kladieme otázku: Čo to boli za slová jej proroctva? Poznáme prorocké slová Simeona. Prečo nepoznáme jej proroctvo? Aká to skutočnosť nás privádza na myšlienku, že správa o Anne mala v tejto udalosti inú úlohu?

Lukáš chce zaiste poukázať na vzor kresťanskej vdovy. Vieme, že vyvolený národ vo väčšine neprijal Ježiša za Mesiáša. Najmä nie učení a vodcovia, farizeji a zákonníci. Ježiša prijali však mytníci, hriešnici, jednoduchí ľudia a hlavne ženy. Postavenie Anny v Izraeli nebolo závideniahodné. Žena bez muža, potomkov, a predsa dala svojmu životu hodnotu, zmysel, čo vidíme zo slov: „*Z chrámu neodchádzala, vo dne i v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami*“ (2,37). Nemodlí sa za seba, ale za svoj národ, za jeho záchranu, za skorý príchod Vykupiteľa.

Stalo sa mi viackrát, že som počul uštipačnú poznámku, že naša viera je vierou žien a starých ľudí. Nie je to celkom pravda. Veď v kostole vidím i mladých, vidím aj mužov. Prečo nie viacej, to je

vec na inú debatu. Nám to však chce povedať, že takýto stav nás nesmie priviesť k malomysel'nosti, k menejcennosti. Kto prenikne do tejto problematiky a správne ju pochopí, toho neudivia tieto ďalšie slová. Raz spoznáme hodnotu modlitieb starých a chorých, ktorými mnohí opovrhujú. Spoznáme, akú hodnotu mali pred Bohom, od čoho všetkého nás uchránili, koľko milostí a požehnaní nám vyprosili. Často tá babička, dedko, ktorých sme podceňovali, nemali pre nich milého slova, úsmevu, ktorým sa triasli ruky a pre ktorých sme mali len slovo irónie – choďte sa modliť, choďte do kostola – nám vyprosili potrebné milosti.

Nepozerať sa na problém staroby a choroby ako na príťaž spoločnosti, rodiny. Naopak, nejuden veriaci si často to uvedomí až v starobe, že musí dať Bohu vďaka za všetko, čo zanedbal v mladom veku, keď bol zdravý, prípadne lenivý... Často v očiach starých ľudí vidíme i slzy. To nie sú len slzy bolesti tela, ale i bolesti duše. Správne oplakávajú svoje hriechy. Uvedomujú si, čo je to hriech, aká je to urážka Boha. Tak často sa ho dopustili, možno ani neľutovali, neodprosili...

Vnukovia, vnučky, všimajte si starých rodičov! Často sa modlia i za vás. Áno, chcú vám dať čosi cenné a krásne. Vy ich však neprijímate. Neviete si oceniť ich lásku.

Toto evanjelium by si mali viac prečítať i starí a chorí bratia a sestry, aby si uvedomili, že staroba nie je len honba, aby svojim deťom a vnúčatám čo najviac zanechali.

Smutný je pohľad na babičku, dedka, ktorí hrdlačia, ženú sa za mamonou, ktorá aj tak vzdáľuje ich deti od Boha, keď si nevedia oceniť ich námahu.

Starí a chorí bratia a sestry, užite si svoju starobu, pokoj a oddych! Odpočinite si, využite čas na odprosenie, poďakovanie a oslavu Pána Boha! Váš čas sa naplňa viac ako mladým. Postavíte sa pred Boha, pred ktorým budete vydávať svedectvo o svojom živote. Aké to bude svedectvo, keď bude bez Boha, keď zvíťazí ľahostajnosť, nezáujem o Boha?

Vám, ktorí pravidelne prichádzate do chrámu v čase i nečase, ktorí prinášate také veľké obety, chcem sa poďakovať za váš príklad, za silu vášho svedectva a vzťahu k našej viere, k Ježišovi. Chcem vám popriať ešte veľa síl, milostí a najmä to, po čom najviac túžite, a to pokojný odchod pred Ježiša Krista, Sudcu živých i mŕtvych.

Áno, Cirkev si nevie predstaviť svoju činnosť bez svedectva mladých, ale i vás – skôr narodených. Uvedomme si, že Cirkev potrebuje svedectvo i od vás muži, otcovia, bratia, milí mladí priatelia.

Toto je vážna výzva pre nás na konci tohoto roka.

Amen.

31. 12. Siedmy deň októvry Narodenia Pána

Jn 1,1-18

Silvestrovské zamyslenie

Dohára plamienok sviečky tohoto roka. O niekoľko hodín tento rok už bude patriť minulosti. Skôr ako odbije dvanásty úder starého roka a začne sa písať nový list, skôr ako si pripijeme, zablahoželáme všetko dobré a čo považujeme za potrebné, osočné do nastávajúceho roka, zastavme sa, zhodnotme končiaci sa starý rok a poďakujme sa za všetky milosti, požehnaní, ktoré sme od Boha prijali.

Ján nám o našom Bohu, ktorý prišiel medzi nás ako človek podobný vo všetkom okrem hriechu, napísal: „Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali. Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1,11-12).

Nič krajšie sme si nemohli želať ako to, že Boh prišiel osobne medzi nás, že žil ten istý život a za tých istých okolností, hoci to bolo skoro pred dvoma tisícročiami a v Palestíne. Jeho život od Betlehema až po Jeruzalem, od jasli až po kríž hovorí o láske a znova o láske. Z jeho plnosti sme prijali všetci milosť za milosťou. On nám ukázal cestu tam, kde sme nemali poznať následky hriechu, ktoré si dnes pripomínáme i končiacim sa rokom. Ježiš Kristus, večné Slovo, pravý Boh s Otcom a Duchom Svätým si praje našu prítomnosť po celú večnosť v spojení s Bohom.

Nikto a nikdy nevidel Boha. Jednorodný Syn Boží, ktorý je v náručí Otca, ten o ňom priniesol zvesť. Táto zvesť – to nie je len zastavenie sa pri jasliach, ale i zastavenie v posledný deň občianskeho roka. On, ktorého voláme Slovom a ktorý bol na počiatku, si praje, aby sme skrze neho všetci uverili.

Končí sa vážna časť nášho života. Koľko ich máme ešte pred sebou?

Nik z nás si nemôže byť istý, že o rok bude medzi živými, že aj budúci Silvester nám bude dopriať od tohto Boha tu na zemi ďakovať a odprosovať. To nie je v našich rukách, ako ani to, čo sa teraz končí. Už sa nedá vytrieť, vymazať, vygumovať nič z toho, čo bolo. Nestiahneme slovo späť, nezastavíme skutok, ba aj myšlienka v našej mysli je známa Bohu. Keď nemôžeme zmeniť minulosť a nie sme pánni budúcnosti, čo teda môžeme? Odpoveď je jasná. Prežiť prítomnosť v spojení s Bohom. Uvedomovať si hodnotu prítomného okamihu. Najvzácnejšia chvíľa v živote je práve tá, ktorú prežívame. Nevráti sa viac späť, ako sa nevráti voda v rieke. Nemôžeš ju zastaviť, a preto nemaj strach ani o to, čo prinesie budúcnosť. Žiť treba teraz a pre nás to znamená žiť v prítomnosti Boha.

Tak ako si to budeme pred polnocou čítať z Knihy Kazatel: *„Všetko má svoj čas a svoju chvíľu každé úsilie pod nebom. Svoj čas má narodiť sa, svoj čas má zomrieť, svoj čas má vysádzať, svoj čas má sadenice vytrhať.... Svoj čas má plakať, svoj čas má smiať sa. Svoj čas má zarmucovať sa, svoj čas má tancovať...”* (Kaz 3,1-4).

Poznáme udalosť zo života veľkého svätca sv. Ignáca, ktorý raz povedal svojmu profesorovi sv. Františkovi Xaverskému:

- Čo osoží pre človeka získať celý svet, ale škodu utrpieť na duši.

Márnomyseľný mladý muž a profesor dychtiaci po sláve, pustí sa hľadať Krista. Robí to dokonale. Keď ho nájde, vyhlási:

- Kto raz poznal Krista, ten už neodolá, aby sa ho nezmocnil. Ale uistujem vás, že niet väčšieho kríža ako ukrižovať seba, ak chceme patriť Kristovi.

To je prežívať denne od prebudenia až do posledného uvedomenia si na lôžku večer, že nič, čo nie je spojené s Bohom, nemá zmysel a môže raz nám slúžiť len na hanbu a ztratenie. Preto heslo duchovnej rodiny, ktorú založil sv. Ignác a ktorej sa stal členom i sv. František Xaverský je: *„Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu!”* – *„Omnia ad maiorem Dei Gloriam!”* Keď sa v duchu týchto slov zadívame na svoj končiaci sa rok, máme čo naprávať, vylepšovať, zriekať sa.

Končí sa tento rok. Zverme ho Božiemu milosrdenstvu, Božej láske a tým predsavzatím, vážne mysleným, že v tom novom roku chceme vážnejšie žiť učenie nášho Vykupiteľa a Spasiteľa, v prežívaní prítomných okamžikov, a to všetko na väčšiu česť a slávu Božiu!

Skôr ako zhasne svieca končiaceho sa roka, skôr ako udrie posledný úder dvanástej hodiny, zhodnotme náš farský rok, ako sme si plnili svoje povinnosti...

Uvedomme si, že tieto čísla ešte nehovoria všetko. Štatistika môže napovedať mnoho, ale rozhodujúce je naše vnútro, náš osobný vzťah k Bohu, naše farské plnenie si povinností, ktoré od nás žiada Boh a vyžaduje Cirkev.

Amen.

Slávnosť Márie Bohorodičky

Lk 2,16-21

Pod vedením Márie

V živote sme si zvykli, že významné udalosti, ako sú hudobné slávnosti, športové podujatia, výstavy a akadémie si berú pod svoj patronát významnejšie osobnosti, ktorým sa potom počas podujatia venuje pozornosť, sedia na čestných miestach, sú ozdobou podujatí.

Začíname nový občiansky rok. Na jeho začiatku sme si všetci vedomí, že pre nás veriacich je to milosť, ktorú nám dáva Boh. Vieme, že i za tento rok sa raz budeme zodpovedať pred Bohom, a preto sa dobrý kresťan teší, keď nám naša Cirkev v prvý deň roka dáva do vienka najväčší vzor, príklad, osobnosť – našu spoločnú Matku- Pannu Máriu. Je to tá žena, ktorú spomína svätý Pavol v Liste Galaťanom z dnešného evanjelia: **„Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo“** (Gal 4,5)

Úlohu Panny Márie v dejinách našej spásy si nevieme ani v najmenšom odmyslieť pre jej ojedinelú účasť na diele Pána Ježiša a jej osobnosť je pre našu Cirkev nenahraditeľná.

V konštitúcii *S a c r o s a n c t u m C o n c i l i u m* o posvätnjej liturgii sa nám to pripomína slovami:

Pri slávení ročného cyklu tajomstiev Kristových svätá Cirkev si uctieva osobitnou láskou Preblahoslavenú Bohorodičku Máriu, ktorá je nerozlučne spojená so spasiteľným dielom svojho Syna. V nej Cirkev obdivuje a vlebí vznešené ovocie vykúpenia.

Podstatný význam osobnosti Panny Márie je v jej božskom materstve. Toto je jeden z hlavných dôvodov, prečo si uctieваме Pannu Máriu. Poslanie Panny Márie v dejinách našej spásy dosvedčujú texty Nového i Starého zákona.

U prorokov sú to najmä slová: „*Hľa, panna počne a porodí Syna a dajú mu meno Emanuel*“ (Mt 1,23). Okrem Matúša spomína to aj Izaiáš a Micheáš.

Mária nám je vzorom čnosti, pokory, dôvery, lásky. Sme vďační Panne Márii za súhlas, ktorý dala anjelovi pri zvestovaní, pretože jej súhlasom sa začala celá spása. Pretože vieme, že Boh vždy rešpektuje dar, ktorý dal svojmu stvoreniu, a to dar slobodnej vôle. Boh nechce mať z človeka otroka, ale chce, aby sa ku spáse, ku ktorej človeka stvoril, rozhodol slobodne a dobrovoľne. A preto sa na materstvo Panny Márie pozerajme tak, že je to jej dobrovoľný súhlas i keď vieme, že Boh vo svojej všemohúcnosti jej súhlas predvídal. Jej slobodný súhlas však chápeme aj ako našu spásu. Podobne i Eva svojím slobodným súhlasom nám sprostredkovala hriech, a to znamená i smrť. Mária zasa spásu a život.

Celé detstvo Pána Ježiša je spojené s materskou starostlivosťou Panny Márie. Narodený Spasiteľ a Vykupiteľ je celkom odkázaný – ako ktorékoľvek iné dieťa – na starostlivosť a lásku svojej matky. Toto spojenie so Synom nekončí odchodom z Nazareta, ale pokračuje až k bolestnej ceste a obete na kríži. V Ježišovom verejnom živote Mária je prvá, ktorá sprostredkuje prvý zázrak, verejné prejavenie moci jej Syna na svadbe v Káne Galilejskej. A na konci, keď umierajúci Syn dal ju Jánovi za matku slovami: „*Žena, hľa tvoj syn*“ (Jn 19,26), máme znova vidieť i začiatok mariánskej úcty v našom živote, teda i v našej Cirkvi, pretože pod tým krížom nás všetkých zastupoval učeník Ján. Ale jej úlohu vidíme aj po nanebovstúpení Pána, keď čítame v Skutkoch apoštolských: „*Všetci zotrvali jednomyseľne na modlitbách spolu so ženami i s Máriou, matkou Ježišovou a s jeho bratmi*“ (Sk 1,14).

Prečo si pripomínáme osobnosť a hodnotu Panny Márie Bohorodičky práve dnes, na začiatku nového roka? Pretože chceme si pripomenúť, že účasť Panny Márie na našej spáse sa jej nanebovzatím neskončila, ale sa deje stále. Hovoríme o nej ako o sprostredkovateľke milostí, a to chápeme tak, že nám dala Vykupiteľa, ktorý je prameňom všetkých milostí, a teda je naším zbožným presvedčením, že na jej príhovor nám Ježiš, jej Syn, udeľuje žiadané milosti.

Toto už učili starí cirkevní otcovia. Mária nezatemňuje Ježiša Krista, nie je Boh a Cirkev jej ani nepripisuje božskú hodnotu. Neklaníme sa jej, ale veríme, že pre jej zásluhy jej Syn nič neodoprie, o čo ju prosíme.

Cirkev však neučí, že si musíme všetky potrebné milosti vyprosovať cez Máriu, ani jej príhovor nie je vnútorne potrebný k obsiahnutiu milostí, ale má pred Bohom veľkú hodnotu. Ježiš Kristus nič neodoprie, o čo ona bude za nás prosiť. Svätý Bernard to vyjadril slovami: - Boh chce, aby sme my nemali nič, čo by nám nebolo dané cez ruky Panny Márie. – (Virg. Nativit. Domini 3,10).

Toto všetko si máme uvedomiť na začiatku roka a má byť základom našej úcty k Panne Márii a neuberá nič z úcty, ktorú máme k Pánu Bohu. Preto svätú omšu prinášame v Cirkvi ako obeť jedine Bohu, nikdy nie priamo svätým, ani Panne Márii. Skrže Krista, s Kristom a v Kristovi.

Panna Mária je od prvých dôb kresťanov uctievaná ako Bohorodička a pod jej ochranu sa utiekali veriaci v modlitbách a vo všetkých ťažkostiach a nebezpečenstvách. Cirkev schvaľuje úctu, pobožnosti k Panne Márii, ale sa jej neklaníme, to znamená, že pobožnosti k nej sú prejavom zdravej a pravej náuky so zreteľom na podmienky, ktoré existujú v jednotlivých obdobiach a miestach, s ohľadom na povahu a ducha veriacich. Úctou k Panne Márii vzrastá ešte viac v nás láska k Bohu.

Takmer všetky kostoly majú niečo spoločné s úctou, alebo s menom Panny Márie. Pod ochranou Panny Márie sa máme učiť odpúšťať, zabúdať na urážky a veriť, že raz sa splnia slová jej Syna Ježiša Krista, že bude jeden pastier a jeden ovčinec. Veď o toto sa modlil i sám Ježiš pri Poslednej večeri na Zelený štvrtok: „... *aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal*“ (Jn 17,21).

Začiatok nového roka pre nás ako pre občanov znamená, aby sme si príkladne počínali i v plnení svojich občianskych povinností. Pred nami je nový úsek života. Vykročíme do nového roka s optimizmom! Budme si vedomí toho, že sme všetci v rukách božích. Nespoliehajme sa na zázraky! Dostali sme od Boha dary, rozum a slobodnú vôľu, žime preto čestne, vedomí si odmeny i trestu nielen za minulý rok, ale i za tento, ktorý je pred nami. Zaiste nám niečo napovie i malá úsmevná perlička:

Manželovi sa nechcelo chodiť do kostola, a preto každú nedeľu, keď ho manželka prosila, aby išiel s ňou, hovoril:

- Vieš čo? Chod' do kostola a pomodli sa za nás oboch.

Jedného dňa múdra manželka rozpráva mužovi o tom, čo sa jej snívало:

- Len si predstav, snívало sa mi, že som stála pred nebeskou bránou spolu s tebou. V tom otvoril svätý Peter a spýtal sa, čo potrebujeme. Ja som odpovedala, že chceme ísť do neba. Potom si nás svätý Peter dobre poobzeral a povedal: Ty môžeš ísť dnu za oboch. Toho nechaj vonku.

A manžel pochopil...

Vymyslená príhoda, zrnko múdrosti však v sebe skrýva. Možno pre niekoho je to na zamyslenie niečo napraviť, niečoho sa zriecť, niečo alebo niekoho ako príležitosť k hriechu zanechať, opustiť.

Začínáme písať nový list. Nevieme, či tento nie je posledný v našom živote, nevieme, či svieca nášho života už nedohára.

Aj tie najlepšie športové podujatia sa raz skončia. Slávnosti vystriedajú ďalšie, nad ktorými budú mať patronát už iní.

Aj my zomrieme. Ani po nás sa život nezastaví, pôjde ďalej až do konca sveta. Preto nech i v tomto roku v našom živote má čestné miesto Matka Božia, ktorej zverujem celú našu farnosť, vás i seba. Keď vytrváme vo viere, ona nás nesklame. O tom nás uisťuje slovami: Nebolo ešte počuť, kto sa pod moju ochranu utiekal, mňa o pomoc prosil, o ochranu žiadal, že by bol nevyslyšaný.

Amen.

1. január Nový rok

Jn 1,19-28

Od začiatku žiť naplno

Človek si zvykol dávať veľa predsavzatí. Samotné predsavzatie však ešte neznamená skoro nič. Niektorí namietajú, že dobrá vôľa už niečo znamená.. No, prosím. V tomto roku však skúsme pokročiť v duchovnom živote aspoň o krôčik vpred. To znamená začať žiť naplno, plniť si svoje povinnosti. Z toho vyjde aj naša hodnota: akí sme, kto sme...

Aj v evanjeliu bola položená otázka: „**Kto si ty?**“ (Jn 1,19).

Vieme, že Ján apoštol sa vo svojom evanjeliu nerozpisuje o detstve vteleného Slova, to znamená Pána Ježiša, ale prechádza hneď na verejnú činnosť Ježiša.

Udalosť z evanjelia sa mohla odohrať asi v marci roku 27 pri Betánii, na východnom brehu Jordána, kde Ján Krstiteľ hlásal pokánie a krstil. Jeho činnosť vzrušila židovský ľud, takže mnohí si mysleli, že to prišiel veľký prorok, Mesiáš, o ktorom hovoril už Mojžiš: „*Proroka, ako som ja, vzbudí ti Pán, tvoj Boh, z tvojho národa, z tvojich bratov; jeho počúvaj celkom tak, ako si si žiadal od Pána, svojho Boha na Horebe... Vzbudím im proroka spomedzi ich bratov, ako si ty, slová svoje vložím do jeho úst a bude im hovoriť všetko, čo mu prikážem*“ (Dt 18,15-18).

Preto veľrada vyslala poslov, aby sa priamo dozvedeli, či Ján je, alebo nie je Mesiáš. Ján to otvorene poprel, ale upozornil, že pravý Mesiáš už prišiel. Dialóg medzi Jánom a poslami od kňazov levitov sa skoro podobá súdnemu vypočúvaniu. Na jednej strane stoja právnici a vodcovia Izraela, ktorí chcú zistiť, či Ján je Mesiáš, preto mu kladú otázky. Na druhej strane stojí Ján, predchodca Pána Ježiša. Najprv odpovedá záporne. Nie som Mesiáš, ani Eliáš. Náboženské vodcovia totiž vedeli, že pred príchodom má vystúpiť ešte bezprostredný ohlasovateľ Mesiáša. Ján sa k tomuto verejne prizná: „*Ja som hlas volajúceho na púšti. Pripravte cestu Pánovi, ako povedal prorok Izaiáš!*“ (Lk 3,4).

Toto hovorí o tom, že Ježiš je tu, ale vodcovia národa ho ešte nepoznajú. Ján hovorí, že ten, čo prichádza po ňom, nebude krstiť vodou ako on, ale Duchom Svätým. Ján si je vedomý, že jeho postava, osobnosť ustúpi celkom do úzadia, čo hovorí slovami: „No prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi“ (Lk 3,16).

Dnes, na začiatku nového roka a pod vplyvom týchto otázok, ktoré kladú Jánovi, mali by sme sa zamyslieť i sami nad sebou. Kto sme vlastne my? Ako o sebe zmyšľame? Ak vieme byť úprimní, tak si musíme priznať, že si často o sebe veľa myslíme. Možno sa preceňujeme. Čo my všetko dokážeme, urobíme! Akí sme hrdinovia a odborníci!

Všimnime si, že v evanjeliu sa poslovia pýtajú Jána, za koho sa on považuje. A Ján hovorí o Ježišovi. Hovorí však dôstojne a pravdivo. Keď však hovorí o sebe, hovorí len o veciach bezvýznamných, pokladá sa za cestára, ktorý pripravuje cestu pre svojho Pána, považuje sa za sluhu, ktorý nie je ani hoden rozviazať mu remienok na obuvi.

Tento text na začiatku nového roka mal by nás naučiť viacej skromnosti, úprimnosti, ohľaduplnosti, čiže čností, ktoré skutočne majú hodnotu a ktoré sú povzbudením pre druhých a pre nás sú hodné odmeny.

Text akoby nám našepkával: Nauč sa hovoriť o sebe – ja nie som ten, za koho ma pokladáš – a to vtedy, keď ťa druhý chváli. Na druhej strane by sme ale nemali šetriť slovami uznania, pochvaly, keď vidíme, že ten druhý sa snaží svojím životom obohatiť i náš život. Keby sme sa tomu v tomto roku naučili, koľko lásky, tepla a svetla by to prinieslo do nášho života!

Egoizmus, samoláska, chválenkárstvo, pýcha ešte nikoho neurobili skutočne šťastným, ale naopak, keď človek vytriezvie z klamstva, zistí len strašnú krivdu, premárnené roky. Z Písma vieme, že Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva svoju milosť. Pyšný nikdy neurobí taký duchovný pokrok ako pokorný srdcom.

Príkladom je nám Panna Mária. Pokora a poníženosť jej prinieslo nanebovzatie. Tiež aj ostatní svätí, ktorí vytrvali na ceste za Ježišom, dosiahli večnú blaženosť.

Bola doba, keď sa dávali záväzky. Tie však často ostali len na papieri. Slabá kontrola priviedla k formalizmu, zastaveniu pokroku.

Duchovný život sa takto nesmie uberať. Duchovný život je ťažký. Pán Ježiš povedal: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mt 16,24).

Stojíme na začiatku nového roka. Dajme teda cisárovi, čo je cisárovo a Bohu, čo je Božie. Prežime svoj život od začiatku naplno, aby na konci roka sme boli bohatší o nové milosti.

Amen.

3. január

Jn 1,29-34

Objavovať Boha vo svojom živote

Na začiatku novej cesty životom a môžeme tak nazvať aj začiatok nového roka, je nám veľa vecí nejasných. Veľmi je však potrebné mať dobrú vôľu, neodkladať s konaním dobra, pretože čas je vzácny.

Aby sme do tohoto roka nevstupovali s pocitom neistoty, povzbudzuje nás evanjelista Ján slovami: „Hľa, Baránok Boží!“ (Jn 1,36).

Tento titul dáva Ján Krstiteľ Ježišovi. Titulu však porozumieme až vtedy, keď poznáme prorocké slová Izaiáša: „Obetoval sa, pretože sám chcel a ústa si neotvoril, ako baránka viedli ho na zabitie“ (Iz 53,7).

Pomôcť nám môže i spomienka na vyslobodenie Židov z Egypta, keď v poslednú noc zabil barančeka. Ježiš zomrel v čase, keď si národ pripomínal vyslobodenie z Egypta a na túto počesť zabíjal barančekov ako spomienku na nový život a vlastne vtedy sa odohráva najväčšia udalosť v dejinách ľudstva. Na kríži zomiera Ježiš, aby svojou smrťou otvoril cestu k skutočnému a novému životu, novému domovu, večnej blaženosti. Veľký význam vidíme i v symbolike: Židia nezlomili kosti barančekovi, ako ani vojaci nepolámali kosti Ježišovi na kríži.

K pravej slobode neprivedlo ľudí egyptské vyslobodenie, ale smrť Pána Ježiša. Tak chápeme slová Jána Krstiteľa: Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta!

Nestačí však len niečo vedieť, poznať, ovládať. Inými slovami: „*Tak viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva*“ (Jak 2,17).

Zo života Cirkvi vieme, že ten, kto uverí v Krista, môže byť oslobodený od zbytočného blúdenia, strachu, pocitu bezvýchodiskových situácií. Vieme, že ten, kto sa celkom otvorí učeniu Ježiša Krista, nájde skutočnú slobodu. Povedali sme si, že môže, a to znamená, že vo viere nesmie byť násilie, donucovanie, rozkaz. To by uberalo na hodnote a nezodpovedá sa to s učením Krista. Ako to dosiahnuť? Evanjeliá obsahujú návod na cestu slobody, pravdy a života. „*Ja som cesta, pravda a život*“ (Jn 1,46ñ, hovoria slová z horskej reči Pána Ježiša o blažených. V učení Ježiša nájde zmysel každý, v akomkoľvek stave, situácii, v ktorej sa ocitne. On vie vysvetliť, prečo človek musí trpieť, prečo prichádza smrť. On nás učí, ako správne prijímať radosť, bolesť. Učí nás premáhať naše slabosti, zbavovať sa osobných porážok.

Ján svedčil: „*Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom. Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, povedal mi: Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým*“ (Jn 1,32-33).

To je výzva i pre nás, aby sme si obnovili túžbu prijímať Ducha Svätého, ktorého sme prijali pri sviatosti birmovania. Pomocou Ducha Svätého, ktorého máme prosieť o jeho dary, máme objavovať Boha vo svojom živote.

Je to krásne, keď si uvedomujeme, že sme povolani vydávať svedectvo o prítomnosti Pána Ježiša medzi nami, ktorý za nás zomrel ako obetovaný Baránok, ktorý však vstal z mŕtvych a naďalej zostáva medzi nami, túži po nás, po našej spáse, chce našu prítomnosť po celú večnosť.

Brat a sestra, či toto nie je silný a dostatočný motív, aby sme sa ako Ján Krstiteľ horlivo pričínili o to, aby i naším prostredníctvom mohli čím viacerí spoznať Pána Ježiša a čím viacerí mohli čerpať silu z jeho spásynosnej prítomnosti?

Vieme, že v žiadnej oblasti umenia, vedy, a teda ani v oblasti viery, nie je objavovanie jednoduché a ľahké. Musí sa tvrdo pracovať, objavovať, študovať, znova a znova začínať, pokračovať v tom, čo už vieme, učiť sa na chybách iných, a nie na svojich, prijímať dobré rady, svedectvá, dať si poradiť, povzbudiť sa, vedieť sa podeliť i so svojím pokrokom, čiže vydávať dobré svedectvo.

Ján Krstiteľ vyznal o Ježišovi to, čo vedel: „*Hľa, Baránok Boží*“ (Jn 1,36).

Áno, veľa vecí nám je na začiatku roka nejasných. Jedno však jasne vidíme, že s Ježišom tento rok má zmysel jedine vtedy, keď budeme plniť jeho príkazy, a tak víťazne obstaráme vo svojom živote.

Našepkáme si program: modlitba, čítanie a štúdium Svätého písma, každý večer spytovanie svedomia, pravidelné prístupovanie ku sviatostiam, otvorené srdce i ruky pre blížneho. **Amen.**

4. január

Jn 1,35-43

Nájsť Ježiša – vážna úloha doby

Pozvania môžu byť rôzneho formátu a rôzneho obsahu. Nie každé pozvanie nám spôsobí radosť a nie každé pozvanie obohatí. Rozumný človek musí pozvanie zvážiť, zamyslieť sa nad ním. Odmietnuť pozvanie je tiež veľmi vážna vec, najmä keď nás pozýva niekto významný, prípadne na veľkú udalosť. Pri nejednom pozvaní na jeho začiatku zaváhame, prípadne poprosíme o čas na rozmyslenie odpovede.

Stále stojíme na začiatku roka. Prežívame prvý týždeň roka. Ježiš Kristus nás pozýva, aby sme vykročili za ním aj v tomto občianskom roku: „*Pod' za mnou!*“ (Jn 1,43).

Apoštol Ján v evanjeliu píše svoj osobný zážitok, keď sa na neho a na Ondreja, ktorí boli učeníkmi Jána Krstiteľa, zadával Ježiš a pozval ich za sebou, aby ho nasledovali.

O tomto stretnutí Ján píše ako svedok až neskoršie, a to už ako starec, keď bol biskupom v Efeze. Pre Jána to bolo zaiste vážne pozvanie, pretože si presne pamätá hodinu, kedy sa to odohralo: „*Boli asi štyri hodiny popoludní*“ (Jn 1,39).

Z textu vidíme, že Pán Ježiš si za sebou povoláva svojich prvých učeníkov. Zdalo by sa, že slovo učeník je pre nás vzdialené oslovenie. Učeník však znamená toľko ako kresťan. To znamená pozvanie nasledovať Pána Ježiša v živote. Stať sa kresťanom je záležitosť nie celkom osobná. Vidíme to zo Svätého písma. Ján s Ondrejom sa stávajú učeníkmi na podnet Jána Krstiteľa, a to vtedy, keď sa o Ježišovi vysloví: „*Hľa, Baránok Boží!*“ (Jn 1,36).

Tieto slová znamenajú pre nich zmenu učiteľa, a to od Jána Krstiteľa smerom k Ježišovi, ktorý ich má viesť ďalej. Stretnutie môže byť aj sprostredkované. Vieme, že Ondrej privádza svojho brata Šimona-Petra ku Kristovi. Filip privádza k Ježišovi Natanaela. Ježiš však môže aj priamo osloviť človeka, ktorý na začiatku ani len netuší, čo sa s ním deje. Spomeňme si na mýtnika Léviho. On chce len zo zvedavosti vidieť Ježiša. Vylezie preto na figovník. Keď Ježiš prechádza okolo, zastaví sa pod figovníkom a osloví Matúša: „*Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!*“ (Lk 19,5). Pozvanie stať sa učeníkom Krista, čiže kresťanom, je pre nás často vec záhadná, a predsa je to pre nás zároveň aj veľká milosť, ktorú si máme vážiť.

Je potrebné si uvedomiť, že pozvanie ísť k Ježišovi je zároveň aj definíciou kresťana. Kresťanom je ten, kto prichádza k Ježišovi. Cesty, ktorými môžeme prichádzať k Ježišovi, sú rôzne, a predsa v Ježišovi nachádzajú svoj cieľ. V modlitbe, ktorá môže byť rôzna, v rozjímaní, v čítaní Svätého písma, strelné modlitby..., ďalej keď počúvame slová o Bohu a sprítomňujeme si ho vo svojom živote. Keď sa vo svojom živote snažíme žiť tak, že robíme len to, čo by sme robili aj vtedy, keby bol Ježiš vedľa nás.

Vieme, že v Bohu žijeme, hýbeme sa a sme. Snažme sa robiť len to, čo by Boh robil na našom mieste. Snažme sa predchádzať ťažkým hriechom. Privádzajme aj iných k Ježišovi svojím príkladom. Toto znamená byť kresťanom a zároveň dať tú najkrajšiu odpoveď na pozvanie Ježiša: „*Pod' te a uvidíte!*“ (Jn 1,39).

Z toho však máme ešte viac úžitku ako povinností. Vieme, že všetko čo robíme pre Boha, nepridáme mu tým na jeho veľkosti, svätosti a sláve. On toto všetko má vo zvrchovanej miere. Toto všetko ide v náš prospech, na náš úžitok. A to nech nás povzbudzuje ešte viac a zodpovednejšie si plniť svoje povinnosti veriacich kresťanov.

Je smutné, keď na pozvanie človeka, ktorý to myslí s nami dobre, chce nám pomôcť, prejavuje nám pozornosť a lásku, odpovedáme nevšímavo, prípadne, neprijmeme jeho pozvanie k dobrej veci, na užitočné stretnutie. Ako to bolí toho človeka!

Uvedomme si, že keď neprijmeme pozvanie Ježiša, odkladáme ho, zamieňame niečím menej hodnotným, aká je to urážka Boha! Aký hriech! Môžeme hovoriť o sebe, že sme kresťania, keď Krista neprijímame?

Využime čas prvého týždňa nového roka na to, aby sme sa nakontaktovali na Krista. Ján Krstiteľ akoby aj nám hovoril: Hľa, Baránok Boží. Hľa, váš Vykupiteľ a Spasiteľ. Ja som vám ukázal
ním.
Amen.

5. január

Jn 1,43-51

Odkiaľ ma poznáš?

V našej dobe má moc okrem peňazí aj známosť. Nie nadarmo sa hovorí, že známosť to sú hotové peniaze. Mnohí by boli radi, aby niečo podobné platilo aj v Cirkvi, aby sme prišli k hodnotám a najmä k večnému životu – po známosti. Predsa známosť v jednom platí aj u Boha. Vidíme to aj v evanjeliu.

Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: „*Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.*“ Natanael sa ho spýtal: „*Odkiaľ ma poznáš?!*“ (Jn 1,47-48).

Vzájomné stretávanie sa zblízuje ľudí, ich záujmy, ich životy.

Ján v evanjeliu rozpráva ako sa Filip, ktorého už predtým získal pre Krista Ondrej, stretne s Natanaelom a v nadšení, ktor cíti v sebe po stretnutí s Ježišom, chce sa rozdeliť i s Natanaelom. Rozpráva mu o Ježišovi, ktorý pochádza z Nazareta, je synom Jozefa a Márie a je to ten, o ktorom píše Mojžiš v zákone. Správanie či reakcia na tieto Filipove slová u Natanaela vzbudila ironickú poznámku: „*Môže byť z Nazareta niečo dobré?!*“ (Jn 1,46). Filip bol zaiste šikovný, lebo uvedomil si, že

Natanaela nepresvedčí len nadšením. Preto použije spôsob, ktorým Ježiš presvedčil svojich prvých dvoch učeníkov. Hovorí: „Pod' a uvidíš!“ (Jn 1,46) – a to zabralo. Natanael neodmietne pozvanie stretnúť sa s Kristom, ktoré sa končí ešte väčším nadšením u Natanaela, ako bolo u Filipa, keď zvolá: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!“ (Jn 1,49).

Môže nás napadnúť otázka či myšlienka:

Čo spôsobilo tento radikálny obrat v postoji Naanaela? Natanael ešte nemal ten pojem o božstve Ježiša Krista, ako ho máme my dnes ale presvedčili ho prvé slová Pána Ježiša a Natanael uveril, že Ježiš musí byť veľký prorok. Vidíme, že v krátkej dobe sa z Natanaela-opovrhovateľa stáva žiak, stúpenec, apoštol Ježiša Nazaretského.

Táto udalosť hovorí, že naše osobné cesty k viere sú rôzne. Väčšina z nás vyrástla v katolíckej rodine, v prostredí, kde sa nám viera podávala ako čosi samozrejmé. Často v takých prípadoch nemusí človek bojovať o svoju vieru, o svoje presvedčenie a sú prípady, že z takého prostredia sa stráca skutočná viera a vzniká len tradícia, ktorá sa častom stráca, ba pri zmene bydliska, prípadne postavenia v zamestnaní, alebo tiež vekom sa viera celkom stráca.

Poznáme však ešte jednu cestu k viere. Tá sa dostáva v posledných rokoch do popredia v týchto rodinách, kde sa viera nežila, kde sa o Bohu hovorilo len negatívne. Ľudia začínajú svoju vieru hľadať. Často je to ako v prípade Natanaela, že vo viere vidia len čosi nezdravé, nemoderné, možno sami používajú voči viere ironické poznámky. To je cesta Natanaela.

Čo mi môže v dnešnom modernom svete dať viera? Mám všetko, načo ešte viera? Také a podobné otázky sú v nejednom prípade na začiatku. My si často musíme uvedomiť, že za takýchto bratov a sestry nepresvedčíme hneď nepresvedčíme ich slovami. Oni sledujú náš život, zrovnávajú, skúmajú a až potom sa osmelia, oslovia, prídu na skusy medzi nás, do kostola.... Môžeme povedať, že je to dielo Ducha Svätého, ak cestu k Ježišovi často nájdú tí, čo žili mimo Boha a tiež v negatívnom, proti Kristovi ladenom prostredí. V nejednom prípade prvé stretnutie s Kristom tak mocne zapôsobilo, že človek cíti túžbu po novom stretnutí. V inom prípade má človek pocit ako Natanael, že Ježiš ho už dávno pozná, a on ho nepoznal. Sú prípady, že človek cíti lásku Ježiša tak rukolapne, že si kladie otázku – čo robil, keď ju predtým neprijímal, nechcel poznať. V inom prípade hľadal pravdu a našiel ju, pretože hľadal úprimne. Nebolo v ňom lešti.

Dnešná doba vedie človeka ku skepse, ale keď sa jej nepoddá a hľadá, ak túži poznať pravdu, zaiste ju aj nájde.

V kancelárii pracujú dvaja priatelia. Jeden je veriaci a druhý len pokrstený. Tento však obdivuje praktizujúceho veriaceho kolegu. Často sa pýta sám seba, kde berie silu, v čom spočíva jeho sebakontrola, sebaovládanie, ved' on je pravý opak. Veriaci kresťan však na pracovisku nič nerozpráva o Ježišovi. Po jednej ťažkej skúške v práci počká si tohoto praktizujúceho veriaceho kolegu a spýta sa na zdroj jeho sily, ktorá priam z jeho správania vychádza. Veriaci kresťan vie, že jeho kolega je iba matrikový kresťan, a predsa mu povie:

- Denne chodím na svätú omšu.

Aké bolo jeho prekvapenie ráno v kostole, keď v ňom videl svojho kolegu! Začal sa za neho ešte vrúcnejšie modliť. Videl ho v kostole i na druhý deň, ale aj o týždeň. A takto prešiel mesiac.

Raz sa znova ich oddelenie ocitlo v ťažkostiach a tento hľadajúci kresťan sa opäť neovládol. Po smene hovorí svojmu veriacemu kolegovi:

- Zajtra ráno už neprídem do kostola.

V ten večer sa veriaci modlil za svojho priateľa. Ráno bolo jeho prekvapenie ešte väčšie. Jeho kolega bol v kostole, ba dokonca pristúpil i ku sviatostiam. Až po týždni sa na túto tému rozhovorili. Hľadajúci kolega rozprával:

- Nemohol som v tú noc spať. Večer som bol presvedčený, že ráno do kostola nepôjdem. Nespál som však celý noc. Premýšľal som. A ráno, ani neviem ako, vstal som a šiel som do kostola. Pri vstupe do kostola sa mi oči zastavili na spovedníci. Ani neviem, ako som sa v nej ocitol. Kaplán mal so mnou viac starostí. Odišiel som z nej však s tým, čo mi najviac hýbalo. Po rokoch som pocítil vnútorný pokoj a zvláštnu silu.

Ježiš nás pozná všetkých. Vie o každom z nás. V nejednom prípade nepochopiteľnými cestičkami vedie si nás ku sebe. Dopúšťa na nás nejednu skúšku, ťažkosť, utrpenie. Nikoho však neskúša nad naše sily. Keď vytrváme, zvíťazíme.

Žiť s Ježišom je ťažké, ale ak poznáme ovocie, dodáva to aj silu vytrvať.

Nechajme sa preto celí a celkom ako Natanael Ježišovi a slová, ktoré Ježiš adresoval Natanaelovi, patria i nám: „*Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto*“ (Jn 1,50).

Toto je najkrajšia a najistejšia perspektíva. Zmysel života a jeho hodnota: **Kristus víťaz, Kristus Kráľ a Kristus vodca.**

Toto je najhodnotnejšia známosť. Mať známeho samého Ježiša. Veď Ježiš povedal: „*V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani mol', ani hrdza a tam sa zloději nedobývajú a nekradnú*“ (Mt 6,20).

Amen.

6. január Zjavenie Pána

Mt 2,1-12

Najväčší objav v dejinách sveta

Pokrok vo svete bez objavov nie je možný. Kto ich spočíta, kto pozná mená všetkých objaviteľov? Veda vo všetkých oblastiach napreduje. Vo všetkých možných odvetviach, oblastiach pracujú celé skupiny vedcov, aby uľahčili človeku život, prípadne, aby mu ho predĺžili. Človek chce žiť, tešiť sa, a predsa všetci vieme, že raz príde koniec, smrť. Smrť je následok hriechu. Smrť nikdy nikto nemal poznať. A predsa vieme, že v jednom prípade smrť stratila svoje víťazstvo. Bolo to pri zmŕtvychvstaní Ježiša Krista.

Čo to má spoločné s dnešným sviatkom Zjavenia Pána? Kto sa nazdáva, že dnešný sviatok je bezvýznamný, hrozne sa mylí. Dnešný sviatok je pre svet veľkým povzbudením. Tento sviatok nám hovorí o veľkom objave, ktorý sa uskutočnil na svete. Dnes si pripomínáme, že človek sa vybral hľadať pod vplyvom zvláštneho nebeského úkazu novonarodeného Kráľa, ktorý bol predpovedaný Bohom Otcom v raji, keď trestal prarodičov za hriech. „*Hľa, panna počne a porodí syna*“ (Mt 1,23) a inde čítame: „*Prejavila sa dobrota Boha, nášho Spasiteľa a jeho láska k ľuďom*“ (Tít 3,4). Anjel oznámil: „*Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom*“ (Lk 2,10).

„Mudrci od východu objavili dieťa. A hľa, hviezda, ktorú videli na východe, išla pred nimi, až sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťa. Vošli do domu a našli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo, myrhu“ (Mt 2,9-11).

Evanjelium hovorí o troch mužoch a ich sprievodcoch, ktorí pod vplyvom hviezdy a starých prorokov židovského národa sa vydali na cestu do neznáma. Viedla ich túžba, v ktorej nezávisle od seba chceli nájsť najväčšieho Kráľa sveta. Taká bola cesta týchto neznámych mužov, o ktorých nevieme, ani kto vlastne boli. Vieme iba to, že prišli spolu do Jeruzalema k Herodesovi, kde nielenže nenašli toho, ktorého hľadali, ale vystrašili Herodesa, ktorý zo strachu o svoj trón a moc dal zavraždiť svoju ženu, matku, synov a nejedného zo svojich poddaných. Kráľi nezostali v paláci, neuspokojili sa až do chvíle, keď pokľakli pred malým „dieťaťom“, ktoré bolo ako ktorékoľvek iné dieťa, čo prišlo na tento svet, a predsa pocítili vo svojom vnútri, že našli to, po čom túžili, za čím sa vydali na tak ďalekú a nebezpečnú cestu.

Všimnime si, že Boh sa nezjavil Židom, ale pohanom a pomocou zvláštneho kozmického úkazu ich povzbudil na cestu. Okolo hviezdy by sa dalo veľa hovoriť. Aj sa pohovorilo. To je tak pre ľudskú zvedavosť. Nám môže postačiť zatiaľ to, že pohania sa dozvedeli o narodení Spasiteľa a Vykupiteľa sveta. Toto vysvetľujú slová Pavla apoštola Efezanom: „... *totiž aj pohania sú skrze evanjelium spoludedičmi, spoluúdmi a spoluúčastníkmi v Kristu Ježišovi*“ (Ef 3,5-6).

Toto je vysvetlenie, že Boh prišiel na svet v osobe Ježiša Krista nielen pre vyvolený národ, hoci si ho stáročia chránil, viedol, ale že Boh v osobe Ježiša Krista prišiel pre všetkých. Nikoho nevyklučuje zo svojho priateľstva. Toto je ten najväčší objav, ktorý je začiatkom zmyslu života všetkých, ktorí v Ježiša

uveria. Už na začiatku však môžeme vidieť, že nie všetci sa postavili na správnu stranu pri objavení narodenia Boha, ktorý sa stal nám podobný vo všetkom okrem hriechu.

Herodes nič nevedel. Jeho kňazi poznali predpoveď Izaiáša proroka: „*Vstaň, zasviet, veď prišlo tvoje svetlo a sláva Pánova sa zaskvela nad tebou!... Národy prichádzajú k tvojmu svetlu a králi k žiare, čo ti vzišla... Tvoji synovia prídu zďaleka... Záplava tiav ťa pokryje, ťavätá Madiánu a Efy, všetci prídu zo Sáby, zlato a tymian prinesú a zvestujú slávu Pánovu*“ (Iz 60,1-6).

Boh zahanbil vyvolený národ a zároveň celému svetu ukázal, že miluje všetkých rovnako. Toto má vo vienku Cirkev, v ktorej sú si všetci rovní. Nerozhoduje farba pleti, reč národná príslušnosť, ale rozhoduje láska k Bohu a k blížnemu. Preto sa Cirkev snaží, aby každý mohol poznať Boha vo svojom živote. Preto plní slová toho, ktorému dnes sa prišli pokloniť mocní a vzdelaní sveta, aby bol jeden ovčiečnik a jeden pastier.

Tento dnešný sviatok sa chce prihovoriť ku všetkým ľuďom dobrej vôle, že tento chlapec-Ježiš, ktorému skladajú králi svoju poklonu a dary, je ten Mesiáš, ktorý prišiel na svet, aby svojou smrťou očistil od hriechu všetkých, čo s vierou, nádejou a láskou prijímajú jeho učenie.

Tento sviatok zároveň ukazuje úlohu Cirkvi, aby pokračovala v šírení svetla učenia Ježiša Krista. Herodes prosil mudrcov, aby sa na spiatocnej ceste zastavili u neho a oznámili mu, kde sa nachádza „dieťa“, aby sa mu aj on šiel pokloniť. Oni však dostali vo sne príkaz, aby sa nevracali k Herodesovi, ale inou cestou sa vrátili do svojej krajiny. Neskôršie sa dozvieme, že Herodes chcel dať zabiť dieťa-Ježiša, v ktorom videl svojho nepriateľa, ktorému by musel prepustiť svoj trón.

V počínaní Herodesa môžeme vidieť situáciu, do ktorej sa dostáva Cirkev ako inštitúcia od začiatku až doteraz. Nejedna Herodes už číhal na život Cirkvi a chcel ju usmrtiť. Cirkev však riadi Duch Svätý. Herodesovi sa to nepodarilo, pretože platia slová Krista: Pekelné brány ju nepremôžu.

Toto je skutočnosť, ktorú si musíme uvedomiť znova a všetci .Boh sa nepýta mocných tohoto sveta, či sa má narodiť v ich krajine, na ich území. On je zvrchovaný vládca. Keď sme s Kristom, nemajme strach. On prišiel na svet, aby sme my mali nový život. Prišiel, aby priniesol svetlo. Prišiel, aby sme sa mohli vrátiť tam, kde nás chcel mať od počiatku. Kde to bolo? Tam, kde je Boh od večnosti.

Môžeme žiť bez letov do vesmíru. Zaobídeme sa bez strojov, ale aký je to život, čo je to za život, keď raz musím všetko tu opustiť, nechať, čo som miloval, čo som nadobudol?!

Sviatok Zjavenia Pána nám hovorí o najväčšom objave v dejinách ľudstva. Boh sa dal poznať ľuďom, a to pohanom. To znamená, že otvoril svoje srdce pre každého. Takto sa voči ľuďom nikto nepostavil. Aké je to krásne, keď vieme, že žijeme s Kristom, keď Kristus žije v nás a my v ňom. Aký je náš život bohatý a šťastný, keď vieme, že nás Boh neopustí, keď ho my neopustíme, neznadáme hriechom.

Boh je tu.

Aké je to na svete krásne s Bohom! Vtedy človek nemusí mať pocit, že je sám. Aká je to sila, ktorá i vtedy, keď srdce plače pri smrti milovanej osoby a Boh nám hovorí: On žije, on len prešiel z jedného života do druhého. A práve dnešný sviatok nám dáva nádej na nové stretnutie s našimi zomrelými.

Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus, volá Pavol, keď sa presvedčil, že i pre neho prišiel na tento svet Kristus, ktorého on prenasledoval.

Kto objaví Krista a zloží mu to najcennejšie čo má, ako mudrci z dnešného evanjelia, ten hoci daruje, neubúda mu, ale naopak, získava a jeho bohatstvo rastie.

Keby sme si objavmi uľahčili život na najvyššiu mieru, ale nenašli by sme Krista v našom živote, museli by sme si povedať: „*Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť!*“ (Kaz 1,2). My si však hovorme: Viem, komu som uveril a som si istý.

Amen.

Čo od nás chce Ježiš?

Svoj život by sme si ťažko vedeli predstaviť bez povzbudení, rád, doporučení, alebo výkladov a vysvetľovania. Kto chce duchovne rásť, napredovať, rozšíriť si svoje vedomosti, musí sa naučiť počúvať, prijímať dobre mienené slová a urobiť maximum pre uvedenie slov do praxe.

Cirkevný príkaz znie: V nedeľu a prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej svätej omši. Je správne, keď si aj v robotný deň nájdeme čas a ideme na svätú omšu, aby sme sa povzbudili, poučili a posilnili slovami zo Svätého písma. Možno ste si aj vy niekedy položili otázku, ako najkratšie vyjadriť to, čo od nás chce Pán Ježiš. Keď sme čítali dnešné evanjelium, tak ste si mohli povzdychnúť: Toto je správna odpoveď na danú otázku.

Pán Ježiš totiž povedal: „**Kajajte sa a verte evanjeliu**“ (Mk 1,15).

Áno, celý program Pána Ježiša spočíva v tom, aby sme si uvedomili, že čas sa naplnil a Božie kráľovstvo sa priblížilo. Táto výzva hovorí o našom obrátení v snahe, aby sme žili radostné posolstvo.

Čas sa naplnil. Tieto slová hovoria o vážnom prístupe k nášmu životu a k povinnostiam. Čas, ktorý prežívame, je rozhodujúci pre našu spásu. Nesmieme si dovoliť tento čas premárniť, lebo nevieme ani dňa, ani hodiny, kedy príde Pán a povolá nás ako Sudcu živých i mŕtvych. Odkladať s nápravou, spoliehať sa na neskoršiu dobu, je urážkou Boha. Božie kráľovstvo v Novom zákone neznamená ani politický, ani štátny útvar, ani nadvládu Boha, ale duchovnú vládu Boha nad ľuďmi. To znamená, že človek sa zúčastní Božieho kráľovstva, ak vo viere prijme zvrchovanosť Boha nad sebou. To však sa spája s ďalšími slovami Pána Ježiša: „**Kajajte sa a verte evanjeliu**“ (Mk 1,15). Inými slovami – ak sa obrátíme a zjednotíme svoje zmýšľanie s Božou pravdou.

Kajajte sa a verte evanjeliu. Koľkokrát sme už počuli tieto slová a zostávame pri starom spôsobe života! A predsa i dnes tieto slová nestrácajú na intenzite a významne. Vieme, že Ježiš nechce z nás spraviť len smutné osobnosti bez života a radosti. Tieto Ježišove slová chápme správne. Veď jeho učenie voláme evanjelióm – radostná zvesť. Radostná, hoci počujeme i slovo kajateľ sa. Vieme, že v bežnom živote to ľahšie pochopíme, a preto sa tým povzbudíme. Keď otec, matka povie svojmu dieťaťu niečo vážne, robia to preto, že ich majú radi, že nechcú svojim deťom nič zlé, chcú len ich šťastie, radosť a spokojnosť. Nebránia im tešiť sa, práve naopak, svojím vážnym slovom chcú ich radosť zväčšiť, chcú im dať ešte viac.

Text evanjelia pokračuje tým, že po vypovedaní týchto slov, zastaví sa Ježiš pri Šimonovi a jeho bratovi Ondrejovi a povie im: „*Pod'ťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí*“ a ďalej čítame: „*Oni hneď zanechali siete a šli za ním*“ (Mk 1,17-18). Vieme však, že zomierajú šťastní. Vieme to z ich života, z evanjelia, že po absolvovaní Ježišovej školy, ktorá vôbec nebola ľahká, keď chcú Petra ukrižovať na jednom z rímskych pahorkov tak ako jeho Majstra Ježiša, žiada svojich vrahov, aby ho ukrižovali dole hlavou, pretože sa necíti hoden zomrieť tak, ako jeho Majster.

Ježiš vzápätí volá i Jána a jeho brata Jakuba, Zebedejových synov a oni zanechali svojho otca i s najatými robotníkmi a odišli za Ježišom. Ján bol ešte dieťa, a predsa pochopil. Svoj čas a život využil aj v starobe. Ostatní apoštoli boli mŕtvi. Ako starec píše evanjelium, listy i Apokalypsu, aby nám dal príklad, aby sme aj my vážne brali Ježišove slová.

Ochotne otvorme svoje vnútro pre Ježiša a odstránme z neho všetko zlo. Dnešný deň chce od nás Ježiš a my to sľubujeme, že urobíme všetko, aby sme odstránili z kútov našich sŕdc všetko, čo nám bráni, aby sa nás celých zmocnil Ježiš.

Môže nás k tomu povzbudiť i príklad nášho brata, ktorý mi pri kolede povedal:

- *Dôstojný pán, moja vlašjšia spoveď, ktorú som si vykonal po rokoch, urobila ma takým šťastným, že v tomto roku som sa nedopustil ani jedného ťažkého hriechu.*

To povedal verejne v kruhu svojej rodiny. Zaiste to bola pravda, veď to s ním prežívala celá rodina. Sám však dodal: - Ťažko som sa však prepracoval k tomuto rozhodnutiu.

Prijmeme aj my toto slovo povzbudenie a plníme to, čo od nás chce Pán Ježiš: Kajajme sa a verme evanjeliu.

Amen.

Utorok po 1. nedeli v Období cez rok

Mk 1,21-28

Ježiš má moc

Veľa rás sme sa už v našom živote presvedčili, aké slabé je naše ľudské slovo. Voláme o pomoc, ale náš hlas nemôže preraziť múry izby, zaniká vo vzduchu po niekoľkých metroch. Nik nás nepočuje a naše volanie je bezmocné. Nedarí sa nám pri práci a my sa hneváme, kričíme, rozkazujeme a naše slová sú bezmocné. Nič sa nehýbe, ani listie na strome.

No ešte ťažšie preniká naše slovo vtedy, keď má preniknúť do srdca druhého človeka. Ako často sa stáva, že povieť niečo v dobrom svojmu dieťaťu, prosíte ho, sľubujete mu, rozkázate mu – a ono nič! Naše slová sa vracajú k nám ako ozvena. Ale môže sa stať aj opak. Úprimné prosby dieťaťa sa bezmocne odrážajú od tvrdého sebeckého rodičov.

A práve na tomto pozadí vynikne sila Božieho slova.

Evanjelium rozpráva o učení, ktoré má moc, nad ktorým žasli všetci prítomní. Ježiš v Kafarnaumskej synagóge dokázal svoje učenie skutkom, keď oslobodzuje človeka od nečistého ducha.

Hlavným bodom tohoto úryvku z evanjelia je pojem **moci**. Ježišova moc sa ukázala v slove i v čine. V popredí záujmu nie je posadnutý, ale Ježiš, na ktorého ukazuje i sám posadnutý: „*Viem, kto si: Boží Svätý*“ (Mk 1,24).

Takto bol v Starom zákone označený prorok, ktorý sa neskoršie spája s postavou očakávaného Mesiáša. V Ježišovom prípade slovo a čin tvoria jednotu. Pavol neskôr o tom píše Korintťanom: „*Moja reč a moje ohlasovanie nespočívali v presvedčivých a múdrych slovách, ale v prejavoch Ducha a moci, aby sa všetka viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci*“ (1 Kor 2,4-5). Preto nezáleží na tom, čo Ježiš učil a robil, ale na tom, kto je.

Keď naše slovo je také slabé, odkiaľ má potom svoju pevnosť a stálosť náš život, celý ľudský rod, ba celý svet? Musí tu byť mocné Božie slovo, ktorým povstalo všetko a ktoré riadi všetko. Boh sa zjavuje svojmu ľudu ako mocný vo svete, ako mocný v dejinách.

Najväčším prejavom jeho moci je **jeho láska**. V láske sa zjavila sila Božieho slova. Takým bol i jeden z prvých zážitkov jeho učeníkov z evanjelia. Ježišovo slovo má moc nad prírodou, nad chorobami, nad nečistými duchmi, nad hriechom i smrťou. Preto sa všetci divili, aké mohutné je toto nové učenie.

My sa dnes nepozastavujeme nad údivom prítomných. Dnes s odstupom dvoch tisícročí, keď vidíme celý dlhý reťaz tých, ktorí prijali Ježišovo učenie a spoznali moc a silu jeho slov, sme šťastní, že patríme medzi tých, ktorým sa dostalo tohoto poznania jeho lásky. Do tohto radu bez počtu iste patríme i my.

S úžitkom vypočuté evanjelium má v praxi v našich myšlienkach, slovách a skutkoch urobiť zmenu. Vieme, že bez nás Ježiš nás nemôže spasiť, hoci zomrel za nás a vykúpil nás. Potrebuje našu spoluprácu. Máme takého Učiteľa, ktorého nám úprimne závidia neveriaci. Učiteľa, ktorý vlastným životom potvrdil pravdivosť a hodnotu svojich slov.

Dejiny hovoria, že tí, čo v Ježišovo učenie skladali svoju dôveru, neboli sklamaní. Hoci mnohí zomierali pre Ježišovo učenie, získali večnú odmenu. Hoci mnohí boli prenasledovaní pre Ježiša, zvíťazili. Pretože učil ich Ten, čo má moc bez začiatku a bez konca.

Modlime sa, bratia a sestry, aby dnešné Božie slovo preniklo do našich srdiec, zažalo sa to, čo bolo chladné, prinieslo svetlo tam, kde bola už tma, posilnilo beznádej, a tak i my sa staneme svedkami učenia, ktoré má moc.

Amen.

Ježišov príklad

Martin Buber v knihe *O moderných vynálezoch* píše:

Raz povedal rabín svojmu poslucháčovi:

- *Na tomto svete niet ničoho, z čoho by sme sa nemohli poučiť.*
- Poslucháč skepticky zareagoval a chcel svojho učiteľa vyskúšať, preto sa ho spýtal:*
- *A čo sa môžem naučiť od železnice?*
- *To, že človek môže mnoho zmeškať, ak prepasie pravú chvíľu!*

Ale poslucháč ešte vždy nebol spokojný.

- *A čo napríklad od telegrafu?*
- *To, že každé slovo je spočítané a zúčtované.*

Poslucháč urobil posledný pokus:

- *A čo sa dá naučiť od telefónu?*
- *To, že človek počuje tam, čo sa hovorí tu, - povedal rabín.*

Sme poslucháčmi Ježiša Krista. Čomu sa môžeme naučiť od svojho Učiteľa? Marek píše:

„Včasráno, hneď na úsvite, vstal a vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil“ (Mk 1,35).

Pán Ježiš musel pomôcť mnohým ľuďom. Môžeme to vycítiť zo slov evanjelia, i keď to nie je v stave ako opísal Marek, ktorý sa uspokojil len s poznámkou: *„I uzdravil mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy, a vyhnal mnoho zlých duchov...“* (Mk 1,34).

Vieme, že Pán Ježiš netúžil, a ani nehľadal uznanie od ľudí. Ba práve naopak, často uzdraveným prísne zakazuje, aby nikomu o tom nehovorili. Jeho zaujímal iba človek, ktorý potreboval jeho pomoc. Ježiš však má starosť nielen o telo, ale i o dušu človeka. Vidíme, že cez uzdravené telo túži sa dostať do ľudskej duše.

Vieme, že medzi nami sú i takí „veriaci“, ktorí o sebe povedia: Ja nie som zlý človek. Nehnevám sa s nikým, nerozprávam zle, nekradnem..., tak prečo by som sa mal modliť, ísť na svätú omšu, alebo na spoved?

Pozrime sa ešte raz na počínanie Ježiša. Robil dobré skutky, uzdravoval, kriesil mŕtvych... Bol Boh a ďalej čítame, že si našiel čas i na oslavu svojho Otca, s ktorým je rovný. On to nepotreboval, a predsa dáva nám tým príklad. Nájst' si čas aj na oslavu Boha, na pravidelnú modlitbu, účasť na svätej omši, či pristupovanie ku sviatostiam.

Chceme napodobňovať život Krista vo všetkom. Máme teda nájst' si čas nielen na pomoc blížnemu, poslúžiť mu, navštíviť ho, ale nezabúdajme i na duchovnú pomoc. Pomôžme chorému telu, ale nezabúdajme ani na pomoc chorej duši. Pomoc chorému telu sa často odmieňa slovami uznania a inými chválami, ale často skrytá modlitba nie je blížnym odmenená. Netúžime ani po odmene za duchovnú pomoc, ba práve naopak, tešme sa, že o tom nikto nevie, iba náš Otec a ten odmení našu snahu. Veríme v spravodlivú odmenu a trest, teda nedajme sa zlákať odmenou tu na zemi, ktorá je veľmi malá a slabá. Vidíme Ježiša odchádzať z Kafarnauma do okolitých mestečiek, aby tam pokračoval. Nechce oslavu od ľudí, všetko robí pre vyššie veci.

Nájdime si čas pre druhých. Pomôžme im po materiálnej stránke, no nezabúdajme však aj na duchovnú, najmä na modlitbu, aj keď to tí druhí nevedia oceniť, keď to považujú za stratu času, alebo vôbec tomu neveria. Povzbud'me sa pri tejto svätej omši, aby sme nestratili radosť i z tejto činnosti, ktorej príklad nám dal sám Ježiš.

Rabín svojimi slovami nepovzbudil a nevysvetlil len svojmu poslucháčovi, že na všetkých veciach sa môže veriaci človek povzbudiť vo svojej viere, ale zaiste oslovil aj nás.

Amen.

Vďačnosť

Sme ľudia rôzni. Mávame rôzne povahy, prístup k životu. Jedni toho veľa nespravia a chcú byť za to oslavovaní, chcú, aby si to každý všimol, vedel o tom, prípadne bol mu za jeho službu zaviazaný na celý život.

Na druhej strane mnohí pomáhajú a chcú zostať neznámi, nechcú za svoju pomoc žiadnu pochvalu, ba nečakajú ani na ďakujem.

Prečo?

K druhej skupine, ktorá nečaká poďakovanie, patrí i Ježiš z dnešného evanjelia. Malomocnému, ktorý ho prosí, aby ho očistil, povie: „**Chcem, buď čistý!**“ (Mk 1,41). Potom mu však prísne pohrozí a pošle preč so slovami: „**Daj si pozor a nikomu nehovor...**“ (Mk 1,44).

Ako si správne vysvetliť toto Ježišovo počínanie? Na jednej strane sa zľutuje nad chorým, trpiacim na malomocenstvo a na druhej strane mu prikazuje, aby o svojom uzdravení zachoval mlčanie. Vidíme však, že uzdravený ho neposlúchne, rozpráva o tom a vieme, že nie je za to potrestaný.

Ako si to vysvetliť? Marek nám toto zaznamenal zámerne. Pán Ježiš totiž chcel postupne privádzať svojich poslucháčov k presvedčeniu, aby sa naučili správne chápať duchovný ráz mesiášskeho kráľovstva. Ich nesprávne predstavy o svetskom kráľovstve boli by ich strhli k prenáhleným a nerozumným činom. Boli by znemožnili potrebnú výchovu a neboli by si opravili mylné náhľady o podmienkach spásy, keby boli začali šíriť, že Mesiáš, očakávaný politický osloboditeľ Židov, je už medzi svojím ľudom. Preto im zakazuje hovoriť o zázrakoch. Mohlo by sa totiž stať, že by bolo došlo k povstaniu proti Rimanom, tým by však boli znemožnili vlastné dielo Božie, ktoré potrebovalo cestu pokojného vývoja a nesledovalo násilný politický prevrat, aký čakali Židia od Mesiáša. Musíme si uvedomiť, že Ježiš pred svojím zmŕtvychvstaním úmyselne skrýval pred ľuďmi svoju slávu ako Syn Boží a vybral si cestu poníženia a utrpenia. Predsa sila, ktorá v ňom bola, sa prejavovala. Toto všetko počínanie pochopíme až vtedy, keď sa na všetko pozrieme cez jeho zmŕtvychvstanie, ktoré nám osvieti myseľ a pochopíme, prečo si Ježiš nepraje hneď oslavu, poďakovanie, pocty, uznania, verejnú oslavu, prečo zakazuje hovoriť o dobrách, ktoré ľuďom vykonal. Ježiš takto musel postupovať, aby tak mohol vojsť do svojej slávy.

Všimnime si počínanie malomocného. Tento v radosti, že je uzdravený, stal sa hlásateľom Evanjelia, veľkých činov Božích. Bol vďačný, aj keď musel mlčať. Tento človek vyťušil, že Ježiš z pokory nechce prijímať oslavu. Vidí však v Ježišovi silu, ktorú nemôže mať človek sám od seba, a preto uzdravený nielen telesne, ale i duševne chváli Boha.

Toto počínanie uzdraveného má nás osloviť. Nás, ktorí často prijímame dobrodenia od Boha, ktoré nám už zovšedneli a nepozerala sa na život očami viery, ale iba očami hmoty. Zabúdame na to, že každé dobro by v nás malo vyvolať vďačnosť a radosť s myšlienkou osláviť za to Boha.

Náš život by sa mal pod vplyvom tohto evanjelia aspoň v jednom poopraviť. Keď si vieme nájsť čas, hoci prinútení ťažkosťami života, že prosíme Boha o jeho dobrá, požehnanie, vyslyšanie našich potrieb, že by sme sa mali viac zamyslieť aj nad počínaním malomocného po uzdravení. Nám to už Ježiš nezakazuje – a kde sú často naše poďakovania! Rýchlo zabudneme na preukázané dobrá. Považujeme to snáď za samozrejmé, že nám to musel Boh dať, vypočuť nás, vyslyšať? Pozor! Zostaňme Bohu Vďační. Človek, ktorý v spoločnosti nevie poďakovať, je neslušný, nevychovaný a prípadne, druhý raz si jeho prosby nevšimneme.

To je snáď i memento pre nás, prečo nás často Boh nechá dlho čakať a nevypočuje naše prosby. Zabudli sme sa poďakovať ešte za tie minulé dobrá a už túžime po ďalších. Pripomeňme si to preto, aby sme viac dostali od Boha.

Naša vďaka Bohu nič nepridá. On má všetko v miere, ktorej už nič my ľudia nemôžeme dať. Naša vďaka sa však stáva našou odmenou a Boh ju ešte viac požehnáva a znásobuje naše milosti.

Amen.

Potreba byť čistý

Žijeme v dobe, ktorá sa snaží dosiahnuť čistotu vo všetkých smeroch a oblastiach života. Doma sa snažíme mať čisto, pravidelne vysávame a utierame prach. Cítíme sa nespokojní, keby sme mali spať v posteli, kde spal niekto pred nami a periny neboli prezlečené. Túžime po čistom dopravnom prostriedku, čistých čakárňach, pracoviskách a triedach. A predsa máme čo v tejto oblasti stále naprávať a zdokonaľovať.

My veriaci sa máme okrem toho snažiť ešte o jednu čistotu.

V evanjeliu Marek zaznamenáva udalosť, keď za Ježišom prichádza malomocný a na kolenách ho prosí: „Ak chceš, môžeš ma očistiť“ (Mk 1,40). A odpoveď Ježiša: „Chcem, buď čistý!“ (Mk 1,41).

Zamyslime sa nad touto udalosťou. Za Ježišom neprichádza zdravý, ale chorý. Dáte mi za pravdu, keď poviem, že človek pokiaľ je zdravý, nevie pochopiť, čo je to bolesť, čo je to utrpenie. Zdravý nechce premýšľať o tom, ako by sa on správal, keby sa úlohy vymenili. Preto zdravý často v nerozumnosti hazarduje so svojím zdravím. Keď však príde choroba, utrpenie, bolesť, správame sa ako ten malomocný. Dokonca prosíme na kolenách. Vtedy pre nás bohatstvo, kariéra, peniaze nemajú ceny. Vtedy sľubujeme, prosíme, len aby sa vrátil pôvodný stav, zdravie, len aby sme nemuseli trpieť.

Malomocný vedel, že jedine Ježiš je ten pravý, ktorý mu môže pomôcť. Zaiste už robil všetko, aby sa mu vrátilo zdravie, ale bez úspechu. O Ježišovi počul, alebo dokonca i videl, ako po stretnutí s ním chromý chodí, slepý vidí a on je malomocný, on chce mať znova čisté a zdravé telo. On vie, že Ježiš to môže urobiť. Uznáva veľkosť Ježiša. Prosí ho. Pokorne, ponížene, ale s dôverou, lebo vie, že toto sa Ježišovi páči. A odpoveď na túto prosbu tiež poznáme. Ježiš vystrie ruku a jednoducho povie: „Chcem, buď čistý!“ (Mk 1,41).

Čo všetko sa za týmito slovami skrýva! Vidíme veľkosť. Takto nemôže hovoriť žiadny iný človek. Vidíme silu. To, čo slová hovoria, stáva sa skutočnosťou. Vidíme však i krásu Ježišovho učenia. Ježiš miluje, preto cíti s chorým. Ježišovi záleží na chorom. Ježiš ako človek si nevie zapchať uši, aby nepočul prosbu blížneho o pomoc, ako to často robíme my. Ježiš si nezakrýva oči, aby nevidel biedu pýtajúceho. Ježiš vidí však nielen stav tela, ale svojím pohľadom vidí aj do hĺbky duše. Vidí vieru a vie, že prosiaci sa celkom odovzdal do jeho rúk. Preto tá jednoduchosť vety: „Chcem, buď čistý!“ (Mk 1,41). My najprv veľa hovoríme, nasľubujeme a potom – nič.

Prenesme sa teraz o dvetisíc rokov dopredu. Predstavme si, že by ten Ježiš zavítal sem k nám. Našiel by sa niekto, to by volal, prosil o uzdravenie? Poviete, že nikto z nás nie je malomocný. Vďaka Bohu, že nikto, veď je to nepekná choroba, ale poznáme inú chorobu, oveľa škaredšiu, nákazlivejšiu, chytľavejšiu, a to je – hriech! Strpčuje nám život vo všetkých oblastiach. Okráda o radosti, šťastie, úsmev, spokojnosť.

Brat môj, sestra, každý z nás je chorý. Jeden trpí na nelásku k blížnemu. Ťažko dokáže odpustiť hoci i len maličkú vec. Trpíme na rôzne skryté choroby. Hanbili by sme sa, keby sa o nich dozvedelo naše okolie. Či nie je takou chorobou aj pýcha, lakomstvo, alkohol? A čo neustále vyvolávanie nepokoja na pracovisku, doma? Či nie je chorobou žiarlivosť, závisť, ohováranie a osočovanie?

Sme si vedomí tohoto stavu a čo robíme? Tak sme zoslabli, že sa nedokážeme vzoprieť a postaviť sa sami proti sebe. Dokážeme prosiť o zlepšenie nášho duchovného stavu? Veď často vonkajšia choroba je len následkom duchovnej nevyrovnanosti. Pozrite, koľko detí sa rodí s chybami, a to len preto, že rodičia, ale i druhá či tretia generácia pred nimi si nevedela rozkázať v oblasti alkoholu, nemravného života! Zdravotnícke organizácie na celom svete bijú na poplach. Obracajú sa hlavne na mladých ľudí, aby si uvedomili veľkosť svojho poslania a zachovali si svoj život v čistote. Nestačí si potrpieť len na čistom bývaní, stolovaní, čistom umení, ale aj na čistom živote. Prečo je dnes viac ústavov, kde sa zhromažďujú títo ľudia? Lebo naša, ale i predchádzajúca generácia držala sa rímskeho hesla: „Carpe diem!“ – „Uži dňa!“ Každý chce len užiť. Využiť život do poslednej kvapky rozkoše, hriechu.

Poznám rodinu, mladý manželský pár, ktorý má všetko. Rodičia im dali dom, starí rodičia auto, oni dobre zarábajú, majú všetko, a predsa im niečo chýba! Dieťa. Nehovoria o tom. Obaja veľmi dobre vedia, prečo... Vyhľadávajú odborníkov lekárov. Čo sa stalo? Keď spolu chodili, dopustili sa hriechu. Mali strach. Chceli doštudovať a dieťa by bolo prekážkou. Chceli ešte potom cestovať a užiť si mladosti. A tak dieťa muselo jednoducho preč. A následok? Ďalšie už asi mať nebudú. Dnes vedia, že je to krutá daň za hriech ich nečistej lásky. Dnes by dali zaň všetko. Dnes sa aj modlia. Koľko ľudí by najradšej podobné veci vymazalo zo svojho života!

Preto sa obraciam na vás slovami evanjelistu Marka, ktorý napísal o tom, čo sa odohralo po očistení malomocného: „Lenže on, sotva odišiel, začal všade hovoriť a rozchyrovať, čo sa stalo, takže Ježiš už nemohol verejne vojsť do mesta, ale zdržiaval sa vonku na opustených miestach. No i tak prichádzali k nemu ľudia zovšadiaľ“ (Mk 1,45).

Odiďme aj my odtiaľ a hovorme o Ježišovi všade. Svojím životom, slovami, skutkami, názormi, že čistý život je zárukou šťastného života, šťastnej spoločnosti.

A praktický záver? Pomodlime sa za svoju stavovskú čistotu. Vy, ktorí sa chystáte do manželstva za svojich budúcich, ešte neznámych priateľov-partnerov, manželia za seba navzájom a slobodní za všetkých vo svojom okolí, aby sme boli všetci čistí.

Amen.

Piatok po 1. nedeli v Období cez rok

Zdravie duše i tela

Okolo slova zdravie sa už popísalo a pohovorilo veľmi veľa. Každý z nás vie, že byť chorý nie je nič príjemného. Aký je však náš vzťah ku starostlivosti o zdravie tela a zdravie duše?

Keď sme chorí telesne, čo najskôr vyhľadáme lekára a chceme byť zdraví. Keď však ochorie naša duša, keď sa ocitneme v stave hriechu, odkladáme, netúžime dať sa uzdraviť. Taká je situácia.

Ak niekto z našich blízkych ochorie, jeho choroba rozruší celú rodinu, priateľov, okolie. Zháňajú sa známosti po nemocniciach, zahraničné lieky... Keď vieme o niekom, že je chorý duševne, sme nevšímaví, ľahostajní, dokonca sa tešíme z jeho choroby. Nie je to poľutovaniahodný stav?

Práve na toto nám poukazuje Marek v evanjeliu. Ježiš najprv povie chorému: **Odpúšťajú sa ti hriechy**“ a až potom: **„Vstaň, vezmi si svoje lôžko a chod!“** (Mk 2,9).

Keby sme boli tam vtedy prítomní pri tejto udalosti, keď sa otvorila strecha a dole spustili chorého pred Ježiša na nosidlách, nakoľko pre veľký zástup ľudí sa ináč pred Ježiša ani dostať nemohol, boli by sme sa tiež asi začudovali Ježišovmu postupu pri uzdravovaní chorého. Čakali by sme, že Ježiš na túto dôveru nosičov i chorého povie: buď zdravý, vstaň a chod', alebo podobne. Ale my počujeme: **„Odpúšťajú sa ti hriechy!“** (Mk 2,9).

Prečo takýto postup Pána Ježiša? Predovšetkým preto, lebo Ježiš chce poukázať na to, že hriech je väčším zlom ako nemoc, zdravie duše je cennejšie ako zdravie tela. Ježiš uzdravením tiel chorých dáva najavo, ako veľmi si váži zdravie duše. Vysvetľuje tým aj nesprávny názor, že choroba je trest za hriech. Vieme, že mnohí duchovne uzdravení aj naďalej trpia telesne. Tým, že Ježiš uzdravuje aj telo aj dušu, chce ukázať, že Syn človeka má moc odpúšťať hriechy. Niekto si myslí, že odpustiť hriechy je ľahšie ako uzdraviť telo. To je však omyl. Pripomeňme si aspoň jednu vetu zo Svätého písma: **„Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“** (Mk 8,36).

Neraz z úst neveriaceho človeka sme mohli počuť, že ho zarazilo chovanie kresťana. Vraj verí v Boha, a predsa nestojí o odpustenie hriechov.

Volali ma raz k umierajúcemu, ktorý dlhší čas bol chorý a vedel, že je na tom zle. Ale aj napriek tomu, že som hneď išiel, našiel som ho už mŕtveho. A potom som sa dozvedel, že už mnoho rokov

nebol na spovedi a nemal ani o ňu záujem. Volali ma, len aby mohli povedať, že bol pri ňom kňaz, aby bol cirkevne pochovaný. Mŕtvemu už žiadna sviatosť nepomôže, lebo pre mŕtvych už niet sviatosti. Mŕtvy už nemôže prijať žiadnu sviatosť.

Denne umierajú veriaci a môžeme sa pýtať: Sú pripravení na smrť? Majme starosť o to, aby sme nielen my, ale aj naši najdrahší boli pripravení, aby nám Boh odpustil hriechy, aby sme na druhý svet šli zmierení s Bohom. Je to hrozné, otrasné, keď sa príbuzní starajú o všetko možné, len nie o to hlavné, aby si zomierajúci dal do poriadku dušu.

Pre všetkých nás prvou a hlavnou podmienkou spásy je, aby sme počuli tieto slová: **Synu, dcéra, odpúšťajú sa ti hriechy.** Dbajme o to, aby sme sa pred Boží súd postavili čistí, zbavení hriechov, umytí krvou Kristovou a ozdobení milosťou posväcujúcou, čiže znova prijatí za dieťky Božie. Vtedy sa nemusíme báť spravodlivosti Božej, lebo odpustením hriechov sa nám dostalo milosrdenstva Božieho. Takto sa smelo môžeme postaviť pred láskavého a milosrdného Otca.

Modlime sa za svoju šťastnú hodinu smrti, aby sme boli vždy pripravení. Modlime sa i za našich bratov a sestry, ktorí odkladajú zmierenie.

Amen.

Piatok po 1. nedeli v Období cez rok

Mk 2,1-12

Cením si dušu viac ako telo?

Spomínam si na veľmi milú príhodu, ktorá odkryla charakter viacerých ľudí.

V jednom paneláku žila „uzavretá spoločnosť“. Poznali sa len zo stretnutia na chodbe či vo výťahu. Pozdravili sa a nič viac. Na piatom poschodí žila stará žena. Tá však bola iná. Nikdy to neostalo len pri pozdrave. Hoci bola staršia, pozdravovala i mladších, ba dokonca sa snažila vždy o niečo veselé, jednoducho, mala o každého záujem v dobrom slova zmysle. Mnohým stretnutie s ňou zlepšilo často i náladu. Zo spomínanej ženy sálala radosť.

Prešlo však niekoľko dní a staretku nikto nevidel. Chýbala im, ale nič viac. Až mladý pár, ktorý žil nad ňou si povedal, že musí zistiť, čo je s ňou. Zazvonili. Po opakovanom zvonení počuli slabý hlas: - Nevládzem.

Za pomoci iných dostali sa do jej bytu. Bol to smutný pohľad. Žena, ktorá mala o každého záujem, bola teraz sama a opustená, ktorej už niekoľko dní nemal kto podať čo len trocha čaju, pretože choroba ju pritlačila na posteľ.

Ostatné už malo rýchly spád. Nemocnica, niekoľko týždňov v nej. Potom domov. Ale už nebola sama. Spomínaný mladý pár si ju vzal k sebe. Stala sa im všetkým. A za niekoľko dní im bola akoby vlastnou matkou. Prešlo však niekoľko mesiacov a prišiel koniec. Smrť. Vtedy sa odohrala zaujímavá udalosť. Na pozostalosť po tejto starej žene sa prihlásilo viac uchádzačov. Boli to štyri deti, vnuci, ba dokonca i pravnuci. Všetci chceli úspory. Všetci tvrdili jedno a to isté: Ona toho veľa nepotrebovala, bola sama, musela mať niečo ušetrené.

Na túto udalosť som si spomenul po prečítaní dnešného evanjelia. Tam sa však odohralo niečo úplne iné. Opak. Nie ľahostajnosť o druhého, ale veľká pozornosť.

Čítame: „**Tu prišli k nemu s ochrnutým človekom; niesli ho štyria. A keď ho pre zástup nemohli priniesť až k nemu, odkryli strechu tam, kde bol, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ležal ochrnutý**“ (Mk 2,3-4).

Rozhliadnime sa okolo seba, okolo svojho bydliska, po svojej rodine, po svojom pracovisku, vstúpme do svojho vnútra, svedomia a prečítajme si znova dnešné evanjelium. Koľko chorých, opustených, nemysliac len telesne ale viac duševne chorých je v našom okolí! Koľko je biedy hmotnej, ale ešte viac duchovnej a my si žijeme svoj kresťanský život v spokojnosti

d'alej... Ba môžeme byť i svedkami slov: Tak mu treba, Boh ho potrestal! Alebo: Nech už zomrie, veď je už dosť starý a je nám len na obtiaž. Ale aj keď to nepočujeme, spytujeme si svedomie, aké sú často naše myšlienky. Plné lakomstva, chamtivosti, závesti po tom, čo majú iní. Mnohí sa tešia, že už budú dedič. Ale sú i také prípady, že je zdravý, nič mu nechýba, a predsa vládne nespokojnosť.

Mnoho ľudí trpí i duševne. Keď Ježiš videl chorého, povedal: „Synu, odpúšťajú sa ti hriechy“ (Mk 2,5). Povedal teda jasne; záleží mi na duši. Cením si dušu viac ako telo. Záleží mi viac na živote večnom, ako na týchto niekoľkých rokoch na tomto svete. Len si všimnime, koľko duševnej biedy, opustenosti, otupelosti je v našom okolí. Odsudzovať by sme hneď dokázali, to je ľahké, ale pomôcť – tam už ruky idú preč.

Poznáam i takýto príbeh, ktorý napísal život:

Rodičia vedeli vtedy dať svojim deťom všetko, čo bolo potrebné pre ich život. Učili ich však pozornosti voči svojmu okoliu. Večer si často rozprávali o tom, čo kto urobil pre blížneho. Mnohokrát bolo počuť: Dnes som sa pomodlil za tých, ktorí trpia. Ale odznelo i konkrétne: pomohol som susedke s drevom; zniesla som smeti staršej oproti; bol som navštíviť starých rodičov a porozprávali sme sa; dodal som kolegovi odvahy, ktorý nevidel východisko zo zložitej situácie len v rozvode; povzbudila som kolegyniu, aby si to dieťa nedala zobrať, lebo je to hriech a ono jej môže byť oporou v starobe; dokázal som sa usmiať;; vedel som odpustiť;; navštívil som opusteného známeho v nemocnici a povzbudil som ho...

Či takéto počínanie nie je odkrytie strechy nad Ježišom a spustenie chorého pred Ježiša? Či sa aj vám už nestalo, že takéto počínanie viac povzbudí človeka a privedie k Bohu ako podplácanie, presvedčanie, nátlak? Tak často sa cítime chudobní pri večernom spytovaní svedomia. Málo, alebo nič som nevykonal dnes.

Preto spomeňme si na slová v závere evanjelia: „Všetci sa divili, velebili Boha a hovorili: Také niečo sme ešte nikdy nevideli“ (Mk 2,11).

A stačilo tak málo. Zobrať a odkryť strechu, spustiť chorého.

Aj nám stačí tak málo. Nájsť si čas pre blížneho, a to nielen v ohováraní a klebetách, ktoré zanechajme, ale v úprimnom záujme o Boha vo svojich blížnych.

Amen.

Sobota po 1. nedeli v Období cez rok

Mk 2,13-17

Hriech a odpustenie

Predstavme si situáciu, že by dnes prišiel Ježiš do našej dediny, mesta a nezastavil by sa na fare, ani v nijakej zbožnej rodine, ktorá si plní svoje náboženské povinnosti, ale zastavil by sa v pohostinstve. To by bolo pohoršenia! Veru, ne jeden z nás by sme aj odsúdili Ježišovo konanie. A predsa niečo podobné sa stalo.

Ježiš prišiel do Nazareta. Nešiel do synagógy, ale zastavil sa u Léviho, mýtnika Matúša. Bol to človek, ktorého farizeji považovali za najväčšieho hriešnika, a to preto, že bol v službách nenávidených Rimanov. Ježiš však povedal: „**Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov**“ (Mk 2,17).

To veľmi pohoršilo farizejov. Tým, že prijal pohostenie u mýtnika, dal najavo, že mu dáva prednosť pred tzv. spravodlivými a zbožnými farizejmi. Mýtnika považovali za hriešnika a farizeja za príkladného Žida. Farizejov nazýva Ježiš obielenými hrobami a mýtnikovi povie: „*Pod' za mnou!*“ (Mk 2,14).

Len tieto tri slová povedal Ježiš a mýtnik Matúš sa postavil, a nasledoval ho. Zanechal výnosné postavenie a stal sa jedným z Ježišových dvanástich učeníkov.

Prečo taký tvrdý postoj farizejov k Ježišovi? Bola to pýcha. Cítili sa dokonalí a to bolo prekážkou, že nemohli uznať Krista.

Ako je to s nami? Nájdeme si čas pre Krista, ale je ten čas využitý? Musíme si uvedomiť, že nestačí len navonok si plniť svoje náboženské povinnosti, ale nerobiť ani pohoršenie, nerobiť krivdu, neohovárať.

Tak ako farizeji nechceli vidieť svoje chyby, často ani my si svoje nepriznáme. Nedaj Bože, keď mi ju niekto spomenie! Hneď bijem okolo seba hlava-nehlava. Toto nás presvedča o tom, že aj dnes majú farizeji svojich nasledovníkov. Neobzerajme sa okolo seba, aby sme ich videli, kto to z nás tak môže byť. Ak by sme chceli takto konať, nie sme ďaleko a sme nimi sami. Či mnohokrát nepohoršujeme sa na inom a vlastné činy dávame do lepšieho svetla? Výhovorku si vieme nájsť na všetko. Vidíme len hriech u blízkeho a seba na oltári...

Reakcia na kázeň býva u farizejov asi takáto. To mala počuť tá a tá ... To bolo povedané na neho, ale nie na mňa. A potom nasleduje vypočítavanie svojich vlastností, pravda, len dobrých.

V evanjeliu Ježiš povedal: „*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov*“ (Mk 2,17).

Vieme, že ten, čo sa považuje za bezhriešneho, nevidí svoje chyby, a tak nepotrebuje Krista. Naopak, ten čo cíti svoje nedokonalosti, chyby a hriechy, ten potrebuje Ježiša a jeho odpustenie.

Je prekvapujúce, že najväčší hriešnici o sebe hovorili, že nimi sú. Čo to znamená? Oni sa pozerali na svoj ideál hore a nie na tých, čo sú horší. Farizej si s uspokojením povie, že od neho sú aj horší. Svätec ten vidí svojho Ježiša a postup je opačný. Keďže pozerajú stále hore, videli tam len lepších od seba, preto sa pokladali za horších a zároveň opúšťajú svoje slabosti, a nasledujú ich.

Vidíme to i na Matúšovi. Ježiš ho povoláva. Opustil mýtnicu, pozeral sa na Krista. Videl v ňom dokonalosť a u seba, vo svojom vnútri – hriech. To ho nútilo znova a znova opúšťať hriech.

Vždy sa teším, keď vidím medzi nami novú tvár. Často ich však musím povzbudzovať, aby boli silní, keď čítajú v očiach a v správaní druhých otázky: Čo tu ten robí? Čo tu hľadá? Ahá, už sa spamätal? Ba práve naopak, máme sa tešiť, radosť, keď sa Ježiš zastaví i u našich bratov a sestier, ktorí sedia na mýtnici. Nech ich osloví! Veď Ježiš je Boh! Tešme sa, keď opúšťajú svoje mýtnice a prichádzajú medzi nás.

Amen.

Sobota po 1. nedeli v Období cez rok

Mk 2,13-17

Ticho – bohatstvo duší

Môžem sa vás na niečo spýtať? Máte radi ticho? Ak si odpoviete – áno, som presvedčený, že viete si oceniť aj jeho ovocie. Ak nie, tak sa dnes skúste zamyslieť, prečo pre hluk v našom okolí sa stávame chudobnejšími.

Otázka ticha a hluku viac tlačí mladých ľudí. Dnes sa vám, milí moji mladí priatelia, ponúka viac decibelov na utíšenie vlastného svedomia. Pred mesiacom som čítal v novinách Smena na nedeľu v zaujímavostiach zo sveta, že japonskí lekári varujú mladých ľudí pred novou vlnou nákazy hluku. Mladí ľudia idú po dosť hlučnej ulici a so sluchátkami na ušiach, z ktorých im znie silná hudba. Odborníci ich varujú, že prídu o sluch.

Toto nás napomína na inú skutočnosť. Človek sa bojí vlastného svedomia, cíti výčitky, že nežije čestne, a tak sa stáva, že človek nevydrží sám. Vyhladáva spoločnosť a keď je sám, každú voľnú chvíľu vyplňa tým, že si pustí CDčko, MP3, televíziu. Robí to často len preto, že nepochopil slovo: **život**.

Dáte mi za pravdu, že veľké veci sa nerodia v hluku, ale v tichu. Moderné zdravotnícke pravidlo hovorí, že ticho lieči. A my veriaci ho môžeme doplniť, že ticho posväcuje svet. Keď sa máme rozhodnúť pre niečo veľké a dôležité vo svojom živote, či si vtedy pustíme rádio alebo CD?! Isteže nie. Zatvoríme dvere a dobrý kresťan sa najprv ponorí do modlitby a v tichosti počúva hlas svojho svedomia. Zvažuje, premýšľa, prípadne vyhladá človeka, spoločne sa radia a znova v tichu premýšľajú. Ticho sa v takomto prípade stáva neodmysliteľnou skutočnosťou. A po takomto tichom uvažovaní sme spokojní.

Tomáš Kempenský v knihe *N a s l e d o v a n i e K r i s t a*, ktorá je jednou z najcennejších kníh pre nás kresťanov, hovorí o tichu toto:

Ticho je bohatstvo duší. Človek, ktorý nemiluje ticho, vracia sa vždy znova a znova do života prázdnoty. V tichu sa človek najlepšie spoznáva, najlepšie sa pripraví na veľké veci.

A práve v tichu nachádza smer svojho života, jeho hodnotu, bohatstvo. Pre mnohých sa ticho stalo zmenou života. Stáva sa, že človek v tichu počuje hlas, ktorý ináč nie je možné počuť: „**Pod' za mnou!**“ (Mk 2,14).

Veľa ráz sme počuli tieto slová. Mnohokrát nás už povolal Ježiš, aby sme šli za ním. Bolo to v tichu spovednice, keď kňaz vystrel ruku nad našou hlavou a my sme boli povolaní k novému nasledovaniu Krista. Snáď to bolo pri modlitbe, keď sme sa rozprávali s Bohom nielen ústami, ale i srdcom a keď sme dali možnosť Kristovi nahliadnuť, preniknúť i do najtajnejšieho kúta svojho srdca a prijali sme ho ako svojho priateľa. Možno slová – pod' za mnou – počuli sme v tichu, keď pred nami bolo vystreté telo milovanej osoby a spoznali sme nezmysel všetkého snaženia bez spolupráce s Bohom. Počuli sme toto volanie, keď sme sa namáhali a uvedomili si, že aj bez nás život pôjde ďalej. A bolo to vždy spojené so slovom – život.

Ježiš nás najlepšie učí prežiť život v plnom uspokojení. Počal sa v tichu Máriinej duši. V tichu stretnutia odznel i chválospev Magnifikat, v tichu betlehemskej noci uvidel svet. Často sa odobral do ticha noci, kde strávil chvíle rozhovoru s Otcom. Aj apoštolom, ktorí sa vrátili z namáhavej cesty, vravel, aby odišli na tiché miesto a odpočinuli si. On sám po veľkonočnej večeri odchádza do Getsemanskej záhrady a v tichu sa pripravuje bezprostredne na vykúpenie. V tichu sa odohrala i smrť na Golgote, keď opustený zomiera. A aj víťazstvo sa odohralo v tichu. Kristus-víťaz vstáva z mŕtvych v raňajšom tichu. Ticho sa prihovára k tým, ktorých posla do sveta.

Ale pozor, zmena nastala pri zoslaní Ducha Svätého. V Skutkoch apoštolských čítame: „*Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky... Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť*“ (Sk 2,2-4).

Čo z toho pre nás kresťanov vyplýva? Vedieť sa v tichu obohatiť, posilniť a naplniť Duchom Svätým, aby sme vedeli ako Matúš odpovedať na Pánovo volanie – pod' za mnou – tak ako on, keď vstal a išiel za ním. Aby sme aj my šli za hlasom svojho svedomia, a to najmä vtedy, keď nás tlačí vlastné svedomie, keď na nás dolieha ťažkosť vlastných nedokonalostí a slabostí, vedomí si sily, ktorá pramení zo stretnutia s Bohom. **Amen.**

Pondelok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 2,18-22

Naučme sa správne pochopiť

Mnohé veci a životné spôsoby nám tak zovšedneli, že keď príde k ich narušeniu, pôsobí to na človeka nepriaznivo. Preto skôr, akoby sme niečo posúdili, odsúdili, zavrhlí, patrí sa trochu nad tým zamyslieť a vidieť vec zo všetkých strán. Vtedy k problému zaujmeme to správne stanovisko.

Marek opisuje podobnú situáciu z Ježišovho života. Ježiš je oslovený učeníkmi Jána a farizejov: „**Prečo sa Jánovi učeníci a učeníci farizejov postia, a tvoji učeníci sa nepostia?**“ (Mk 2,18).

Pripomeňme si niečo viac z Ježišovho života, aby sme pochopili odpoveď, ktorú im dal Pán Ježiš.

Ježišovo učenie sa neznáša so starými praktikami židovských pôstov, ako sa neznáša záplata z nového súkna na starých šatách, alebo mladé víno v starých nádobách. Ježiš priniesol zmenu do zmýšľania ľudí. Tam, kde vládol smútok, Ježiš priniesol radosť. Tam, kde bola nenávisť, priniesol lásku. Podobne je to aj s pôstom.

Zmluva, ktorú uzavrel Boh s izraelským národom, bola predstavovaná ako duchovná svadba. Ježiš svoju novú zmluvu prirovnáva k svadbe. V evanjeliu nazýva sám seba ženíchom a svojich učeníkov vyhlasuje za družbov. Pôst bol prejavom smútku. Ježiš však vyhlasuje, že kým je medzi svojimi učeníkmi, je to pre nich čas radosti. Keď nadíde čas, že Ježiš im bude odňatý, to bude pre nich čas smútku. Nová záplata a nové víno predstavujú Evanjelium, radostnú zvesť. Staré nádoby, staré šaty znamenajú dávnejšie prejavy izraelskej nábožnosti. Ježiš prináša nové spôsoby nábožnosti, pretože staré spôsoby už na to nestačia. Aj dnešná doba v pohľade na pôst dáva ešte novší pohľad, ale to už je pre veriaceho nesprávne.

Pozrite, otázka pôstu je pre mladých dnes smiešna, považujú ju za zastaralú. Cirkev poopravila otázku pôstu. Okolnosti doby sa zmenili. Aby veriaci človek nebol hneď vystavený hriechu, dovolila požívať mäsitý pokrm, ale žiada vynáhradu – desiatok ruženca, v piatok účasť na svätej omši, čítanie

zo Svätého písma a podobne. Mnohí si však z toho zapamätali len prvú časť, že mäso sa jesť môže, ale na vynáhradu si nespomínajú.

Správne pochopiť pôst je zvlášť dôležité i v dnešnej dobe. To neznamená, že postiť sa máme iba vtedy, keď máme pokazený žalúdok, keď nám to predpíše lekár, prípadne, keď vidíme, že nám pribúdajú kilá a chceme si udržať postavu. Vtedy sa trápime hladovkami, pôstami a podobne.

Pohľad na pôst musí byť nám veriacim jasný. Jedná sa o to, aby sme si pripomenuli udalosť z piatku, keď sa zrodila naša spása. Smrť Krista na kríži je pre nás taká veľká udalosť, že si ju nemáme pripomínať len na Veľký piatok pôstom bez mäsa, prípadne na prvý piatok v mesiaci, ale každý piatok v týždni. Zrieknuť sa mäsa, kávy, cigarety a iných maškrt môže nás len obohatiť, plnšie prežiť slovo pôst a pritom sa bude jednať o čosi nové, osožné a pre nás i príťažlivé.

Na pôst sa môžeme pozeráť i takto: Židia poznali veľký morálny význam sebakontroly, sebaovládania, že bez toho sa nezaobíde duchovný rast osobnosti. Preto do cvičenia sebakontroly a sebaovládania patril i pôst. To vedel aj Pán Ježiš. On pripravuje svojich učeníkov aj na väčšie kríže, ako je pôst. Pripravuje ich na utrpenia, prenasledovania, a dokonca i na mučenícku smrť. A k tomuto stupňu hrdinstva a mravnej výšky sa nemožno dostať bez každodenného sebazáporu. Vieme, že ľudia, ktorí dokážu trpezlivo znášať kríže, ťažkosti a choroby svojho života, dokážu viac, ako sa zrieknuť mäsa, postiť sa. Vedieť sa ovládať, kontrolovať, zvíťaziť nad sebou samým je predsa skutočné víťazstvo.

Kto čítal knihu *Nasledovanie Krista* od Tomáša Kempenského, zaiste sa stretol aj s touto témou: Natol'ko pokročíš, nakol'ko na sebe urobíš násilie, nakol'ko sa vieš ovládať, odriekať, kontrolovať sa ...

Máme teda do života nové podnety k novému obohateniu a získaniu zásluh.

Nedovoľme, aby nám zovšednelo Ježišovo učenie. Premýšľajme, uvažujme a zaiste nájdeme to, čo sa nedá ničím vynahradiť.

Amen.

Utorok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 2,23-28

Čo je viac? Čo je podstatné?

Človek obdarený rozumom a slobodnou vôľou sa musí často rozhodovať, vedieť riešiť zložité otázky života. Musí sa často na mieste a bez poradenia rozhodnúť, a preto je dôležité poznať stupnicu hodnôt života. Musí si povedať: toto je prvoradé, toto spravím až potom a to bude až na ďalšom mieste. Musí vedieť, čo je v danej chvíli najviac osožné pre spásu jeho duše.

Mnohí svätci vo svojom živote si pomáhali otázkou: Čo mi to osoží pre večnosť? potom až začali tým najpodstatnejším, aj keď v podobných situáciách podstatné bolo to, čo teraz položili na druhý stupienok.

Aj farizeji oslovili Ježiša: „**Pozri, prečo robia v sobotu, čo neslobodno?**“ (Mk 2,24).

O čo sa jednalo, V sobotu, cestou cez pole, učeníci trhali obilné klasy a jedli ich. Čudujete sa, prečo taká zvláštna poznámka? A prečo tak podané vysvetlenie Pána Ježiša?

Židia dostali Zákon od Mojžiša, v ktorom Pán hovorí: „*Zachovávaj sobotňajší deň, aby si ho zasvätil, ako ti prikázal Pán, tvoj Boh. Šesť dní budeš pracovať a robiť každú svoju prácu, ale siedmy deň je sobota, (to jest odpočinok) pre Pána, tvojho Boha; vtedy nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn... Pamätaj, že si bol otrokom v egyptskej krajine a že ťa Pán, Boh tvoj, vyviedol odtiaľ mocnou pravickou... preto ti Pán, tvoj Boh, prikázal zachovávať sobotňajší deň*“ (Dt 5,12-15).

Bol to revolučný čin, keď Mojžiš zaviedol svätenie soboty. Sociálny výdobytok, odpočinok. V otrokárskej spoločnosti vládla len práca bez odpočinku. Boh však sobotu neustanovil len pre odpočinok, ale aby ju využil na svoju oslavu. Aby mal čas myslieť na svoju dušu, aby sa zaoberal aj inými vecami, ako je každodenné hrdlačenie, aby si uvedomil, že patrí Bohu. Malo to slúžiť na sebaoposvätenie.

Časom sa však tento Mojžišov zákon začal chápať nesprávne, najmä zlým vysvetľovaním farizejov, učiteľov Zákona. Vznikali nezmyselné predpisy, zákazy, povoľovania.... Napríklad nesmeli si v sobotu

pripraviť jedlo a dnes z evanjelia vidíme, že aj odtrhnúť klások pšenice a zjesť mäkké zrnká, považovali za robotu a zároveň teda za porušenie Zákona. Nebolo dovolené prejsť v sobotu tisíc krokov od svojho domova, založiť v tento deň oheň. A tak sa Boží zákon stal postrachom, čo nebol pôvodný úmysel Boha. Pre ľudí sa stal bremenom. Z Boha tak urobili tyrana, ktorý mal akoby radosť trápiť ľudí tisíckami malicherných zákazov.

V dnešnom evanjeliu Ježiš vysvetľuje, čo je podstatou slávenia soboty: „*Sobota bola ustanovená pre človeka, nie človek pre sobotu*“ (Mk 2,27).

Ježiš poukazuje na pôvodný zmysel zasvätenia soboty. Chce, aby sa človek venoval láske k Bohu a k blížnemu. Kresťania od začiatku pochopili učenie Krista a začali sláviť nedeľu, deň zmŕtvychvstania a zoslania Ducha Svätého na apoštolov, ako sviatočný deň. Podstatou nedele je odpočinúť si od práce, osláviť Boha účasťou na svätej omši, ale i prežiť deň v kruhu najdrahších, preukázať lásku, keď povinnosti cez týždeň tomu často bránia.

Je veľa prác, ktoré nezniesú odklad, prerušenie, a preto niektorí musia pracovať výnimočne aj v nedeľu. Sú to práce, ktoré sú aj v božích očiach ospravedlnené. Keď však človek vedome a dobrovoľne nezasväť nedeľu, prestupuje príkaz Boží. Áno, voľný čas treba využiť na oddych. Dbajme však o to, aby sme sa v nedeľu zúčastnili na svätej omši, a to aj cez dovolenku, počas pobytu na neznámom mieste. Aj tam máme vydať svedectvo, že sme veriaci kresťania. Ak je človek v nemocnici a nemá možnosť, vtedy to hriech nie je. Zákon totiž viaže len vtedy, keď to môže človek splniť. To sa predsa nedá prirovnáť k tým, čo dobrovoľne vyspávajú po zábave, na ktorej boli do rána a na svätú omšu nejdú. U nich je to hriech. Ide na prechádzku po revíre, ide na ryby, ide za športom.

V nutných prípadoch môžeme využiť sobotňajšiu večernú svätú omšu s platnosťou na nedeľu.

Dajme preto Bohu, čo je Božie a cisárovi, čo je cisárovo.

Vždy, keď sa musíme rozhodnúť vo vážnych veciach, čo je prvoradé, čo musím skôr vykonať, držíme sa osvedčeného hesla svätých: Čo mi to osoží pre spásu mojej duše?

Amen.

Streda po 2. nedeľi v Období cez rok

Mk 3,1-6

Kedy je dovolené robiť dobre?

V našom živote to berieme ako samozrejmú, že o naše zdravie sa lekári starajú aj počas dní pracovného voľna. Bolí ma zub, nemusím čakať do pondelka, idem aj v sobotu a nedeľu. Pomôcť niekomu vo sviatočný deň sa u farizejov pokladalo za trestuhodné.

Evanjelium hovorí o tom, ako Ježiš uzdravil v sobotu v synagóge chorého. Najskôr ho však postaví pred seba a pýta sa prítomných: „**Slobodno v sobotu robiť dobre alebo zle, zachrániť život alebo zničiť?**“ (Mk 3,4).

Aj keď mlčali, vrátil chorému zdravie. Farizeji hneď vyšli a s herodiánmi sa radili, ako by ho zabili.

Prečo takýto postoj farizejov? Vieme už, že apoštoli porušili podľa farizejov sobotňajší odpočinok, keď cestou si odtrhli pšeničné klasy a jedli zrnká.

Toto evanjelium nám zasa hovorí, ako Ježiš sám porušil sobotňajší pokoj, keď uzdravuje chorého. Farizeji prichystali Ježišovi pascu. Vedeli, že Ježiš uzdravuje chorých. Je sobota, a teda je zakázané prevádzať akékoľvek remeslo, teda i lekárske ošetrovanie. Špekulovali, či Ježiš zachová sobotu, alebo ju poruší. Farizeji vedeli o Ježišovej láske k trpiacim a chorým, a preto predpokladali, že svätenie soboty poruší. A o toto im práve šlo. Ježiš vidí, že mu pripravili pascu, a preto sa pýta všetkých prítomných. Odpoveďou mu bolo mlčanie. To Ježiša zarmútilo. Bol to prejav ich zatvrdlosti a smútok naplnil jeho srdce. Ježiš je Boh. Boh nariadil, aby mu ľudia zasvätili sobotňajší odpočinok, ale Bohu nejde len o lásku k nemu, ale aj o lásku k blížnemu. Preto, keď uzdravuje chorého človeka, jasne dáva všetkým poučenie, že on je Pánom i soboty a že sobota je ustanovená pre človeka, a nie naopak. Keď sa jedná o lásku voči človekovi, môže použiť na to i sobotu.

Čo to znamená pre nás veriacich v praxi? Aj keď nás zaväzujú cirkevné predpisy v nedeľu a v prikázaný sviatok zúčastniť sa na svätej omši, predsa keď niekto potrebuje našu lásku, pomoc,

napríklad pri ošetrovaní, pri malom dieťati, vtedy hriech nepácha. To však máme rozumne zvážiť. Nezostane, pravda, pri ňom celá rodina, ale stačí jeden. Podobne je to i so zamestnaním. Ak niekto musí nastúpiť do služby, nedopúšťa sa hriechu. V takýchto prípadoch sa doporučuje nájsť si čas a venovať aj svojej duši pozornosť. Viac sa pomodliť, niečo si prečítať, popremýšľať a podobne. Doporučuje sa duchovne spojiť so slávením svätej omše, a tak byť aspoň na diaľku prítomný.

Je ale otázne, či je to bratská láska, keď si nájde čas na zakáľáčku len v nedeľu, prípadne sústavne pracuje cez nedele na fuškách. Berie si pracovné smeny schválne cez nedele a sviatky, pretože sú viac platené. Či to nie je previnenie proti láske k Bohu? V tomto prípade sa nehovorí o láske.

Musíme si však povedať i toto: Čo by nám to osožilo, keby sme boli na troch svätých omšiach a nepomohli by sme tomu, kto práve vtedy súrne potreboval našu pomoc. Pri trocha dobrej vôle a správnom posúdení všetkých okolností, dajú sa veci zariadiť tak, že splníme si svoje náboženské i ostatné povinnosti. Neobstojí výhovorka: Som unavený po celom týždni – a ešte ísť do kostola? Čo to je únava?

Kto správne pochopí nedeľné stretnutie s Ježišom, pre toho hodina nielenže nie je príťažou, ale bez nej si nevie ani predstaviť svoj život. Nedeľa bez svätej omše pre neho nič neznamená. Slávnostný obed – ten si môžeme navariť aj v iný deň. Aj čas na koníčka, záľubu pri troche lásky k Bohu sa dá vyriešiť ináč.

Sústavné neplnenie si povinností hovoria jasnou rečou o tvojej viere. Tu nestačí povedať: som veriaci. Pripomeňme si aj niektoré odpútavacie akcie, ktoré sú zámerne určované na dopoludňajšie hodiny, a to s tým cieľom, aby odlákali veriacich od svätej omše. Niektoré organizácie na túto hodinu dávajú aj svoje schôdze, organizujú rôzne podujatia a je to smiešne, keď dokonca robia násilie, že musíš...

Pán Ježiš neznesvätil sviatočný deň tým, že pomohol chorému. Ak to budú okolnosti vyžadovať, môžeme vo výnimočných prípadoch pre lásku k blížnemu vymeškať svätú omšu. Nesmie sa to stať všeobecným pravidlom. Príde dcéra na návštevu, a matka už nejde na svätú omšu, lebo musí variť! Koľkí si aj tak vedia zariadiť veci k spokojnosti a vedia to správne pochopiť.

Dobrá vôľa. Chceme dobrú vôľu od druhých a keď ju chce od nás Boh, vtedy sme hluchí.

Zostaňme praktizujúcimi kresťanmi.

Amen.

Streda po 2. nedeľi v Období cez rok

Mk 3,1-6

Oplatí sa robiť dobro?

Aj v našom okolí sa nájdú ľudia, ktorým nikto nevyhoví. Urobíš im dobre a pre nich to neznamená nič. Sú však i takí, ktorým roky sa snažíme byť na pomoci a raz, pre iné a dôležitejšie veci, nemôžeme a – už sú nespokojní, hnevajú sa, je tu hriech. Často to bývajú maličkosti, ktoré prerastú do veľkých vecí.

Spomeňte si na niečo z vášho okolia či života, či ten súd, pohovor bol potrebný, či ten hnev, ktorý stále trvá, hoci pristupujete ku sviatostiam, nie je možné odstrániť. A často stačí tak málo... Tu neplatí žiadna výhovorka: Som staršia, ona je mladšia, ja som v práve a podobne.

Ježiš v evanjeliu hovorí jasnou rečou: „**Slobodno v sobotu robiť dobre alebo zle, zachrániť život alebo zničiť?**“ (Mk 3,4).

Keď sa medzi ľuďmi vyskytujú spory, dochádza neraz ku komplikovaným situáciám, hoci záležitosť sama osebe je jednoduchá. Stránkam, alebo aspoň niektorej, nejde ani tak o pravdu, ale o právu za každú cenu, o prevahu nad druhým, ide jej o potupenie, poníženie tej druhej stránky.

Farizeji sa nechceli riadiť Ježišom, jeho náukou, zákonmi, radami, ale dôsledne žiadali, aby sa Ježiš podrobil ich zásadám. Ježiš ich však prevyšoval dokonalou znalosťou Písma i ľudí. Správne vykladal Písmo a posúdil ľudské skutky, hriechnosť ľudí. Prevyšoval ich mocou, lebo aj morálne viedol ľud k dokonalejšiemu a svätejšiemu životu a Božou mocou i láskou nadobúdali väčšieho práva a uznania u ľudí. Keď koná mimoriadne dobro z moci Božej, je v práve aj posúdiť, či to smie v sobotu urobiť, alebo nie. Preto sa s hnevom pozrel na zaslepcov a uzdravil človeka s vyschnutou rukou. A reakcia? Farizeji sa nazlostili, opustili synagógu a radili sa, ako by ho mohli zabiť.

Z toho pre nás vyplýva poučenie. Chrániť sa farizejstva, farizejskej pýchy, panovačnosti. Neodsudzujeme ľudí za iné spôsoby a presvedčenie, aby sme s nepravdou neodsúdili aj pravdu, so zlými skutkami aj dobré a zanedbali ľudí, ku ktorým nás povoláva Boh. Ba nemáme právo odsudzovať ľudí ani vtedy, keď musíme pre nich trpieť. Spomeňme si na Golgotu.

Aj sv. Pavol apoštol, ktorý veľa trpel pre vieru v rímskom väzení, píše: Sme dieťkami Božími, a preto keď trpíme, s ním trpíme, ale s ním budeme i oslávení.

Povzbudíme sa dnes i na príklade sv. Mariusa, ktorý bol popravený za cisára Marka Aurélia, ktorý je nám dobre známy z histórie, z literatúry, veď bol i na našom území v 2. storočí.

V Ríme vládlo prenasledovanie kresťanov. Kto bol prichytený pri náboženskom úkone, musel obetovať pohanským bohom, teda tým zaprel svoju vieru a mohol žiť. Alebo mohol vyznať svoju vieru vlastným životom v aréne Kolosea. Márius sa rozhodol navštíviť hroby sv. apoštolov Petra a Pavla so svojimi dvoma chlapcami a manželkou Martou. Počas návštevy Ríma sa delili so svojím majetkom s trpiacimi kresťanmi. Aj oni boli prichytení a postavení pred otázku – obetovať pohanským bohom, alebo zomrieť. Marta sa prejavila ako statočná matka Makabejských synov zo Starého zákona.

Dobre si zopakovala slová: Ak s Ježišom trpíme, s ním budeme i oslávení. Vedela, že neurobila nič zlé, len sa rozdelila s vlastným a s tými, čo nemali a treli núdzu. Rozdiel bol v tom, že urobila to z lásky k Bohu, ktorého videla v týchto trpiacich bratoch. Pochopila, že za dobrotu musí trpieť. Pochopila i to, že utrpenie tohto času nie je rovné sláve, v ktorej sa majú zjaviť. Povzbudzuje i svojho manžela a synov. Sú bití kyjmi, ťahaní na škripec a pálení. Aj cestou na popraviisko napomína matka manžela i synov, aby vo viere vytrvali. Ich spálené kosti pochovali kresťania s veľkou úctou.

A tu by sme sa mali zastaviť. Táto matka má čo povedať i nám.

Naše matky milujú svoje deti, starajú sa, aby mali všetko. Keď dorastú, často nevidia, že toto všetko im neslúži k láske, ale vedie k egoizmu. Rodičia dávajú deťom ozaj všetko. Príde však okamžik, že za ich dobrotu deti pre rodičov nenájdu v novom byte miesta. Jednoducho musia preč. Čo by ste povedali na syna, ktorý vlastnej matke, ktorá žila len pre neho a dala mu všetko, nepríde na pohreb?

Je dovolené robiť dobre? Myslím a som presvedčený, že keď robíme dobro v spojení s Kristom, keď Kristus má miesto v našom kruhu; pri výchove, pri našich stretnutiach, slovách, keď pochopíme, že odmenu nechceme už tu na zemi, verím, že každý jeden z nás by sa zachoval ako svätá Marta s manželom a synmi, ktorých si dnes pripomíname, lebo nám ukázali príklad hodný nasledovania.

Aj keď sa za dobro niekedy musí trpieť, predsa to niekto vidí a odmení, a to Ježiš.

Amen.

Štvrtok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 3,7-12

Ježišov život je činný

Kto pozorne číta životopis Ježiša Krista, evanjeliá, nájde v ňom i inšpiráciu k otvorenej činnosti, do ktorej nás Ježiš priam povoláva. Ježiš nemiluje zaháľanie, práve naopak, práca nielen šľachtí človeka, ale je i obohatením pre duchovný život.

Marek hovorí o chvíli, keď si chce Ježiš po namáhavom dni zaiste odpočinúť pri brehu mora. Zástup však zmení Ježišov úmysel a Ježiš je i tu samý čin: uzdravuje, učí...

Ježiš musel riešiť spornú otázku okolo pôstu, svätenia soboty a Marek ho predstavuje ako divotvorcu, ku ktorému prichádzajú Židia, ale i pohania, aby sa aspoň dotykom jeho šiat uzdravili. Marek sa nerozpisuje o týchto udalostiach zámerne. Ježišovi dávali titul „Syn Boží“, ktorý označoval jeho dôstojnosť. Ježiš nechce, aby ho uznávali za Mesiáša, nakoľko neprišla ešte chvíľa jeho vrcholného poslania – zmŕtvychvstanie. Tento fakt znamená prejav víťazstvo Ježiša nad zlom.

Ježiš nám dáva príklad, že náš život má byť činný. Seriózna práca na svojom zdokonaľovaní sa musí nieť v myšlienke: „*Neužiteční sluhovia sme, urobili sme, čo sme boli povinní urobiť*“ (Lk 17,10).

Musíme si pripomenúť, že niektorí ľudia nemajú dôveru v činnosť, iní sa zas do činnosti vrhajú bez rozmýšľania a bez lásky. Áno, Ježiš robil všetko s láskou, ktorá dáva hodnotu a zmysel i nášmu životu a musí byť v každom konaní na prvom mieste. Ľahko je zrucať dom, ťažšie je ho postaviť. Ľahšie je kritizovať, ťažšie je konať. Ak všetok čas premárnime na kritizovanie, nezostane nám čas na

činnosť. Činný život to nie je snívanie, stávanie len na plánovaní, ale toto všetko sa musí aj uskutočniť.

Príklad pre žiakov. Nielenže snívaš, že budeš dobrý žiak, ale urob všetko, aby si ním bol. Máš svoje povinnosti žiaka na prvom mieste pred zábavou, koníčkom, televíziou?

Nielen žiaci, ale aj my všetci si musíme uvedomiť, že naše dobré úmysly sú nanič, ak sa neuskutočnia, nepremenia na čin. Boh nielenže prisľúbil Utešiteľa-Ducha Svätého, ale ho i poslal. Boh nielenže prisľúbil Vykupiteľa, ale ten aj prišiel medzi nás, aby nás vykúpil. Preto, aj keď nemôžeme vykonať veľa, urobme aspoň niečo.

Vieme, že úd, ktorý sa nepoužíva, odumrie, zakrpatie. Človek, ktorý nie je činný, nielenže nenapreduje, ale upadá. Vec, stroj, ktorý len stojí a nepoužíva sa, tiež sa opotrebuje. Uvedomme si, že dokonalosť dosiahneme iba vtedy, keď budeme konať. Pozoruj ľudí vo svojom okolí. Koľko ľudí je lenivých, mrhajú vzácnymi silami a výsledok ich života je poľutovaniahodný.

Účinnosť konaniu nedodáva intenzita pohybu, ale váha ducha, ktorú obsahuje vďaka tvojmu úsiliu. Vidíme to aj v živote, že niektorí ľudia v krátkom čase a niekoľkými úkonmi, s malou činnosťou vykonajú veľa. Iní zasa za dlhý čas s viacerými úkonmi, s väčšou činnosťou vykonajú veľmi málo. To znamená pre nás, že celý rozdiel spočíva v kvalite duše tých, čo konajú. Činnosť zvierata je pudová. Činnosť človeka je uvážená a má byť prežívaná s vierou. Preniknúť všetko svoje konanie s vierou. Viera nech je v našom konaní, či sú to myšlienky, slová, skutky a nech je vždy na prvom mieste. Žiť v neustálom spojení s Ježišom vo všetkých podujatiach.

Kto chce takto konať, nech otvorí Evanjelium. Ježiš sa mu stane inšpiráciou, ktorej sa nevyrovná nič na svete. Človek v jeho škole získa veľké kvality a významné úspechy.

Amen.

Štvrtok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 3,7-12

Dôveruj Ježišovi!

Zaiste i vy, keď vás niekto prvý raz pozve na návštevu, rýchlo zbadáte, čo je to za rodina. Ak je to rodina, v ktorej vládne Kristov život, vidíme na stene kríž alebo obraz, tiež v mnohých rodinách majú aj rodinný oltárik Panny Márie. V takých rodinách nielenže majú zavesený kríž, ale venujú pravidelne i čas oslave Boha. Ráno i večer si pred tento kríž zaiste pokľaknú a túžia po Ježišovi.

Na druhej strane sa môžeme stretnúť s ľuďmi, ktorí považujú kríž, obrazy, sochy za niečo nevкусné do ich moderného bytu a pritom na čelné miesta si zavesia obraz, na ktorý môžeme pozerieť ako chceme, a často nevieme povedať, čo autor obrazu chcel povedať týmto svojím dielom. Prípadne si zavesí nad manželskú posteľ namiesto obrazu Svätej rodiny – akt ženy.

Dnešný človek si zakladá viac na sebe, na svojej sile, moci, postavení, známych a tam sa už nevtesná Ježiš. Ježiš chce byť v celom srdci veď sám tomu učil slovami: „**Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle...**“ (Mk 12,30).

A tomuto dnes nechcú venovať pozornosť mnohí, ako sme o tom čítali aj v evanjeliu: „*Šiel za ním veľký zástup...*“ (Mk 3,7) a evanjelista vymenúva kraje a mestá, odkiaľ boli ľudia, ktorí chceli počuť Ježiša. A nielenže ho chceli počuť, ale sa i dotknúť, aby odišli uzdravení.

Mnohí vravia, že keby Ježiš bol taký silný, že stačilo by sa i dnes dotknúť a telo by bolo uzdravené, tak by šli aj oni za Ježišom.

Musíme si však uvedomiť, že Ježiš musel vidieť ochotu ľudí, že chcú byť zdraví. Spomeňte si na stotníka-pohana, ktorý ide prosieť za svojho sluhu. On nečaká, že Ježiš náhodou príde k nemu. Stotník miloval sluhu, zaiste mu preukázal veľa pozorností. Má ho rád. Keď počuje o Ježišovi také zvesti, ide a vyzná pred Ježišom vieru...

Alebo spomeňte si na Jairusa, ktorý má doma chorú dcéru. On ide, vyhľadá Ježiša, poprosí ho o návštevu. I tu vidíme znova ochotu. Ani malomocní sa nedajú utíšiť. Volajú, nedbajú na zákaz, že nesmú prísť medzi zdravých ľudí. Títo všetci pochopili, že Ježiš je silný. Podobne aj žena, ktorá trpela na krvotok dvanásť rokov a na liečbu minula celý svoj majetok, dokazuje svoju vieru slovami – aspoň sa dotknúť obruby rúcha.

Pochopili ste, bratia a sestry, slová evanjelia, prečo sa Ježiš musel uchýliť až na lodičku a odtiaľ učiť zástupy? Ježiš môže uzdraviť i na diaľku. I vtedy bolo veľa ľudí, ktorí ostali chorí, nemocní, a to len preto, že nemali vieru, nedôverovali, Ježiša brali ako jedného z nich, ako Jozefovho a Máriinho syna, obyvateľa Nazareta. Ježiš pre Neveru v Nazarete neurobil nijaký zázrak až na niekoľko uzdravení a vyhnal nečistých duchov.

Viera. Veľa sa dnes o nej hovorí, a tak málo žije! Dokážeme rozprávať hodiny o futbalovom zápase, o móde, účesoch, dokážeme sa nadchýnať krásou obrazov, cudzích krajín, prírody. Vieme sa započúvať do spevu vtákov, vychutnať vôľu jedla, ale nájsť si čas porozprávať v kruhu rodiny o viere, rozobrať niektoré veci, ktorým napríklad nerozumejú deti, nechápu, lebo nemajú si to kde prečítať, ani to nemajú kde počuť. Ba dnes nevidia ani dobrý kresťanský príklad.

Rozprával mi jeden kňaz. Bolo to v sobotu večer. Bol som veľmi unavený, ale i šťastný. V ten deň som spovedal a na moje potešenie ku sviatosti zmierenia pristúpili takí, ktorí roky neboli na spovedi. Nevedel som však, čo zažijem o niekoľko minút. Spomenul som si na Jožka, malého tretiaka, s ktorým som si na začiatku roka povedal, že sa budeme modliť za jeho otca. Roky nebol na spovedi. V nedeľu bol vždy ironický, vysmieval sa žene i deťom, že idú do kostola.

Svoju chybu však nevidel; domov sa vracal často opitý a svoju silu uplatňoval na žene i deťoch, za ktoré sa hanbiť nemusel. Učili sa výborne i správanie mali slušné. A to, že veľakrát museli ísť do školy od susedov či zo stodoly, a to len preto, že v noci ušli pred bitkou otca. To by však nebolo všetko. Doma nesmeli mať žiadny kríž, obraz, sochu, ktorá by mu pripomínala Boha. Všetko rozbil. A tento tretiak Jožko vedel i to, že otec chodí k cudzím ženám, s ktorými pije a u nich aj prespáva. A Jožko pri spovedi povedal, že otec už nie je tri dni doma.

Kňaz premýšľal, že zavolá Jožka s mamou pi prijímaní na faru na obed, aby mal Jožko pekný zážitok. Vtom niekto zazvoní. Ide otvoriť a studený pot mu vystúpi na čelo. Za dverami stojí Jožkov otec! Ostatné malo rýchly spád. Hovoril len otec a na konci dostal rozhréšenie. V nedeľu nešiel Jožko na faru, ale kňaz šiel na obed k nim. Susedia tomu nerozumeli, nechápali. Nikto sa viac nedozvedel, čo prinútilo zmeniť život opilca, nemravníka, človeka, ktorý nenávidel Boha. Jedno však pochopili všetci. Modlitba bola vyslyšaná. Prosby manželky a detí, ktoré sa vinuli každý deň k Ježišovi, boli vypočuté.

Posilnime sa Kristovým slovom i príkladom tých, ktorí sa denne modlili k Ježišovi, aby i v našich rodinách sa obnovila viera, aby kríže a obrazy pre návštevu u nás doma boli výrazným svedectvom, že svoju vieru nielenže vyznávame, ale podľa nej aj žijeme.

Amen.

Piatok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 3,13-19

Ježiš volá i dnes

V týchto dňoch vrcholí podávanie prihlášok na stredné a vysoké školy. Aby to rozhodnutie bolo správne, k odboru, na ktorý sa mladý človek hlási, musí aj niečo cítiť. Mal by vedieť, čo sa od neho asi bude vyžadovať, v čom bude spočívať náplň jeho práce i jeho ďalšieho života.

Marek v evanjeliu nám vykresľuje niečo podobné, čo prežívajú mnohí žiaci a študenti. Je tu však jeden rozdiel. Na strednú či vysokú školu sa človek hlási a oni si vyberajú. V Ježišovom prípade Marek opisuje takto: „**Ježiš povolal k sebe tých, ktorých sám chcel a oni prišli k nemu**“ (Mk 3,13).

Vieme, že je rozdiel medzi povolaním a zamestnaním. Podstatou zamestnania je snaha zarobiť, pozerá sa na osobný prospech a úžitok. Pravda, aj zamestnanie sa môže zmeniť na povolanie.

Povolanie je vec kvalitatívne vyššia. Človek ho musí robiť z presvedčenia, s radosťou a s tým čo robí, akoby splynul v jedno. Nepozera na zisk, na námahu, obete. Miluje túto svoju činnosť. Ježiš si vyberá a povoláva. Je to dar. Darom je teda každé kňazské povolanie, rehol'né a vôbec duchovné, nevylučujú i laické poslanie veriaceho kresťana. Vieme, že takéto vyberanie je často plné záhad, že človek ani nevie, k čomu ho Boh volá. Jednoducho príde chvíľa, niekedy naraz, inokedy to trvá dlhšie, v človeku to dozrieva, až nakoniec povie svoje: áno.

Vieme, že za Ježišom chodili veľké zástupy. Zo zástupu si Ježiš vyvolil Dvanástich, o ktorých Marek píše: „... a aby ich posielal kázať s mocou vyháňať zlých duchov...“ (Mk 3,14). Ježiš si ich najprv vyvolil, vybral z mnohých a až potom im dáva náplň ich činnosti. Učí ich, vedie, obdarúva zvláštnou mocou, silou, poslaním.

Nebolo to nič ľahké aj pre tých, ktorých si Ježiš povolal. Ján a Ondrej pre Ježiša opustili svojho učiteľa Jána Krstiteľa. Ondrej priviedol k Ježišovi brata Šimona, ktorý na Ježiša zo začiatku pozeral s nedôverou, veď mal už svoju rodinu. Bol to zaiste človek rozhladený, cítil zodpovednosť za svoje skutky. Filip priviedol Natanaela, ktorý ešte Ježiša ani nevidel a ironizoval ho. A keď sa stretne s Ježišom, jeho pohľad i postoj sa celkom zmení. Jakub a Ján zanechajú svojho otca Zebedeja na lodi i s najatými robotníkmi a idú za Ježišom. Matúša si povolal z figovníka, na ktorý vyliezol zo zvedavosti, aby videl Ježiša, ktorý mal okolo prechádzať. O Judášovi vieme, že bol zo všetkých dvanástich Ježišových učeníkov najviac vzdelaný.

Ježišovým nanebovstúpením sa nekončí jeho činnosť. Vieme, že pomocou Ducha Svätého, ktorého prisľúbil apoštolom, Ježišova činnosť sa rozvíja a šíri ďalej. V Skutkoch apoštolských čítame, že na uprázdnené miesto po zradcovi Judášovi apoštoli losovaním volia spomedzi tých, čo ich sprevádzali. Peter vtedy takto prehovoril k ostatným apoštolom: „Treba teda, aby sa z týchto mužov, čo boli s nami celý čas, keď medzi nami žil Pán Ježiš, počnúc Jánovým krstom až do dňa, keď bol od nás vzatý, aby sa jeden z nich stal s nami svedkom jeho zmŕtvychvstania. A tak postavili dvoch: Jozefa, ktorý sa volal Barsabáš, s prírmením Justus, a Mateja. A modlili sa: ... Potom im dali lósy a lós padol na Mateja. I pripočítali ho k jedenástim apoštolom“ (Sk 1,21-26). Ale Ježiš i tajomným spôsobom si volá Šavla z Tarzu, ktorý ide do Damasku chytať kresťanov, aby ich odviedol v okovách. Stačí jedno oslovenie: „Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?“ On povedal: „Kto si, Pane?“ A ten: „Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ“ (Sk 9,4-5). A vieme, že z prenasledovateľa Šavla sa stáva apoštol národov Pavol.

Takto môžeme kráčať dejinami Cirkvi a nájdeme zvláštnu reťaz, ktorá nikde nie je pretrhnutá, čo sa týka odovzdávania moci a úradu apoštolov. I dnešní biskupi sú nástupcami apoštolov. Hovoríme tomu, že v našej Cirkvi je hierarchická postupnosť.

Aj dnes si Pán Ježiš volá. Bez násilia. Často ticho, akoby šepťom a skromne čaká na odpoveď.

Veľa je povolaných, ale málo vyvolených. Takto sa modlíme v modlitbe za povolania. Boh si sám volá. Kto však toto povolanie prijme, nemusí mať strach. Boh nielenže povolá, ale dá aj potrebné milosti.

Modlíme sa za nové a bohaté duchovné povolania.

Amen.

Piatok po 2. nedeli v Období cez rok

Mk 3,13-19

Zrada viery

Zaiste každý z nás sa už stretol s ľuďmi, ktorí sú iného vyznania. Oni veria v Boha, ale napríklad neuznávajú tak ako my Pannu Máriu, o ktorej hovoria, že bola ako každá iná žena. Ale stretli ste sa aj s ľuďmi, ktorí neveria v Ježiša Krista, veria len v Starý zákon a prípadne v to, čo im v ich živote vyhovuje.

A tak v poslednom čase vzniká mnoho cirkvičiek, siekt, ktoré lákajú ľudí pod rôznymi zámienkami, sľubujú im tu na zemi raj, bohatstvo a ľudia sa dajú na sladké reči nachytať. Potom často príde sklamanie, slzy. Mnoho ľudí tento ťažký a zúfalý stav ukončí tragicky.

Ako mnohí ľudia túžia po výtobykoch vedy a techniky, tak mnohí túžia po atrakciách i v duchovnom živote. Mnohí sa pýtajú. Prečo sa tak rozumný človek dal zlákať k zapredaniu viery, že zanechá i rodinu, deti, manželku a ide za spoločnosťou, ktorá od samého začiatku hlása pochybné názory, rozvracia spoločenský poriadok? Čo vedie ľudí k tomu, že svoju vieru zradia?

Evanjelista Marek opisuje v evanjeliu to, ako Ježiš si povolal za sebou Dvanástich, aby ich vyučil, aby nadobudli vedomosti o jeho učení, o nebeskom Otcovi, o živote s Bohom, a tak ich poslal robiť to, čo robil on. Učiť tak, ako učil Ježiš a robiť ľudí šťastnými.

Evanjelista uvádza aj mená Dvanástich. Ako prvého uvádza Šimona, ktorého ustanovil neskoršie za viditeľnú hlavu na zemi, ktorého voláme aj prvým pápežom a ktorému zmenil meno na Peter-Kéfas-Skala. Akoby povedal, že jedine na pevnom základe, na učení Ježiša Krista a v pevnej jednote je sila. Jeho brata Ondreja, Jakuba a Jána – synov Zebedejových – povolal, keď boli na lodi svojho otca Zebedeja i s najatými robotníkmi. Pre svoju výbušnú povahu, keď nechceli v jednej samaritánskej osade prijať Ježiša a jeho učeníkov, hovoria Ježišovi, aby na nich poslal pohromu z neba, nazval ich „Synovia hromu“ – „Boanerges“. Ďalej povolal Filipa a Bartolomeja, ktorí boli rybári, mýtnika Léviho, iným menom Matúša, ktorého pre jeho zamestnanie ako vyberača nenávideli všetci obyvatelia Kafarnauma. Potom neveriaceho Tomáša, Jakuba, Alfejevho syna, Tadeja, Šimona, ktorý pochádzal z kraja, kde žil v minulosti praotec Jakub ako vyhnanec a Judáša Iškariotského, ktorý ovládal viacere reči a bol najvzdelanejší z apoštolov, nebol ani rybárom, ani remeselníkom. Bol to človek, ktorý nevedel, čo chce, čo sa aj neskôr ukázalo, keď dokáže Krista zradiť za tridsať strieborných a nakoniec ich vráti so slovami: *„Zhrešil som, lebo som zradil nevinnú krv“* (Mt 27,4). Ide a obesí sa.

Takúto pestrú spoločnosť si vybral Ježiš za svojich učeníkov. Na rôznych povahách, ktoré mali apoštoli, rozhodol sa vybudovať svoju Cirkev. Im zveril mnohé veci: uzdravovať, kriesiť mŕtvych, vyháňať zlých duchov. Dal im to, čo nikdy žiaden prorok v Starom zákone nedal svojim učeníkom. Ľudia žasli nad tým, keď videli, ako si počínajú apoštoli v mene Ježišovom. Ani Ján Krstiteľ, ktorého skôr považovali za Mesiáša, neurobil žiadny zázrak ako Ježiš a tým viac nemohol dať túto moc svojim učeníkom. Veď medzi Jánových učeníkov patrili aj Ondrej a Filip, ktorí po Ježišovom krste v Jordáne odchádzajú od Jána, ktorý ich posielal za Ježišom, keď im hovorí: *„Hľa, Baránok Boží. Ja nie som mu hoden rozviazať remienky na obuvi“* (Jn 1,36).

Títo tvorili základ prvej Cirkvi. Oni sa pri Poslednej večeri stávajú kňazmi, keď im Ježiš dáva moc premieňať chlieb na jeho Telo a víno na jeho Krv slovami: *„... toto robte na moju pamiatku“* (1 Kor 11,24).

Tým istým apoštolom, okrem Judáša, ktorý už nebol medzi apoštolmi, dal po svojom zmŕtvychvstaní moc odpúšťať hriechy slovami: *„Komu odpustíte hriechy, bude mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“* (Jn 20,23).

Vieme teda presne mená apoštolov, ktorí sa stali základom a dostali moc od Krista, aby ľudí celého sveta urobili šťastným a pomohli im prežiť život tak, aby sa po jeho skončení dostali do večného spoločenstva, kde každý bude vidieť Boha z tváre do tváre takého, aký je. Modlime sa za zjednotenie veriacich vo svete. Modlime sa za jednotu vo viere. Teda i za Židov, protestantské cirkvi, mohamedánov, šintoistov, a mnohé zblúdené spoločenstvá, aby sa vytvoril jeden ovčinec, ako to povedal i Kristus: Bude jeden ovčinec a jeden pastier.

Keď bol Svätý Otec na návšteve v Anglicku, v televízii som pozeral priamy prenos z týchto neopakovateľných slávností, keď sa v bývalej Canterburskej katedrále, ktorá patrila prv rímskokatolíckej Cirkvi, od ktorej sa Henrich VIII. odtrhol, pretože nechcel pápež vyhlásiť jeho platné manželstvo za neplatné, aby sa potom druhý raz mohol oženiť. V tejto katedrále sa stretol Ján Pavol II. so svojím sprievodom, v ktorom boli kardináli, biskupi, arcibiskupi s anglikánskym prímasom – akoby ich pápežom, keď v kostole vedľa katolíka stál anglikán, metodista, adventista, letničiar... a všetci sa modlili spolu modlitbu O t č e n á š. Modlitbu, ktorú naučil Ježiš svojich učeníkov a ktorú sa modlia všetci veriaci.

Bol to veľký krok k jednote. Mnohí dnes vidia, že v histórii sa urobilo veľa chýb, omylov, došlo k mnohým nedorozumeniam, za čo teraz svet trpí, ale aspoň bludári, nepriatelia Cirkvi vidia, že naša viera nie je založená na náuke ľudí, lebo by sa bola už dávno rozpadla, ale na učení Ježiša Krista, Boha, ktorý si i dnes volá nových Šimonov, Petrov, Jánov..., ale i Márie, Magdalény.

Volá i nás, aby sme budovali pokoj, a tak splníme i pranie týchto dní, keď sa budeme modliť za tých, ktorí blúdia.

Amen.

Sobota po 2. nedeli v Období cez rok

Bláznovstvo kríža

Pripomeňme si známe slová: Kto nepozná, nemiluje. Ako často sa stretávame s odsudzujúcim názorom na Boha, Cirkev a na vieru v dnešnom svete. Nečudujme sa počínaniu našich neveriacich bratov a sestier. Nepoznajú silu učenia Ježiša, preto ho aj odsudzujú.

Vidíme to aj z evanjelia: Ani najbližší, myslí sa tu vzdialená rodina, nepochopili správanie Pána Ježiša. Panna Mária chápala, Jozef bol už zaiste mŕtvy. Iných súrodencov nemal. Boli to preto vzdialení príbuzní.

Ježiš to nemal ľahké. Nepredstavujeme si jeho účinkovanie trochu idylicky? Nie, Ježiš si len tak nesadol a množstvo ľudí sa okolo neho len tak netlačilo. Oni sa presviedčali pod vplyvom jeho slov a skutkov, ktoré však vyvolávali veľké diskusie. Na jednej strane mal mnoho prívržencov a na druhej strane nesmieme prehliadnuť, že aj množstvo odporcov. Jedni schvaľovali jeho učenie, iní ho zavrhovali. Jedni k Ježišovi cítili lásku, iní priam sršali nenávisťou. Boli aj takí, ktorí priam lipli na Ježišových perách, čakali na jeho slová, chceli sa dať poučiť, takže mu nedali pokoja. Ježiš často nemal času ani odpočinúť si. Boli aj takí, ktorí si všetko zasa vysvetľovali po svojom. Považovali ho za blázna, pomäteného, za človeka posadnutého nečistým duchom a hovorili: „*Je posadnutý Belzebubom*“ a: „*Mocou kniežaťa zlých duchov vyháňa zlých duchov*“ (Mk 3,22).

Ako sa k tomu stavia Pán Ježiš? On sám o sebe povedal: „*Nemyslite si, že som priniesol pokoj na zem. Nie pokoj som priniesol, ale meč. Prišiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke, nevestu proti svokre. A vlastní domáci budú človeku nepriateľmi. Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden. Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho*“ (Mt 10,34-39).

Tieto slová Pán Ježiš povedal jedným dychom a museli vyvolať u prítomných tie najprotikladnejšie reakcie a tiež podľa toho, kto mal koľko úprimnosti a dobrej vôle prijať jeho náuku a jeho autoritu. Preto sa poslucháči rozdelili.

Čo sa odvtedy zmenilo? Aj dnes je Kristus znamením protirečenia, ako to predpovedal staručký Simeon, keď vzal dieťa Ježiša na ruky: „*Tento je ustanovený na pád a povstanie mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému sa bude odporovať. A tvoju vlastnú dušu prenikne meč, aby sa zjavilo zmyšľanie mnohých srdc*“ (Lk 2,34-35).

Keď sa pozorne pozrieme okolo seba, zistíme veľmi rýchlo, že podľa toho, kto aký postoj zaujme k Ježišovmu učeniu, také má aj reakcie.

Ježiš priniesol tak vznešené a hodnotné učenie, ktorému sa ešte nenašlo páru. Učenie Ježiša Krista je hlboko humánne, pokrokové a užitočné nielen pre jednu oblasť sveta, jednu skupinu ľudí alebo národ, ale jeho učenie vie obohatiť život všetkých ľudí všetkých čias, národov a postavení. Smelo môžeme povedať, že žiadna filozofia a vedecké svetonázory nedajú človeku to, čo dal Kristus svojim učeníkom. Jeho učenie je učením lásky, a nie nenávisti.

A toto je zvlášť aktuálne aj v dnešnej dobe. Nevadí, že dnešných vyznávačov svet nechápe. Našou povinnosťou je žiť čestne podľa Kristovho učenia. Nedať príčinu k jeho potupeniu, špineniu. Naš život nech je príkladom, svetlom i pre neveriacich alebo tupiacich učenie Ježiša Krista. Pravda zvíťazí!

Modlime sa, aby sme sa nedali zviest', znechutiť, ale aby sme vytrvali v konaní dobra v príkladnom kresťanskom živote.

Amen.

Ježiš miluje a odpúšťa

Zaiste ste vo svojom živote počuli rôzne nezmysly, prekrútené pravdy o Ježišovi Kristovi. Toto nie je záležitosťou len dnešných nepriateľov Ježiša Krista, že vymýšľajú nepravdy, spochybňujú Ježišovo učenie, uvádzajú do zmätku veriacich ľudí, ktorí zanedbali povinnosť vzdelávať sa v oblasti viery a často sa uspokojili len s tým, čo sa naučili ako deti na hodine náboženstva, prípadne dávno počuli v kostole.

Pravda, tí čo chcú niekoho poplieť, uviesť do zmätku, spochybniť jeho vieru, tí sa neuspokoja len s niečím povrchným. Často premýšľajú, neľutujú čas ani námahu, len aby sa im akcia podarila. Bolo tomu tak v minulosti a je tomu tak i dnes.

Zamyslime sa nad jedným z najkratších evanjelií, ktoré Cirkev číta cez rok, nad dvoma vypočutými veršami sv. Marka.

Ježiš vošiel so svojimi učeníkmi do istého domu, znova sa tam zhromaždil zástup, takže si nemohli ani zajať. Keď to počuli príbuzní, vyšli, aby ho odvedli, hovorili totiž: „**Pomiatol sa**“ (Mk 3,20).

Verejné účinkovanie Pána Ježiša nebolo ľahké pre rôzne situácie, ktoré sa vyvíjali z rozličných príčin a s rozličnými následkami. Ježiš mal vždy pred očami vôľu Božiu, ktorú chcel verne plniť za každých okolností. Už nemohol mať stály denný program ako v Nazarete, musel ho stále meniť, nepravidelne sa stravoval a odpočíval podľa toho, koľko ľudí ho vyhľadalo, koľko chorých hľadalo u neho pomoc.

V evanjeliu čítame, že nejakí pohostinní ľudia pozvali Ježiša aj s učeníkmi a dali im najesť. Nestačili sa do jedla ani poriadne pustiť, keď zástupy domáhajú sa stretnutia s Ježišom. Pritom niektorí začali rozchyrovať, že Ježiš je pomätený. Panikári a spochybňovači sa vždy nájdu, keď sa jedná o veľké a vážne veci. Pre týchto ľudí je zaiste bláznovstvom hovoriť o kríži, zapieraní, zriekaní sa v prospech biednych, o odpúšťaní a milovaní nepriateľov a podobne. Zaiste i Ježiš, hoci bol Boh, predsa podobal sa nám ľuďom; mal telo a zaiste od týchto akcií, keď nemal čas ani na jedlo a odpočinok, schudol. Prebdené noci v modlitbách, vyčerpávajúce kázanie a vyučovanie zástupov, zanechali i na jeho tvári znaky vyčerpanosti. Museli sa ho zastat príbuzní, aby ho dotieraví ľudia nenapadli. Fanatizmus robí ľudí zaslepených a agresívnych.

Tak je tomu aj dnes.

Mnohých ľudí pri mene Ježiš a vôbec pri vypovedaní slova, ktoré má niečo spojené s Ježišom a jeho náukou, chytá priam triaška, nenávisť, hnev. Prečo? Odpoveď je viacero. Jednému sa ozýva svedomie a nevie si ho dať do poriadku, pretože prešli roky od dôverného stretnutia s Ježišom a za tie roky sa odohralo mnoho, čo nedá pokojne spať. Pre iného to bolo sklamanie, keď sa domnieval, že s detskou vierou vystačí a stroskotal sám na sebe. Iný si jednoducho povedal, že bez Ježiša bude môcť spokojne žiť. Ved' aj iní žijú bez neho a majú všetko, majú sa lepšie, dokázali viac užiť sveta, vyššie to dotiahli. Neraz sa stáva i to, že keď človek ochutná takýto chlieb života, cíti horkosť, nechut' a blen v ústach, a nevie nájsť z toho východisko.

Ježiš sa i vtedy zachová ako „otec“. Odpustí, privinie syna a zabudne na všetko, čo bolo zlé. Ježiš sa nikomu nepomstil. Nikoho neurazil, nezradil, nezaprel. Ježiš odpúšťa i vtedy, keď ho opustili i najbližší, keď sa lúči so životom a pritom hovorí kajúcemu lotrovi: „*Dnes budeš so mnou v raji*“ (Lk 23,43). Či by pomätený povedal v tak vážnej chvíli života také hlboké a krásne slová? Či niekto ešte viac miloval ako Ježiš, keď zomiera najpotupnejšou smrťou za nás, za zradcov, vysmievačov, podvodníkov?

Toto krátke čítanie z evanjelia nám vlieva do žíl silu, naplňa srdcia pokojom, vracia nám život, v ktorý sme už možno neverili. Dve tisícročia sú dostatočnou zárukou, že Kristus nebol pomätenec, rojko, fanatik, ale človek, v ktorom prebýval Boh, druhá božská osoba. Táto realita, skutočnosť nás oprávňuje nebáť sa o existenciu, o život viery v nás, v našom okolí, vo svete.

Prednedávnom som čítal jednu veľkú myšlienku, ktorú povedal učiteľ a kňaz českému kráľovi Karolovi IV.:

- *Ak chceš ovládnuť svet, ovládni najprv svoju ríšu. Ak chceš ovládnuť svoju ríšu, ovládni najprv sám seba. Zvíťaz najprv nad sebou! Dokáž, že si silný sám voči sebe, že v tvojom vnútri nebude nejednotnosť, nebude hriech...*

Pomäteného človeka rýchlo rozoznáme. Taký človek nemá chrbtovej kosti. Dnes hovorí a tvrdí toto, zajtra hovorí a tvrdí opak. O Ježišovi toto nemôžeme povedať. Ježiš o sebe vyhlásil: „*Ja som cesta, pravda a život...*“ (Jn 14,6).

Pohan Cicero o osobe Ježiša povedal: „*Veritas una est et imutabilis*“. – „Pravda je len jedna a nemeniteľná.“ A tou pravdou je **Kristus**.

Modlime sa za jednotu sveta, za zjednotenie kresťanov na svete. Prosme Ježiša, ktorý vyhlásil, že on je pastier a že pozná svoje ovce, ktoré počúvajú jeho hlas, aby sa splnili jeho slová čo najskôr, aby bol jeden ovčinec a jeden pastier.

Amen.

Pondelok po 3. nedeli v Období cez rok

Mk 3,22-30

Ježiš je víťaz nad pokušiteľom

Nie je víťazstvo ako víťazstvo. Zvíťaziť nad slabým a bezbranným sa považuje za ohavnosť. Zvíťaziť nad silnejším si zasluhuje uznanie a pocty. Hovorme dnes však o víťazstve, o ktorom sa nepíše v novinách, nevysiela v rozhlase a v televízii, o ktorom sa nepíše, a ani nebude v histórii písať. Hovorme o víťazstve nad svojím hriechom.

Ježiš v evanjeliu hovorí veľmi vážne slová: „**Veru, hovorím vám: Ľuďom sa odpustia všetky hriechy i rúhania, ktorými by sa rúhali. Kto by sa však rúhal Duchu Svätému, tomu sa neodpúšťa naveky, ale je vinný večným hriechom**“ (Mk 3,28-29).

Bolo to ťažké obvinenie Pána Ježiša, keď ho podozrievali zo spolupráce s mocnosťami zla a diavla. Aby sme pochopili tento text, nestačí len povrchno si ho prečítať. Cítíme, že Pánu Ježišovi ide o moc. Faktom je, že vo svete vládne zápas medzi dobrom a zlom. Tento boj má svoje korene od chvíle, keď diabol zvíťazil nad našimi prarodičmi a túži zvíťaziť i nad nami. Pán Ježiš nás však poučuje, že chce s nami zvíťaziť nad zlom, hriechom, veď práve preto prišiel medzi nás, stal sa nám podobným vo všetkom, okrem hriechu.

Vidíme, že farizeji chcú Ježiša skompromitovať. Nemohli zniesť jeho popularitu medzi ľuďmi. Vymyslia si, že pomocou Belzebuba vyháňa diablov. Očerňovali ho. Toto je hlavná myšlienka dnešného evanjelia: Ježiš spolupracuje s diablom. Má vraj od neho silu. Ježiš sa však snaží vysvetliť tento ich nesprávny postoj. Potvrďuje, že zlý duch existuje. To, že zlo existuje, vidíme v rôznych udalostiach a formách. V raji sa objavuje diabol v podobe hada, aby zviedol k hriechu človeka. Nevieme, v akej podobe počas 40-dňového pôstu bol púšaný Pán Ježiš diablom. Jedno je isté, že chcel ho nahovoriť na pýchu. Pán Ježiš nás poučuje radikálnym spôsobom: „*Odíď satan... Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť*“ (Mt 4,10). Diabol neprestáva vo svojej činnosti. Apoštol Peter píše vo svojom liste: „*Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral*“ (1 Pt 5,8).

Tieto a ďalšie slová nás vedú k myšlienke, že sa nemôžeme k pokušeniu stavať ľahkomyselne a povrchno. Veď vieme, že aj diabol má určitú moc, hoci obmedzenú, že môže používať rôzne prostriedky a ľudí. Vieme, že je dôsledný a vytrvalý. Ak ho odoženieme, vracia sa tisíckrát a podniká všetko preto, aby si odniesol svoju obeť, dosiahol svoje víťazstvo. A výsledok? **Hriech nás nikdy neobohatí.**

Dnes nás Pán Ježiš zvlášť upozorňuje na hriechy proti Duchu Svätému. Je ich šesť:

1. Opovážливо sa spoliehať na milosrdenstvo Božie. Je to prehrešenie proti nádeji.
2. Pochybovať o milosrdenstve Božom a oddať sa zúfalstvu. Znamená to, že sa prehreší ten, kto nedôveruje, že mu Boh odpustí.
3. Odporovať poznanej pravde.

4. Závidieť blížnemu milosť Božiu.
5. Zatvrdiť si srdce oproti spasiteľnému napomenutiu.
6. Zotrvávať tvrdošijne v nekajúcnosti.

Tieto hriechy zatvárajú cestu milostí Ducha Svätého do duše.

Môže niektorý z týchto hriechov urobiť človeka šťastným? Keď sa nad nimi len trochu zamyslíme, chce sa nám zvoliť: nie! Kde nás asi môže priviesť takýto hriech?

Jeden sa pomätie, zblázni, lebo nikde nenájde pokoj a pred výčitkami svedomia sa utiecť nedá. Spoliehať sa, že mi aj tak Pán Boh odpustí, nevedie k boju proti slabostiam, naopak, človek sa im znova a znova poddáva a z človeka sa stáva troska, skrachovaná existencia. Postaviť sa otvorene proti pravde je urážka hrubého zrna. Nepriznať si svoj omyl, chybu, je aj skutok nespoločenský. Sú to teda vážne a varujúce hriechy pre nás.

Potešme sa, že pri všetkých svojich nedostatkoch, chybách a pokleskoch, chceme bojovať znova a znova, chceme sa vyhnúť hriechu, opustiť a zanechať každú príležitosť ku hriechu. Keď však znova a znova upadneme, chceme aj znova vstať. Pripomenieme si Podobenstvo o márnotrattom synovi.

Toto je jasná a krásna perspektíva do plodného života tu na zemi a raz zaiste i k blaženej odmene v Božom kráľovstve.

Vidíme, že nie je víťazstvo ako víťazstvo. Najväčšie víťazstvo je však také, keď zvíťazíme nad sebou samým a nad svojím hriechom. Prosme teda svojich patrónov, anjelov strážcov, prosme Pannu Máriu o pomoc vždy zvíťaziť v pokušení.

Amen.

Utorok po 3. nedeli v Období cez rok

Mk 3,31-35

Bud' vôľa tvoja...

Skúsme dnes začať otázkou. Kedy sa plnia najlepšie príkazy? môžem odpovedať? Myslím, že keď vôľu toho, čo nám niečo prikazuje, berieme za svoju. Keď sa zjednotíme v láske.

A čo hovorí Ježiš: „**Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka**“ (Mk 3,35).

Povrchné sledovanie dnešného textu evanjelia priviedlo by nás len k prekvapeniu. Pán Ježiš necháva stáť vonku svoju matku a namiesto toho, aby šiel ku nej, povie prítomným: „*Kto je moja matka a moji bratia?*“ Rozhliadol sa po tých, čo sedeli okolo neho, a povedal: „*Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka*“ (Mk 3,33-35).

Vieme, že pokrvnosť zohráva v spoločnosti dôležitú úlohu. Ježiš sa dištancuje od svojich pokrvných. Skutočne? Nie! Ježiš svojím postojom chce povedať, že nastáva iná doba spoločenstva, kde pokrvnosť a príbuzenské vzťahy strácajú na hodnote.

A v tejto novej rodine platia nové zásady a hneď ich aj vyhlasuje: „*Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka*“ (Mk 3,35). Čiže kto prijíma Božie slovo a plní ho. O Panne Márii vieme, že ona toto Božie slovo nielenže poznala, ale aj plnila, a tak teda aj ona je i naďalej Ježišovou matkou. Týmito slovami Pán Ježiš na veľkosti svojej matky nič neubral, naopak, dáva nám ju za vzor, berie si ju predsa raz s telom i dušou do neba.

Tieto slová nás učia, že keď budeme plniť vôľu Božiu, staneme sa všetci jeho bratmi a sestrami a budeme môcť volať nebeského Otca skutočne „Otče náš“. Lenže toto je tak vážna vec, že i do modlitby, ktorú nás naučil Ježiš, sám zahrnul jednu zo siedmich prosieb, ktorú si máme denne pri modlitbe pripomínať: Nie naša, moja vôľa sa má v našom živote uskutočňovať, ale: Bud' vôľa tvoja, Pane.

Čo to znamená? Musíme si uvedomiť, že sila spojenia s Bohom, naša blízkosť s Bohom, teda naše príbuzenstvo s Bohom závisí od toho, ako plníme jeho svätú vôľu. A čo je to vôľa Božia? to je všetko to, čo nám Boh zjavil vo Svätom písme, čo má Cirkev v právomoci nám vykladať, vysvetľovať, teda môžeme povedať, že vôľa Božia je, aby sme plnili Božie a cirkevné prikázania. Ak ich teda plníme a zachovávame, plníme vôľu Božiu. Na druhej strane si pripomeňme, že ak ich prestupujeme, či sú to Božie alebo cirkevné prikázania, búrime sa proti Bohu a proti Cirkvi. Uvedomme si, že od toho, ako

plníme tieto prikázania, závisí i naša spása. Preto je potrebné často sa zastaviť a zamyslieť sa nad tým, ako plníme vôľu Božiu.

K tomu nás vyzýva aj Cirkev, aby sme sa pravidelnejšie, nielen pred sviatosťou zmierenia, ale každý deň, aspoň na niekoľko sekúnd zamysleli nad týmto plnením vôle Božej. Hovoríme tomu spytovanie svedomia. Prax nás bude viesť, že z toho krátkeho stretnutia môžeme odísť s konkrétnym presvedčením na ďalší deň, ktoré môže obohatiť náš život.

Keď si budeme pravidelne spytovať svoje svedomie každý večer, môžeme zistiť, že pred vôľou Božou dávame často prednosť svojej vôli. Prednosť pohodliu pred účasťou na svätej omši, modlitbe, sviatosťach. Prednosť k sebe pred láskou k Bohu a k blížnemu.

Dbajme o to, aby sme si nezatvrdzovali svoje srdcia, ale počúvali Boží hlas a plnili vôľu Božiu. Príkladom v ťažkostiach nám môže byť sám Ježiš. Spomeňme si, čo hovoril, keď sa krvou potil: „*No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!*“ (Lk 22,42).

Príkazy budeme vtedy plniť dokonale a v náš prospech, keď vo svojom živote budeme milovať Boha nadovšetko.

Amen.

Streda po 3. nedeli v Období cez rok

Mk 4,1-20

Ochota počúvať Božie slovo

O dnešnej dobe sa smutne konštatuje, že sa veľa a zbytočne rozpráva, a málo alebo zle sa počúva. Spomeňme si, koľko škody sme si už sami zapríčinili tým, že sme nedávali pozor, nevenovali ničomu patričnú pozornosť a oznam bol pre nás dôležitý. Žiaci by sa nemuseli toľko učiť, keby viac dávali pozor na učiteľov výklad.

Podľa toho, ako vieme počúvať, môže o nás človek povedať i to, ako si ho vážime a poslúchame. Toto neplatí len v bežnom živote, ale i vo vzťahu k Božiemu slovu.

Evanjelium podrobne vysvetľuje vzťah človeka k vypočutému Božiemu slovu.

Podobenstvo o rozsievачovi patrí medzi najznámejšie. Rozsievач je Ježiš Kristus, zrno je jeho slovo, pôda sú poslucháči, ktorí rôznym spôsobom prijímajú jeho slová. Dôraz sa kladie na úrodu zo zrna, ktoré padlo do dobrej pôdy. Ježiš tým myslí na úspech svojho poslania. Dotýka sa i tých, ktorí zaujímajú odmietavý postoj, prípadne ľahostajný, alebo povrchný.

Keď sa ho pýtali na zmysel podobenstiev, Ježiš použije citát Izaiáša proroka: „... *aby hľadeli a nevideli, aby počúvali a nechápali, aby sa azda neobrátili a aby sa im neodpustilo*“ (Iz 6,9). Tieto slová ukazujú na osud zatvrdilých ľudí. Budú počúvať a nepochopia zmysel, neobrátia sa, a preto im nebude odpustené a nakoľko ani oni sami nebudú o to stáť, stratia tým aj svoju spásu.

Vidíme, že Pán Ježiš sám vysvetlil podobenstvo. Jeho slovo – zrno je zdravé, môže rásť, je schopné priniesť úrodu. Rozsievач – Ježiš Kristus, ktorý tri roky učil apoštolov, cez Cirkev ohlasuje i naďalej Evanjelium. Preto veríme, že Cirkev sa nemôže myliť, pretože dostala od Krista záruku: Kto vás počúva, mňa počúva... Rozsievач i semeno je v poriadku, ale či úroda bude bohatá, to záleží od nás.

Skúmajme sa, nielen ako sme pripravení počúvať Božie slovo, ale ako ho vo svojom živote aj uskutočňujeme. Ako mu dovoľíme rásť v našom každodennom živote. Zamyslime sa nad počtom kázni, úvah, čo sme počuli. Koľko sme počuli ponaučení, napomenutí pri sviatosťi zmierenia, ale i pri iných sviatosťach. Môžeme povedať, že všetky tieto slová padli do dobrej pôdy? Priniesli tú úrodu, ktorá sa predpokladala? Odrazilo sa to v našom živote tak, ako sa malo? Nikto nemôže povedať, že úroda priniesla stonásobný prínos. Táto skutočnosť nás nesmie znechutiť, práve naopak. Podobenstvo o rozsievачovi má nás vyburcovať, aby sme znova a serióznejšie začali plniť úlohu dobrej pôdy.

Je to krásne, keď sme sa rozhodli urobiť všetko, čo je v našich silách a možnostiach, aby sme Božie slovo brali zodpovedne a vážne. Rovnako vážne berme i nedeľné čítania a homílie, výklady textov. Prehlbujme si vedomosti z oblasti Svätého písma. Takto Boh zasieva do našich srdc veľké bohatstvo.

Vážme si každé slovo, ktoré chce spásu našej nesmrteľnej duše.

Amen.

Pred Bohom nič neskryješ

Raz som zažil jednu nepríjemnú vec. Nechtiac som si museli vypočuť rozhovor dvoch mladých ľudí, ktorí sa so svojim zlým skutkom skrývali. On mal silácke reči plné odvahy, nápadov ona zasa strach. A nakoniec sa to skončilo jej víťazstvom, keď povedala rozhodným hlasom:

- Všetko raz vyjde najavo a potom ťa to bude mrziť!

V evanjeliu sme počuli podobné slová: „**Lebo nič nie je skryté, čo by sa nemalo vyjaviť, ani utajené, čo by sa nemalo dostať na verejnosť**“ (Mk 4,22).

Ježiš týmto prirovnáním chce svojim poslucháčom, ale i nám povedať, aby sme sa zamysleli nad neuváženosťou a nerozumnosťou pri počínaní niektorých vecí. Mnoho ľudí dokáže premýšľať nad materiálnymi vecami, ale už menej nad duchovnými. Bolo by to zaiste nerozumné, keby niekto zažal sviecu a nepostavil by ju na svietnik, ale skryl by ju pod posteľ. Načo potom vôbec sviecu zažhať, keď neslúži svojmu účelu? Sviecu treba zažať, keď je tma a postaviť ju na svietnik, keď to vie i každé dieťa.

Často sa stáva, že ľudia povedia i takto: Veď som si to len myslel a veď to nie je hriech. Veď nikto o tom nevie, že som o tom premýšľal...

Človek je stvorený na obraz Boží a už pri svojom počatí dostal niečo, čo musí svietiť, čo dáva hodnotu jeho telu – dušu. Duša človeka má vydávať svetlo, ktoré naplní život človeka. Z ľudského srdca pochádza všetko zlo i dobro. Z ľudského života pochádza bohatstvo, ale aj plevy. V skrytosti srdca sa rodí buď svetlo, alebo tma. Ale nech je to ktorékoľvek z týchto dvoch, príde deň, okamžik, že prinesie úrodu. Buď to bude svetlo, alebo tma.

Prirovnať to môžeme k žiakom. Jeden si neplní svoje povinnosti, neučí sa, nepíše si úlohy, má neustále na všetko čas, všetko iné ho zaujíma len nie škola – a výsledok? Príde čas, vysvedčenie, a to skryté sa ukáže v podobe zlých známok. A ten druhý žiak, hoci nemá talent, ale sa učí, snaží sa, znova a znova premáha sám seba, vidí to nakoniec i učiteľ, a jeho námahu, skryté úsilie odmení dobrou známkou.

Alebo si myslíte, že človek sa v jednom okamihu stáva zlým? Napríklad zlodejom? Vrahom? Násilníkom? Nie. Tak ako dobrý od narodenia nie je svätým, ale postupne na seba pracuje, chráni sa hriechu, nečíta knihu, ktorá môže uškodiť jeho duši, ale radšej ju odloží. Nejde na zlý film, lebo chce raz dať všetku svoju lásku a zdravé telo budúcemu partnerovi pri oltári. Denne si musí často dávať pozor sám na seba, na nebezpečenstvo hriechu, a tak sa snaží budovať v sebe poklad, snaží sa nadobudnúť čo najpevnejšie a najkrajšie dobré vlastnosti: **čestnosť, pravdivosť, spravodlivosť, úctu k cudzím veciam i osobám, úctu k vlastnému telu**. Je to neustály boj vo svojom vnútri v skrytosti, ale súčasne ho naplní pocitom dobre vykonanej práce.

Na druhej strane človeka neuspokojí žiaden hriech. Najprv je to malé zanedbanie dobra, neposlušnosť, no neskôr si i na takéto malé priestupky človek zvykne, potom raz v skrytosti urazí Boha. Bude ho to veľmi mrziť, trápiť, ale zvykne si. Tak ako fajčiar nevyfajčí naraz tridsať cigariet denne, ale začína s jednou, o týždeň už vyfajčí tri... Najprv začne so štrngnutím na zdravie na meniny, či pri iných oslavách a potom nevie povedať sám sebe: Dost! V skrytosti sa mnohí veci neudržia. Najprv si ich povšimnú skúsenejší, prípadne tí, ktorí s dotýčným žijú. A potom všetci.

Pán Ježiš všetkým hovorí: „*Kto má uši na počúvanie, nech počúva!*“ (Mk 4,23). Všetci sme dostali čistý štít. Všetci máme dve uši. Ako počúvam? Ježiš ešte dodal: „*Dávajte pozor na to, čo počúvate!*“ (Mk 4,24). Lebo často sa splnia slová slovenského príslovia: „Povedz mi, s kým sa priateľíš a ja ti poviem aký si“.

Ozaj, rodičia, viete, akých priateľov majú vaše deti a o čom sa medzi sebou rozprávajú? Sám osobne mám zlý pocit pri deťoch, ktoré chodia s kľúčom na krku. Pán Ježiš hovorí: „*Akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám, ba ešte sa vám pridá*“ (Mk 4,24). Vážne slová. Musia si ich uvedomiť nielen rodičia, ale všetci, ktorým sú zverené čisté a nepokazené srdcia. Od nich závisí, či bude svietiť, alebo sa stanú tmou, ktorá ich pohltí. Boh vložil vám, rodičia, do srdca povinnosť, ktorú nemá právo nikto vám zobrať, a to vychovať z vašich detí dobrých veriacich ľudí. Každé zanedbanie

dobra, prehliadnutie zlej vlastnosti a nepovšimnutie skrytej náklonnosti môže znamenať začiatok zlého konca. Veď koľkému nešťastiu by sa zabránilo, keby si boli rodičia všimli, že chlapec začína klamať, prípadne, že z peňaženky chýba čo i len koruna bez pýtania, že dievča nepríde domov načas a ešte sa i odvoláva na to, že už má občiansky preukaz. Zamyslíme sa i sami nad sebou. Som ešte sviecou? Nepohltila ma tma?

Aký dravý strach nás schváti,
keď sa pred očami všetkých zjaví –
všetkých skutkov Sudca pravý.
Aj svätí bázňou splanú,
keď si pre ním stanú...

hovorila Sibyla a Dávid v H y m n e n a p o s l e d n ý d e ň.

Keď nie teraz, tak zaiste potom všetci uvidia všetko, čo sme vykonali v skrytosti a na túto veľkú chvíľu pamätajme vo chvíľach rozhodovaní.

Amen.

Piatok po 3. nedeli v Období cez rok

Mk 4,26-34

Ježiš učí o Božom kráľovstve

Ježiš vo svojich výkladoch často používa podobenstvá, pomocou ktorých chce vysvetliť niečo zložitejšie, abstraktné, pomocou čoho poslucháči veci lepšie a rýchlejšie porozumejú.

Najčastejšie používa podobenstvá z roľníckeho prostredia, to preto, lebo poslucháčom boli blízke z ich bežného života. I v dnešnom evanjeliu pomocou podobenstva o zrne majstrovsky vysvetlil Božie kráľovstvo.

Tieto podobenstvá sa týkajú rastu semena. Prvé bolo o semene, ktoré vyrástlo samé. Druhé sa týka žatvy. Keď apoštoli počúvali druhé podobenstvo, mohli pozeráť očami viery do budúcnosti a vidieť kdesi v hmle storočný strom Božieho kráľovstva – Cirkev, ktorá ako košatý strom bude rozvetvená nad celým svetom.

Vieme, že toto horčičné semiačko je zo všetkých najmenšie. Kristus a jeho dvanásť apoštoli rastú stáročiami a postupne sa z nich stáva košatý strom, a čudujeme sa, že tá malá skupinka v neznámej krajine – Palestína bez vzdelania prenikne do celého sveta, a dnes sa o Cirkvi hovorí ako o gigantickom zoskupení veriacich, ktorých na zemi žije skoro jedna miliarda. Je to tým čudnejšie, keď si spomenieme na slová Pána Ježiša, ktorý radí apoštolom, aby si so sebou nebrali ani mešec, ani tašku, ani dvojce šiat, ani sandále, ani do mešca peniaze, ale aby šli a hlásali jeho slová. Výsledky sú zo začiatku skromné. Semeno rastie pomaly. Cirkev rastie ticho, nenápadne, skromne. Toto semeno je však silné. Rozráža tvrdú skalú farizejov, nezničí ho úpal prenasledovania, hlad a smäd útlaku a násilia. Ono rastie, zapúšťa korene i v prostredí, kde sa mu bránia, kde nie je vítané. Spomeňme si na prvé storočie prenasledovania až do Milánskeho ediktu v roku 313. Rím je kresťanský. Cisárovi vojaci, služobníci, blízki príbuzní sú veriaci. Zrno sa začína ukazovať ako ozdravujúca sila spoločnosti. Vítajú, aj keď ho chcú mnohí usmrtiť, potlačiť. Jedno odumreté zrno rodí ďalších desať.

Tieto podobenstvá protirečia tým, čo chcú pri apoštoláte vidieť hneď úspech, množstvo, ktorí chcú mať v rukách ovocie. Práca so zrnom Božieho slova je veľmi namáhavá a okrem toho musí sa do úvahy brať aj čas. Vieme, že u Boha, ktorý je večný a bez začiatku a konca, nie sú pojmy včera, dnes a zajtra. Keď sa jedná o Božie kráľovstvo, musíme zohľadniť i toto. Pavol pouča: „Ja som sadil, Apollo poľieval, ale vzrast dal Boh“ (1 Kor 3,6).

Vždy boli, a aj dnes sú takí, ktorí Cirkvi neprajú a chcú, aby zanikla. Kde sú však tí, čo dávajú raziť peniaze na počesť usmrtenia Cirkvi? Kde sú tí, čo počas Francúzskej revolúcie spievali oslavné piesne na počesť konca Cirkvi? Kde sú prenasledovatelia Cirkvi? Niet ich. Ich mená sa spomínajú len ako odstrašujúci príklad. Cirkev je tu! Je stále mladá, živá a teší sa svojmu rastu. História často hovorí o tom, že viera musela žiť dlho v zemi. Keď sa rozsvietilo slnko slobody, prekvapila i tých najväčších nepriateľov. Nesvedčí nám, aby sme boli pesimistami. Nám nesvedčí beznádej, zúfalstvo a strach. Nám predsa platia slová Pána Ježiša: Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta. Ježiš predsa

žije! Povedal to sám o sebe: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie“ (Jn 11,25).

Tieto slová dávali silu veriacim, keď pre Krista šli na popravisko. Mnohí šli s úsmevom; mladí, matky s deťmi, pretože ich viera bola pevná a s oddanosťou a v pokore sa odovzdali Ježišovi. Táto časť evanjelia je plná optimizmu. Máme si uvedomiť, že Božie kráľovstvo si budujeme z dobrých skutkov, z pokorného zmýšľania o sebe, pretože aj tu si máme uvedomiť Ježišove slová, že prví budú poslednými a poslední prvými, ale i slová, že Božie kráľovstvo je pripravené pre najmenších, to znamená pre miláčikov Pána Ježiša, ktorí si zachovali svoje srdcia čisté.

Preto sa učme i my z prírody. Berme si poučenie z diel Boha-Stvoriteľa a pochoopíme mnoho.

Amen.

Sobota po 3. nedeli v Období cez rok

Mk 4,35-41

Ježiš poučuje apoštolov

Je zaujímavé sledovať reakcie ľudí na svoje okolie, udalosti a veci. Mnohí reagujú spontánne a rýchlo pod prvým dojmom, a často nesprávne. A keď sa vec vysvetlí, podá výklad, hanbia sa za svoju unáhlenosť. Lepšie sú na tom tí, ktorí vedia veci zhodnotiť správne, hoci pomaly, opatrne, zvažujúc slová a gestá. Často ich aj vysmievajú, že nevedia pochopiť dobu. Príslovie však hovorí: „Na konci plieska bič“.

Ako reagovali apoštoli v dnešnom evanjeliu na búrku? „**Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?**“ (Mk 4,38).

Keď pozorne sledujeme Markove evanjeliá, všimneme si, že Marek nám podáva aj reakcie apoštolov Na Ježišove činy. Apoštoli po utíšení búrky sa pýtajú: „*Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor, i more poslúchajú?*“ (Mk 4,41). Apoštoli budia Pána Ježiša, ktorý predstiera, že spí. Chcú ho upozorniť, že aj jemu hrozí nebezpečenstvo utopenia. Neuvedomujú si, že s Ježišom sa nemôžu utopiť, aj keď zúri búrka a Ježiš spí.

Zázraky, ktoré konal Pán Ježiš, hovoria o tom, že Ježiš je i Pánom celého vesmíru, rovný Otcovi, ktorému pripisujeme akt stvorenia.

Toto evanjelium hovorí aj o láske Ježiša, ktorému záleží na záchrane človeka, a to nielen po telesnej stránke, ale i po duchovnej. Ježiš ich presviedča o svojej moci tak jednoducho, že všetci sa tomu divia. Ježiš jednoducho povie moru: „*MLč, utíš sa!*“ (Mk 4,39). A Marek môže napísať, že vietor prestal a nastalo veľké ticho. Ježiš však i tu využíva situáciu, aby poučil apoštolov, hoci v tomto prípade je aj výčitkou: „*Čo sa tak bojíte?! Ešte vždy nemáte vieru?*“ (Mk 4,40).

V živote často prichádzajú katastrofy. Nevieme, kde a ako ísť. Nemajme vtedy strach! Hoci Ježišova prítomnosť sa nám zdá tak ďaleko, nepýtajme sa, prečo nám nepomáha, prečo práve my....

Uvedomme si, cvičme sa v tom, že v takýchto chvíľach nám chce Ježiš upevniť našu vieru. Ježiš nám chce pomôcť a pomôže. Stačí, keď mu budeme dôverovať, aj keď sa nám zdá, že spí. Vie o nás a je s nami, a tak nemôže sa nám nič stať.

To je aj vysvetlenie pre tých, ktorí sa dovolávajú, prečo Pán Boh dovolí utrpenie, že to nemôže byť inak. Musíme si uvedomiť, že Ježiš nebol humanista, ktorý by pomáhal ľuďom z núdze, z nejakého ľudského ohľadu.

Áno, je pravda, že v evanjeliách nachádzame prípady, kedy Ježiš uzdravoval postihnutých. V každom prípade očakával to isté, čo očakával od apoštolov v dnešnom evanjeliu, ale i v každom prípade, akoby sa bol pýtal: Čo sa bojíte? Ešte vždy nemáte vieru? A len potom, keď dali najavo svoju vieru, položil svoje ruky na ich rany a liečil ich neduhy.

Pozerajme preto dnes, ale i v budúcnosti na všetku našu biedu očami viery a pridáme k záveru, že toto všetko zapríčinila pýcha a hriech človeka.

Ježiš zameral svoje účinkovanie na to, aby človekovi pomohol z biedy hriechu. A potom to človek vidí všetko v novom svetle, v nádeji, a nie v zúfalstve. Dôležité je, aby sme sa v takýchto situáciách obrátili na Boha o pomoc.

Pozor, ale ani vtedy nestojme na svojom tvrdošíjnej, pretože je to dôsledok pýchy a Pán Ježiš nám nevyhoví. Ak sa človek stane novým stvorením a pokorným dieťaťom Božím, vtedy Pán mu naisto preukáže svoje milosrdenstvo.

Učme sa nielen na gestách iných ľudí a na tom, ako reagujú na rôzne situácie, ale učme sa aj z giest apoštolov a ľudí z evanjelia.

Amen.

Pondelok po 4. nedeli v Období cez rok

Mk 5,1-20

Množstvo hriechu

Sme svedkami, že aj v dnešnej dobe sa veľa ľudí snaží žiť dôstojným a hlbokým náboženským životom. Vidíme, že viac ako v minulosti mnohí si nájdu čas k pravidelnejšej účasti na svätej omši v pracovné dni a pri nich pristupujú i k Eucharistii. Na druhej strane však rastie počet aj tých, ktorí sa verejne vysmievajú zo všetkého, čo súvisí s Bohom a hoci tomu ani nerozumejú, považujú sa za chytrých a múdrych. Práve takí by sa aj dnes usmievali pri počúvaní evanjelia.

Evanjelium rozpráva o človeku, ktorý je vyliečený od nečistého ducha. Prekvapujúce sú slová nečistého ducha, ktorý hovorí: „**Volám sa pluk, lebo je nás mnoho**“ (Mk 5,9).

Udalosti, ktoré nasledujú, tieto slová diabla len potvrdzujú. Ježiš im dovolil vojsť do ošípaných, ktoré sa pásli neďaleko a tie sa zrútili do mora. Bolo ich asi dvetisíc.

Táto časť nám chce povedať toto: Moc zla je veľká, ale Ježiš má ešte väčšiu moc, ktorá ničí zlo, pretože je Syn Boží. Vidíme to i na iných miestach, keď povie žene: „*Veľké sú tvoje hriechy, ale choď a už nehmreš*“ (Jn 8,11).

Bolo jej mnoho odpustené, lebo veľmi milovala. Táto stať má nás upozorniť aj na množstvo hriechu.

Príslovie hovorí, že hriech kotí hriech. Neraz sa presvedčame, že keď si človek nedá pozor, tak nasleduje jeden hriech po druhom, ako keby sa s nimi roztrhlo vreco. Pre nás je potrebné, aby sme vtedy, keď dôjde k urážke Boha, aby sme vzápätí čo najskôr dali si do poriadku svoj vzťah k nemu a neodkladali na neskoršie, prípadne si veci nezl'ahčovali.

Svedomie človeka môže otupieť, alebo môže dôjsť k nežiaducemu návyku, čo k radosti človeka nepridá, ba práve naopak. Pre nás je potrebné, aby sme brali vážne nielen vážnosť hriechu, ale i jeho počet. K tomu nás predsa vedie i náuka o sviatosti zmierenia, aby sme pri sviatosti povedali nielen hriech, najmä všetky ťažké, ale aj ich počet. Musíme si uvedomiť, aký dopad má na našu spásu jeden ťažký hriech a tým viac si máme uvedomiť aj množstvo ťažkých hriechov.

A práve na toto má nás upozorniť evanjelium. Človek, ktorý znázorňuje stav každého človeka po hriechu, je posadnutý množstvom diablov, púšiteľov. Marek o tomto človeku hovorí, že Ježišovi vybehol oproti z hrobu, pretože býval v týchto nedôstojných priestoroch, a ani reťaze mu nepomáhali, čo znamená, že stratil celkom sebakontrolu, už si nevie rozkazať, je celý v rukách púšiteľa.

Prídu však chvíle, že si svoj žalostný stav uvedomí i takýto nešťastný človek. Vidíme to z jeho rozhovoru s Ježišom, ktorému povie: „*Zaprisahám ťa na Boha, nemuč ma!*“ (Mk 5,7).

Človek sa môže stretnúť s Ježišom akýmkoľvek spôsobom;

- či je to stretnutie s človekom, čo žije v milosti posväcujúcej,
- prípadne príde do styku s náboženským predmetom a pri myšlienke na Boha prežíva bolesti, priam muky. Vidí, čo stratil, do akého nešťastného stavu sa dostal. Nemá však síl na cestu späť.

Tomuto stavu máme však predchádzať:

- častou svätou spoveďou,
- spytovaním svedomia,

- zanechaním blízkej príležitosti k hriechu,
ale je to aj povinnosť nás, aby sme sa modlili za zatvrdlivých a nekajúcich sa hriešnikov.

Sami si už nemôžu pomôcť. Uvedomme si, že naša modlitba nikdy nie je zbytočná. Aj keď náprava nie je hneď viditeľná, nedajme sa znechutiť.

V takomto prípade zvlášť platia slová Pána Ježiša : „*Od dní Jána Krstiteľa podnes trpí nebeské kráľovstvo násilie a násilníci sa ho zmocňujú*“ (Mt 11,12). Dobýjame preto nielen za seba, ale i za našich bratov a sestry, ktorí potrebujú milosť odpustenia, slzy pokánia, silu polepšenia. Budeme sa potom tešiť ako uzdravený človek z dnešného evanjelia. Chcel ísť za Ježišom, ale Ježiš mu dal inú radu: „*Chod' domov k svojim a zvestuj im, aké veľké veci ti urobil Pán a ako sa nad tebou zmiloval*“ (Mk 5,19).

Každý návrat k Ježišovi by nás mal len a len tešiť. Nemali by sme sa správať tak, ako sa správali majitelia ošipaných. Tí videli len svoj materiálny úbytok, a preto prosia Ježiša, aby od nich odišiel. Boja sa o svoj ďalší majetok? Snád'.

Táto stať nech nás privedie k myšlienke, že aj množstvo hriechov je veľké zlo.

Amen.

Utorok po 4. nedeli v Období cez rok

Mk 5,21-43

Viera uzdravuje a lieči

Lekári často hovoria o tom, aká je potrebná viera a dôvera pacienta voči lekárovi.

Prax hovorí, že v takomto prípade sa rany skôr zahoja, rekonvalescencia sa výrazne skráti. Vieme však aj o prípadoch, ktoré sa nedajú vysvetliť ináč ako konštatovaním, že sa to nedá vysvetliť, veda to nedokáže, že choroba bola, a nie je. Jasne to potvrdila aj snímka, a zrazu jej niet. Často aj nevyliciteľná choroba sa vyliečila... O tom sa môžeme dočítať v knihe Lurdy, maják atómového veku. My veriaci hovoríme o zázračnom, lekári o nepochopiteľnom vyzdravení a Ježiš v tomto evanjeliu pripomína:

„**Neboj sa, len ver!**“ (Mk 5,36). Sme stvorení k životu, a nie k smrti. Dosvedčujú to i dva príbehy z tohto evanjelia. Pán Ježiš dôsledne vedie ľudí k sebe. Nedávno pred očami apoštolov jediným slovom utišil búrku na mori a teraz robí to isté, keď uzdravuje chorú ženu a kriesi mŕtve dievča predstaveného synagógy.

Vo všetkých prípadoch vidíme, že Ježiš nielen slovom, ale i skutkom ukazuje svoju moc, že je Pánom života a smrti. Neuláhčuje tomu ani pochybnosť, že chorá žena a predstavený synagógy konali v duchu viery, o ktorej môžeme povedať, že hory prenáša, no nestačila by, keby ju Pán Ježiš neprijal a neodpovedal na ňu svojou mocou. Viera prijatá a potvrdená Pánom Ježišom robí zázraky.

Viera chorej ženy a dcéry predstaveného synagógy má byť pre nás povzbudením. Vidíme tu i bezmocnosť človeka, ktorý urobil všetko, čo bolo v jeho silách, a nedosiahol túžobného výsledku. Zostal mu ešte Boh a jeho intervencia. Treba len Ježišovi veriť a dôverovať. Denne v praxi žiť pravdu, o ktorej hovorí Kniha múdrosti: „*Lebo Boh stvoril človeka pre neporušiteľnosť, urobil ho obrazom svojej podoby; závišťou diavla však prišla na svet smrť: skúsia ho tí, čo sú jeho korisťou*“ (Múd 2,23-24).

Dôverujme Bohu! Ježiš je mocnejší ako smrť, veď na to prišiel na svet, aby Bohom daný život nám posilnil. Toto splnila žena i muž z evanjelia. Žene na vysvetlenie Ježiš povedal, že jej uzdravenie má oveľa hlbší význam a príčina tohto uzdravenia siaha až na dno Božieho milosrdenstva. Ono sa totiž opiera o bezhraničnú dôveru človeka voči Bohu. Potvrdil to sám Ježiš, keď povedal žene: „*Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby*“ (Mk 5,34). Pán Ježiš dával zriedka ľuďom takéto svedectvo.

Keď si rozoberáme uzdravenie tejto ženy, uvedomujeme si, že to nebolo len dobrodenie pre ženu, ale zároveň aj pre nás na povzbudenie a poučenie, pretože sa to dotýka každého jedného z nás. Týmito udalosťami nadobúdame istotu, že u Ježiša si môžeme vyprosiť všetko, ak budeme prosiť s dôverou a s veľkou odovzdanosťou do jeho vôle. Často sa pýtame, prečo nás Boh nevyslyší. Pýtajme sa sami seba: Aká viera nás naplňa? S akou vierou pristupujeme k predkladanej veci? Čo ešte chyba

našej viere? Je tam dôvera, vytrvalá modlitba? Sme skutočne presvedčení, že jedine Ježiš a nikto iný nám nemôže pomôcť? Uchovávejme si v sebe, šírme okolo seba takéto svedectvo viery a skôr či neskôr sa presvedčíme o Ježišovej láske.

Druhý zázrak z tohto evanjelia sa týka tej istej čnosti, hoci ju ukazuje z inej strany. Najbližší predstaveného synagógy podkopávajú jeho vieru. Hovorí: „*Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa?*“ (Mk 5,35).

Ktovie, ako by sa táto vec bola skončila, keby tam nebol Ježiš, ktorý mu s celou autoritou povie: „*Neboj sa, len ver!*“ (Mk 5,36). Uvážme, že v takýchto situáciách sa dá viera veľmi rýchlo zničiť za pomoci iných, a to nerozumným, alebo nerozvážnym konaním či slovom.

Ježiš v tej chvíli akoby hovoril Jairusovi: Ona umrela pre nich, ale nie pre teba! Dokážem ti, že neumrela, ale spí. Uver mi! Celé počínanie Ježiša smeruje skôr k povzbudeniu Jairusa k viere, ako k vykonaniu zázraku vzkriesenia zomrelej. Z toho vidíme, že pre Ježiša je viera dôležitejšia ako zomrelý človek. Uvedomme si, že keď nebudeme mať vieru, nebude ani vzkriesenia. Ak zvíťazí viera, zvíťazí život nad smrťou, a to je isté! Tak sa to stalo i u Jairusa. **Zvíťazila jeho viera.**

Marek hovorí: *Ježiš chytil dievča za ruku a povedal: „Talitha kum!“*, čo v preklade znamená: „*Dievča, hovorím ti, vstaň!*“ (Mk 5,41). V týchto slovách je sila a moc Pána Ježiša.

Ježiš nerobí zázraky pre divadlo, vonkajšiu popularitu, aby sme si všimli vonkajšie znaky, ale aby sme vo vonkajších veciach mali oporu k podstate veci. To znamená, aby sme uverili, že Ježiš priniesol na svet víťazstvo nad smrťou. On-Ježiš priniesol smutnej, zúfalej či beznádejnej ľudskosti seba ako najväčší dar-dar života. On a nikto iný!

Aké je to krásne uvedomiť si, že máme takého veľkého Učiteľa. A nielen to, ale kto žije v ňom, má taký veľký zmysel života. Život bez konca.

Blozius píše, ako sa svätej Gertrúde zjavil Pán Ježiš.

V pravej ruke mal zdravie, v ľavej chorobu a riekol jej:

- *Vyber si, čo chceš.*

Ona mu odpovedala:

- *Pane, nehľad' na moju vôľu, len nech s stane so mnou to, čo bude na tvoju väčšiu česť.*

O istom ctiteľovi sv. Tomáša z Canterbury sa hovorí, že šiel k hrobu svätca a prosil ho, aby mu do Pána Boha vyprosil zdravie. Jeho prosba bola vyslyšaná. Keď sa však vrátil domov zdravý, prišla mu na um myšlienka: Čo ak tvoja choroba ti mala slúžiť na spásu? Načo si prosil potom o zdravie? Mocne to na neho zapôsobilo a vrátil sa späť s prosbou, aby mu vyprosil to, čo mu bude viac slúžiť k spásu. A Boh zasa naňho dopustil chorobu. S radosťou ju prijal, lebo vedel, že mu viac osoží.

V dejinách Cirkvi sa rozpráva o pustovníkovi menom Benjamín, ktorému Boh dal moc uzdraviť chorých vkladáním rúk alebo modlitbou. Ale táto moc jeho samého neuchránila od choroby. Trpel vodnatielkou. Tak opuchol, že niekoľko mesiacov nemohol vyjsť zo svojej cely. Po celý čas tam však uzdravoval chorých. Povzbudením je, že sa nikdy nestážoval, že sám seba nemohol uzdraviť. Naopak, povzbudzoval aj iných, ktorí s ním cítili a hovorieval im:

- *Modlite sa za mňa k Pánu Bohu za moju dušu, ale o moje telo si nerobte starosti.*

Uvedomme si, že Pán Ježiš môže mať s nami rôzne plány a zámery. Všetko však máme vkladat' do jeho rúk, nech s stane jeho vôľa, a nie naša. Sami sme sa už v živote mohli presvedčiť, že keby nám Pán Boh splnil hneď všetko, o čo sme prosili, narobili by sme si viac škody, a to najmä duševnej.

V čase choroby je už neskoro prosiť o trpezlivosť a odovzdanosť do vôle Božej. Prosme si to už dnes, keď sme zdraví. Učme sa mať súcit a porozumenie s chorými, aby raz mali porozumenie aj oni súcit s nami.

Ani v najťažšej chorobe nereptajme proti vôli Božej. Naopak, uvedomme si, že je to pre nás požehnanie.

Amen.

Streda po 4. nedeli v Období cez rok

Mk 6,1-6

Vedieť pochopiť, uznať

Naša doba trpí zvlášť nebezpečnou chorobou – pohrdaním. Kto spočíta slzy, neprespaté noci tých, ktorí za lásku chceli trocha lásky a namiesto toho sa im dostalo pohrdania.

Nemáte aj vy, rodičia takéto skúsenosti? Alebo i vy ostatní? Ak áno, tak toto evanjelium vás chce povzbudiť. Ak nie, tak je pre vás vážnou lekciou, aby ste sa pohrdania nedopustili voči niekomu, kto vás miluje.

Ježiš si smutne povzdychol: **„Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými a v jeho dome“** (Mk 6,4).

Ježiš mal zaiste Nazaret rád, a to nielen preto, že tam prežil najdlhšiu časť svojho života, veď ho voláme Nazaretským, ale zaiste aj preto, že tam bývala jeho matka. Na začiatku sa preslávi svojím učením. V jednu sobotu navštívi synagógu, aby svojim rodákom vysvetlením textu prejavil radosť. Neporozumeli mu. Práve naopak, povstala otázka: *„Vari to nie je tesár, syn Márie... ? „ (Mk 6,3).* A hoci cítili, že ich rodák si počína ináč ako oni, predsa ho neprijali, nedali mu tú úctu, ktorej sa Ježišovi dostalo v Kafarnaume a inde. Ježiš sa však nedá znechutiť. Hoci ako Marek poznamenáva, že neurobil tam nijaký väčší zázrak, iba vkladáním rúk uzdravil niekoľkých chorých a čudoval sa ich nevere. Potom chodil po okolitých osadách a vyučoval.

Ježiš rodákom zovšednel. Nevideli v ňom nič neobyčajného. Pozerali na Ježiša nesprávne. Rovnako aj o budúcom Mesiášovi mali nesprávnu predstavu. To znamená, nemali nadprirodzenej viery a tu je hlavná príčina problému.

Nezovšednel aj nám v niečom Ježiš? Prichádza medzi nás a my ho prijímame ako čosi samozrejmé. Mnohí práve preto už pohrdajú Ježišom. Úcta k Ježišovi však u mnohých zostala. Aj dnes je dosť takých kresťanov, ktorí sa nesprávajú k Ježišovi ako jeho rodáci. Hoci mnohé veci nám zovšedneli, viera nie. Vieme, že z viery, ktorá je minulosťou, sa žiť nedá. Naša viera musí byť vierou živou. Plne si uvedomujeme, že nestačí to, že pochádzame z dobrej veriacej rodiny, ale chceme hovoriť: My tvoríme dobrú veriacu rodinu! Takýmto postupom nespôsobíme Ježišovi smútok, aby sa vyslovil o nás ako o obyvateľoch Nazareta: *„Prorokom nepohrdajú nikde, iba v jeho otčine...“* (Mk 6,3).

Ježiš miloval svojich rodákov. Ježiš i dnes miluje všetkých, ale nikoho násilím neťahá k sebe. Vieme však, čo nám chce toto evanjelium povedať?

Pomôžme si prirovnaním. Vieme, že každý stroj potrebuje kontrolu, prehliadku, generálku. Každý sklad, obchod, úrad potrebuje inventúru či kontrolu. Nepotrebujeme niečo podobné z času na čas aj my v našom duchovnom živote?

Dávame úctu Bohu tak a takú, akú si od nás vyžaduje, praje a patrí sa mu preukázať? Nesmieme sa vo svojom vzťahu k Ježišovi stavať tak ako k veciam, ktoré sa nám prikazujú, nariaďujú, sú predpísané. Naša viera je bohatšia, plnšia, krajšia, keď nám Ježiš nezovšednie ani v tej najčastejšie konanej veci.

Dnes by sme si mali rozohriať svoje srdcia a Ježišovi preukázať ešte viac lásky, veď napokon na to sme na svete. Chceme žiť tak, že svoju vieru nebudeme brať ako vec debaty, filozofie, ale ako vec praxe, čo chceme dokázať aj vo svojom živote, v dôstojnej modlitbe, sebazápore... Každý z nás to cíti sám, kde sme nežili a nežijeme svoju vieru naplno.

Veľa našich bratov a sestier trpí a rozširuje nebezpečnú chorobu, keď nežijú svoju vieru a ešte aj pohrdajú Ježišom a jeho učením.

V evanjeliu sám sa nám dáva v lieku, aby sme sa uzdravili z tejto prípadnej choroby, alebo berme ho ako prevenciu proti našej neláske voči Ježišovi.

Amen.

Štvrtok po 4. nedeli v Období cez rok

Boh ich začal posielat'

Každý človek má od Bohu určenú životnú úlohu. Jedných si volá do stavu manželského, druhých do stavu kňazského či reholného, iní zostávajú slobodní. Sú rôzne zamestnania, funkcie, odbornosti, ale pre veriaceho je pred Bohom rozhodujúce to, ako splní svoje poslanie, a tak bude odmenený tu i vo večnosti.

Evanjelium hovorí o rozoslaní apoštolov na ich prvú apoštolskú cestu. Je to pre nás poučené, s akou vážnosťou a dôverou prijímajú Ježišove slová.

„Dal im moc nad nečistými duchmi a prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb, ani kapsu, ani peniaze....“ (Mk 6,7).

Zastavme sa nad týmito slovami a pouvažujme, čo to znamená pre nás, v našom poslaní. Pán Ježiš si vybral dvanásť jednoduchých mužov. Vyučil ich svojej náuke a pošle medzi rodákov. Číslo dvanásť môže sa obrazne prirovnať k dvanástim kmeňom vyvoleného národa. Posiela svojich učňov po dvoch, čo u Semitov je známe, že svedectvo „dvoch“ sa chápalo ako hodnoverné.

Apoštoli poslušne šli a z neskorších správ vieme, že pri návrate sa tešia zo svojho poslania. Presvedčili sa, že pri splnení príkazu, ktorý im dal Ježiš, boli svedkami zvláštnych udalostí, ktoré sa diali ich rukami. Inými slovami povedané, splnili svoju úlohu danú Ježišom. Boli vernými svedkami Ježišovej náuky. apoštoli začali svoje poslanie plniť od začiatku veľmi vážne a dôsledne podľa slov Pána Ježiša tak, ako sme to počuli v evanjeliu.

Dôverujte v Boha! Dôverujte jeho láske, jeho milostiam, ako by ste sa mali spoliehať na svoje sily. Neznepokojte sa o veci časné, materiálne. Človek, ktorý chce plniť Ježišove poslanie, musí sa vedieť zriecť vecí, ktoré mu bránia celkom sa venovať svojmu poslaniu. Musí byť slobodným človekom a vtedy sa môže sústrediť na plnenie svojho poslania, a nie iba okrajovo.

Vzhľadom na svoje poslanie dostali apoštoli zvláštnu moc nad nečistými duchmi a silu uzdravovať chorých. To bola aj ich hlavná úloha. Môžeme povedať, že najprv im bolo uložené robiť skutky a potom mali vyučovať. Otázka vyhánania zlých duchov bola v tom čase vec častá. Zaoberalo sa tým viac ľudí, ale mnohokrát bez úspechu. Vieme, že apoštolom sa darilo. Bola to sila Pána Ježiša. Oni to robili v mene Pána Ježiša a s jeho súhlasom. Nepoukazovali tým na svoju osobu a nehovorili, že to robia zo svojej moci, ale všetky skutky pripisovali svojmu Učiteľovi. V tom spočívala ich veľkosť.

Takto podobne sme povinní postupovať aj my. Sami osebe neznamenujeme mnoho. Všetko to, čo dobre robíme, pripisujeme Bohu. So svätým Pavlom môžeme povedať: *„Ale z Božej milosti som tým, čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna“* (1 Kor 15,10).

Keď si uvedomíme túto pravdu, nebudeme sa pýšiť, ani nafukovať. Keď poznáme svoje slabosti a pomyslíme si na ne, mali by sme viac myslieť na Boha a pripodobňovať sa mu. Sme predsa jeho apoštolmi. Máme plniť svoje povinnosti. Pripomínajme si, že sme neužitoční sluhovia Pána Ježiša. On koná v nás a cez nás. Všetko, čo robíme, či je to dobré alebo zlé, ide na náš „účet“. Plniac si svoje povolanie správajme sa tak, aby sme nespravili hanbu ani Ježišovi, ani Cirkvi, ani sami sebe.

Aká bola úloha ich apoštolského poslania? Bola podložená príkazom Pána Ježiša: *„Oni šli a hlásali, že treba robiť pokánie“* (Mk 6,12). I tu plnili vôľu Pána Ježiša, keď on sám hovoril o svojom poslaní: *„Kajajte sa a verte evanjeliu“* Mk 1,15).

Navrátiť sa znamená zmeniť cestu, ísť iným smerom, nedávať svojmu životu svoj smer. Toto môžeme uskutočniť v spojení so zvláštnym štýlom života. Týmto slovám dobre rozumel svätý František z Assisi, ktorého z takejto cesty chceli vrátiť mnohí. On však zanechal všetko; otcovi-kupcovi i svoje šaty a nahého ho zaodial biskup, a takto nastúpil na cestu obetí, umŕtvenia a pokánia. To, čo konal, sa nepáčilo jeho priateľom, s ktorými sa zabával. On však už pozerá na svoj život ináč. Pozerá, či sa to páči hlavne Bohu, a nie ľuďom. Svoj život dal Kristovi a nič iné nechcel, len to, čo chcel Kristus.

Ak chceme iným dnes pomôcť navrátiť sa k Bohu, aké argumenty im predložíme? aký je náš život? Nežijeme život podľa svojej predstavy, svojich chýtok? Neokypťujeme Kristove učenie?

Apoštoli ohlasovali Krista a vyzývali všetkých k prijatiu jeho radostnej zvesti. My tiež nič iné nerobíme, iba ukazujeme druhým Krista a jeho veľkú hodnotu. Hovorme, a to nielen slovami, ale aj vlastným životom, že nie je nič hodnotnejšieho a krajšieho, ako je učenie Pána Ježiša. V jeho učení nejde o nejaké naše ochudobnenie, ale naopak, obohacuje nás veľkou pravdou, ktorú môžeme spoznať už tu na zemi a sami sa presvedčíme, že večnosť musí vysoko prevýšiť naše spoznanie pravdy, spravodlivosti a lásky.

Apoštoli zabúdali na seba a strhávali iných za Kristom, volali ľudí na cestu pokánia. Nasledujme v skutkoch počínanie apoštolov. Uvedomme si, že naše životné poslanie prekračuje hranice časnosti. Dnešný človek je viac hladný po pravde, ako túžiaci po chlebe a vode. Hovorme všade a neúnavne!

Evanjelium nás teda upozornilo, že každý z nás, či je to duchovný, alebo veriaci laik, manžel či slobodný, vo všetkých oblastiach spoločnosti sa nachádzajúci a plniaci akúkoľvek funkciu, nech má na mysli, že aj tak má plniť svoje poslanie moderného apoštola šíriť učenie Krista, učenie lásky, pokoja pravdy, a nemusí sa znepokojovať, lebo stačí, aby nič iné vtedy nechcel, len plniť vôľu Božiu.

Amen.

Štvrtok po 4. nedeli v Období cez rok

Lk 2,22-40

Na cestu poslušnosti k viere

Kto z nás sa už nestretol so slovom bolesť. Zaiste všetci. Vieme však, že nebolí len niektorý úd tela, ale bolieť môže i ľudská duša. Kto už trpel telesné bolesti, ale i duševné, povie, že bolesť duše je ťažšia. Často tí, čo túto bolesť prežili, poznamenali: Keby som neveril, neviem, ako by som tú bolesť bol zniesol.

Z histórie nášho malého národa vieme, že trpel útlakom, keď nemal dostatok prostriedkov na živobytie. Bolo to ťažké, ale pritiahol si opasok. Náš národ však trpel aj po duchovnej stránke. Keď trpí duša človeka, vtedy sa človek neteší, že má čo jesť. Preto vieme a vidíme to i dnes, že prichádzame najmä na pútnické miesta, aby sme si pri milostivých sochách, obrazoch vyprosili potrebné milosti, pookriali, posilnili, sa odpočinuli si, našli uzdravenia pre choré duše. Môžete sa i pýtať: Prečo teraz hovoriť o bolesti?

Dnes hovorí staručký Simeon Panne Márii: „**On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, - a tvoju vlastnú dušu prenikne meč-, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc**“ (Lk 2,34).

Pozrime sa na tento sviatok, ktorý má korene v Starom zákone, keď Boh cez Mojžiša nariaďuje celému národu Zákon: „*Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi,“ a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky*“ (Lk 2,23). Toto bola symbolika, za ktorou sa skrývala veľká dôvera v Boha, veľká nádej na odpustenie a zároveň to bol prejav lásky národa voči Bohu.

Tak to bolo aj v Ježišovom prípade. Jozef a Mária vedeli, že toto „dieťa“ nie je obyčajným človekom, a predsa, aby zachovali Zákon, ako sa to snaží neskôr zachovávať aj sám Ježiš, šli, aby splnili predpis. Vtedy prichádza do chrámu Simeon. Lukáš o ňom poznamenal, že bol to človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela. Duch Svätý bol nad ním. Jemu vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Pomazaného.

Národ, hoci očakával Mesiáša, bol nesprávne vedený. Farizeji a zákonníci videli viac seba, ako duševné dobro národa. Herodes týral národ zasa spolu s Rimanmi po materiálnej stránke. Národ jednoducho trpel. Simeon v dieťati, ktoré drží v náručí, vidí Mesiáša.

Ježiš neskoršie vyhlási: „*Ja som svetlo sveta, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života*“ (Jn 8,12). Svetlo-Ježiš sa začalo znázorňovať zažatou sviecou. A tak židovský sviatok očisťovania je pre nás kresťanov sviatkom svetla, ktoré si pripomínáme svätením sviec, ktoré nás majú upozorniť na prítomnosť Boha medzi nami.

A keby sme sa spýtali, kto je v dnešný sviatok na prvom mieste, dostali by sme odpoveď, že Panna Mária, hoci slávime sviatok Obetovania Pána. Prečo?

Vieme, že Mária žije v ústraní a jej Syn je centrum nášho života viery. Zažatá svieca je pre nás pochodňou, ktorá nás chce priviesť k Ježišovi, jej Synovi, ako sa modlíme v modlitbe:

Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička. Neodvracaj zrak od našich prosieb, pomôž nám v núdzi a z každého nebezpečenstva nás vyslobod', ty Panna slávna a požehnaná.

Držíme v rukách sviece. Tento obrad sa opakuje dva razy v roku. Na Bielu sobotu pri vigílii zmŕtvychstania Pána Ježiša a dnes, na sviatok Obetovania Pána, alebo ako sa to nazýva ľudovo – sviatok Hromníc. Svetlo našich sviec bolo zapálené od paškála, ktorý nám pripomína, že Pán Ježiš zomrel, ale i vstal z mŕtvych a je s nami po všetky dni, až do skončenia sveta (por. Mt 28,20).

Toto nám ukazuje cestu viery. Ježiš sa stal podľa Simeona znamením, ktorému mnohí odporujú. Mária trpela so svojím Synom, a preto ju voláme Sedembolestnou. Toto všetko sa stalo, aby vyšlo najavo myslenie našich srdc.

Tento sviatok má priniesť skutočné svetlo tým, ktorí hľadajú Boha vo svojom živote. Prišli sme sa povzbudiť nielen jeho slovom, ale i Telom, pretože veríme, že je prítomný pod každým kúskom chleba na našom oltári. Tu nachádzame posilu viery na ceste životom. Tu nachádzame svetlo, ktoré preráža tmu hriechu. toto svetlo nám svieti nádejou do budúcnosti. Tu z oltára čerpáme silu, aby sme pod ťarchou svojich chýb a slabostí neklesali tak, že by sme nemohli povstať znova.

Simeonovi sa splnila životná túžba – nezomrieť skôr, ako by uvidel Pánovho Pomazaného. Môže spokojne zvolať: „*Teraz prepustiš, Pane, svojho služobníka v pokoji...*“ (Lk 2,29).

Zoberme si aj my tieto slová k srdcu. Aj my chceme odísť z tohto sveta nie v náručí, ale v srdci Ježišom, skrytým v Eucharistii. Toto je najistejšia záruka, že náš život v spojení s Ježišom má zmysel.

Pavol píše: „*Viem, komu som uveril*“ (2 Tim 1,12). A zasa na druhom mieste píše: „*Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán...*“ (2 Tim 4,7). Pre nás v tento deň je posilou naša nebeská Matka, Panna Mária, ktorej Simeon vyjavil jej ťažký život a ktorá nás všetkých prijala za svojich synov, keď jej Ježiš adresoval slová z kríža: „*Žena, hľa tvoj syn!*“ (Jn 19,26). Preto dnes pozornosť neupierame len na Ježiša Krista, svetlo sveta, ale aj na jeho Matku, Pannu Máriu, ktorá nás vedie k svojmu Synovi. Preto naše sviece, ktoré sme dnes posvätili, budeme zažívať nielen pri pohromách, ale i vtedy, keď sa budeme modliť **Z d r a v a s M á r i a** a rozjímať o tajomstve života Ježiša a Márie. Svetlo sviece nám bude hovoriť, že Ježiš je medzi nami.

Veríme a máme nádej vo víťazstvo viery. Bude to liek na naše choré duše. Pri svetle hromničnej sviečky pookrejeme, posilníme sa a odpočinieme si. Veď jej svetlo sprevádza náš život v tomto slzavom údolí od kolísky až po hrob.

Amen.

Piatok po 4. nedeli v Období cez rok

Mk 6,14-29

Zomreli za pravdu a dobro

Keď ste pozorne sledovali toto evanjelium, možno ste si spomenuli na anglického dramatika Oscara Wilda, ktorý napísal divadelnú hru s názvom **S a l o m e**. Slovenský básnik Hviezdoslav je autorom tragédie **H e r o d e s a H e r o d i a d a**. Touto témou sa ďalej zaoberajú aj iné literárne formy a tiež niektoré filmové diela.

Prečo? Marek majstrovsky zaznačil udalosti okolo Ježiša Krista, keď Herodes pod tlakom výčitiek svedomia povedal: „*To vstal z mŕtvych Ján, ktorého som dal stať*“ (Mk 6,16).

Príbeh z evanjelia je ako epizóda z nejakého románu.. Kráľ slávi narodeniny, mladá dievčina tancuje pred vybranou spoločnosťou a za odmenu si môže vysloviť pranie. Pre kráľovnú, matku dievčata, nadišla chvíľa, aby sa mohla pomstiť nepohodlnému kritikovi. Pretože kráľ je slaboch, Ján Krstiteľ musí zomrieť. Stačí trocha intrigy v pravú chvíľu, aby bol Muž Boží zabitý.

Naše storočie obohatilo svet o novú disciplínu, o atómovú fyziku. Tá vniesla do povedomia ľudstva pojem reťazová reakcia. Jej základňou je spôsobilosť neutrónov, ktoré sa uvoľnili alebo vznikli pri rozpade atómového jadra, vyvolávajú rozbíjanie ďalších atómových jadier. Človek riadenú a usmerňovanú reťazovú reakciu v jadrových reaktoroch môže úspešne použiť na ochranu a rozvoj ľudského života. Naproti tomu, ak reťazovitá reakcia prebieha lavínovite a človek ju nemôže ani kontrolovať, ani usmerňovať, napríklad pri výbuchu atómovej bomby, potom plodí len hrôzu, nešťastie a skazu.

Aj v mravnej oblasti môžeme hovoriť o reťazovej reakcii. Dobro plodí nové dobro, zo zla narastá ďalšie zlo. Základom každej ľudskej aktivity, ktorú možno kvalifikovať ako mravne dobrú alebo zlú, je myšlienka, ktorá už sama osebe je buď v súlade s mravným zákonom, alebo je s ním v rozpore. Z myšlienky vzniká, alebo sa uvoľňuje nápad, popud, pohyb, ktorý sa potom prejavuje raz skutkom, inokedy slovom. Každý skutok má svoje dôsledky, každé slovo má svoje dozvuky. ak vie človek usmerňovať chod svojich myšlienok, ak dokáže ovládať svoje vášne a náruživosti, ak rozumom kontroluje svoju činnosť a vôľou panuje nad ňou, jeho slovo môže prinášať ľuďom radosť, šťastie a z jeho skutkov môžu mať ľudia mnoho úžitku. Ak sa však človek stane hračkou svojich vášní a náruživosti, ak temné sily zla zastrú hmlou rozhlád jeho rozumu a ochromia moc jeho vôle, potom môže zlo jeho slov vyrásť bolesť aj žiaľ, potom ovocím jeho skutkov môže byť hanba a strach, bieda a smrť.

Herodes Antipas bol synom Herodesa Veľkého, ktorý chcel zahubiť malého Ježiša po jeho narodení v Betleheme. Od otca dostal dedičstvo-vládu nad Galileou a Zajordánskom. Odohnal od seba svoju zákonitú manželku, keď spoznal Herodiadu, manželku svojho brata Filipa. Odlákal mu ju. Vstúpil s ňou do hriechneho cudzoložného pomeru. Ján Krstiteľ mu ostro vyčíta: „*Nesmieš žiť s manželkou svojho brata*“ (Mk 6,19). Antipas, hoci vzbĺkol prudkým hnevom proti Jánovi, vedel sa ovládať. Nedal ho hneď zabiť, pretože sa bál Jána, keďže vedelo, že je to muž spravodlivý a svätý. Dal ho uväzniť do žalára pod svojím hradom Macherusom. Herodiada bola vlastne neterou Herodesa, pretože bola dcérou Aristobula, ktorý bol tiež synom Herodesa Veľkého a ktorého dal jeho vlastný otec zavraždiť. Herodiada bola manželkou Filipa, taktiež syna Herodesa Veľkého. Salome bola ich dcéra. V čase, keď si ako odmenu za svoj tanec žiadala hlavu Jána Krstiteľa, mala asi devätnásť rokov.

Biblia neuvádza meno Herodiadinej dcéry Salome. Známe je z diela *Ž i d o v s k é s t a r o ž i t n o s t i*, ktoré napísal grécky historik Jozef Flávius. Herodes bol hrozný vrah. Z jeho školy vyšiel syn Herodes Antipas a Herodiada s dcérou Salome. Ján musel počítať, že za také napomenutie, ktoré adresoval Herodesovi a jeho nezákonnej manželke, môže ho čakať jedine tvrdý trest. Len sa čakalo na príležitosť: kedy, kde a ako.

Podobné veci sa udiali v dejinách ne jeden raz. Dnes si zvlášť pripomínáme, že Ján i Kristus nadovšetko milovali pravdu a dobro.

Je piatok. Spomienka na smrť Pána Ježiša. Ježiša zradil Judáš, nie Salome. Salome bola navedená matkou. Judáš túžbou po peniazoch.

Čo to znamená pre nás? Musíme si osvojiť to, čo milovali Ježiš a Ján Krstiteľ: pravdu a dobro. Toto je najistejšie víťazstvo. Ján úspešne splnil svoje poslanie proroka, Ježiš Vykupiteľa a Spasiteľa sveta. Prosme Božské Srdce Ježišovo o silu vytrvať v dobrom až do konca svojho života.

Amen.

Lud túži po ozdravení

Prečo si prišiel dnes, v robotný deň, na sv. omšu? A odpovede? Zaiste rôzne. No predovšetkým prichádzame sem prosiť Pána Ježiša o zdravie tela alebo duše pre seba, alebo niekoho blízkeho a nám drahého.

Marek evanjelista nám v krátkej správe zachytil podobnú situáciu, kde Ježiša predstavuje ako „božského človeka“, z ktorého vychádzajú zvláštne sily, ktoré uzdravujú ľudí. Marek končí túto správu slovami: „... a všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli“ (Mk 6,56).

Pán Ježiš svoje slová dopĺňa skutkami, ktoré sa nedali napodobniť nikým z ľudí a ktoré ich privádzali k úžasu. Nevedeli si vysvetliť, že chorý po dotknutí sa aspoň obruby jeho šiat bol hneď uzdravený.

Pripomeňme si ženu, ktorá dvanásť rokov trpela na krvotok. Premrhala celý svoj majetok, a ľudia ju nevylicili, ba naopak, jej zdravotný stav bol ešte horší. Táto žena vo svojej viere tiež prišla k myšlienke, že stačí sa jej dotknúť aspoň obruby šiat Ježiša a bude uzdravená. Skutočne po dotknutí sa Ježiša hneď pocítila zmenu na svojom chorom tele.

Čo by sme nemali prehliadnuť pri zázračných uzdraveniach, ktoré konal Pán Ježiš? Pána Ježiša je potrebné „dotknúť sa s vierou“, to znamená, že Pán Ježiš je skutočný Mesiáš, Syn Boží a ak toto nebude pohútkou dotknutia sa Ježiša, nedôjde k uzdraveniu. Niekedy pri počúvaní textov Svätého písma o týchto zázračných uzdraveniach napĺňa niektorých veriacich smútok. Smútia, že dnes Ježiš nežije medzi nami, že Cirkev už nie je miestom, kde sa môžu diať takého uzdravenia, ako tomu bolo za čias Pána Ježiša. Smútia však zbytočne. Nepochopili, že Ježiša sa treba „dotknúť“, to znamená, že musíme veriť, že on nám môže aj dnes skutočne pomôcť.

My predsa i pri tejto sv. omši máme možnosť dotknúť sa Pána Ježiša, a to nielen obruby rúcha, ale môžeme si ho vo sv. prijímaní odniesť domov, prípadne k tým, za ktorých sme prišli prosiť.

A prečo sú tieto dotyky bez zázrakov?

Nehľadajme nedostatky na Ježišovi a na Cirkvi, radšej sa pozrime na seba! Veríme, že Kristus je ten istý včera, dnes i zajtra a naveky. Kristus je rovnako silný a ku všetkým dobrý. Chyba je však v nás. Dôverujeme mu? Dotýkame sa Krista, keď počas prijímania stojíme na svojom mieste. Stojíme a pozeráme sa na tých, ktorí k sv. prijímaniu pristupujú. Alebo aj keď pristupujeme k sv. prijímaniu, dotýkame sa ho bez viery, to znamená, že nie je v nás stopercentné presvedčenie, že Ježiš nám to môže a chce dať. Čo? Naše uzdravenie.

Vieme, že okrem toho Tela, ktoré prijímame vo sviatosti má ešte ďalšie- mystické, ktoré tvoríme navzájom medzi sebou ako bratia a sestry. To znamená, že si máme uvedomiť i túto skutočnosť, že keď sa nepríjemne dotkneme i tohto tela Kristovho, napríklad zlým pohľadom, hnevliým, zlomyselným alebo ohováračským slovom a potom ideme k sv. prijímaniu a tým istým jazykom, ktorý sa ešte neočistil úprimným pokáním a predsavzatím napraviť škodu, sa chceme dotknúť Tela Pána Ježiša Krista v Eucharistii. Môžeme potom čakať úžitok? Rozhodne nie!

Nuž, bratia a sestry, v takomto prípade zaiste nemožno od Pána Ježiša čakať milosť pomoci uzdravenia a nemožno sa diviť, že sme i napriek častému opakovaniu týchto dotykov i naďalej chorí na tele i na duši. Boha sa možno účinne dotknúť len vierou, ale len tou živou, ktorá sa vyjadruje skutkami lásky odpúšťajúcej a slúžiacej. On len tých uzdraví, ktorí sa ho dotýkajú. Ak sme to pochopili, už tým sme duchovne veľmi zbohatli.

Obdivujeme príklady svätcov, vážime si osobnosti duchovného života, ktorí žijú medzi nami. Prečo? Z ich života priam cítime, ako sa dotýkajú Boha. Ich viera to nie sú len slová, to je úprimný vzťah k Bohu!

Bohu sa páči, že prichádzame prosiť. Veď sám to hovoril: „Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvorí vám!“ (Mt 7,7). Musíme si však uvedomiť, že keď chceme od Ježiša dostať to, o čo prosíme, musíme dať aj my Kristovi to, čo od nás chce on, a to svoje srdce bez pretvárk.

Amen.

Božie prikázania nie sú vecou vkusu

Keď sledujeme život okolo seba, vieme, že sa mnoho rozpráva okolo vkusu a nevku.

Jedna skupina ľudí, ktorá na to má, myslím tu na peniaze, oblieka sa, vŕaj, podľa najnovšej módy, pritom často vyzerá komicky, ide však s duchom doby.

Druhá skupina, ktorá na to nemá, uspokojí sa i s niečím lacnejším a pritom môže mať správny vkus.

V edícii *Križovatky* Alena Hanzlíková vydala knihu *Vkus a nevkus okolo nás*. Mohli by sme túto knihu nazvať problematickou v oblasti estetiky každodenného života. Kniha sa zaoberá otázkou vkusu a nevku, podáva praktické ukážky z oblasti odievania, kultúry bývania, výzdoby a podobne. V poriadku, povieme si, malo by to tak okolo nás skutočne byť. Vkusné a pekné. Čo chcem týmto úvodom povedať?

Vkusom a nevkusom v čase Krista sa zaoberali farizeji, ktorí si namýšľali, že všetko čo robia, je správne a len oni majú najlepší recept na život.

Preto sa pýtali Ježiša: **„Prečo sa tvoji učeníci nedržia obyčaje otcov a jedia chlieb poškvŕnenými rukami?“** (Mk 7,5) Vieme, že Marek napísal svoje evanjelium pre rímskych kresťanov, ktorým hlásal evanjelium Peter apoštol a Marek ho na cestách sprevádzal. Rimania však židovské zvyky nepoznajú, preto im ich vysvetľuje. Mojžiš dal Židom Zákon, ktorý im mal pomôcť skvalitniť ich vzťah k Bohu. K týmto predpisom farizeji popridávali rôzne vysvetlivky, až sa to všetko stalo formalizmom a viedlo to vo viere farizejov k pokrytectvu. Vieme, že Pán Ježiš prišiel do konfliktu s učiteľmi zákona ohľadom pôstu, ale i slávenia soboty, dňa odpočinku. V evanjeliu ide o zásadnú otázku, či je dovolené rušiť Božie prikázanie, aby sa zachovala tradícia.

Ježiš hovorí jasne, že Božie prikázania sa nesmú rušiť. Tradícia musí ustúpiť. To vidíme aj z toho, keď sa zastáva svojich učeníkov, ktorí nezachovali obradnú čistotu a nedodržali tradíciu predkov, ktorá hovorila, že skôr ako budú jesť, musia sa umyť.

Ježiš im odhaľuje veľmi vážnu skutočnosť. Farizeji si veľmi potrpeli na vonkajšom zachovávaní predpisov, ale vo vnútri sa dokázali ospravedlniť. Povedal im: **„Šikovne viete zrušiť Božie prikázania, aby ste zachovali svoje obyčaje“** (Mk 7,9). A hneď im podá aj dôkaz. Mojžiš povedal: **„Cti otca svojho a matku svoju“** a: **„Kto by zlomil otcovi alebo matke, musí zomrieť“** (Mk 7,10). Vy však hovoríte: **„Keď človek povie otcovi alebo matke: Korban, čo znamená, že všetko, čím by som ti mal pomáhať, je obetný dar“, už mu nedovolíte nič urobiť pre otca alebo pre matku. A rušíte Božie slovo pre svoje obyčaje, ktoré si odovzdávate. A mnoho iných podobných vecí robíte“** (Mk 7,11-13).

Židia totiž v čase Krista mali zvyk, čiže tradíciu, že sľubom venovali Bohu to, čo mali dať na výživu rodičov. Týmto spôsobom sa mohol syn zbaviť povinnosti chovať svojich rodičov a mohol im odoprieť všetku hmotnú podporu. Závazok takého sľubu považovali za mocnejší ako prirodzenú povinnosť starať sa o rodičov a zaopatríť ich. Počínanie zákonníkov bolo často výsmechom všetkej spravodlivosti. Tieto židovské záležitosti musel Marek opísať rímskym veriacim i nám, aby sme vedeli pochopiť správnosť počínania Pána Ježiša. Veď z evanjelia vieme i tieto slová Pána Ježiša: **„Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť“** (Mt 5,17). Vidíme, že Pán Ježiš dáva na správnu mieru veci, keď hovorí, že tradícia, ktorú si povymýšľali ľudia, musí ustúpiť pred Božími prikázmi. Žiaľ, aj v našich časoch sa nájdu takí, čo by boli radi, aby Desatoro Božích prikázaní neexistovalo, alebo aspoň bolo verejne prehlásené ako neúčinné a bezvýznamné. Domáhajú sa toho, lebo Desatoro nezachovávajú, obchádzajú ho, a preto sa im ozýva svedomie. No sú aj takí, čo pristupujú ku sv. prijímaniu, ale ich srdce je ďaleko od toho, čo robia. Ale Desatoro má aj dnes istú vážnosť a dôležitosť, akú malo aj v časoch Mojžišových.

Aj v našich časoch je potrebné, aby sa svet vrátil k jeho plneniu. Ba ako sám Ježiš ho priviedol k úplnosti, keď vyhlásil: **„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“** (Jn 13,34).

Môže sa stať to, že aj Evanjelium sa môže zle pochopiť a vidíme v ňom len príkazy a zákazy. Preto si nesmieme myslieť, že sme dobrými kresťanmi, keď navonok plníme to, čo nám Desatoro a kresťanská morálka prikazuje. To všetko však nestačí k tomu, aby sme boli spasení, ale svoju vieru musíme predovšetkým žiť vo svojom vnútri i navonok. V zachovávaní prikazov nesmieme hovoriť o vkuse a nevku. Príkaz musíme zachovať aj vtedy, keď nám je i najmenej príťažlivý. **Amen.**

Vážne varovanie

Rodičom a vychovávateľom sa kladie na srdce, aby svojich podriadených, ktorých vychovávajú, varovali pred možným zlom. Od upozornených často možno počuť: Mne sa nemôže nič stať. Ja mám predsa svoj rozum, skúsenosti a podobne.

Musíme si ale uvedomiť, že aj v oblasti viery sa kladie na srdce všetkým, čo majú vplyv na mladých ľudí a vôbec na vzrast viery u iných, aby pravidelne povzbudzovali k dobrému a viedli ich tak, aby ich uchránili od duchovnej škody.

V evanjeliu sa tejto povinnosti chytil sám Pán Ježiš a upozorňuje svojich apoštolov slovami: „**Dajte si pozor a chráňte sa kvasu Herodesa**“ (Mk 8,15).

Ježiš často vo svojich slovách používa na zdôraznenie svojich slov a napomenutí prirovnanie. Dnes je to „kvas“. Vieme, že kvas je na to, aby dodal múke chuť. Ak by bol kvas zlý, neurobil by chlieb chutným, ale skazil by ho.

Tak aj mravnú náuku máme na to, aby dávala dobrý smer ľudskej činnosti. Ale neúprimné mravy a pokrytectvo farizejov zle účinkovali na duše a k tomu ešte ľahkomyselnosť a verejná hriechnosť Herodesova pôsobila priamo rozvraciacim vplyvom na myseľ ľudí. Sú to tvrdé slová na adresu apoštolov, ktorí sa starajú o to, čo si vložia do úst, keď si so sebou zabudli vziať chlieb. Mali len jeden a bolo ich trinásť. Často sa stávalo, že apoštoli hneď nepochopili Ježišove napomenutia, ba možno z ich správania cítiť až zatvrdilosť. Ved' videli toľko zvláštnych udalostí, na ktorých mali priamu účasť, ako bolo rozmnoženie chlebov na púšti, viaceré uzdravenia a podobne. Už z toho si mohli uvedomiť, že Ježiš je Mesiáš, je to ten očakávaný pastier národa, ktorý prišiel preto, aby sa postaral o národ. Mohli sa presvedčiť, že Ježiš mal záujem o národ, staral sa oň. Ježiš neprináša národu len hmotný chlieb, ale predovšetkým chlieb spásy. A pre túto ich nechápavosť ich Ježiš napomína. A farizeji sa dožadovali len zázakov. Pokúšali ho, aby im ukázal znamenie, a uveria. Preto im Ježiš odpovie: „*Toto pokolenie znamenie nedostane*“ (Mk 8,12). A Ježiš od nich odišiel.

Apoštoli sa môžu dať rýchlo ovplyvniť správaním farizejov. A Ježiš ako Boh vie i to, že každý človek od hriechu prarodičov má v sebe sklon k nevere, ktorá sa môže prejaviť povrchnosťou k povinnostiam, neopatrnosťou k daným príkazom. Preto si musíme uvedomiť, že len tvrdým premáhaním sa a oddanosťou ku Kristovi sa môžeme toho pozbaviť.

Často sa stretávame s tým, že sa učíme na vlastných chybách a je to len na našu škodu. Naša viera sa nesmie zakladať len na čomsi výnimočnom ako u farizejov, ktorí chceli vidieť len zázraky. Naša viera sa nesmie zakladať ani na citoch. Vidíme Jána Krstiteľa, ktorý ostro vystúpil proti Herodesovi a povie otvorene: „*Nesmieš žiť s manželkou svojho brata!*“ (Mk 6,19). Vo viere musia odísť city stranou. Prípadne musí ich mať človek pod kontrolou rozumu. Tak nás o tom pouča i autor slov piesne k Eucharistii: Zrak môj i chuť chceli by ma oklamať, ale sluch – to je rozum, ma učí pevnú vieru mať...

Ježiš si praje, aby sme voči nemu mali dôveru, ved' on je stále ten istý včera i dnes. Hoci dnes ho vidíme len pod sviatostnými znakmi chleba a vína, ale je to ten istý Boh, Ježiš Kristus, ktorý na púšti rozmnožil päť chlebov piatim tisícom.

Túto skutočnosť si máme nielen uvedomiť, ale musíme ju realizovať vo svojom živote. Kvasinky nevery sú totiž i v našom okolí a chcú preniknúť aj do našich duší. Vážnou a mocnou zbraňou je ostražitosť a opatrnosť.

Istý muž si spomína na svoje detstvo, keď ho matka učila modliť sa. Venovala sa jeho duši. Otec to manželke toleroval, chodil do kostola, ale bez presvedčenia. Dieťa, tak ako každé iné, ktorému sa matka venuje, bralo jej slová vážne a obohacovali jeho život vo vzťahu k rodičom.

Raz si vypočul hádku rodičov. Matka otcovi dohovárala, aby bol príkladom pre svoje deti. A on vtedy mysliac si, že deti spia, začal rozprávať rôzne nečestné veci o veriacich, kňazoch, Cirkvi. Chlapec to všetko vypočul. Nerozumel tomu celkom, a predsa čosi v ňom zostalo, čo po rokoch vyšlo na povrch. Otec mu raz, už ako dospelému, niečo dohovárал. A vtedy syn zopakoval toto všetko po otcovi...

Chráňme sa zlých príkladov a dbajme o to, aby sme našim pričinením nedali zlý príklad. **Amen.**

Postupne rásť vo viere

Naše príslovie hovorí: „Práca chvatná, málo platná“. Keď sa človek pokúša niečo veľmi rýchlo spraviť, nevyhne sa omylom. Prípadne, keď študent chce sa niečo veľmi rýchlo naučiť, rýchlo aj zabudne. Žiak sa nenaučí písať a čítať za jeden deň, ani týždeň. To je samozrejmé. Len deti snívajú o neuskutočniteľných veciach. Chcú byť vynikajúci speváci, herci, športovci, a v štúdiách, na tréningoch nevytrvajú.

Kto sa už o niečo podobné pokúsil vie, že je to tvrdá práca na sebe a úspech prichádza až neskôršie. Preto mnohí nevydržia, odchádzajú.

A s niečím podobným musíme rátať aj v duchovnom živote. ani svätosť, dokonalosť, charakter nedostal človek len tak zo vzduchu. Aj tu musí každý pracovať na sebe. Prejdú roky, a až potom vidieť úspech.

V evanjeliu sme počuli o uzdravení slepého. Na tomto zázraku nám Pán Ježiš chce na niečo podobné poukázať.

Čo si máme všimnúť na počínaní Pána Ježiša? Vidíme, že slepého neuzdravuje odrazu, ako to robieval často v iných prípadoch. Pán Ježiš ako Boh mohol v jednom okamihu vrátiť slepcovi zrak, no robí to postupne. Ježišovo správanie hovorí o akomsi ľudovom uzdravení. Chytí chorého za ruku, odvedie stranou. Poslineným prstom sa dotkne jeho chorých očí a napokon naňho položí ruky. Možno sa pri tomto postupe aj pýtať: Prečo Pán Ježiš takto vracia slepcovi zrak? Azda preto, aby si slepec tým väčšmi vážil dar zraku? Iní si myslia, že nám tým chcel Spasiteľ naznačiť, aby sme si trpezlivo počínali s tými, ktorí sú duševne slepí. Ale môžeme si z textu evanjelia povšimnúť aj to, že evanjelista Marek sa nechce na tomto mieste rozpisovať o účinnosti Ježišovho postupu, ale o akomsi postupnom, stupňovitom procese uzdravenia. Pri sledovaní Ježiša v tomto prípade sa nám zdá, akoby Ježiš musel postupne vydať zo seba viac energie na uzdravenie chorého. A toto je zámer evanjelistu. Pán Ježiš postupne odкрýva svoju existenciu.

Pri tomto uzdravení chcel Ježiš priviesť všetkých, čo sú zainteresovaní do tejto udalosti k snahe, aby sa snažili nielen prenikať do hĺbky učenia Pána Ježiša, ale aby sa snažili aj samého Pána Ježiša chápať v celom jeho poslaní, vidieť jeho hĺbku počínania, správania, skutkov a slov.

Uvedomujeme si, že na to, aby sme boli dobrými kresťanmi, nestačí len mať vedomosti prvoprijímajúceho či birmovaného mladého kresťana, ale s pribúdajúcimi rokmi mali by u nás rásť rovnomerne aj teoretické a praktické znalosti o osobe Ježiša Krista, histórii Cirkvi a súčasných pomeroch Cirkvi. Ak chceme mať radosť a úžitok zo svojej viery, neznesie to nejaké veľké skoky. To by bola určitá náladovosť a povrchnosť.

Ježiš nás chcel týmto evanjeliom povzbudiť, aby sme pomaly a postupne rástli vo viere, vo vzťahu voči nemu, v poznávaní svojich povinností, aby sme sa vedeli obohatiť tým, čo nám ponúka učenie Ježiša Krista. Prílišné výkyvy, akési skoky v duchovnom živote vždy prinášajú len množstvo omylov, chýb a neúspechov. Takýto postup by bol nesprávny.

Uznávame, že Boha nemôžeme poznať naraz. Je to dlhá a ťažká cesta, keď vo viere robíme pokrok a vidíme jasnejšie a zreteľnejšie Božiu skutočnosť. Vieme, že až na druhom svete uvidíme Boha skutočne z tváre do tváre. Toto majme na mysli, keď sa nám naša cesta viery zdá ťažká a tmavá. Vieme, že zasiat zrnó musí odumrieť a pritom vyrastie steblo, a až potom očakávaný klas úrody.

Každého z nás si vedie Pán, keď sa mu odovzdáme do jeho rúk. Často nás berie stranou, aby nikto nevidel, nepoznal, ako si nás skúša a pripravuje na to konečné videnie Božej tváre. Samých si nás často poučuje, dáva nám cítiť svoju ruku, odкрýva nám veci, udalosti, ktoré s Ježišovou pomocou vidíme správnejšie. Aj slepca z evanjelia sa Pán Ježiš spýtal: „Vidíš niečo?“ (Mk 8,23). Ten sa pozrel a povedal: *Vidím ľudí; zdá sa mi, akoby stromy chodili*“ (Mk 8,24).

Ježiš postupne uzdravuje aj naše oči viery. Prvý pohľad je často nejasný. Nechápeme, snád sme s počínaním Ježiša nespokojní. Ježiš si nás vedie ďalej. Často, keď už okúsime sladkosť učenia Pána Ježiša a keď sa obzrieme dozadu, povieme si: Oplatilo sa vytrvať, nezdupkať, aj keď to bolo ťažké, či trvalo to dlhšie, ako sme si to priali osobne. Sme však šťastní. Nech aj v oblasti viery si uvedomujeme slová príslovia: „Práca chvatná, málo platná“.

Amen.

Ježiš i dnes čaká od nás odpoveď

Prežívame najkrajší mesiac roka – máj, ktorý od nepamäti slávime ako mesiac Panny Márie. V evanjeliu sme počuli otázku, ktorú adresoval Ježiš svojim apoštolom:

„A za koho ma pokladáte vy?“ Odpovedal mu Peter: „Ty si Mesiáš“ (Mk 8,29).

Prenesme sa v duchu do dedín okolo Cézarey Filipovej a staňme sa účastníkmi rozhovoru Pána Ježiša s učeníkmi. Kladie im otázku, ktorá stáročiami nezostarne: *„Za koho ma pokladajú ľudia?“* (Mk 8,27).

Vyvolený národ očakával Mesiáša. Proroci posilňovali národ, že ten čas je už blízko. Ján Krstiteľ, ktorý sa tešil úcte v národe, zomrel pod mečom kata v Herodesovom väzení. Situácia vo všetkých oblastiach je ťažká. Národ sa však dostal na nesprávnu cestu pod vplyvom triedy farizejov a saducejov. Národ už nečaká Mesiáša, ktorý ich má zmieriť s Otcom za hriechy sveta. Národ čaká revolucionára, ktorý ich oslobodí od nenávidených Rimanov. Jánove slová: Pripravte cestu Pánovi – zanikajú.

Ježiš svojimi kázňami, zázrakmi a svojím životom upútava pozornosť mnohých. Ježišovi sa dostáva aj uznanie od ženy, ktorá ho osloví: *„Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval“* (Lk 11,27). Aj Ježiš si počína ináč, ako je bežným zvykom. Keď mu privedú ženu pristihnutú pri cudzoložstve, aby ju odsúdil, pozerajúc po tých, čo ho obklopili, povedal: *„Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň“* (Jn 8,7). Zohol sa a čosi písal. Počínanie Ježiša prekvapilo aj ženu, keď jej povedal: *„Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?... Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“* (Jn 8,10-11).

Toto všetko viedlo zástupy k dohadom, ktoré zhrňuje Peter do odpovede na Kristovu otázku: *„Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní zasa za jedného z prorokov“* (Mk 8,28). Ježiš vie, že je to skutočná mienka ľudí a pozerajúc na apoštolov, pýta sa: *„A za koho ma pokladáte vy?“* (Mk 8,29). Peter príliš rýchlo odpovedal. Povedal pravdu, a predsa, aby túto pravdu skutočne obhájil, musí ešte prežiť niekoľko významných okamihov. Ježiš odmieta nesprávnu predstavu o sebe.

Preto prikazuje apoštolom, aby mlčali a sám začne kresliť iný obraz Mesiáša: *„Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych“* (Mk 8,31). Toto však Peter pochopil až po Kristovom zmŕtvychvstaní. Teraz Ježiš musí Petra ešte pokarhať. Ba ešte raz mu povie: *„Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“* (Mk 8,33). Vyznanie Petra, ktoré sme počuli v evanjeliu, dostane pravú hĺbku až Ježišovým víťazstvom nad smrťou.

Toto evanjelium je aktuálne i dnes a pre všetkých. Všetci vieme; my kňazi, vy rehoľné sestry, vy bratia a sestry, že naša cesta za Kristom, ako aj cesta Petra, musí dozrieť. Vieme, že vložením rúk biskupa na našu hlavu pri ordinácii, či zložením rehoľných sľubov nepozbavili sme sa ešte svojich chýb a nedokonalostí.

Peter musel veľa pracovať na svojom zdokonaľovaní. A toto je pre každého z nás, čo myslíme s Kristom a so svojím povoláním vážne, vec aktuálna. Áno, určité veci sme opustili, zmenil sa náš život, ako hovorí sv. Peter: *„Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmyšľal som ako dieťa, usudzoval som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby....“* (1 Kor 13).

A preto toto naše stretnutie i dnes, v mesiaci našej Matky kňazov, pri slávení nekrvavej obety sa všetci chceme oduševniť, aby sme urobili správny krok vpred. Zvlášť si máme uvedomiť, že Ježiš od nás žiada odpoveď na otázku: *„A za koho ma pokladáte vy?“* (Mk 8,29). A nechce len odpoveď našich úst, ale chce viac; chce odpoveď nášho života v praxi.

Keď Peter kráčal na jeden z vatikánskych pahorkov, bol už starcom. Vedel, že čoskoro sa už stretne so svojím Majstrom. Zaiste však nekráčal smutný, sklamaný, čo vieme z cirkevnej tradície, že keď ho chceli ukrižovať ako jeho Majstra, prosil: Nie tak, ale dolu hlavou. Ja si nezaslúžim zomrieť ako môj Majster.

Nebuďme ani my, bratia a sestry, smutní, že sa naše dni krátia a mnohí z vás by ste si už zaslúžili skutočný odpočinok po vašej ťažkej a pridajme, i hrdinskej ceste. Nezlomili vás ani mnohé ťažkosti, krízy. Naše miesto je tu, v tejto dobe, za týchto okolností. Tu nás chce mať Majster, a preto

pracujeme do poslednej kvapky ako sv. Ján Nepomucký. Tento kňaz bol nielen vzdelaný, ale aj hodný slova kňaza. Nepodľahne rozmarom kráľa Václava IV. a neprezradí svedecké tajomstvo ani pri mučení. Zomiera vo vlnách Vltavy.

Máme zvlášť krásny vzor v osobe pápeža Jána Pavla II. Jeho heslo: „Totus tuus!“ – „Celý tvoj!“ je pre nás príkladom.

Plníme **slová Lacordaire**: – Kňaz je človek, ktorému Pán Ježiš zveril všetkých ľudí. –

Ako i **slová Francois Mauriac**: – Nič inšie si nežiadam od kňaza iba to, aby mi dal Boha. –

Giovani Papini nám pripomína: – Spása sveta je v rukách kňazov! Kresťanstvo je liek, ktorý môže uzdraviť ľudstvo a kňaz je jediný lekár, ktorý ho môže rozdávať. –

A **Otília Mosshammerová** vysvetľuje: – Povolanie kňaza je celkom iné ako povolanie lekára, učiteľa alebo inžiniera. Vecou kňaza je, aby naučil bláznovstvu kríža. –

Toto všetko si dnes uvedomme všetci a povedzme si vo vedomí svojich slabostí, ale i naplnení láskou ku Kristovi: Pane, ty si Kristus, Syn živého Boha.

Amen.

Piatok po 6. nedeli v Období cez rok

Mk 8,34-9,1

Život má zmysel jedine v spojení s Kristom

V našej dennej tlači býva pravidelne uverejňovaná malá rubrika pod rôznymi názvami, ako napríklad: Zrnko múdrosti. Zodpovedný redaktor jednou myšlienkou alebo jednou vetou chce čitateľovi pripomenúť nejakú vážnu vec, ktorú by si mal človek nielen prečítať, ale sa nad ňou aj zamyslieť. Pravda, nikto ho k tomu nenúti. Čitateľ sa musí rozhodnúť sám.

Aj v tomto evanjeliu sa stretávame s akýmsi zrnkom múdrosti a Ježiš, ako najvyšší redaktor, nám ho dnes chce dať na zamyslenie a tým aj obohatiť náš život. Pravdaže, ani on nás k tomu nenúti. Aj nás veriacich ľudí, obdarených rozumom a slobodnou vôľou, necháva sa rozhodnúť samých.

Mohli by sme povedať, že Ježišove slová v dnešnom evanjeliu sú zbierkou jeho výrokov, pomocou ktorých chce nám ukázať veľkosť kresťana.

Skutočný vyznávač učenia Ježiša Krista, teda stúpenec jeho náuky, ide v Ježišových šlapajach. Preto slová: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mk 8,34). sa stanú čímsi samozrejmým a nepozastavuje sa nad tým, že plní Ježišove príkazy a pritom to má ťažšie ako tí, čo ich neplnia.

Ježišov žiak si uvedomuje i tieto slová: Môže byť žiak viac ako jeho učiteľ? Preto na ceste kríža je ochotný všetko opustiť, čo nie je Ježiš, všetkého sa vzdať, ako by mal zradiť svojho Pána. Je to úžasné nasledovať Pána Ježiša s krížom na pleciah, vzdať sa pozemskej kariéry pre evanjelium, priznať sa k Ježišovi i za cenu hanby, straty miesta, často i života. To sú tvrdé požiadavky Pána Ježiša. A najťažšie na tom je to, že Ježišove slová platia doslova. Tak si pripomeňme jeho slová: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho“ (Mk 8,35).

Preto v dejinách Cirkvi vidíme, že skutoční kresťania vsadili všetko na jednu kartu, na Ježiša. Vieme, že sa vzdali seba samých a Ježiš sa v ich živote, v skutkoch, slovách, myšlienkach stal stredobodom. Prenasledovateľ Pavol po takomto odovzdaní napísal: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20).

Dejiny Cirkvi však hovoria aj o druhých, ktorí urobili kompromis s hriechom a sebeckosťou, keď si z kresťanstva zobrali len to, čo sa im páčilo, čo im vyhovovalo. Bolo to snáď aj na prvý pohľad krásne, príjemné, obdivovali ich, veď často sedávali v kostole, modlili sa, a predsa ich život sa nezhodoval s Ježišovými slovami, pretože aj pri plnení povinností viac mysleli na seba, ako na vôľu Pána Ježiša.

Keď sme sa rozhodli byť skutočne Kristovi, tak Ježišove slová musíme brať doslovne. Ježišove slová sú adresované ľuďom dobrej vôle. Uvedomujeme si, že sa dotýkajú aj nás. Pre nás ich Ježiš

nielen vyslovil, ale od nás ich aj v praxi vyžaduje a raz za ich realizáciu musíme čakať odmenu, alebo trest.

Áno, sme slabí. Máme často z uskutočňovania Ježišových slov strach. Keď to však vyžaduje Ježiš, musíme uznať, že nič nie je tak ťažké, aby sme to nemohli uskutočniť. Ježiš nepozná kompromisy, nekupuje si ľudí na nejakú pochybnú reklamu, pretože sa môže každý presvedčiť, že Ježišove dôkazy o jeho poslaní sú pravé. Tým viac si uvedomujeme slová: „*Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?*“ *Lebo za čo vymení človek svoju dušu?!*“ (Mk 8,36). Sú to tak výrečné a časové slová, že nenechávajú nás na pochybách o ich pravosti a hodnote zároveň.

Preto toto evanjelium chápeme ako výzvu, aby sme na ceste za Ježišom vytrvali, nepoľavili, prípadne, ak to nebolo doteraz tak, ako to on sám chce, aby sme neodkladali a dali sa na cestu, ktorá jediná vedie do večného života.

Zamyslime sa každý sám nad touto malou múdrosťou z evanjelia: „*Kto sa bude hanbiť za mňa a za moje slová pred týmto cudzoložným a hriešnym pokolením, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve svojho Otca so svätými anjelmi*“ (Mk 8,38).

Amen.

Sobota po 6. nedeli v Období cez rok

Mk 9,2-13

Uvedomme si potrebu našej premeny

Každý z nás vedome alebo podvedome túži vo svojom živote po premenách. Náš život je naplnený neustálou snahou niečo vylepšiť, zdokonaľiť, zmeniť k lepšiemu. Túžime po kvalitnejšom, hodnotnejšom, po tom, čo bude pre nás výhodnejšie. A snažíme sa to uviesť aj do praxe. Preto vidíme zmenu vo svojom okolí, v práci, ale i v prístupe k životu. Často však zabúdame, že skutočný pokrok, šťastie a spokojnosť človeka nie je len vo vonkajších zmenách, ale najmä vo vnútornej premene.

V evanjeliu Kristus potvrdzuje oprávnenosť takého zmýšľania. Zobral so sebou troch apoštolov na horu a tam sa pred ich očami premenil. Nebola to len vonkajšia premena. Nezakladá si na zmene oblečenia či šatoch. Chcel svojim apoštolom ukázať svoje skutočné vnútro. Táto premena spravila na nich taký silný dojem, že zabudli na všetko a Peter z hĺbky svojho srdca zvolal: „**Rabbi, dobre je nám tu. Urobme tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi**“ (Mk 9,5).

Apoštolov očaril premenený Kristus, ale rovnako ich presvedčil o potrebe a celi celého svojho premenenia. Na takej ceste človek nachádza úspech. Iba cez premenu stane sa „akýmsi“ a dovtedy bol iba „čímsi“.

Ale ako to urobiť, aby sa skutočne a opravdivo previedla premena? Treba predovšetkým bezhranične dôverovať Kristovi. Skutočne tak, ako mu dôveruje Abrahám. Keď mu budeme dôverovať, a to najmä vtedy, keď nás bude Boh skúšať, keď na nás dopustí ťažkosti, v ktorých sa budeme mať osvedčiť, že mu dôverujeme, že všetko, čo Boh robí, robí to pre naše dobro, aby sa aj vtedy viac ukázala naša dôvera k Bohu. Nikdy si nezúfajme, keď sa nás dotkne utrpenie, ale s dôverou čakajme. Čakajme, lebo zajtrajšok už prinesie premenu.

Sväté písmo je plné príkladov a povzbudení na veľké zmeny. Nebolo to vecou náhody, že sa Kristus premenil pred apoštolmi. To bola naplánovaná premena. Premena premyslená a pripravená. Z tohto stretnutia mali apoštoli nábrať síl do dní, keď Kristus bude musieť trpieť. Ježiš ich chcel posilniť, poučiť, že po každej noci príde ráno, nové svetlo a to svetlo je výrazom pravdy, že tma nikdy nezvítazi nad človekom. Na hore Tábor naplnil Kristus apoštolov svetlom, aby keď prídu mraky a ťažkosti, nezablúdili, ale svietili. Človek, ktorý dôveruje Bohu, môže dúfať, že sa v ňom môže odohrať opravdivá premena.

Ďalším žriedlom našej premeny je opravdivé započúvanie sa do slov Boha Otca, ktorý hovorí k nám. V tomto evanjeliu tento hlas je veľmi jasný a presvedčivý. Pri udalosti premenenia Krista nebeský Otec hovorí: „*Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho*“ (Mk 9,7).

Ak počúvame hlas Ježiša Krista a plníme jeho slová v živote, už je to začiatok premeny. Predovšetkým nám chce predložiť návrh, že ak náš život sa nebude zhodovať s učením Krista, nikdy nebude plným bohatstvom. Bude to biedne živorenie. Plne sa však rozvinie iba vtedy, keď učenie Krista sa stane náplňou nášho každodenného životného snaženia. Každé jedno slovo Krista musí nás viesť k zamysleniu, ktoré nás potom vedie k premene. Žiť podľa učenia Krista znamená neustálu premenu – zo dňa na deň sa dôsledne pripodobňovať nášmu Učiteľovi. Vtedy budeme môcť povedať to, čo povedali apoštoli: „*Rabbi, dobre je nám tu*“ (Mk 9,5).

Pane, dobre je nám s tebou, s tvojím učením, s tvojimi prikázaniami. Splnenie tvojich slov, Pane, to nie je nič iného, ako sa neustále premieňať až k úplnému pripodobneniu sa k tebe.

Premena nás privádza k plnému zjednoteniu s Ježišom. Nepodlieha pochybnostiam, že apoštoli ešte vždy, keď šli na horu Premenenia, neboli s ním zjednotení. Zmýšľali prirodzene pozemsky a po svojom. V Ježišovi nevideli ešte úplne toho, kto riadi ich dočasné pozemské túžby. Nechápali hodnoty, ktoré pre nich pripravoval Kristus. Muselo dôjsť k premene, aby sa im otvorili oči, aby došli k presvedčeniu, že oproti pozemskej istote je ešte iná, nadzemská skutočnosť. V tej chvíli na zlomok sekundy uvideli, čo bude kedysi pre človeka celá večnosť. Preto nie je chybou, čo povedali, apoštoli, že je im tu dobre a radi by tam zostali.

Či je na zemi niekto, kto by mohol povedať, že mu nič nechýba? Myslím, že nie je na zemi človek, ktorý by tu našiel úplne šťastie. Hoci by človek na zemi mal všetko, ale prišiel by čas, že by mu niečo chýbalo a začal by túžiť po niečom lepšom. Človeka úplne uspokojiť môže jedine Boh! Ak skutočne v živote hľadáme Boha, môžeme povedať, že to je najväčšie šťastie človeka.

Nech nás poteší, že to, čo apoštoli videli na chvíľu na hore Tábor, aj nás čaká po celú večnosť. Najskôr sa však musíme osvedčiť tu na zemi, aby sme si tento stav blaženosti zaslúžili, a to svojou každodennou zmenou v našom živote, keď si necháme Krista svietiť na našu cestu ako svetlo, príklad, vzor.

Pri každej svätej omši príde k podivnej zmene, keď sa z chleba stane Telo a z vína Krv Krista. Snažme sa túto premenu dnes prežívať. Myslíme na to, že sa to deje pre naše povzbudenie a posilnenie i pre našu premenu v živote.

Amen.

Najsvätejšia Trojica

Jn 16,12-15

Poznávajme tajomstvo

V pohanskom Írsku bolo zvykom, že počas prvej jarnej noci sa na horách zapalovali ohne. Prvú vatru mohol zapáliť len kráľ a ostatní sa mohli rozhorieť až potom, keď už horela vatra kráľa. Tento poriadok bol až natoľko posvätný, že za jeho narušenie hrozil trest smrti.

A práve takýto prípad sa stal v roku 433.

Skôr ako sa rozhorel oheň kráľa, na opačnej strane sa rozhorel mohutný oheň. Kráľ sa veľmi rozhnevala rozkázal priviesť toho, kto tento oheň založil. Pýtal sa ho:

- *Ty si kto?*
- *Ja som biskup Patrik.*
- *To si ty zapálil ten oheň?*
- *Áno, ja. Dnes je Veľká noc a my kresťania sme začali sláviť zmŕtvychvstanie Pána Ježiša, ktorého voláme nové svetlo pre ľudí.*

Rozsudok bol okamžitý. Biskupovi bol podaný jed, ktorý mal vypiť a ktorý spôsobuje okamžitú smrť. Biskup Patrik jed vypil, a nič sa mu nestalo.

Znepokojený kráľ sa pýta:

- *Čo je to za Boh, ktorému tak odvážne slúžiš?*

A svätý Patrik začal rozprávať o všemohúcom Bohu, ktorý je jeden, ale v troch osobách.

- *Ako to, - prerušuje ho kráľ, - alebo je tvoj Boh iba jeden, alebo sú traja. Vtedy sa Patrik zohol a odtrhol trojlístok d'ateliny.*
- *Pozri, kráľ, toto je d'atelinový lístok. Je jeden, a predsa sa skladá z troch častí. Tak je to i s mojím Bohom. Tvoria ho tri božské osoby, ale je to len jeden Boh.*

Toto bol začiatok cesty k Bohu v Írsku. Dnešný deň si na pamiatku sv. Patrika obyvatelia Írska pripínajú na šaty lístok d'ateliny, znak svojej viery. Dnešný deň si v našej Cirkvi pripomíname tajomstvo Najsvätejšej Trojice. Je to deň, keď sa máme zamyslieť nad tajomstvom skutočného Boha.

V evanjeliu sme čítali i tieto slová: **„Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám“** (Jn 16,15). Počas cirkevného roka prežívame tajomstvo života Pána Ježiša. Do neho zapadá aj slávnosť Najsvätejšej Trojice. V advente sa pripravujeme na príchod Ježiša Krista na svet. Potom si pripomíname jeho narodenie a roky účinkovania. Pôstne obdobie využívame nielen na prípravu zmŕtvychvstania Pána Ježiša, ale prežívame i jeho umučenie a smrť. Po zmŕtvychvstaní sa zamýšľame nad krásou života, ktorý nám sprostredkoval Pán Ježiš a toto obdobie sa končí na päťdesiaty deň, keď vystupuje k Otcovi a sľubuje nám veľký dar – Ducha Svätého. Potom nasleduje dlhé obdobie cirkevného roka, ktoré končí slávnosťou Krista Kráľa.

Dnešný deň si Cirkev praje, aby sme sa posilnili vo viere v tajomstve Najsvätejšej Trojice. Pomocou učenia Ježiša Krista sme postupne vnikali do tajomstva nášho Boha. Takto sa nám chcel Boh ukázať nielen ako čosi abstraktné, ale ako skutočná rozumová bytosť. Preto sa Boh v osobe Ježiša Krista stal jedným z nás, aby sme ho mohli poznať.

Filip povedal: *„Pane, ukáž nám Otca a nám to postačí.“ A Pán Ježiš mu odpovie: „Filip, kto mňa vidí, vidí aj Otca“* (Jn 14,8). Ako nám Pán Ježiš hovorí o Otcovi a Duchu Svätom? V prvej chvíli sa nám môže zdať, že Ježiš hovorí o Otcovi a Duchu Svätom ako o osobách oddelených, odlišných od neho. V evanjeliu sme počuli, že Pán Ježiš hovorí o nich ako o skutočnej osobe, ktorá príde a určite splní svoje poslanie presne definovaným poslaním. Rovnako sv. Pavol v Liste Rimanom dnes hovorí, že skrze Pána Ježiša sme dostali odpustenie pred Bohom. Akoby to bol Ježiš sprostredkoval medzi dvoma rozdielnymi stranami, medzi Bohom a nami a splnil úlohu sprostredkovateľa pri uskutočnení zmierenia. Taktiež si pripomeňme, že aj v čase veľkonočnom sme spoločne uvažovali o istých slovách, ktoré povedal pri Poslednej večeri. Pán Ježiš nám vtedy hovoril o Otcovi a Duchu Svätom. Máme to ešte sviežo v pamäti. Syn sa obracia vo všetkom k Otcovi, od ktorého prijíma slovo, ktoré odovzdáva ľuďom. Syn Boží osvetľuje ľuďom svoj pokoj a odovzdáva im svoju moc zmierenia. K tejto pravde privedie Duch Svätý všetkých, čo uznajú Ježiša Krista. Jednoznačne hovoriac o Otcovi a Duchu Svätom ako o oddaných osobách, Pán Ježiš hovorí o nich ako o takých, ktoré sú s ním spojené. Medzi nimi je zjednotenie do takého stupňa, že jedna božská osoba bez druhej nič neurobí.

Toto si môžeme uvedomiť aj pri počúvaní úryvkov z Knihy prísloví o múdrosti Božej. Autor nemohol napísať krajšie a pritom tajomnejšie slová.

Múdrosť je čosi neodmysliteľné a prvé, čo patrí k Bohu. Keď rozoberáme tento bod, nevieme vlastne, kto ho tvorí: či je to múdrosť, či sám Boh... Vzápätí sa dozvedáme, že múdrosť Božia nachádza radosť pri skutkoch človeka. Pýtame sa: kto je tá múdrosť? Veľa textov, najmä tie posledné, vedú nás k tejto myšlienke. Môže to byť aj Duch Svätý? Veď prečo nie? Veľmi ťažko je múdrosť Božiu spojiť s niektorou božskou osobou. Povedzme radšej, že je to podstatou celého Boha.

V evanjeliu si dnes môžeme povšimnúť hlbokú jednotu medzi Otcom a Duchom Svätým. Duch Svätý bude opakovať učenie Pána Ježiša, ktorý bude mať tiež na tom účasť. Všetko, čo vie Pán Ježiš, pochádza od Otca. Ba čo viac, Otec všetko vie a odovzdáva to Synovi. Tu si uvedomujeme, že každá božská osoba odovzdáva všetko, iné to prijímajú a nenechávajú si nič pre seba. Keď nám Pán Ježiš hovorí o Otcovi a Duchu Svätom, predstavuje nám ich jednoznačne ako samostatné a zároveň nerozlučiteľné medzi sebou, ako oddeliteľné od seba a zjednotené medzi sebou. Keď konajú, konajú všetky tri, a jednako iba jedna z nich je prítomná. Hovorí tak sám o sebe, ale tak podáva správu i o Otcovi a Duchu Svätom. Pán Ježiš nám takto zveruje tajomstvo lásky. Odpovedá nám na to, po čom najviac túžime vo svojom vnútri a čo sami vlastnými silami nemôžeme dosiahnuť. Tak na jednej strane vidíme rozdiel medzi jestvujúcimi božskými osobami, keď odkrýva ich celkovú nezávislosť. Odtiaľto pochádza dokonalá a vzájomná úcta, nedostatok závislosti a akéhokolvek vplyvu jednej osoby na druhú. Kto z nás netuží po takejto nezávislosti od druhých? To nám ukazuje principiálnosť autonómie – samostatnosti každej osoby. Nič nepodnikajú bez vzájomného vyrozumienia, často konajú spoločne; čo jedna osoba vlastní, vlastní to isté aj iné, takže môžeme povedať, že sú rovnako zainteresované. Kto z nás by nemal záujem o takúto jednotu medzi ľuďmi, v ktorej by žiadne hranice

neexistovali a navzájom by sme si slúžili, pomáhali, srdečne a pri plnej dôvere a bez akýchkoľvek výhrad? Môžeme si pripomenúť známe vyjadrenie Jána, ktoré nedokážeme zmerať: „*Boh je láska*“ (Jn 4,16). Nie v tom zmysle, že Boh vlastní lásku chápanú ako svetlosť, alebo mať krajší život, naopak: **On je Láska**, a to určuje jeho bytosť.

Naše učenie Cirkvi o Najsvätejšej Trojici, ako to vieme z učenia Pána Ježiša, je pre nás úžasným povzbudením a obohatením. Zo vzťahov, ktoré sú medzi božskými osobami, máme sa aj my učiť jednote, láske, pokoju, nezávislosti a pritom všetko robiť s tým úmyslom, že chceme len to robiť druhým, čo si my prajeme od iných. Pre nás veriacich toto tajomstvo nesmie byť len vecou teórie, ale je potrebné previesť ho do praxe, lebo: Viera bez skutkov je mŕtva.

Do tejto Najsvätejšej Trojice sme boli začlenení sviatosťou krstu. Preto krst nestačí len prijať, ale pokračovať v láske, ktorá sa krstom započala. Tá sa najviac prejaví v ťažkých chvíľach, keď musíme zabudnúť na seba a vedieť priniesť obeť pre druhých. Spomeňme si, že Pán Ježiš nezomrel za svoje, ale za naše hriechy. Preto sa dostáva takým osobnostiam, ktoré nežijú pre seba, ale pre druhých, toľko úcty a porozumenia.

Spomeňme Matku Terezu.

Keď dostala Nobelovu cenu, tá nebola zdanená, ako to chodí vo Švédsku, lebo všetci vedeli, že Matka Tereza si tieto peniaze neponechá pre seba, ale ich všetky venuje na stavbu novej nemocnice.

Vieme, že aj Svätý Otec Ján Pavol II. neprijíma vyznamenania v podobe Nobelovej ceny, pretože on všetko robí pre blaho a večný život všetkých ľudí na svete.

Prežime svoj život v láske, z ktorej pramení jednota, pokoj a všetko dobro. Preto žime svoj život tu na zemi ako predsieň neba.

Naučme sa pozeráť na Najsvätejšiu Trojicu správne, aby sme raz mohli skutočne vidieť Boha z tváre do tváre, ako nám to sám prisľúbil.

Svätý Patrik uveril Bohu a ten ho použil ako nástroj, aby presvedčil írskeho kráľa o existencii Boha. Nebráňme sa ani my dnes, aby nás Boh použil ako nástroj k tomu, aby cez nás čo najviac bratov a sestier uverilo v Boha.

Amen.

Pondelok po 7. nedeli v Období cez rok

Mk 9,14-29

Verím, Pane. Pomôž mojej nevere!

Život človeka naučí mnohému. Ťažko si však predstaviť život bez viery. Človek sa musí naučiť dôverovať a neraz odovzdať všetko do rúk druhého. V tej chvíli sa od neho vyžaduje celková odovzdanosť.

Uzdravením chorého na epilepsiu nám chce Ježiš povedať, aby sme sa učili neotrasiteľnej viere.

Pán Ježiš dal najavo nielen pred apoštolmi, ale aj pred zástupmi, že sa jeho poslanie na zemi končí. Ježiš vie, kto ho zradí, kedy to bude, za akých okolností. Vie, že bude musieť trpieť nielen na kríži, ale i na nádvorí Piláta. Vie, že ho zradí Peter, že musí prežiť úzkosť v Getsemanskej záhrade, úžasnú opustenosť, ale i zbabelstvo apoštolov, a predsa pri tom všetkom Pán Ježiš zostáva stále tým, čím bol, zaujíma sa o biedu človeka a chce, aby sa naučili jeho neotrasiteľnej viere.

Čo to znamená? Toto malé spoločenstvo apoštolov raz prerastie do úžasne veľkého spoločenstva, ktoré naplní svojím učením všetky národy na všetkých kontinentoch. Toto šírenie Ježišovho učenia, ale i ďalší život tých, ktorí uveria jeho slovám cez apoštolov, sa nezaobíde bez pravej a neochvejnej viery. tí, ktorí budú skutočne niečo od Ježiša a jeho učenia chcieť získať, musia sa mu celkom a celí oddať. Nesmie tam byť polovičatosť.

Vidíme to aj na dnešnom uzdravení. Ako reaguje otec chorého chlapca? Otec Vidí, že život syna závisí na jeho dôvere v moc Pána Ježiša. Preto chápeme, keď otec povie: „*Verím. Pomôž mojej nevere!*“ (Mk 9,24). Inými slovami: Áno, Pane, verím! Chcem tomu veriť, ale pomôž mi v tejto viere, ktorá uzdravuje!

Majme preto vieru a dôveru v Pána Ježiša a vo všetkom sa na neho spoliehajte. Ved' o tom sme sa mohli i my už neraz v živote presvedčiť. Koľko ľudí neverí, nespomenie si na Boha; tupia ho,

vysmievajú sa z neho a keď príde ťažkosť – čo počujeme? Bože, Bože, pomôž...! Nesmieme poznať Krista len vo chvíľach ťažkostí, choroby, ale v rámci svojich možností a schopností spolupracujeme s ním stále.

Za povšimnutie a obohatenie našej viery nám môžu poslúžiť aj slová Pána Ježiša, ktorými dáva vysvetlenie apoštolom, prečo oni nemohli pomôcť tomuto človeku. Zdôraznil im, že jedine modlitba je silná zbraň v tejto veci. Ako často na ňu zabúdame! Podceňujeme rozhovor našej duše s Bohom, odkladáme ho od rána do večera a potom nás premôže únava. Prejdú dni a týždne, a nemáme čas. Krista, ktorý nás chce posilniť a obohatiť naše rodiny, nechávame stáť a čakať ako sluhu. On však nemusí prísť na naše zavolanie, keď sme na neho nemali inokedy čas. On je predsa Pán, a nie aby sme si z neho robili automat ved' ak ho budem potrebovať, potom sa budem modliť. Teraz si musím užiť, teraz mám iné starosti ako spínať ruky či utierať kostolný prach. A predsa v našom živote sa to dá tak zladiť, že budeme spokojní tak po spoločenskej, ako i po duševnej stránke. Len si nájsť čas, prejavíť dobrú vôľu a človek získa viac, ako si len vie predstaviť.

aké je to úžasné, keď si ráno človek zopne ruky a prvé myšlienky venuje Bohu, ktorému zveruje svoje úspechy i ťažkosti. Aké je to krásne, keď otec zveruje svoje deti i manželku, keď deti prosia za svojich rodičov. Kto skutočne dal na prvé miesto vo svojom živote Boha, o tom platia slová, ktoré povedal Ježiš otcovi chlapca: „*Ak môžeš?! Všetko je možné tomu, kto verí*“ (Mk 9,23). Otec chlapca vykrikol: „*Verím. Pomôž mojej nevere!*“ (Mk 9,24).

Povzbudme sa slovami sv. Augustína: - Keď to dokázal ten, onen, prečo nie ty? – aj keď musíme prípadne začínať vždy znova a znova, od začiatku a zasa...

Na začiatku sa ľudia a apoštoli dohadovali okolo chorého chlapca, nevedeli mu pomôcť. Často i v našom okolí je veľa zbytočných, ale i hriešnych slov. Keby sme aspoň časť z nich premenili na modlitbu, aké by to bolo osožné!

Ježiš uzdravil chlapca a povedal, na akom podklade. To by malo i nám postačiť a s novým povzbudením vykročiť do nášho ďalšieho života.

Preto treba len začať.

Amen.

Utorok po 7. nedeli v Období cez rok

Mk 9,30-37

Kto je v očiach Ježiša prvý?

Žijeme vo svete zápasov, športových podujatí, ale i súťaží vo všetkých oblastiach vedy a umenia. Človek chce víťaziť, chce byť prvý, chce sa dostať nad ostatných, chce mať akýsi pocit uspokojenia, že niečo dokázal.

Aj apoštolov, ktorí sa učili v Ježišovej škole, pojal tento ošial'. Cestou do Kafarnauma sa medzi sebou dohadovali, kto je z nich väčší.

Pán Ježiš využil chvíľu oddychu a toto správanie apoštolov využil na to, aby im ukázal na hodnotu, ktorá jediná víťazí pri dosiahnutí Božieho kráľovstva.

Pán Ježiš vzal dieťa, postavil ho medzi nich, objal ho a povedal im: „*Kto prijme jedno z takýchto detí v mojom mene, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, nie mňa prijíma, ale toho, ktorý ma poslal*“ (Mk 9,37). Nedávno sme si pripomenuli sviatok Najsvätejšej Trojice. Poznáme aspoň čiastočne tú úžasnú jednu medzi božskými osobami. Tam sa nestretáme s akýmsi vyvyšovaním, súperením. Keď hovoríme o tom, čo koná Otec, vieme, že to koná i Syn i Duch Svätý. Vieme, že Syn nechce v čomsi prevýšiť Otca. A Duch Svätý chce len to, čo chce Syn. Zo života Pána Ježiša vieme, že si nikdy nepotrpel na ľudskej sláve, počtách, moci, ktorú mu ľudia z času na čas chceli prejavíť. Spomeňme si, keď nasýtil hladných na púšti, keď ho chceli spraviť kráľom. Ježiš sa vždy po vykonaní zázraku odoberie do ticha a tam, v rozhovore s Otcom, prežije ten úkon lásky, ktorý prejavil človeku. O Pánu Ježišovi môžeme právom povedať, že bol tichý a pokorný srdcom. Diabol ho chcel pokúšať, keď sa na púšti modlil štyridsať dní. Tam vidíme jasné poučenie v slovách Pána Ježiša adresované pokúšiteľovi: „*Odiď, satan...!*“ (Mt 4,10).

To neznamená, že medzi nami nemá vládnuť súťaženie. Áno, má, a to aj v oblasti svätosti. Nesmie sa však diať v duchu pýchy či povyšovania sa nad iných. Musí sa diať v duchu lásky.

Krásny príklad máme v životopise arského farára Jána Vianneyho.

Keď bol vysvätený na kňaza, začas žil na fare s kňazom, s ktorým viedli akúsi súťaž, kto viac bude milovať Boha. Takéto správanie je nielen prípustné, ale sa aj doporučuje. Rásť v láske, a nie v pýche.

Apoštoli pochopili, že musia ešte mnoho pracovať na svojom zdokonaľovaní.

Áno, pud sebazáchovy nás často ženie na prvé miesto. Svet bez Boha chce všetko tu na zemi. Chce nebo na zemi. My veriaci však vieme, že náš život tu na zemi je len medzistanicou na ceste do večnosti. Veď to nám vysvetlil i Pán Ježiš, keď prišiel na tento svet, aby zomrel za naše hriechy a otvoril nám bránu, ktorú sme si hriechom zatvorili.

Toto evanjelium nám dáva teda návod, ako dosiahnuť prvenstvo. Ježiš hovorí o svojom umučení a apoštoli sa hádajú, kto bude v Božom kráľovstve prvý. Ježiš vie, že apoštoli túžia po lepších miestach, ale v Božom kráľovstve je to naopak. Prvým tam bude ten, kto na zemi bol posledný, kto dokáže na seba zabudnúť a dá čo najviac svojim blízkym. A toto si uvedomme zvlášť dnes. Niektorými opovrhujeme naša spoločnosť. A predsa, koľkí z vás, starších sa modlite za svoje deti, vnúčatá, za pokoj vo svete. Zabúdate na seba, pomáhate, ako vám sily stačia, a nemajú často pre vás milého slova, ocenenia, povzbudenia a lásky.... Nečakajte preto na toto a robte vo vedomí, aj keď je to ťažké, Boh všetko vidí a on spravodlivo odmení všetko vaše počínanie.

Pre vieru možno i vás, mladých, odstrkujú. Hovorí, že si nezaslúžite, aby ste študovali, a tak rozvíjali svoj talent. Zostaňte však verní učeniu Krista, rozvíjajte svoj talent, nadanie a naďalej dôverujte Bohu! Boh odmení i to, čo ste vykonali z lásky pre neho.

V športe platí aj takáto zásada, že zvíťazil každý, kto sa pretekov zúčastnil. Tým viac to platí v oblasti viery. Tu totiž víťazný veniec dá Boh každému, kto sa rozhodne ísť za ním. Zvíťaziť môže každý. Nikto nie je vylúčený, ak sa sám nevzdá.

Bežme teda vo svojom živote za cieľom, ktorý nás čaká, ktorý nás volá a tým cieľom je náš Ježiš!

Amen.

Streda po 7. nedeli v Období cez rok

Mk 9,39-40

Hľadať spoločnú reč

O 20. storočí môžeme hovoriť ako o storočí najväčších vojen, keď človek stratil dôstojnosť človeka, keď sa vraždili milióny najkrutejšími spôsobmi a človek sa stal pre druhého človeka len surovinou. Vieme, že z vlasov sa tkali koberce a z ľudskej kože robili tašky...

Aj keď toto storočie bolo také hrozné, nedôstojné, predsa môžeme o tomto storočí hovoriť aj ako o úžasnom dialógu, a to najmä v posledných rokoch. Rozhovory, jednanie, návštevy, jednoducho, dialóg. Vypočuť druhého, zohľadniť jeho názor, presvedčenie a podobne. To nevidíme len v oblasti kultúry, umenia, politiky, ale i v náboženstve.

Veď v tomto storočí vzniklo slovo ekumenizmus, čo znamená snaha o zjednotenie kresťanov. Spomeňme si na Druhý vatikánsky koncil, na ktorý pápež Ján XXIII. pozval nielen našich biskupov, ale i zástupcov východných cirkví, ale i protestantov západu, anglikánov a židov. Bolo to čosi, čo v žiadnej cirkvi sa dovtedy neodohrало. Môžeme si spomenúť na stretnutie v Assisi roku 1988, keď vedľa Jána Pavla II. si zasadli na jeho pozvanie zástupcovia všetkých významných náboženstiev a spoločne sa modlili za mier a pokoj. Dialóg, dialóg...

A predstavme si, že Pán Ježiš na túto tému hovoril už pred dvoma tisícročiami: „Aby všetci jedno boli...“ (Jn 17,21). A v dnešnom evanjeliu: „**Veď kto nie je proti nám, je za nás**“ (Mk 9,40).

V jednom rozhovore s apoštolmi počuje Pán Ježiš správku: „*Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami*“ (Mk 9,38).

Pán Ježiš po prvých skúškach poslal apoštolov do okolitých dedín a miest, aby už teraz sa zaučili do poslania, na ktoré si ich vybral. Vtedy im Pán Ježiš dal zvláštnu moc, že aj oni mohli konať zvláštne skutky, ba aj uzdravovať. Nedokázali však všetko, čo Pán Ježiš. Napríklad nemohli uzdraviť chorého na epilepsiu, na čo im Ježiš povedal, že to sa dá len modlitbou.

A na týchto cestách sa stretli s prípadom, že podobne ako oni, počínal si aj niekto druhý, kto nepatrí medzi učeníkov Pána Ježiša. Aj ten vyhánal diablov a oni mu v tom bránili. Pán Ježiš im však aj toto postavil do cesty, a to zámerne. Bol to predsa Boh a mohol i na diaľku niekomu dať takú silu, akú mali i apoštoli. Toto všetko urobil Ježiš, aby svojich apoštolov naučil jednej peknej čnosti, a to znášanlivosti. Povedal im to slovami: „*Nebráňte mu! Lebo nik, kto robí divy v mojom mene, nemôže tak ľahko zle hovoriť o mne. Veď kto nie je proti nám, je za nás*“ (Mk 9,39-40).

Týmito slovami chce Pán Ježiš povedať i nám, že kresťan katolík má vidieť dobro všade, nielen vo vlastných radoch.

Denne sa predsa môžeme stretnúť s ochotou neveriacich a inoveriacich ľudí voči nám. A naopak, dobrý katolík nepomôže. Preto Pán Ježiš povedal i slová, že kto podá hoci i len pohár vody, nezostane to bez odmeny. Znova si pripomeňme, že nie sme sudcami druhých, ale súdiť sa budeme musieť raz sami. Máme sa preto snažiť sami plniť to, čo od nás vyžaduje Pán Ježiš a nepozerať len okolo seba, aby sa nám robilo dobre. Boh je predsa spravodlivý Sudca, on bude odmieňať i trestať, preto snažme sa získať zásluhy.

Pán Ježiš povedal i tieto slová: „*Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca...*“ (Mt 7,21).

Z cirkevnej tradície vieme, že už prví kresťania mali do činenia s bludármi, pohanmi, sektami a vieme, že prví kresťanskí apologéti sa snažili nájsť aj v pohanských knihách zrnká pravdy a použiť ich v prospech Kristovho učenia.

Sv. Bazil napísal knihu svojmu synovcovi, v ktorej píše takto: - Aj včela sadá na všetky kvety, ale z kvetov si berie len to, čo jej vyhovuje, čo jej osoží! - A to je poučením aj pre nás, že sa máme snažiť všade vidieť a vyťažiť len dobro.

Pre nás v praxi tieto slová znamenajú aj toľko, že život a skutky neveriacich ľudí máme posudzovať len v dobrom. Keď sa snažia o spravodlivosť, vyhýbajú sa sociálnym krivdám, vedia pomôcť, máme na to patrične dobre odpovedať. Náboženská znášanlivosť je predpokladom aj ku vzrastu viery. Pozrite, nikdy a nikde neprinieslo ovocie štvanie jednej viery proti druhej.

Salman Rushdie napísal knihu *S a t a n o v e v e r š e*, za ktorú Chomejni vyhlásil pre autora smrť. Ako poznáme orientálne náboženské cítenie, je všetko možné. Pokrokový svet však takéto počínanie vodcu Chomejniho odsúdil.

Ak žijeme spolu s bratmi a sestrami iného vyznania, ukážme im, že sa držíme učenia Krista, učenia lásky.

Amen.

Slávnosť Tela a Krvi Pána Ježiša

Lk 9,11-17

Kňazstvo a Eucharistia

Dnes a v nedeľu na celom svete vychádzajú z kostolov veriaci v sprievodoch, aby s Eucharistiou, ktorú nesú kňazi, prešli ulicami miest a dedín. Máme si uvedomiť, že Pán Ježiš, ktorého si ctíme pod spôsobmi chleba a vína, nie je a nesmie byť väzňom v našich bohostánkoch, ale sme povinní žiť s Ježišom v Eucharistii i mimo našich kostolov. On chce žiť s nami, učiť nás, uzdravovať, poskytovať nám svoju pomoc tak, ako to čítame v evanjeliu.

Pán Ježiš rozprával zástupom o Božom kráľovstve a uzdravoval tých, čo potrebovali jeho pomoc.

Od starých čias Cirkev slávi slávnosť Najsvätejšieho Tela a Krvi Pána Ježiša. Vieme, že je sedem sviatostí. Tieto sviatosti sprítomňujú Pána Ježiša medzi nami. Prítomnosť Pána Ježiša si zvlášť pripomínáme vo Sviatosti oltárnej. To je sviatosť, v ktorej sa nám Ježiš dáva za pokrm pre naše duše. V Prvej knihe Mojžišovej sa stretávame s kráľom Melchizedechom zo Salerma. Je to tajomná postava, od ktorej by sme sa mohli učiť vďačnosti. Nevieme, kto to bol Melchizedech. V čase, keď vo Svätom písme čítame o obetách zvierat, čítame o zvlášťnej obete, ktorú prináša Melchizedech a sú to chlieb a víno. Bol kráľom a zároveň i kňazom aj pri stretnutí s Abrahámom cítime, že vystupuje ako

prostredník medzi človekom a Bohom. V celej biblickej tradícii ho budeme brať ako vzor obetujúceho kňaza. V dnešný deň Cirkvi si ochotne posluhuje výrokom: kňaz podľa radu Melchizedechovho. Je predchodcom biblických kňazov.

Lukáš v evanjeliu rozpráva o rozmnožení chlebov na púšti. Keď pozorne počúvame a uvažujeme o tejto udalosti, neubránime sa myšlienke, že táto udalosť rozmnoženia chlebov je symbolom Eucharistie. Bolo tam veľa ľudí, len mužov tam bolo okolo päťtisíc. Vtedy Ježiš prikáže apoštolom, aby nasýtili zástup. Môžeme si predstaviť, do akej ťažkej situácie sa dostali apoštoli, ktorí mali k dispozícii len päť chlebov a dve ryby. Ježiš prikazuje prítomným, aby sa posadili. A tak sa zástup rozdelil asi po päťdesiatich. Udalosť pokračuje tým, že Ježiš berie do rúk chlieb, dvíha oči k nebu, modlí sa, láme chlieb, dáva ho apoštolom, ktorí ho majú rozdávať zástupom.

V tejto chvíli môžeme spozorovať podobnosť, ktorá sa odohráva pri svätej omši, keď kňaz premieňa chlieb a víno, ktoré sa stávajú Telom a Krvou Pána Ježiša. V závere evanjelista poznamenáva: „*I jedli a všetci sa nasýtili...*“ (Lk 9,17).

Boh nám objasňuje druhý pohľad na sviatosť Tela a Krvi Pána Ježiša. On je najvzácnejší pokrm pre človeka, ktorý mu bude slúžiť na posilnenie. To znamená, že iba ten, kto bude dôverovať Bohu, bude posilnený týmto pokrmom.

Kniha Genezis hovorí o vďakyvzdávaní. Evanjelium o duchovnom pokrme. Apoštol vo svojom Liste Korintanom obracia pozornosť na tretí aspekt, ktorého rozriešenie pochopíme vtedy, keď poznáme dobu, ktorá neochotne vidí obetu. Pavol hovorí čitateľom o ustanovení Sviatosti oltárnej Pánom Ježišom večer na Zelený štvrtok.

Citovanie slov konsekrácie chleba a vína Pavol ukončuje slovami: „*A tak vždy, keď budete jesť tento chlieb a piť tento kalich, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde*“ (1 Kor 11,26). To znamená, že keď prijímame Telo a Krv Pána Ježiša, živý Kristus prebýva v nás a dokončuje v nás predpovedané dielo, oslobodzuje nás od nás samých, pripútava k Bohu, umožňuje nám prejsť cez smrť do nového života. Dnes ochotne kladieme dôraz na historický aspekt Sviatosti oltárnej. Niekoľko slov zo záveru listu sv. Pavla, ktoré nám pomôžu lepšie porozumieť skutočný zmysel obety Pána Ježiša, ale i našej účasti na tejto činnosti, ktorá sa obnovuje v Eucharistii.

Vieme, že navonok sa na Eucharistii nič nezmenilo. Zachovala si ten istý tvar, a predsa v hĺbke tohto tajomstva sa v nej uskutočňuje proces smrti a zmŕtvychvstania, akoby to Pán Ježiš znova sa zúčastňoval a znova uskutočňoval.

Môže sa to zdať divné, ale niečo podobné môžeme vidieť v prírode. Zrno, ktoré sa zaseje, musí odumrieť, aby mohlo vydať nový život.

Larva prežíva bolestnú akoby agóniu, aby bol z nej motýľ. Zdá sa, že zomiera, a predsa oživa, zostáva stále tá istá, hoci mení formu. Stáva sa z nej motýľ, roztvára svoje krídla a vzlieta. Tieto dva príklady, ale i ďalšie ukazujú, že príroda sa rozvíja vďaka svojej evolúcii, cez mnohé umierania, lebo taká je cena života.

Každý veriaci, ktorý prijíma Telo Pána Ježiša, prežíva túto cestu, ktorá je často plná bolesti, pretože musí sa naučiť odumrieť sebe samému, ale tiež je to cesta radosti, pretože vedie ku Kristovi. Keď po premenení spievame alebo hovoríme slová: Smrť tvoju, Pane, zvestujeme a tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame... vtedy chceme prostredníctvom týchto slov vyjadriť, že prežívame smrť Pána Ježiša a uvedomujeme si svoju duchovnú úbohosť, pre ktorú musel Pán Ježiš pre nás zomrieť a že touto smrťou sa u nás začína nový život so zmŕtvychvstalým Pánom Ježišom. Toto je veľmi vážna udalosť, a preto sa máme snažiť dobre ju pochopiť a prijať v našom živote.

Smrť a život.

Zaiste poznáte taký stav duše a tela, že keď ste prežili stretnutie s Ježišom, mali ste z toho pekný duchovný zážitok, ktorý vás obohatil a posilnil. Vtedy sa cítime nasýtení, posilnení, cítime, že už nepatríme sebe, ale tomu, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych.

Zaiste poznáte aj taký stav duše a tela, že ste odišli zo svätej omše rozčarovaní, nespokojní, že ste sa nestretli s Ježišom a zdá sa vám, že ste sa zle modlili. Sme nespokojní sami so sebou. Vtedy si máme uvedomiť ten druhý aspekt Eucharistie – viac vidieť zomieranie u seba. Samozrejme, ideálne by bolo, keby sme zároveň prežívali obe situácie vo svojej duši. V skutočnosti však prežívame buď jeden, alebo druhý stav duše.

Pavol nám chce povedať, a to si zvlášť zapamätajme, že Sviatosť oltárna nás živí a pripravuje na prechod do nového života. Keď pristupujeme ku tejto sviatosti, musíme si uvedomiť zmenu svojho

života, že Ježiš zomrel z nás. Ťažko je povedať, čo od nás Pán Ježiš žiada. Obetu svätej omše a pristupovanie k Eucharistii musíme dbať aj ako riskantné odovzdanie sa Kristovi. Nevie, čo Kristus vo mne urobí. Je to ťažké opísať, pretože Kristus-boh môže zmeniť celkom náš život, naše postoje, naše plány. Rovnako tiež, keď prijímame Krista, to ešte neznamená, že sa staneme cnostnejšími, mocnejšími....

Dôverujme Ježišovi v Eucharistii, že tá láska, ktorá za nás zomrela, pomôže nám prejsť do nového života. Majme to stále na mysli.

Prijímame učenie Cirkvi, že Telo a Krv Pána Ježiša nám môže pomôcť získať večný život. Musíme však pristupovať k tomuto daru lásky pripravení. Nesmieme ho zradiť hriechom a pristupovať ku Sviatej oltárnej v stave ťažkého hriechu. Vtedy človek nielenže nič nezíska, ale naopak stráca, lebo vedome a dobrovoľne uráža a potupuje lásku Krista.

Veľkým príkladom pre nás môže byť arský farár Ján Mária Vianney, ktorý bol veľkým ctiteľom eucharistického Pána Ježiša. Na slávnosť Božieho Tela sa pripravoval nielen sám, ale viedol k tomu i svoju farnosť ako k významnej udalosti roka vo farnosti.

Je krásne, keď sa každý na túto slávnosť pripraví: vyzdobia sa oltáre, deti si zaobstarajú kvety, mladí muži baldachýn, a tak spoločne premeníme sprievod na hlbokú modlitbu, úctu k eucharistickému Spasiteľovi.

Nech je to vecou nás všetkých, aby sme rovnako navonok pri slávnosti, ale i vo svojich srdciach vzdali úctu, česť Ježišovi pod spôsobom chleba a vína – Tela a Krvi Ježiša. Prajem vám, aby i dnešná slávnosť bola pre vás duchovnou posilou.

Amen.

Štvrtok po 7. nedeli v Období cez rok (Pohrebný príhovor)

Mk 9,40-49

Povzbudenie v kresťanskej ostrážitosti

Pri jednej prehliadke cintorína, na ktorom bolo mnoho pomníkov z drahých materiálov, ale i pomníky umeleckých, originálnych i historických hodnôt, jeden priateľ sa zastaví a povie:

- A predsa toto všetko je len bezduchá hmota. Je to krásne, a predsa to nepomôže človeku. Najkrajší pomník si musí vybudovať každý sám. Pomník, ktorý sa bude páčiť Bohu, pomník, ktorý nám prinesie pochvalu z úst nášho Sudcu-Pána Ježiša.

Takýto pomník nám chce pomôcť vystaviť Pán Ježiš radou v evanjeliu, keď hovorí:

„Ak ťa zvädza na hriech tvoja ruka, odtni ju..., ak ťa zvädza na hriech noha, odtni ju..., ak ťa zvädza na hriech oko, vyľúp ho..., lebo lepšie je vojsť do Božieho kráľovstva bez ruky, nohy, oka, ako s rukou, nohou či okom do zatratenia“ (Mk 9,43-47).

Určite každý z nás si vie predstaviť tú úžasnú zmenu, ktorá pri smrti nastane. Neveríme na rozprávky, a predsa veríme v život večný. Veríme, že za všetko, čo sme vykonali očami, rukami, nohami, musíme čakať odmenu alebo trest. Nikto z nás neukáže, že nebo je niekde nad hlavou a peklo pod našimi nohami. Z takýchto nesprávnych detských úsudkov sme už vyrástli.

Ježiš nás predsa učí o **stave blaženosti** a **stave zatratenia**.

Ján opisuje tento **stav blaženosti**, ktorého na chvíľu bol svedkom pri premenení na hore Tábor takto: „Oko nevidelo, ucho nepočulo a srdce človeka nepocítilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ A Peter apoštol zvolá: „Pane, dobre je nám tu...!“ (Mt 16,4). To je stav blaženosti, nie rozprávkový raj, detská predstava.

Z úst Krista vieme aj o **stave zavrhnutia**. Ježiš pripomína poslucháčom oheň. Neveríme na grilovanie, na znetvorené príšery, ako nazývame padlých anjelov. Pán Ježiš večné odlúčenie od lásky nazval slovami, z ktorých cítiť úžasnú zúfalosť. Povedal: „... vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nezhasína. Tam bude plač a škripanie zubami“ (Mt 8,12).

Náš nebohý brat zomrel zmierený s Bohom. Aj keď máme na mysli, že sme ľudia slabí, hriešni a nedokonalí, veríme v lásku Ježiša Krista k nám. Cítíme to i v podobenstve o márnotrattom synovi, ktorého otec prijíma a odpúšťa mu skôr, ako ho o to syn požíada, pretože ten už cestou odprosil otca. Tak aj my veríme, že naša ľútosť, ktorej nás učí Cirkev, je to, čo vykonal márnotrattý syn cestou späť k otcovi. Veríme, že tak ako odpustil otec synovi, pretože syna veľmi miloval, že aj náš brat našiel milosť v očiach svojho Sudcu, Ježiša Krista.

Aj iné podobenstvo je pre nás v tejto chvíli povzbudením, keď sa lúčime s otcom, dedkom. Pán Ježiš rozprával o dobrom pastierovi, ktorý ide aj za zatúlanou ovečkou a teší sa, že ju našiel. To je často poučenie pre nás, keď sme opustili cestu za Ježišom, dali sa zviest ľahkosťou ciest sveta. Pri spomienke na svoju smrť však v týchto slovách nachádzame zvláštnu silu vrátiť sa na cestu späť.

Pán Ježiš si dnes od nás v evanjeliu praje, aby sme boli soľou, ktorá nestráca na kvalite. Aby sme vytrvali vo svojom vyznaní, aby sme raz mohli obsiahnuť večný život. Posilnime sa preto vo všetkej vážnosti. Chráňme si svoje oči, uši, ústa a svoje telá od hriechu.

Uvedomme si pri rakve svojho drahého, že pred Bohom je hriech najväčšou urážkou lásky. Nikdy a nikoho hriech neuspokojí tak ako zdržanlivosť, ako ochota priniesť skutočnú obeť. Uvedomujeme si aj slová Pána Ježiša: „Ale pre toho, kto by pohoršil jedného z týchto maličkých, čo veria vo mňa, bolo by lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora“ (Mk 9,42).

Pri tomto stretnutí, keď sa lúčime s vaším otcom, málo o ňom hovoríme. On už pozná výrok z úst Krista-Sudcu. Viac sme sa však zamysleli nad sebou. Budujme aj my svoj vzácny pomník, nie z neživej hmoty, ale originál, umelecké dielo, ktoré v histórii nezapadne prachom, lebo Boh tým, ktorí ho milujú, pripravil večnú odmenu v Božom kráľovstve.

Toto prajme a vyprosujeme i vášmu otcovi pri dnešnej rozlúčke a zároveň si to vyprosujeme i pre seba.

Odpočinutie večné daj duši nášho zomrelého brata, Pane, a svetlo večné nech mu svieti.

Amen.

Piatok po 7. nedeli v Období cez rok

Mk 10,2-12

Vernosť až do smrti?

Čítal som o psovi, ktorý po smrti svojho pána odišiel z domu. Po čase, keď príbuzní šli na cintorín, aby upravili hrob, našli strateného psa pri hrobe pána už zdochnutého. Zaiste sa mnohí pri čítaní tejto správičky pousmiali. Tento pes nám môže byť príkladom vo vernosti.

Slovo **vernosť** ani dnes nestratilo na význame. Počúvame, že sa vypláca vernostný podiel tým, ktorí určitú dobu odpracovali v jednom podniku. V poslednom čase sme však svedkami jednej nepríjemnej veci, kde slovo vernosť stráca na kráse, význame či hodnote. Je to vernosť manželskej lásky. Zdalo by sa, akoby slová, ktoré sme počuli v evanjeliu z úst samotného Krista, už neplatili, alebo boli rezervované len pre vyvolených.

Čo chcel Pán Ježiš povedať, keď zdôrazňoval Židom slová svojho Otca dané na počiatku ľudom: „Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“ (Mk 10,9).

Keď sa hovorí o rozvode, je to veľmi vážny a zároveň i ťažký problém. To si uvedomovali i farizeji, a preto Ježišovi predložili tento problém, či smie muž prepustiť manželku.

Ježiš na túto otázku odpovedal **historicky**, ale i **teologicky**. Skúsme zachytiť priebeh jeho vysvetlenia.

Najprv sa zastavme pri **historickej** odpovedi. Farizeji sa odvolávali na Mojžiša, na jeho povolenie ohľadom rozlukového listu, ale aj tak si ho vysvetľovali po svojom. Pripomínali Ježišovi, že boli aj také prípady, že sa to robilo rýchlo – prípad cudzoložstva. Pán Ježiš potvrdil takýto výklad práva o prepustení, ale zdôraznil, že to boli len výnimky. Mojžiš, zaťažovaný nezvyčajnými okolnosťami života, najmä počas putovania púšťou, povolil mužovi prepustenie ženy. Pán Ježiš ale zdôraznil, že tomu tak od počiatku nebolo.

Keď Boh stvoril človeka a umiestnil ho v raji, vtedy ustanovil jediné manželstvo medzi mužom a ženou, teda medzi jedným mužom a jednou ženou a toto sa nemohlo zrušiť, preto povedal: „*Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele*“ (Mk 10,7). A pripája svoj text vysvetlenia: „*Čo teda Boh spojil, človek nech nerozlučuje!*“ (Mk 10,9).

Historické vysvetlenie Pána Ježiša je podané v tej línii, že niečo iné je prikázanie Božie a niečo iné je ľudská krehkosť a slabosť. Pán Ježiš neodsudzuje ľudskú slabosť, práve naopak, počíta s ľudskou krehkosťou, ale nemôže zmeniť večné právo Boha. To zaväzuje všetkých ľudí po všetky časy. Skrze toto právo nás chce poučiť, že manželstvo je jeden nerozlučiteľný celok. Naše náboženstvo dnes s veľkým smútkom pozerá na rozbité a nešťastné manželstvá a v rámci svojich možností snaží sa im pomáhať. Nemôže však zmeniť to, čo vo svojej láske a milosti rozhodol sám Boh. Prosí Boha o lásku a milosrdenstvo pre tých, ktorí túto posilu najviac potrebujú.

Odpoveď **teologická**. Pán Ježiš vyliečenie z tohto problému vidí iba v praktizovaní jednej čnosti, ktorá sa volá LÁSKA.

Láska je najdokonalejšia forma manželstva. Kto hľadá posilu v tejto čnosti, posilňuje manželstvo a kto je verný tejto láske, ten bude šťastný. Ako všetko na svete, aj láska v manželstve podlieha istému vývoju.

V tejto láske rozlišujeme štyri fázy:

1. Láska ohnivá, horúca ako vulkán

Táto láska, ktorá viac chce ako môže, musí byť vždy na začiatku manželstva a opierajúc sa o ňu môže byť manželstvo uzavreté. Táto láska nie je len pozeranie sa na seba, ale do seba. To znamená vedieť darovať seba samého.

Svätý Augustín to pekne vyjadril slovami: - Kto miluje, ten dáva. Kto viac dáva, ten viac miluje a kto najviac miluje, ten najviac dáva, lebo dáva seba samého. -

Ak manželia dávajú seba sebe, tak to je tá skutočná miera, že sa naozaj milujú.

2. Láska rodičovská

Táto láska tvorí druhú etapu lásky, pri ktorej nasleduje ľahšie presunutie lásky zo seba – na dieťa. Vtedy manželia pozerajú menej na seba a viac na svoje plody lásky. Predmetom plnej lásky je rodina. Ona je a bude skutočne trvalá, ak bude budovaná na tejto čnosti. Preto je potrebné položiť si otázku ešte pred uzavretím manželstva: Som skutočne zamilovaný do snúbenice? Viem milovať tiež aj rodinu? Túžim po nej? Chcem mať skutočne šťastnú rodinu? Ak áno, tak zostaň spokojný, že nikdy nedôjde k rozvodu.

3. Láska mužská

Táto láska tvorí tretiu etapu lásky a musíme počítať, že v tom čase prídu ťažkosti, môžu prísť aj nezhody, neprijemnosti, ale ak je tam skutočná láska, ona všetko prekoná. V tom čase je potrebné sa viac modliť o vytrvanie v láske. Takúto modlitbu Boh vypočuje.

4. Láska zrelá

Túto skutočne zrelú lásku môžeme prirovnať k zapadajúcemu slnku. Slnko už slabšie hreje, ale je a pokračuje. Láska vtedy sa prejavuje veľkou starostlivosťou o dobro, zdravie a šťastie druhého životného partnera. Takáto láska predbieha uvažovanie dopredu a zastavuje sa pri tom, ako by tej druhej strane uľahčila život. To je v plnom zmysle slova dôkaz vernej lásky.

Predstavme si priestrannú halu Rex v Turíne, ktorá je preplnená. Koná sa tu verejná diskusia o rozvode. Na tribúne sa už vystriedali viacerí rečníci. Prítomné obecnstvo je rozdelené na dve skupiny: jedni sú za rozvod, druhí sú proti. Jeden z advokátov robí vášnivú propagandu za rozvod a zúrívo sa postaví proti Ježišovi Kristovi, na ktorého evanjelium sa odvolávajú katolícki rečníci. Vraj, čo si tento židovský mysliteľ spred dvetisíc rokov namýšľa. Vnucovať svoje prežitie idey ľuďom atómového veku!

Vášnivú reč advokáta preruší predseda zhromaždenia:

- Prosím, prešlo desať minút. Je rad na ďalšom.

O slovo prosí mladý univerzitný študent Albert Pruma. Pevným hlasom a so žiariacimi očami prehlasuje:

- Verím v toho Ježiša Krista, ktorý prišiel pred dvetisíc rokmi, aby priniesol posolstvo pravdy. A verím v Evanjelium, pretože táto pravda je od Boha. Bez nej náš svet by sa bol stal už dávno obrovským blázincom, alebo klieťkou s divými zvermi. Čo sa týka rozvodu, pýtam sa seba samého a všetkých tu prítomných: Keby ste sa mali ženiť, radšej by ste si vzali za manželku rozvedenú, alebo ženu, ktorá verí v Ježiša Krista?

Burácajúci potlesk zhromaždenia odmenil odvahu mladého univerzitného študenta.

Mal by som aj ja odvahu takto svedčiť o Kristovi?

Láska je najlepším liekom na všetky choroby a nedokonalosti manželského života. Ak je medzi manželmi skutočná láska, tam nie je miesta na slovo – rozvod. Keď je jej nedostatok, nedostatok lepidla, ktoré rodiny spája, cementu, ktorý ju spojuje, tepla, ktoré ju zohrieva, tam nastupuje súmrak rodinného života. A je vecou cti každého člena rodiny, životných partnerov, detí, priateľov a spoločnosti urobiť všetko, aby nedochádzalo k takým beznádejným situáciám, aby sme im vedeli predchádzať, zabráňovať a bojovať proti nim.

A na to Cirkev dáva liek. Liek zaručený, osvedčený a účinný: Modlitba ... a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom...

Svätý Otec Ján Pavol II. v jednom príhovore k novomanželom povedal:

- Ak vaša láska má prísť šťastne k záveru, denne sa za seba modlite. –

Prosme vrúcne Boha, aby v našom okolí bolo čo najmenej rodín, v ktorých by zapadlo slnko lásky, ktoré by zahalil mrak samolásky a egoizmu, aby náš národ sa vždy tešil šťastiu a láske našich kresťanských rodín.

Amen.

Pondelok po 8. nedeli v Období cez rok

Mk 10,17-30

Pozvanie ku kresťanskej dokonalosti

Grécky filozof a učenec Archimedes povedal tieto slová: - Dajte mi jeden pevný bod, o ktorý by som sa mohol oprieť a ja vám pohnem zem na iné miesto.

Takýto pevný bod si pýtal od Krista aj bohatý mladý muž z dnešného evanjelia, aby si pomocou neho zabezpečil večný život.

Preto sa obrátil na Krista s otázkou: „**Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?**“ (Mk 10-17).

Ježiš mu vzápätí vysvetľuje, kto je dobrý a čo je to dobrota. Vysvetlí mu, že existuje **relatívna** a **absolútna dobrota**.

Relatívne dobrý je **každý človek**, ktorý druhému dopraje, je zdvorilý, slušný, úctivý ku druhým ľuďom.

A **absolútne dobrý** je **len Boh**.

Možno bohatý mládenec spoznal, že hovorí s Bohom, že môže vidieť a počuť o mnohých nepochopiteľných veciach a udalostiach. K tomuto došiel sám svojím pozorovaním. V každom prípade Ježiš je pre neho vzorom dobroty, dokonalosti, svätosti. Preto sa k nemu obracia o pomoc a radu, ako upriamiť svoj život, aby si zabezpečil večný život.

Pán Ježiš mu dáva dve odpovede. V prvej hovorí: „*Ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania!*“ (Mt 19,17). A hneď mu Pán Ježiš vymenuje príkazy z druhej tabule, ktorú dostal Mojžiš na hore Sinaj: „*Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Cti otca i matku svoju a milovať budeš svojho bližného ako seba samého!*“ (Mt 19,18-19). Všetky tieto príkazy sú postavené tak, že ich má človek zachovávať vzhľadom k druhému človeku, pokiaľ príkazy z prvej tabule zaväzovali človeka vo vzťahu k Bohu. Tu musíme pochopiť slová Pána Ježiša, ako je potrebné zachovávať tieto príkazy, pretože od toho, ako ich budeme zachovávať, budeme aj odmenení, teda ako budeme nazívať s inými ľuďmi tu na zemi.

Tieto slová môžeme porovnať s kázaním Pána Ježiša na hore, kde prítomným povedal: „*Podťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som počestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne*“ (Mt 25,34-36).

Za toto všetko obdržíte večný život. Ved' čo sme spravili svojim blíznym, to sme spravili Kristovi, ktorý je v nich.

V rozhovore s bohatým mládencom Pán Ježiš vymenoval negatívne veci, ktorých sa má chrániť. V tomto prípade hovorí, čo treba robiť, aby človek dosiahol večný život. Keď to berieme takto, vidíme, že Pán Ježiš chce, aby sme vedeli, že večný život závisí od nás a od toho, ako sa budeme správať jeden k druhému. Oplatí sa dnes pod vplyvom týchto slov urobiť si spytovanie svedomia. Zo slov Pána Ježiša vyplýva jedno: veľmi ťažko sa dostanú do neba egoisti, tí, čo pestujú v živote samolásku, ľahostajní voči druhým či nežičlivci. Snažme sa, aby sme pri Poslednom súde mohli povedať s mládencom z dnešného evanjelia: „*Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti*“ (Mk 10,20).

Čo nám ešte chýba? Vlastne už nič. Ale mohli by sme ešte niečo zmeniť, a to svoj postoj k svetu, ktorý nás obklopuje. Jasnejšie sa to dá povedať i takto: zmeniť svoj vzťah k materiálnej závislosti.

Pán Ježiš na to poukázal slovami: „*Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!*“ (Mk 10,21).

Pozor, tieto slová sa nemôžu chápať doslovne! Musíme ich pochopiť v celom texte tak, ako boli vypovedané. V texte tieto slová znamenajú toto: Nestáť sa otrokom materiálnych záležitostí! Sú málo hodnotné a sú pomínutelné. Nepomínutelný je iba Boh. Boh je večný a s ním musíme byť preto stále zjednotení. Toto neporozumel bohatý mládenec, preto zosmutnel a odišiel. Málo závažné je, že zosmutnel bohatý mládenec. Oveľa závažnejšie je, že zosmutnel Kristus, pretože odišiel človek. Došlo k nedorozumeniu a všetko krásne sa rozbilo na dočasných veciach.

Aké poučenie nám z toho vyplýva? Také, že veci materiálne majú slúžiť človeku, ale človek nesmie byť nikdy ich nevoľníkom. Človek má nad nimi vládnuť, a nie oni nad ním. Máme sa s nimi vedieť rozdeliť, máme nimi iným poslúžiť a všetko s tým úmyslom, aby sme si zabezpečili šťastnú večnosť.

A tak Kristove slová: „*jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným...*“ (Mk 10,21) nemáme chápať doslovne. Pánu Ježišovi tu nejde o skutočné a absolútne zrieknutie sa materiálnych vecí, ale predovšetkým o to, aby sme sa nedostali do ich moci. Ak by došlo k takému stavu, máme sa snažiť zrieknuť sa takejto predstavy. Veci materiálne by nám nikdy nemali stáť v ceste k večnému životu, pretože raz príde skutočne chvíľa odchodu z tohto sveta a my si neodnesieme nič z toho, čo sme vlastnili.

Vlastne, neodídeme sami ale pôjdu s nami ešte, naše dobré skutky. Pripomeňme si slová Pána Ježiša, ktorý poukázal na nesmrteľnosť duše, keď povedal: „*Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Lebo za čo vymení človek svoju dušu?!*“ (Mk 8,36-37).

Takáto bola filozofia Pána Ježiša a jeho výchova. Vieme, že v poslednom stupni príde víťazstvo.

V minulom storočí žil v Poľsku slávny rabín Hofetz Chaim. Raz ho navštívil americký turista. Keď videl jeho skromnú izbičku a v nej plno kníh, ale iba jednoduchý stolík a stoličku, spýtal sa ho:

- Rabín, kde je váš nábytok?

A on sa ho spýtal:

- A váš kde je?

- Ved' ja som tu len na návšteve. Ja iba tadiaľto prechádzam.

- Aj ja, - odpovedal rabín.

Krátka a pravdivá odpoveď.

Touto zemou skutočne všetci len prechádzame, sme tu len na návšteve. Naša pravá vlasť a domovina nie je tu na zemi, ale v nebi. Preto by sme sa mali správať ako pútnici. Skúsený cestovateľ si berie na cestu len to najpotrebnejšie. Vie, že zbytočné veci by mu boli iba na ťarchu a prekážali by mu v ceste.

Žiaľbohu, mnohí ľudia si tak počínajú, ako keby mali žiť večne na tejto zemi. Horúčkovite pracujú, aby si nadobudli čím viac vecí a hmotného blahobytu. Niet divu, že im neostáva ani trošku času pre boha a svoju dušu. A často ani na užívanie toho, čo si nadobudli. Predčasne zomierajú a nechávajú tu na zemi všetko, čo si krvopotne nadobudli. Je to múdra životná zásada? Isteže nie! Budme skromní a vedzme sa zaobísť s málom. Lebo nie je dôležité to, čo človek má, ale to, kým je.

Z doteraz povedaného cítime, že Pán Ježiš bol majstrom vo formovaní duchovného života pre tých, ktorí ho nasledujú. Pán Ježiš sa nevyhýbal odpovediam pri vysvetľovaní svojho učenia. Poďakujme sa Bohu, že nám ukázal cestu do neba a vedie nás najlepšou cestou, a to cestou Božích prikázaní, sebazáporu a celkového zjednotenia sa s ním. **Amen.**

Utorok po 8. nedeli v Období cez rok

Mk 10,28-31

Cítiť núdzu svoju i núdzu blížneho

Pred pár rokmi v našich kinách sme mohli vidieť film talianskeho režiséra Passoliniho Evanjelium svätého Matúša. Škoda, že vám ho nemôžem premietnuť, alebo aspoň časť, ktorú sme práve počuli. Hoci celý film predstavuje Ježiša takmer ako revolucionára, tvrdého a nekompromisného človeka, prevracajúceho stoly v chráme a odhaľujúceho falošnosť farizejov, v tejto scéne je Kristus znázornený celkom ináč: láskavo a smutno hovorí o boháčoch. Je mu ich naozaj ľúto.

Všimnime si však aj reakciu apoštolov, ktorí hovoria Pánu Ježišovi: „**Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou!**“ (Mk 10,28).

Pozrime sa pozorne na mladíka. S elánom pribehol k Ježišovi. Bol zaiste sympatický. Ježiš sa na neho s láskou pozrel. Mladík sa už videl celý v nebi, veď tomu nasvedčujú i slová: „*Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?*“ (Mk 10,17). Ježiša nazýva dobrým, zachováva jeho prikázania a Ježiš namiesto pochvaly, vidiac mu do duše, nečakane hovorí: „*Chod', predaj všetko... Potom príď a nasleduj ma!*“ (Mk 10,21). Ježiš mu dokázal, že on je Boh, on chce všetko!

Predstavme si údiv apoštolov a hlavne Judáša, keď Pán požaduje takú obeť. Nechá odísť človeka, ktorý sa chcel ku nim pripojiť. Zaiste chcel sa stať ich spoločníkom, Ježišovým žiakom. Mohli sme mať dosť zásob na živobytie, bez starostí mohli sme žiť, nemuseli by sme trhať ani klasy v sobotu. Čakali, že Ježiš ho zavolá späť. Ale on nezmení vypovedané slová a pokračuje: „*Ako ťažko vojdú do božieho kráľovstva tí, čo majú majetky!*“ (Mk 10,23). Potom pokračuje prirovnaním, ktoré je v skutočnosti nemožné: „*Lahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva*“ (Mk 10,25). Zdesenie sa javí v ich tvárach: „*Kto potom môže byť spasený?*“ (Mk 10,26). Peter vyznáva: „*Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou*“ (Mk 10,28). A Ježiš dáva vysvetlenie: „*Veru, hovorím vám: Niet nikoho, kto by pre mňa a pre evanjelium...*“ (Mk 10,29).

Pre toto evanjelium nebola nikdy priaznivá doba. Nebolo by lepšie nečítať ho, preskočiť? To je príliš revolučné, tak môže hovoriť len taký človek, ktorý nemá čo stratiť. Kristus nebol ani jedno, ani druhé. On – bohatý stal sa chudobným pre nás. Narodil sa v maštali a prišli sa mu pokloniť, položiť svoje koruny i králi!

Kristus v dnešnom svete je realista. Áno, peniaze a boháči v dnešnom svete majú otvorené dvere. Bohatstvo zaslepuje oči ľudí. Človek, ktorý má peniaze, začne si panovačne trúfať, nevidí, že všetko má svoje hranice, len nie Boh. Dejiny nás poučajú o tom, že takí stratili všetko, nič po nich nezostalo, len ston utláčaných, slzy, plač, hnev...

Bohatstvo zapríčiňuje i dnes ne jeden prevrat, vojnu, machináciu, infláciu, krádež... O všetko raz človek príde. Nič si neodnesie na druhý svet, len to, čo má uchované v srdci, čo mole nezožerú, hrdza nezničí, zlodej neukradne. V podobenstve o boháčovi, ktorý hromadil majetok na majetok, sa hovorí, že je blázon, lebo ešte tej noci požiada Pán jeho dušu.

Aký ohlas po dnešnom dni bude mať toto evanjelium? Číta sa po celom svete. Vo všetkých rím.-kat. kostoloch, na všetkých kontinentoch. Dotkne sa vôbec niekoho z nás?

Kto je vlastne podľa Ježiša boháčom? Ten, čo má mesačný príjem tisíc, tritisíc €? Alebo ten, čo má na knižke stotisíc? Alebo ten, čo vlastní dom, auto, chatu? Dajme však pozor. Ježiš nehovorí o tých, čo majú v moci peniaze, ale o tých, čo sú v moci peňazí. Hovorí o tých, čo majú dôveru a lásku v peniazoch. Nepatrím aj ja, aspoň tajne, medzi nich?! Nedávam prednosť mamone pred Bohom? Koľko bratov a sestier dnes nie je v kostole, ktorí pre mamonu i vo sviatočný deň si nedožičia oddychu? Koľko bratov a sestier sa dostalo do situácie, že všetko vsadili do sázky, športky, lotérie?! Áno, veľké sumy sa náhodne vyhrávajú, ale milióny prehrávajú. Hrá sa však ďalej, týždeň čo týždeň.

Nikto po dnešnom evanjeliu nečaká od teba, brat, sestra, že predáš dom, auto a rozdáš chudobným. Ale aj to sa môže stať, a zaiste to Boh odmení. Ale Boh od väčšiny z nás chce počuť, vidieť, ako sa stavíme ku svojmu bohatstvu. Je dôležité, aby sme evanjeliu rozumeli. Je nutné občas sa zastaviť prekontrolovať si svoj vzťah k peniazom, k majetku. Vkladná knižka nebude tvojím pasom do neba. Peniaze vládnu svetom, a nie nebom. Nevymýšľaj argumenty proti Ježišovi, ale vstúp do svojho trezoru – srdca a pre kontrolu svoj obsah! Obdivujeme genialitu tých, ktorí sa na toto evanjelium vzdali doslova všetkého materiálneho. Plne sa zverili Bohu, od ktorého očakávajú všetko, čo potrebujú. Je dnešné evanjelium ozaj utópiou? A predsa existujú v súčasnej dobe ľudia, o ktorých sa píše i nepíše, ktorí porozumeli Ježišovej výzve.

V našich kníhkupectvách vyšla kniha od Singrid Undsetovej Kristína Vavrínová. Je to konvertitka. Stala sa kresťankou. Švédská akadémia v novembri 1928 udelila Singrid Undsetovej Nobelovu cenu. Jej veľkosť odhaľujú jej dva veľké činy. Na oltár Panny Márie v dominikánskom kostole v Osle položila vavrínový veniec a peniaze Nobelovej ceny na pomoc zostarnutým spisovateľom. Druhú časť rozdelila v prospech úchýlených detí a tretiu venovala na výchovu detí z rodín spisovateľov. Pre seba si nenechala nič. Žila v chudobe a zomrela mimo svojej vlasti prenasledovaná fašizmom.

Človeka, ktorý nepochopil toto evanjelium môže napadnúť, že takí ľudia sú blázni, biele vrany. Sú to ľudia, ktorí nerozumejú svetu, ako mu nerozumel ani Kristus.

Ale nezabudnite, že to neboli boháči, ktorí obrátili svet k dobrému, ale žobráci, ako sú napríklad sv. František z Assisi, Filip z Neri, Vincent de Paul a dnes Matka Tereza v Indii a iní.

On, ktorý vidí na dno každej duše, vie, ako zväzuje bohatstvo ruky, aká je to záťaž. Stačí sa pozrieť po našom okolí, kde sa nachádzajú nepokoje pre bohatstvo. Ak medzi príbuznými jestvuje dlhoročná nezhoda, tak je to na 90% pre bohatstvo. Žijú v nezhode dlhé roky, aj keď sa denne modlia: Otče náš.

Preto nebuďme ako deti, ktoré sa hrajú na smetisku, vyberajú si farebné sklíčka, opatrujú ich ako poklady a sú schopné kvôli nim sa aj pobiť. Vezmime si k srdcu poučenie, ktoré sme počuli. Starajme sa o to, čo je podstatné v našom živote. Nezáleží koľko máme na kreditke. Snažme sa, aby nám nezaplnila srdce. Celé srdce musí byť rezervované Bohu. Jeho musíme milovať nadovšetko. To, čo máme, je od Boha a má nás viesť k Bohu. Nedovoľme, aby to, čo máme, nás zotročilo, ale aby sa nám stalo schodíkom, ktorý nám umožní dosiahnuť priateľstvo s Ježišom v tomto živote a večnú blaženosť v nebi.

Prosme o poznanie skutočnej hodnoty vecí, aby sme nepril'nuli k tomu, čo nás zatvrdí, že sa nedokážeme rozdeliť s inými a čo nás zaťažuje natoľko, že nebudeme schopní vojsť do Božieho kráľovstva.

Amen.

Ježiš – vzor služby

Často sa stretávame s takýmto konštatovaním: Stratila sa ochota. Nik nepomôže. Za všetko sa musí platiť. Peniaze víťazia nad priateľstvom, rodinou...

A pritom stačí tak málo, aby sa na našej tvári objavil úsmev. Stačí tak málo, aby sme povedali správnu informáciu a ten druhý môže byť šťastnejší, bohatší... A zajtra to môžeš byť ty, ja, oni... Poslúžiť druhému, hoci v maličkosti, je pre veriaceho kresťana krok k pripodobneniu sa Ježišovi. Veď Pán Ježiš to od nás očakáva a evanjelium nás tomu učí. Nad vstupom do jedného kostola je tento nápis:

„Frusta vivit, qui nemini prodest.“ – „Prázdny je život toho, kto nikomu neposlúži.“

Do tohto nášho uvažovania Ježiš hovorí: **„Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“** (Mk 10,45).

Keď pozeráme na život a účinkovanie Pána Ježiša na zemi, musíme povedať, že bol preniknutý neustálou službou druhým. Od svojho príchodu na zem až do posledných bolestí v smrteľných úzkostiach na kríži – to všetko hovorí o jeho láske a službe ľuďom. Ale jeho služba sa smrťou nekončí, pretože aj nám dnes slúži. Slúži nám svojim slovom a Eucharistou. Preto len on jediný mohol o sebe povedať: *„Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“* (Mk 10,45).

Tieto slová povedal preto, aby podal vysvetlenie svojim apoštolom i nám k problému slúžiť, pomôcť blížnemu. Čo sa odohralo medzi apoštolmi? Apoštoli chceli pomáhať, ale vždy len za niečo a v mene kohosi. Neuznávali ešte nezištnú službu, preto tiež pravdepodobne položili Ježišovi otázku: *„Hľa, my sme opustili všetko a nasledovali sme ťa! Čo z toho teda budeme mať?“* (Mt 19,27). Vypočítavá otázka. Pán Ježiš im dal odpoveď, že každá služba skôr alebo neskôr bude odmenená, ale netreba, a ani nemáme sa snažiť o odmenu hneď, tým viac, ak Ježišovi dôverujeme. On sám bude raz hojnou odmenou pre nás. Teraz je našou povinnosťou jemu slúžiť a v ňom mať nádej.

Dvaja zo žiakov Pána Ježiša, a to Jakub a Ján, ešte neplnili svoju úlohu a už si zaistujú odmenu. Ba čo viac, sami si ju určujú: *„Daj, aby sme sedeli v tvojej sláve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici“* (Mk 10,37).

Ak si rozoberieme túto prosbu, môžeme sa nad správaním týchto apoštolov pozastaviť. Zneužívajú situáciu. Vedia, že Ježiš využíva pozornosť ich matky spolu so svojimi učeníkmi, ktorá sa starala o stravu počas týchto dní, keď im bolo pri Ježišovi dobre. A oni ešte ťazia z tejto situácie. A aká je Ježišova reakcia? Pán Ježiš hovorí, že jeho kráľovstvo nie je pozemským kráľovstvom, a preto on sám nedisponuje miestami v Božom kráľovstve, ale jeho nebeský Otec. A Ježiš aj vysvetľuje, že miesta v Božom kráľovstve sú vyhradené pre tých, ktorí tu na zemi prejdú cez utrpenie a krstom krvi. Ak sú na to pripravení, tak je veľká pravdepodobnosť, že tieto miesta odstanú. Apoštoli odpovedali kladne, pričom si neuvedomili, že tieto ich slová vyzneli prorocky, pretože tým nepriamo povedali o svojej budúcnosti: Jakub prvý z apoštolov zomrel mučeníckou smrťou. Ján, aj keď zomrel prirodzenou smrťou, musel mnoho trpieť pre Krista.

Čo z toho pre nás vyplýva? Pracujme, zvlášť keď ide o prácu pre Krista a neozberajme sa hneď po odmene za prácu. Ona príde. Dostaneme ju, lebo Kristus povedal, že žiadny náš skutok neostane bez odmeny. Neoberajme sa o pravé hodnoty! V Božej ekonómii sa nerobí rozdiel v tom, kto čím je, ale akým je. Ako plní svoje povinnosti, svoje poslanie.

Nebudme tiež žiarliví, že iní majú viac, že sú viac uprednostňovaní ako my. Ak sa na to budeme pozeráť svetlom evanjelia, tak si pripomenieme slová Pána Ježiša, že komu bolo dané viac, od toho sa bude aj viac požadovať. Uspokojme sa často s menej.

Veľmi často sa stretneme v živote s ľuďmi, ktorí chcú vládnuť a riadiť iných. Azda si to ani neuvedomujú, ale majú v sebe čosi zo žiakov Pána Ježiša. Pred týmto štýlom zmýšľania a pred týmito túžbami varuje Pán Ježiš v evanjeliu: *„Viete, že tí, ktorých pokladajú za vládcov národov, panujú nad nimi a ich veľmoži majú nad nimi moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých“* (Mk 10,42-44). Zvedavé a provokujúce vysvetlenie Pána Ježiša. Pravú veľkosť a hodnotu človeka Pán Ježiš nevidí v moci nad inými, ale v službe iným. Keď to chceme objektívne zhodnotiť, musíme povedať, že človeku nič nedá viac radosti, ako svedomitá pomoc blížnemu.

Maximilián Kolbe zasvätil svoj život službe iným. Slúžil a vyslúžil si svätôžiaru. Iným slúžil svätý Vincent de Paul, zakladateľ sirotincov, nálezincov. Slúžil i svätý František z Assisi, a to nielen ľuďom, ale i zvieratám. Cirkev nikdy neprechádza nevšímavo okolo slova slúžiť – pomáhať. Toto slovo znamená preto i vládnuť – kralovať.

Ak dnes slovami samého Krista sme vyzvaní k takému životu, je potrebné dať aj priliehavú odpoveď, ako to v živote pochopila i herečka Gabriela Biissie, ktorej Pán Ježiš vytýčil heslo: Miluj ma v mojich bratoch. Preukazuj im to, čo by si chcela urobiť pre mňa samého.

Tieto slová sú z knihy spomínanej autorky, ktorá pred niekoľkými rokmi urobila rozruch, pretože nebola umelkyňou len v oblasti umenia hereckého, ale i v duchovnom živote. To sa však dozvedel svet až po jej smrti.

Za jej života vedeli jej kolegovia a známi o nej iba toľko, že bola praktickou a vernou katolíčkou, ktorá žila podľa viery. Jedno im bolo záhadné, že nijaké životné stresy, návaly práce, povinnosti, nijaké problémy, ťažkosti, napäté situácie ju nedokázali vyvieť z pokojnej mysle a čarovnej sviežosti.

Po smrti našli vysvetlenie tejto záhady. V starostlivo zamknutej zásuvke našli desať hrubých zošitov. Všetky napísané úhladným písmom. Zachytila v nich svoj duchovný život, svoje modlitby, city a rozhovory, ktoré v duchu viedla so svojím milovaným Ježišom v divadle, mimo divadla, v tichých kostoloch, v hlučných prístavoch, v rodinách, na priestranných uliciach veľkomesta, na lodiach, v rýchlikoch, v lietadlách, v hoteloch, vo Francúzsku a po celom svete, kde vystupovala ako slávna herečka. Tieto rukopisy pripravil do tlače známy francúzsky spisovateľ, člen Francúzskej akadémie vied, Daniel Robs a vatikánsky denník L'Ōsservatore Romano, ktorý ich označil ako pozoruhodný príklad modernej katolíckej duchovnosti.

Zo zápisníkov sa dozvedáme, že Gabriela mala úmysel rozlúčiť sa s javiskom a vstúpiť do kláštora. Ale Ježiš jej v duchu povedal: Ostaň tam, kde si! Len rob vždy dobre a miluj svojich blížnych! Ježišov hlas pokračoval: Duchovnú hĺbku môžu dosiahnuť nielen rehoľníci a rehoľné sestry v kláštoroch. K mojej láske sa môže dostať každá duša i tá, ktorá žije vo svete. Rovnako sa ponáhľam ku každej duši, aby som v nej býval.

Gabriela zostala teda vo svete. Hneď na to jej Pán Ježiš vytýčil heslo, ktoré sme si už povedali, ale si ho ešte zopakujme: Miluj ma vo svojich bratoch. Preukazuj im to, čo by si chcela urobiť pre mňa samého (31.12. 1937).

Gabriela sa v tom cvičila, a tak sa naučila žiť v ustavičnom povedomí, že Ježiš-Boh nie je ďaleko a vysoko, ale je v nej a v jej blížnych. Preto jej tvár žiarila šťastím, a to aj v posledných chvíľach života. Jej posledné slová boli plné pokoja: Ježiš môj, som pripravená.

A krásny úsmev sa nestratil z jej tváre ani po smrti...

Môžeme povedať, že v dnešných čítaniach zo Svätého písma sa nám predstavuje služba ako veľká hodnota. Je to skutočnosť, v ktorej je skrytá pravá hodnota človeka. Príkladom nám je Ježiš. Pri Poslednej večeri sa znížil až k nohám svojich apoštolov, aby im ich umyl. Z jeho úst sme počuli: „Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete: „Učiteľ“ a: „Pán“ a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám“ (Jn 13,13).

Pán Ježiš dal svojim apoštolom príklad a k tejto službe nás všetkých povoláva. Keď sa Ježiš narodil v betlehemskej maštaľke – bol veľký, no ešte väčším bol vtedy, keď chodil po krajine a učil, ale najväčším bol vtedy, keď dal príklad služby a umyl apoštolom nohy. Vtedy im posluhoval celý. Kristus klačiaci pred svojimi žiakmi, Boh pred svojím stvorením. Najväčší pred hriešnymi ľuďmi, a to nie je len čosi vzrušujúce, ale aj úžasný obraz. Obraz a oslovenie, na ktoré sa nedá zabudnúť. Aby tento obraz nezanikol, nestratil sa nám nikdy z pamäti, o to prosme a snažme sa v každej chvíli života.

Keď sme sa dali osloviť Pánom Ježišom k službe, odložme od seba všetky pokusy nadvlády, povyšovania sa nad iných a prosme s vrúcny srdcom počas svätej omši, aby sme aj my, podobne ako on, vedeli v živote slúžiť, pomáhať a dávať sa iným

Amen.

Pane, otvor nám oči!

Plakal. Neboli to slzy bolesti, ako by sa na prvý pohľad zdalo, lebo veľa trpel. Plakal od radosti. Po chvíli povedal:

- Som spokojný. Roky som nebol takto spokojný.

Potom sa pomaly rozhovoril. Spomínal na dobrých rodičov. Na mladosť, keď bol miništrantom. Spomínal i na príchod zo základnej vojenskej služby, keď nastal zlom. Sám nevie prečo, čo ho k tomu skutočne viedlo. Vzдор dokázat, že je už dost starý na to, aby si život zariadil podľa svojho. Časom, hriechy a prostredie, v ktorom žil, tlak proti Bohu a všetkému, čo bolo spojené s Bohom, Cirkvou, urobili svoje.

- Nikdy som neútočil proti Bohu, - pokračoval, - ale som ani o neho nestál. Odsunul som ho na vedľajšiu koľaj. Prešli roky, prišla choroba. Zo začiatku prišli ma pozrieť z pracoviska priateľa, ale časom stratili o mňa záujem. Viem, majú svoje povinnosti, starosti, úlohy. Veľmi som uvažoval, premýšľal, mal som strach, až som nakoniec odkázal pre kňaza. Mal som hrozný pocit viny voči Bohu. Zradil som ho, roky nepotreboval – a teraz ho chcem? Cítil som, že on nie je taký ako ja. On nezabudol a dnes som šťastný, že som sa mohol s ním stretnúť.

Plakal. Chápal mnoho. Obaja sme sa presvedčili o slovách Pána Ježiša z evanjelia, že aj dnes platia jeho slová, ktoré povedal slepému Bartimejovi:

„Chod', tvoja viera ťa uzdravila!“ (Mk 10,52).

Život každého z nás sa podobá ceste, na ktorú sme povolaní od večnosti samým Bohom. Keď kráčame svojou cestou života, môže sa stať, že si začneme namýšľať, že život je len našou vecou, záležitosťou nášho šťastia, preto odložíme Boha, preč s Cirkvou.

Toto evanjelium nám chce však čosi pripomenúť.- Boh rešpektuje dar slobody, ktorý nám dal, nechá nás ísť aj proti nemu, alebo i bez neho. Ale z času na čas nám vstúpi do cesty. Rôznym spôsobom a vtedy, hoci sa tomu bránime, priechime, cítime jeho veľkosť a prítomnosť vo svojom živote. Tak ako to je aj v prípade slepca z dnešného evanjelia.

Sv. Marek majstrovským spôsobom opisuje zázraky Pána Ježiša. Vykresľuje ich tak zvláštne, a tak do detailov, akoby nás chcel upozorniť na to, že čo Ježiš povedal, je pravda, a nepodlieha žiadnej diskusii. Podľa Marka zázrak nie je len akýmsi znakom, ale je to pravdivá prítomnosť milosrdného Boha v živote človeka.

Pozrime sa na opis zázraku uzdravenia slepého pri bráne Jericha. Marek na jednej strane chce presvedčiť tvrdohlavých a falošných farizejov, že zbytočná je ich kritika, ktorú venujú učeniu Pána Ježiša, lebo on svoje učenie potvrdzuje svojimi zázrakmi a na druhej strane chce všetkým dokázať, že Ježiš je očakávaným Mesiášom a skutočným Synom Božím. Vo svojich argumentoch je svätý Marek veľmi dôsledný a jednoznačný.

V čom je toto evanjelium pre nás poučením? Predovšetkým chce nám doširoka otvoriť oči, aby sme sa objektívne pozerali na slepotu viery v živote človeka. Človek postihnutý slepotou veľmi trpí. Nevidí svet okolo seba, nevidí tváre tých, ktorých miluje a tých, čo milujú jeho, nemôže mať zážitok z krásnej jesennej prírody a stále je odkázaný na pomoc druhých. V takomto stave môže dôjsť k depresii a časom aj k psychickému zlomeniu.

V takejto situácii bol i Bartimej, syn Timejev, slepý žobrák od brány v Jerichu. Pohrdavo na neho pozeral zástup ľudí, čo prechádzal okolo neho. Možno tí zbožnejší, čo boli pod vplyvom Starého zákona, povedali: Zhrešil si, tak trp! On sám vedel, že sa neprehrešil, vedel, že jeho slepota nie je trest, ale dopustenie Božie. On počul, že z jeho utrpenia mu môže pomôcť jedine Ježiš, Syn Dávidov, skutočný Mesiáš. Preto prosí tohto Mesiáša o pomoc. S veľkou vierou, ale rovnako s veľkou a neobyčajnou nádejou volá ku Kristovi: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ (Mk 10,47)

Nevieme, odkiaľ tento slepec z Jericha vedel, že Ježiš je očakávaným Mesiášom. Možno, že poznal proroctvá Starého zákona, možno už počul o zázrakoch. Toto všetko by bolo málo. Najvážnejšie je to,

že uveril v moc Ježiša Krista konať zázraky. A to stačilo, aby pán Ježiš zareagoval na jeho prosbu. Pán Ježiš mu vracia zrak a zároveň vysvetľuje prečo: „Chod', tvoja viera ťa uzdravila!“ (Mk 10,52).

Z toho vidíme, že Pán Ježiš od nás nechce veľa, vyžaduje iba to, aby sme mu uverili. Vidíme, že Pán Ježiš uzdravil slepca a pritom nebral na zreteľ to ľudské, nebral ohľad na ľudí. Pre neho dostačujúcou príčinou bola jeho viera. Ježišovi treba uveriť a zveriť seba samého. K Ježišovi sa máme stále obracať s modlitbou: Verím, Pane, pomôž mojej nevere!

Ježiš, keď uzdravil chorého, otvoril mu oči. V týchto slovách sa ukazuje veľmi dôležitá náuka. Predovšetkým otvoril mu oči – telesné uzdravenie od slepoty. A tak sa mohol vrátiť medzi zdravých ľudí. Dovtedy sedával pri ceste (por. Mk 10,46) a vlastne, akoby ani nebol živý. Bolo to čakanie na smrť. Aj nečinné sedenie môže byť hrozným utrpením. Ježiš ho pozbavil tohto utrpenia.

Často sa i my podobáme tomuto slepému. Naplnení melanchóliou, sklamaní životom „sedíme pri ceste“ a vylučujeme sa zo života. A tu k nám prichádza Ježiš a hovorí: Vstaň, pozbieraj sa a znova začni žiť! Staň sa novonarodeným človekom! Uver vo mňa!

Sme pripravení k takému štartu? Dôverujeme celkom Ježišovi a zaiste sa zmení hodnota nášho života. Ježiš i dnes otvára oči mnohým duchovne slepým ľuďom. Ozdravuje im duševný zrak a veci vidia po novom.

Ak otvoril oči Šavlovi pri bráne Damasku, keď išiel prenasledovať kresťanov a urobil z neho veľkého Pavla, apoštola národov.

Tak otvoril oči Augustínovi, ktorý neskoršie napíše: - Neskor som si ťa zamiloval, láska tak stará a stále nová.-

Tak otvoril oči Ernestovi Psicharimu, vnukovi veľkého Renana, ktorý na pustatine v Sahare prežil pieskovú búrku. Keď prešla, zvolal svojich vojakov a povedal: - Verím, že je Boh, verím v neho! – Potom pricestoval do Paríža a dal sa pokrstiť.

Aj dnes Ježiš otvára oči mnohým ľuďom, ktorí trpeli duševnou slepotou a po oslnení Ježišovou pravdou vracajú sa k nemu.

Wilhelm Busch vo svojej knihe *J e s u s u n s e r S c h i c k s a l* píše o zaujímavej udalosti, ktorá sa stala na prednáške v Porúri.

Prednášateľ dokazoval, že Boh nejestvuje. Sála bola preplnená. Mnohí si v duchu opakovali:

- *Výborne! Boh neexistuje! To je senzačné! Môžem si robiť, čo chcem!*

Po prednáške predsedajúci vyhlásil:

- *Teraz bude diskusia. kto chce niečo povedať, nech sa prihlási.*

Ale nikto nemal odvahy. Mnohí si mysleli: Takému učenému človekovi sa nemôžem postaviť na odpor. Všetci prítomní tleskali. A predsa, vzadu sa hlásila babička v čiernom čepčeku. Predsedajúci ju zbadal:

- *Babička, chcete niečo povedať?*
- *áno, chcela by som.*
- *Tak to potom musíte prísť sem, na pódium.*
- *Ale áno, už idem.*

Babička prišla pomaly k rečníckemu pultu a začala.

- *Pán rečník, hovorili ste dve hodiny o svojej nevere. dovoľte mi, aby som hovorila päť minút o svojej viere. Keď som bola mladá, môjho muža zastihlo v bani nešťastie. Priviezli ho mŕtveho. Zostala som sama s tromi malými deťmi. Vtedy sociálna pomoc ešte nebola. V našom dome nastala veľmi zlá finančná situácia. Iste by som si bola zúfala, keby som nemala vieru v Boha.*

Modlila som sa: Otče môj nebeský, ty vidíš moju situáciu. Daj mi sily, aby som to vydržala. Buď ty otcom mojich detí.

Boh mi bol jedinou posilou. Lenže, to nie je to hlavné, čo som chcela povedať. Dôležitejšie je to, že Boh nás tak miluje, že keď zomrieme, dá nám večne žiť. Budeme žiť spolu s manželom a deťmi v láske večného Boha. Pán rečník, taká som šťastná, že mám vieru v Boha. A pýtam sa vás? Čo vám prináša vaša nevera?

Tu rečník vstal, poklepal starej žene po pleci a povedal:

- *Och, nie, takej starej žene predsa nechceme brať vieru. Pre starých ľudí je viera celkom dobrá.*

Babička sa postavila na odpor:

- Nie, takto si na mňa neprídete! To, čo som vám vyrozprávala, stalo sa, keď som bola ešte mladá. V mojej mladosti ma zachránila viera v Boha. Ale vy mi odpovedzte na otázku, ktorú som vám položila!

Rečník sa dostal do rozpakov...

Bolo mu zaiste tak, ako známemu filozofovi Nietzschevi, ktorý po odmietnutí Boha zvolal: Mám ešte dajaký cieľ? Mám ešte prístav, do ktorého by mohla smerovať moja lodička? Mám ešte priaznivý vietor do plachiet? Kde je môj domov? Hľadám ho, a nenachádzam ho. Ó, večná prázdnota!

Ak chcem prežiť návrat ako slepý pri bráne Jericha, musím sa priblížiť k Ježišovi. Treba si nájsť čas a vedieť sa k nemu postaviť, nakontaktovať sa na neho.

Dnes by sme to mohli najlepšie spraviť v modlitbe:

Pane, pri dnešnej svätej omši ťa prosím ako slepý Bartimej. Osvieť ma svojím svetlom milostí, svojou láskou. Uzdrav moju ľahostajnosť a povrchnosť vo viere. Odpusť moje previnenia, hriechy, aby som pocítil to, čo mi najviac chýba, a to tvoje priateľstvo, istotu, že môj život tu na zemi má zmysel, ba čo viac, že Ty si jediná istota, že za všetko dobré dostanem odmenu vo večnosti v tvojej prítomnosti.

Amen.

Sviatok Božského Srdca Ježišovho

15,3-7

Božské Srdce nás miluje

Medzi ľuďmi, ktorým bolo transplantované srdce, parí i E. Vitria z Marseille, ktorý sa dožil dvadsať rokov. Väčšina ľudí s novým srdcom sa však dožíva oveľa menej.

Nedávno na klinike v Montpellier sa odohrala takáto príhoda. Pani Maurin pri autonehode stratila svojho syna. Nebolo pre neho záchrany, hoci mal zdravé srdce. Matka sa rozhodla pre transplantáciu srdca svojho syna pre pani Laval, ktorá po pôrode dvojčiat bola na hranici smrti. Vďaka transplantácii srdca matka dvojčiek sa cítila dobre.

Keď sa stretli tieto dve ženy, matka strateného syna položila svoju ruku na hrud' pani Laval a povedala jej:

- Cítim, že srdce bije, je živé. To je srdce môjho syna, ktorý už nežije, ale celkom predsa nezomrel, lebo jeho srdce bije.

(Biblioteka Kaznodziejska 3-4, str. 187, r.

1989)

Srdce. Zastavme sa a pouvažujme nad srdcom Boha-človeka. Srdce Bohočloveka je plné tajomstiev, ktoré vychádzajú z nekonečnej lásky. Tajomstvo a od vekov trvajúca vôľa Boha-Otca si praje, aby v osobe Krista jeho svätým človečenstvom bola absolútne naplnená. Žriedlom všetkej lásky je srdce Pána Ježiša.

Podobenstvo o stratenej ovečke hovorí o úžasnej láske Pána Ježiša k nám.

Ak čítame Sväté písmo veľmi pozorne, zistíme, že láska k človeku je hlbokým hybným prvkom, a to nielen nebeského, ale i pozemského života Božieho Syna, ktorý sa stal človekom, nie však z túžby po sláve. K šťastiu a sláve Boha nik nemôže ničím prispieť, pretože k nekonečnému nemôžeme už nič doložiť.

Už samotný príchod Ježiša Krista na svet je úkonom lásky. Taktiež jeho život je dielom lásky. Vieme, že bol poddaný Jozefovi a Márii, keď žil v skromnosti v Nazarete. Činnosť Ježiša Krista je preniknutá láskou. Od krstu v rieke Jordán, cez prvý zázrak v Káne Galilejskej, vidíme jeho lásku k ľuďom, keď hneď na začiatku premieňa vodu na víno, aby potešil nielen svadobčanov, ale predovšetkým chcel spôsobiť radosť novomanželom. Keď nasycuje na púšti zástup chlebami a rybami, opäť tu vidíme jeho lásku. Keď prichádzajú za ním chorí a prosia o zdravie, stretávame sa znova

s jeho láskou. On však v nejednom prípade navracia nielen telesné zdravie, ale v nekonečnej láske dáva aj druhé zdravie, a to zdravie duše. Odpúšťa hriechy. Keď prichádza do styku s mŕtvymi, jeho láska sa prejavuje činnou službou. Naimskej vdove vracia syna, sestram Marte Márii brata Lazára. Vieme, že zaplakal. Srdce Ježišovo teda veľmi milovalo a miluje.

Ježišova láska sa pred nikým neuzatvára. Vidíme to na príklade mytníka Léviho, ktorým pohŕda jeho okolie, a Ježiš sa zastavuje pri ňom s výzvou: „Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ (Lk 19,5). V evanjeliách sa presviedčame, že nič z lásky si nenecháva na náhodu. Vrcholom jeho lásky je smrť na kríži, ktorej predchádza pri Poslednej večeri ustanovenie Eucharistie, kde sa dáva Boh človekovi, ako pokrm na ceste do večnosti, slovami: „*Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov... Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom*“ (Jn 15,12-17).

Uvedomujeme si, že Pán Ježiš nám nedal len príkaz lásky, ale tento príkaz lásky uskutočňuje na svojom tele. Jeho smrť na kríži a prebodnutie boku kopijou vojaka nás presviedča o úžasne veľkej láske Božského Srdca Ježišovho voči nám. Tu si však uvedomujeme ešte niečo viac. Kým bije srdce človeka, vieme, že v ňom môže byť láska. Keď prestane biť, je koniec. U Pána Ježiša toto neplatí preto, lebo on vstáva z mŕtvych a miluje nás ešte väčšou láskou. Na kríži prestalo srdce biť, ale neprestalo milovať. Vieme, že srdce Pána Ježiša zostáva stále otvorené od tohto okamžiku jeho smrti navždy a pre každého.

Mesto Oran je nielen veľkým mestom, ale i dôležitým prístavom v Alžírsku. Na úbočiach mesta rastú palmy, olivy a iné stromy. K tomuto miestu sa viaže i táto legenda. Keď raz zomrel jeden veľký prorok, všetky stromy na znak smútku stratili svoje listy. Iba strom olivy nie. Ostatné stromy to nechápali a divili sa jej počínaniu, a preto jej to vyčítali. Oliva sa bránila a povedala:

- Vám od žiaľu opadlo listie, mne však od veľkého smútku puklo srdce.

Toto je obsah legendy. A teraz od tohto stručného obsahu legendy prejdime do fantastickej skutočnosti. V dejinách sveta sa odohrala chvíľa, keď Srdce Pána Ježiša bolo zničené, otvorené, ak to môžeme tak obrazne a voľne povedať. Aj Srdce Krista „puklo“ z lásky k nebeskému Otcovi a k nám. To Srdce je žriedlom všetkých milostí, žriedlo všetkých nadprirodzených darov a všetkých čností. A toto Srdce nás učí pravej láske, ktorá sa vie obetovať. Srdce Pána Ježiša čaká od nášho srdca iskierku lásky.

A práve dnes, na sviatok Božského Srdca Ježišovho, si pripomeňme: Boh je láska! Každá svätá omša nám pripomína túto lásku, a preto si pripomeňme slová, ktoré odznali vo večeradle z Ježišových úst: „*Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!*“ (Jn 15,9).

Preto šepkajme si často slová: Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav srdce moje podľa Srdca tvojho.

Amen.

Sobota po Božskom Srdci Ježišovom
Sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie
(Sobášny príhovor)

Dve spojené srdcia

Aj pohľad na Srdce Panny Márie hovorí mnoho. Pri letmom pohľade si mnohí nepovšimnú v monograme medaily Panny Márie dve srdcia. Srdce Pána Ježiša – ovinuté trňovou korunou – hovorí nám o láske Pána Ježiša, ktorá sa prejavila jeho smrťou a umučením za nás všetkých a druhé srdce – ozdobené symbolom ľalie – čo predstavuje čistotu. Dve milujúce Srdcia: **Ježiša a Panny Márie.**

Milí novomanželia, X.Y., tu pred týmto oltárom chcete si vyslúžiť sviatosť manželstva. Tu sa začnú plniť slová Pavla apoštola Efezanom: „**Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej**

manželke a budú dvaja v jednom tele. Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi“ (Ef 5,31-32).

Vieme, že Boh si od večnosti vyvolil Máriu za matku pre svojho Syna. Márii však Boh ponechal slobodnú vôľu ako každému človeku, čo užíva svoj rozum, aby sa mohla aj ona rozhodnúť, či na anjelovo oslovenie odpovie kladne.

Vieme, že Mária svoje fiat nepovedala unáhlene, ale evanjelista Lukáš opisuje, že Mária najprv uvažuje, pýta sa a až potom vysloví svoj súhlas. To bol okamžik, že Boh-Ježiš Kristus sa v tom okamžiku počal v lone Márie bez pričinenia muža. To je začiatok veľkej lásky dvoch srdc, ktoré od tohto okamžiku sa neprestali milovať.

Táto veľká láska si preto zaslúži pozornosť i u vás, keď si svoje „áno“ navzájom medzi sebou vymeníte a začnete nový život, o ktorom svätý Matúš Píše: *„A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“* (Mt 19,6).

Milí novomanželia, tento sviatok sa stáva pre vás začiatkom spoločnej cesty, ktorú tu na zemi rozlúči len smrť. Uvedomujete si, že pred vami je cesta, o ktorej nevíete kedy a kde sa skončí. O jedno však teraz proste, aby ste si zostali verní navzájom, že nikdy sa nechcete rozísť, ani v šťastí, ani v nešťastí, ani v zdraví, ani v chorobe a že sa chcete milovať a ctíť po všetky dni svojho života. Na tejto ceste nech je vám posilou spomienka na tento deň, že vaše životy tu pred oltárom sa spojili v krásny sviatok.

Dve milujúce srdcia, ktoré sú ochotné milovať nielen vtedy, keď láska nevyžaduje obete, ale ktoré sa chcú osvedčiť aj v ťažkých chvíľach života.

Vieme, že Mária znášala ťarchu ciest nielen do Betlehema, kde sa šli zapísať podľa rozkazu cisára Augusta, ale jej srdce milovalo i na ceste, keď musela utiecť pred Herodesom do Egypta. Srdce Márie milovalo Ježiša i vtedy, keď ho zradili zástupy, zaprel Peter, zradil Judáš. Ona ide na krížovú cestu, ide pod kríž a posilňuje svojho Syna. Materinské srdce cítilo strach, keď sa Ježiš stratil v chráme. A Ježiš vo svojom srdci miloval tak, že nič si pre nás hriešnych pre seba neponechal. Dovolil, aby nielen šaty si rozdelili vojaci, ale i svoje srdce si dá vojakom prebodnúť na znamenie svojej lásky.

Táto symbolika bolesti a čistoty nech vás posilňuje na vašej spoločnej ceste životom. Aj manželská vernosť a čistota si zaslúžia, aby boli posilňované. Proste dnes tu pred oltárom, aby to, čo Boh spojil, nikto z vás nenarušil, nezradil, nepošliapal. Áno, tak ako hovorí mnohí dnes, že veriť je nemoderné, mnohí hovoria aj o manželskej vernosti. A predsa denne sa môžeme stretnúť so smutnými i tragickými následkami manželskej nevery, nelásky. Nám veriacim ponúka Ježiš cez Cirkev, aby sme sa na spojenie srdc a muža a ženy dobre pripravili, aby to spojenie prinieslo obohatenie spoločnosti a najmä tým, čo vstupujú do manželstva. Nie, to nie je chyba Boha, Cirkvi, ale zlej a nedostatočnej prípravy na manželský život. Áno, na začiatku je všetko krásne, ale Boh si praje, aby sa v modlitbe i naďalej pokračovalo.

Milá X., často som vás vídaval tu v našom kostole. Verím, že aj po tomto dni nezarastie chodníček do kostola tam, kde vás povedie váš muž. A verím, Y., že spolu so svojou manželkou od tejto chvíle budete skutočne praví kresťanskí manželia.

Bolo to 27. 11. 1830. V Paríži na ulici Rue de Bac sa Panna Mária zjavila sestre Kataríne Labouré. Prikázala jej, aby sa postarala o tlačenie medaily, ktorú voláme „zázračnou“. Na jej zadnej strane má byť tento výjav. Dve srdcia; jedno ovenčené trnám a druhé prebodnuté mečom. Panna Mária povedala: Všetci, ktorí budú nosiť medailu, dosiahnu veľké milosti. Tí, ktorí ju budú nosiť s veľkou dôverou, dosiahnu prehojné milosti.

V tejto chvíli sa patrí poďakovať rodičom za výchovu k Bohu. Ale i popriať vám všetkým, aby ste si z tejto slávnosti, primerane svojmu postaveniu, odniesli povzbudenie a mnoho milostí.

Vám, milí novomanželia, prajem, aby vaše srdcia nasledovali Srdcia Ježiša a Márie, aby ste ich mali ako vzor v raste vašej lásky.

Amen.

Spravodlivý Boh

Môžete povedať, že vám ešte nikto nikdy neukrivil? Ak áno, potom ste výnimkou medzi ľuďmi, a to veľkou výnimkou na tomto svete, lebo nedokonalosť ľudí prejavuje sa aj v podobe nespravodlivosti.

Aj keď ste azda ešte neboli na súde, aby ste si vymáhali to, čo vám patrí a dosiahli spravodlivosť, predsa ste aspoň túžili po tom, aby sa ukázala pravda. Každý človek nosí v sebe zmysel pre spravodlivosť, a preto by bolo najväčším nezmyslom pod slnkom, keby sa človek nemohol dovolať spravodlivosti. A keďže ľudia a spoločnosť nevie, hoci sa viac alebo menej o to usiluje, zabezpečiť dokonalú spravodlivosť, v duši človeka sa vynára naliehavá požiadavka po vyššej spravodlivosti.

Nám veriacim Božie zjavenie prináša uspokojivú odpoveď na túto túžbu: Boh je nanajvýš spravodlivý, a preto on môže rozriešiť každú nespravodlivosť. Môže vyniesť nielen spravodlivý súd, pretože je všemohúci, ale má aj moc realizovať rozsudok svojej spravodlivosti. Môže zasľúžiť odmeniť, ale i potrestať každého. Jeho spravodlivosť sa prejavuje už v našom pozemskom živote, ale v plnej miere a dokonalosti sa jeho spravodlivý rozsudok naplní a uplatní vo večnosti.

Pán Ježiš hovorí azda viac o láske, добрte a milosrdenstve nebeského Otca, ako o jeho spravodlivosti. Ale predsa celkom zrejme vo viacerých podobenstvách nám hovorí o Božej spravodlivosti.

Aj dnešné podobenstvo o nájomníkoch vo vinici nám túto Božiu vlastnosť – spravodlivosť celkom jasne objasňuje na príklade.

Hospodár si vysadil vinicu, ohradil ju, obrobil, zhotovil lis a postavil strážnu vežu. Potom prenajal vinicu vinohradníkom. Keď však od nich žiadal nájomné, odmietli mu ho dať. Nedodržali slovo, na ktorom sa dohodli. Dokonca spôsobili mu ďalšie nepravosti a krivdy. Zabíjali, zhanobili jeho sluhov. Napokon zabili aj jeho jediného syna a tým dovŕšili svoju nepravosť. Sami Ježišovi poslucháči vyslovili spravodlivý rozsudok nad nimi, keď sa ich Pán Ježiš opýtal: „Keď potom príde pán vinice, čo urobí vinohradníkom?“ Odpovedali mu: „Zlých bez milosti zahubí a vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú načas odovzdávať úrodu“ (Mt 21,40-41).

Poslucháči Pána Ježiša – veľkňazi a starší z ľudu vedeli, že sa to vzťahuje na nich, ale nemohli odpovedať Ježišovi, ak mali zmysel pre spravodlivosť.

A Boh skutočne má zmysel pre spravodlivosť a spravodlivo vezme na zodpovednosť každého, kto koná nepravosť a spravodlivo ho potrestá. Ale jemu neujde ani to najmenšie dobro, ktoré človek urobí. Ani pohár vody, podľa slov Pána Ježiša, podaný z lásky neostane bez odmeny.

My si však želáme, aby boli potrestaní tí, čo nám ukrivdili. I to si prajeme, aby žiadne, ani skryté dobro, ktoré sme urobili a urobíme, neostalo bez povšimnutia a bez odmeny u Boha. Ale skúsme byť spravodliví do dôsledku a nezabudnime pri uvažovaní o Božej spravodlivosti aj na tú skutočnosť, ktorá nám už nie je taká príjemná a po ktorej už tak netúžime. Boh netrestá iba iných za konanie zla, ale potrestá spravodlivo aj nás. On bude brať na zodpovednosť aj nás. A tiež aj za dobro bude odmieňať nielen nás, ale všetkých, čo ho konajú. Aj tých, ktorým nedoprajeme, alebo na ktorých sa hneváme.

A tak môžeme povedať, že Božia spravodlivosť je akoby dvojsečný meč, ktorý nás chráni, za nás bojuje, ale aj nás trestá a proti našej nespravodlivosti a krivde bráni iných. Je to palica, ktorá má dva konce. Preto nás pravda o Božej spravodlivosti má na jednej strane naplňovať pokojom a istotou, že všetky dobré skutky, ktoré urobíme v skrytosti pred ľuďmi a pred svetom v tajnosti, aj ten malý, priam nedostihnuteľný dobrý skutok, neostane bez zaslúženej odmeny.

Na druhej strane tá istá pravda o Božej spravodlivosti má nás naplňovať bážňou a viesť k tomu, aby sme sa vyhýbali zlu a báli sa vykonať – dopustiť sa aj toho najmenšieho vedomého hriechu.

Z toho môžeme urobiť záver: Boh je spravodlivý, ale nie je krutý, ani nemilosrdný. Dôverujme mu!

Nakoľko nevidíme za hranice tohto sveta a života, preto nemôžeme ani dokonale posúdiť Božiu spravodlivosť, ktorá presahuje tento viditeľný svet a časný život, ale bude mať svoje završenie po smrti vo večnosti.

Neraz ľudia hovoria, že Boh je nespravodlivý. Poukazujú na konkrétne prípady: Zomrelo nevinné dieťa – je to spravodlivosť? Zrazilo ma auto a zničilo mi život. Prečo to Boh dopustil? Celý život som šetril, aby som si postavil domček, a vzala mi ho povodeň. Prečo Boh nezasiahol? Bol som šťastný so svojou rodinou a dostal som nevyliciteľnú chorobu – leukémiu. Je to spravodlivé?

Nie je ľahké odpovedať na tieto otázky. Len viera, ktorá presahuje dimenzie prirodzenosti, len viera môže nám dať odpoveď. Viera je Boží rozmer v nás. Božiu spravodlivosť pochopíme plne až vo večnosti.

A predsa, aspoň niekedy môžeme pozorovať aj v tomto živote Božiu spravodlivosť. Niekedy si po rokoch odpykáme za svoje hriechy, chorobu a utrpenie. V starobe za hriechy mladosti. Rodičia znášajú utrpenie od detí. Možno si niekedy spomenú, koľko trápenia oni kedysi zapríčinili svojim rodičom. Nie je tomu vždy tak. Azda je to ten šťastnejší prípad, keď si za svoje hriechy odtrpíme tu, v tomto živote. Spravodlivosť Božia trestá tiež vo večnom zatratení.

V B o ž s k e j k o m é d i i od Danteho na bráne pekla čítame nápis:

Cezo mňa sa vchádza do trýznivého mesta,
cezo mňa sa ide k tým, čo Boh večne trestá,
cezo mňa sa vchádza do večnej bolesti,
cezo mňa dal Pán priechod spravodlivosti.

Boh však nie je strašiak. Nechce, aby sme sa báli jeho spravodlivosti, ale chce, aby nám bola nádejou, že napriek mnohým nespravodlivostiam tu na svete konečne zvíťazí spravodlivý Boh a s ním všetci jeho verní.

Sme stvorení na obraz Boží. Usilujme sa byť spravodliví aj my voči Bohu i voči ľuďom! Často sa sťažujeme na nespravodlivosť iných. Začnime my so spravodlivosťou. Svet azda nezmeníme úplne, ale budeme mať aspoň čisté svedomie pred Bohom. A to nie je málo. Oceníme to hlavne vtedy, keď budeme mať predstúpiť pred vševediaceho Sudcu na konci nášho života a na konci sveta.

Iste viete, že Tomáš Morus, mučeník za vernosť Rímu v Anglicku, bol nespravodlivo odsúdený a popravený.

Keď ho viedli na popravisko, držal v ruke kríž a časom zdvihol pohľad k nebu. Modlil sa. Iba zástup ho chvíľami mýlil. Niektorí, najmä jeho osobní nepriatelia, bezočivo vykrikovali na neho. Akási pochabá žena, ktorá prehrala u neho spor, sprevádzala ho vreskom, že ju nespravodlivo odsúdil. Väzením vyčerpaný a zoslabený Morus zdvihol hlavu, zahľadel sa na ženu a povedal:

- Pani, pamätám sa dobre na vašu vec a môžem vám povedať, že keby som mal rozhodnúť o vašej veci dnes, keď sa odoberám pred nášho Sudcu neba i zeme, vyniesol by som ten istý rozsudok.

Konajme aj my v tom povedomí, že sa raz budeme zodpovedať pred Bohom. Keby sme na to pamätali, uchránili by sme sa od mnohých hriechov a zbavili by sme sa strachu pred Božím súdom. Naším poslaním je konať dobro. Zlo a hriech sú nespravodlivosťou voči Bohu i voči ľuďom.

Kristus nám hovorí vo verši pred evanjeliom: „... ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo...“ (Jn 15,16).

Je preto správne, aby sme si vzali k srdcu výzvu dnešnej liturgie z Listu Filipanom: „Napokon, bratia, myslíte na všetko, čo je pravdivé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je milé a čo má dobrú povest', čo je čnostné a chválibné! Robte to, čo ste sa naučili, prijali, počuli a videli na mne! A Boh pokoja bude s vami“ (Flp 4,8-9).

Amen.

Vedieť rozlíšiť

V našej spoločnosti sa dnes môžeme stretnúť aj s takýmto dialógom.

Muž sa vráti z kostola domov a vraví žene:

- *Vieš, koho som dnes videl v kostole? Tvojho šéfa. Bol s celou rodinou.*

Žena prekvapene odpovie:

- *To nie je možné. Ved' sa správa horšie ako neveriaci človek. Mal by si počuť jeho slová...*

Keby to bol len zriedkavý prípad, mohli by sme ho považovať za akúsi iróniu. Ale žiaľ, takéto a podobné prípady sa stávajú v našich podmienkach často, a preto vrhajú nepekny tieň na všetkých veriacich. Mnoho ľudí sa v súkromí považuje za veriacich, ale na verejnosti vystupujú ako praktickí ateisti. A k tomu ich vedie zlý postup spoločnosti, ktorá sa ešte nenaučila hodnotiť podľa toho, čo vieš, čo dokážeš a čo si schopný urobiť, ale často hodnotí falošným merítkom. Čo hovorí Ježiš v evanjeliu?

Slová Pána Ježiša: „**Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu**“ (Mk 12,17) treba správne pochopiť a vyhnúť sa prekrúcaniu hodnôt, uvedomiť si niečo viac, niečo hodnotnejšie a krajšie.

Liturgické čítania hovoria, že Boh je Pánom všetkého, teda i človeka. Preto človek je povinný dať Bohu to, čo mu patrí. Človek si musí uvedomiť: kto ho stvoril, prečo vlastne je tu na zemi a kde smeruje jeho život.

V živej i neživej prírode po pozornom skúmaní môžeme vidieť, že všetko je orientované na čosi, čo dáva poriadok, harmóniu, zmysel a cieľ. A človek by si toto nemal všimnúť? Preto v evanjeliu Pán Ježiš si vyslovene žiada, aby človek dal Bohu to, čo mu patrí. Vidíme to aj v ťažkej situácii, keď za Ježišom prichádzajú farizeji s nečestným postojom. Chceli Ježiša podchytiť v reči, a tak ho aj odstaviť.

Nič nové pod slnkom, že sa o to pokúšajú nečestným spôsobom, keď ho naoko chvália: „*Učiteľ, vieme, že vždy vravíš pravdu a neberieš ohľad na nikoho, nehľadáš na osobu človeka, ale podľa pravdy učíš o Božej ceste. Slobodno platiť cisárovi daň, či nie? Máme platiť, či nemáme?*“ (Mk 12,14). Oni si povedali: Ak povie, že treba platiť, tak poštvú na neho ľudí, ktorí ťažko znášali rímsku nadvládu, a tak ho ľud odstaví. Ak by však povedal, že netreba platiť, v tom prípade ho obžalujú u cisára ako buriča proti vrchnosti.

Vieme, že plán im nevyšiel, pretože Ježiš je Boh a dáva im zvláštnu odpoveď. Pýta si peniaz. Keď mu ukáza daňový peniaz, pýta sa: „*Čí je tento obraz a nápis?*“ (Mk 12,16). A keď mu odpovedia, že cisárov, tak im vyhlási: „**Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu**“ (Mk 12,17). Ježiš im takto dal patrične najavo, že sa nechce nijako politicky zaťažovať. Dostáva sa im poučenie, že človek žijúci na zemi, musí dať cisárovi, čo mu patrí, a to sa neprotiví vôli Božej.

Evanjelium nám hovorí o vážnej veci, ktorej sa nemôžeme nijako vyhnúť. Všetci si musíme uvedomiť, že Boh je skutočne Pánom neba i zeme, a preto podľa toho si máme zriadiť aj svoj život. Je pravdou, že dnes je veľa takých, ktorí by sa radi zbavili Boha, a preto každú myšlienku na Boha zamietajú. Toto však vidíme v celých dejinách vykúpenia. Všetci nepriatelia Boha sú ako poľný kvet. Odkvitli a niet ich. Boh však je tu dnes tak ako včera a bude i zajtra, aj keby sme ho zapreli. Boh je presia Pán vekov!

Pán Ježiš i Cirkev rešpektujú našu vôľu. Preto Cirkev vždy zastáva voči spravodlivej vrchnosti čestný postoj. Cirkev si však háji svoje princípy vyššieho duchovného významu. Musíme si však uvedomiť, že nesmieme sa dať na nesprávnu cestu za falošnou pravdou, egoizmom, pretože toto by hraničilo so zapretím viery.

Preto zvlášť si musíme uvedomiť Kristove slová pri výchove detí a vedení mládeže. Nesmieme zanedbávať jej správnu výchovu, pretože potom musíme očakávať tragické následky, o čom sa môžeme poučiť i z minulosti. Dvojitvárnosť mnohých kresťanov ospravedlňovaná dobou, okolnosťami a podobne, vedie deti do stavu, že už v detstve začínajú s neverou. Dieťa povie pred spolužiakmi, že ono už nepôjde na náboženstvo, lebo by sa nedostalo na školu – a to povedala mama. Alebo keď

rodičia pred deťmi hovoria, že oni si sviatosti zadovážia tam a tam, aj bez toho, aby si museli plniť svoje náboženské povinnosti. Tým sa rodičia dostávajú do situácie, že si odrezávajú konár, na ktorom stoja. Rodičia svojím nesprávnym postojom najviac ateizujú svoje deti. Nerozumný postoj, prenáhlené konanie, hoci sa tým skrýva viac úspechu tu na zemi, ale zároveň sejú ten najväčší kúkol' nevery. Preto nie internát, nie vojenská služba, nie priatelia, ale často my sami sme si príčinou, že niekto odskočí.

Pousilujme sa dať Bohu, čo je Božie, cisárovi cisárovo a zistíme, že môžeme nájsť radosť v živote tu na zemi a najmä spokojné svedomie, že sme si splnili aj svoje poslanie. Príslovie hovorí: „Každému len to, čo mu patrí“, a nech to tak platí aj v oblasti viery.

Áno, doba je zlá, ale tá doba to sme my! Keby bolo menej závidi, nenávidi, ohovárania, sledovania a bolo viacej lásky, hlbšie chápanej viery, nestretli by sme sa s dialógom z úvodu – videl som tvojho šéfa v kostole, pretože to hovoria zákony, to dá zdravý rozum, že tam, kde sa čosi dobré bráni, zakazuje, tam sa nedá hovoriť o pravde a tam musíme počítať i s tragickými následkami.

Amen.

Streda po 9. nedeli v Období cez rok

Mk 12,18-27

Pravda vzkriesenia

Hildegard Knefová v knihe *R o z s u d o k* píše o rozhoore s istým známym kňazom.

Okrem iného sa ho pýta:

- *Čo povie, keď zomrie nejaké dieťa? Čo povie rodičom?*

Kňaz na to odpovie:

- *Pred dvoma týždňami zomrel päťročný chlapec. Povie vám, prečo som kresťanom. Preto, lebo svet je neuveriteľne táravý, kriklavý, prostoreký, pokiaľ ide všetko dobre. Ale keď niekto zomrie, vtedy je v rozpakoch a nevie, čo povedať. Práve na toto miesto, kde svet mlčí, zameriava Cirkev svoje poslanstvo. Milujem Cirkev kvôli tomuto poslanstvu. Milujem ju preto, lebo pri arogantnom smiechu sveta vie povedať, že človek má cieľ a otvorí ústa, keď všetci len krčia ramenami...*

Keď navštevujeme cintoríny, miesta odpočinku našich drahých zosnulých, Cirkev viac než inokedy otvára svoje ústa, aby posilnila našu vieru vo večný život, ktorá vplyvom vonkajšieho ateizujúceho sveta býva často otrasená.

Aj v dnešnom evanjeliu nám Cirkev predkladá slová Ježiša Krista, ktorý hovorí, že sme synmi vzkriesenia a že Boh je Bohom živých, lebo preňho žijú všetci. Tieto slová povedal Ježiš po tom, ako prišli k nemu niektorí saduceji so svojím vymysleným príkladom, aby ho zosmiešnili.

Saduceji boli členovia nábožensko-politickej skupiny, ktorá jestvovala v Palestíne v Kristových časoch. Ich náboženské náhľady neboli v zhode s oficiálnym židovským náboženstvom. Zavrhovali nesmrteľnosť duše a zmŕtvychvstanie tela. Podľa učenia saducejov duše zomierajú spolu s ich telom. Takto ich predstavuje aj dnešné evanjelium.

Na druhej strane mnohí zo Židov verili vo vzkriesenie, ale predstavovali si ho ako pokračovanie terajšieho života vo vystupňovanej miere. Bude to hostina s jedlom a nápojmi. Bude to radosť a zábava. Saduceji vychádzajú z takejto primitívnej predstavy vzkriesenia a napadajú ho.

Svätý Pavol však hovorí o vzkriesení a večnom živote inak. Hovorí, že bol uchvátený, že zazrel niečo z večného života a „počul nevysloviteľné veci, ktoré človek ani vypovedať nesmie“ (2 Kor 12,4). A na inom mieste píše: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani človekovi na um nezišlo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2,9).

Večný život, a teda aj život vzkriesenia v ňom, je Božie tajomstvo, ktoré Boh nedal nikomu z nás poznať. Ani Syn Boží nám ho neodkryl. Hovoril o ňom v podobenstvách a obrazoch, ale neopisoval ho. A ako by aj vtlesnal do chatrného ľudského slova bohatstvo a nesmiernu plnosť večného života v Bohu? Ako by ho vyjadril, keď naše slovo zlyháva často už aj pri opisovaní vecí tohoto sveta a zážitkov tohto života? Či pri veľkej radosť nepoviem nezasnením nadšením: Ani to neviem

vyjadriť to, čo cítim a ako sa teším! A či pri veľkom smútku nepoviem neraz celí bezradní: To sa nedá ani povedať, aké je to hrozné, čo prežívame?!

Keď však naše slová zlyhajú, keď nimi chceme vyjadriť to, čo bezprostredne prežívame, ako by sme mohli chcieť slovami vyjadriť večný život, ktorý nás neslýchane prevyšuje, pretože patrí do úplne iného poriadku než je náš a vyjadruje čosi zo samotného života božieho, na ktorom budeme mať účasť? Život večný a život vzkriesenia nie je pokračovaním tohto pozemského života v tom zmysle, že by bol len jeho zintenzívnením. Večný život je neslýchaný život v Bohu. Vo večnosti už ľudia nepatria tomuto svetu, ale novému životu slávy. V tomto svete vládne hriech a nespravodlivosť, neistota a pomínutelnosť. Vo večnom je nekonečný život lásky, spravodlivosti, pokoja a tým bezhraničného šťastia v Bohu.

Bratia a sestry, saduceji nevymreli. Aj dnes ich je po svete veľa. Pre nich je smrť koniec všetkého. Hovoria to najmä svojím životom a hovoria to aj slovami. Neraz ich počujeme: Aké starosti! Keď človeka zahrabú, je po všetkom! A dokáž mi, že to nie je pravda! Dokáž mi, že po smrti existuje nejaký posmrtný život!

Nuž, matematicko-fyzikálny dôkaz nemáme, to je pravda. ale či máme takéto dôkazy pre lásku priateľa či manžela, pre dôveru k operujúcemu lekárovi? Máme však naprosto vieročné dôkazy, že Boh k nám hovoril a že nám sľúbil večný život a nikto nedokáže podať protidôkaz ani proti Božej existencii, ani proti jeho posolstvu, ani proti existencii posmrtného ľudského života. V takomto prípade, keď sa vedľa seba vyskytnú dve vedecké hypotézy, spravidla prijmeme tú, ktorá sa viac osvedčila a ktorá nám viac dáva.

Rehoľnej sestričke, ktorá dlhé roky pracovala s postihnutými deťmi a mrzákami, s nevyliciteľne chorými, povedal istý neveriaci pacient:

- *Sestrička, ja viem, že vy túto prácu, túto ťažkú prácu robíte z lásky k Bohu vnádej na večnú odmenu v nebi. Ale ako len budete sklamaná, keď po smrti zistíte, že nič také neexistuje!*

Sestrička sa na pacienta milo usmiala a povedala:

- *Ja už nebudem sklamaná, lebo ak po smrti nič neexistuje, to už ani ja nebudem existovať. Ale čo bude s vami, keď uvidíte to, čo ste celý život neverili a čomu ste sa celý život vzpierali?!*

Mnohí neveriaci vyhlasujú: My budeme žiť v našich deťoch, v našich vnukoch. My budeme žiť v našich dielach, v našej práci. No, ako pekne. Žiaden vedec však nepochybuje o tom, že život na tejto zemi raz skončí. Nevieme kedy, ale iste skončí. V ktorých vnukoch a dielach budeme potom žiť? Veď všetky zaniknú! ale aj tieto slová sú neklamným dôkazom, že v každom jednom z nás je vrodená túžba po večnom živote.

Sú ľudia, ktorí urobili mnoho zla. Majú na svedomí milióny životov – Hitler, Stalin... Sú však ľudia, ktorí milióny životov zachránili. Môže smrť týchto ľudí pohltiť tak, že nebudú viac existovať? Kde je trest? Kde je odmena? Kde je spravodlivosť? Mal by potom život zmysel, keby sme utekali do prázdna?

Odpoveďou na všetky tieto otázky je pravda vzkriesenia. Tá pravda, ktorú nám Kristus podáva aj v tomto evanjeliu a ktorú sám potvrdil predovšetkým svojím zmŕtvychvstaním. Táto pravda vzkriesenia v dejinách vždy posilňovala rady mučeníkov, a aj dnes posilňuje tých, čo prinášajú tie najväčšie obete za Krista a jeho pravdu. Ich trýznitelia, čo im ubierajú na ich osobných slobodách, by ich radi zničili, lebo sa ničoho tak neboja ako tej pravdy, že sa raz s nimi stretnú pred súdnou stolicou Božou. Stretnú sa, ale tam im už viac nebudú môcť ublížiť!

Bratia a sestry, náš každodenný život nám poskytuje mnoho zvodov, aby sme na túto pravdu celkom zabudli. Pokúsme sa však myslieť na túto pravdu vzkriesenia častejšie, nielen v týchto dňoch! Uvidíte, ako nás dokáže posilniť! Všetkým, či už mladým a či starým, môže každý deň vystúpiť na tvár úsmev radostného očakávania, že vzkriesenie zakrátko zmení všetko v radosť, ktorá sa už viac nepomíne.

Chceme záruku tohto večného života? Chceme záruku tejto večnej Pravdy? Tu je! Je to večne živý Ježiš, ktorý sa nám tu dáva k požívaniu. On sám nám dáva svoje Telo a Krv a uisťuje nás, že každý, kto ho prijíma, má v sebe večný život a k tomuto životu bude raz vzkriesený!

Bratia a sestry, keď budeme niekedy počuť tak častú námietku, že Cirkev nás straší smrťou, povedzme vtedy takto. Nie, Cirkev nás nestraší smrťou! Práve naopak, Cirkev dokáže otvoriť ústa aj tu – pri smrti, kde svet mlčí a bezradne krčí ramenami. Cirkev dokáže aj tu ohlasovať radostné posolstvo pravdy vzkriesenia.

Amen.

Milovať Boha i blížneho

Priznám sa, že čo sa týka varenia a pečenia, nerozumiem tomu. Mnohé z vás si neviete ani predstaviť svoj život, aby ste nevyskúšali nové recepty, nové jedlá, ktoré s radosťou predkladáte na stôl. Ale aj v iných veciach veľmi často ľudia hľadajú akési normy, zásady, akýsi tajomný stred, pomocou ktorého by mohli urobiť svoj život šťastnejším, lepším.

Recept na šťastnejší život nám predstavuje dnešné čítanie zo Svätého písma, ktoré zdôrazňuje úlohu a význam lásky v živote človeka. Ide o lásku k Bohu a k blížnemu. Sú to dva príkazy, ktoré Pán Ježiš spája do jedného.

„Jediný je a okrem neho iného niet; a milovať ho z celého srdca, z celého rozumu a z celej sily“ a: „milovať blížneho ako seba samého...“ (Mk 12,32).

Toto je jedna čnosť, bez ktorej nie je možné si predstaviť život človeka, čnosť, ktorá zmiernuje napätie, rozvíja iniciatívu, poháňa ľudí k veľkým skutkom, je motorom všetkého ľudského konania. Čnosť, ktorá zjednocuje ľudí i národy medzi sebou a tejto čnosti dávame meno – **láska**.

„Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých?“ – pýtal sa zákonník Ježiša (Mk 12,28). A odpoveď znie: Prikázanie lásky k Bohu a k blížnemu. Bez tohto príkazu si nevieme predstaviť ľudský život.

Čo je to vlastne láska? Ťažká odpoveď. Môžeme povedať, že Pán Ježiš na ňu odpovedal nielen slovami, ale i celým svojím životom. Preto mohol na konci svojho života povedať: *„Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“* (Jn 15,13).

Možno si hneď kladieme otázku: Prečo máme povinnosť milovať Boha? Pretože on nás prvý miloval. Z lásky k nám stvoril svet a dal ho človeku, aby mu slúžil. Človeka stvoril na svoj obraz a povýšil ho nad všetku živú a neživú prírodu. Keď dal človeku život, dal mu ešte ďalší dar, svoje božské priateľstvo. Človek však nedocenil tento veľký dar. Spáchaním hriechu zničil tento veľký dar a odvrátil sa od Boha. ale podstatné je to, že Boh sa nevzdal človeka. V starosti o jeho spásu a šťastie prisľúbil mu poslať Vykupiteľa. Tento prisľub dal ešte v raji a potvrdzoval to cez prorokov, patriarchov a učencov. A keď predpovedaný Vykupiteľ prišiel, dosvedčil to svojím učením, svojím životom a láskou k Bohu a k človeku. V rozhovore s Nikodémom, o čom píše svätý Ján evanjelista, Ježiš odkryl okraj Božích tajomstiev. Vyjadril to slovami: *„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život“* (Jn 3,16).

Môžeme sa presvedčiť, že láska Pána Ježiša k ľuďom nepozná hraníc. Túži podčiarknuť jej neopakovateľnú hodnotu, preto Pán Ježiš odovzdal ju svojim apoštolom a cez nich nám všetkým vo svojom testamente, to znamená vo svojej veľkňazskej modlitbe, ktorú sa modlil krátko pred svojím umučením vo večeradle, vtedy povedal: *„Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!“* (Jn 15,9). Túto prosbu povedal Pán Ježiš na Zelený štvrtok večer a na Veľký piatok bol už mŕtvy. Zomieral spokojný. A kto zomiera spokojne, ten sa pred smrťou nezaobera malichernými otázkami, ale hovorí o tom, čo mu najviac leží na srdci.

Čo ležalo Ježišovi na srdci? Čo chcel? Na čo by sme nemali po jeho smrti zabudnúť? Chcel, aby sme stále mali na mysli to, čo svätý Ján tak pekne opísal: Boh je láska a my máme povinnosť uveriť tejto láske. A nielen jej uveriť, ale túto lásku aj žiť, aby sme raz mohli Krista-lásku vidieť vlastnými očami vo večnosti.

Znalec Písma z tohto evanjelia, zákonník, keď sa opýtal Pána Ježiša, ktoré je najväčšie prikázanie, dozvedel sa nielen to, že je to láska, ale počul i to, akú úlohu zohráva v hierarchii všetkých hodnôt. Ježiš mu povedal, že milovať celým srdcom... je viac ako všetky zápalné a ostatné obety (v. 33). Tým akoby mu chcel Ježiš povedať, že dobrá je každá modlitba, keď sa koná nezištne, obete, ktoré konáme, dobré skutky pre iných, ale bolo by to všetko málo, keby to nebolo presiaknuté láskou k Bohu.

Láska k Bohu je najkrajšia čnosť. Bez nej náš život by nemal najmenej hodnoty, zmyslu. V takomto svetle viera dáva človeku už tu na zemi nebo.

Vedel o tom už svätý Augustín, pretože keď premýšľal o tejto téme, položil svojim poslucháčom otázku: - Povedz mi, čo miluješ a ja ti poviem, kým si. Ak miluješ nebo – si nebom, ak zem- si zemou, ak miluješ Boha – si Bohom.-

Dnes by sme si mali položiť otázku sami sebe: Čo vlastne milujeme? Čo sa nachádza v našich srdciach? Aké sú naše najtajnejšie želania, myšlienky? To je ten najlepší seizmograf našej duše a svedomie nám na tieto otázky dá najlepšiu odpoveď.

Povie nám naše svedomie zhodné slová s Pavlovými? „Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými... a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol...“ (1 Kor 13,1-2).

Iba láska, iba ona jediná čosi znamená! Čo má bez nej hodnotu? Svätý Pavol končí hymnus o láske slovami: „A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska“ (1 Kor 13,13).

Je potrebné ešte niečo vysvetľovať?

Potrebné je už len jedno:

Žiť v láske, žiť lásku.

Vniesť skutočnú lásku do slov a skutkov nášho života.

Aj Ježiš sa pýta a má to jeden cieľ: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu odpovedal: „Pas moje baránky“ (Jn 21,15).

Kristus prijal vyznanie Petra a potvrdil, že toto stačí na to, aby ho tu na zemi zastupoval. Láska vystačí na všetko, lebo je všetkým.

Dvaja priatelia sedia pri víniku a rozprávajú sa. Jeden povie:

- Keby si mal tri autá, dal by si mi jedno?
- Samozrejme.
- A keby si mal tri kabáty, daroval by si mi jeden?
- Prirodzene.
- A keby si mal tri košeľe, daroval by si mi jednu?
- Prečo nie, mám práve tri. Vyber si jednu.

Istému mudrcovi položili tri otázky:

Ktorá hodina je v ľudskom živote najdôležitejšia?

Ktorý človek je najdôležitejší?

Ktorý skutok je najdôležitejší?

Mudrc odpovedal:

Najdôležitejšia hodina je vždy tá prítomná.

Najdôležitejší je vždy ten človek, ktorý práve stojí pred tebou.

A najdôležitejší skutok je vždy láska.

Najmilší! Do kostola prichádzame každú nedeľu. Prichádzame, aby sme sa zúčastnili na svätej omši. Ale prichádzame do kostola tiež aj preto, aby sme sa presvedčili o veľkej láske Boha k nám. Vyprosujeme si od tejto Lásky, aby sme si zapálili srdcia, aby boli celkom jeho. Prosíme o silu, aby sme vedeli milovať Boha a blížneho i za sťažených okolností. V úvode som spomínal, že nie som špecialista na kuchárske či cukrárske umenie. Som kresťan, kňaz a všetci sme tu veriaci. Preto zamyslime sa nad receptom šťastia nielen pre tento svet, ale i pre večnosť, a ten znie:

Milovať budeš Pána, Boha svojho, z celého srdca svojho, z celej sily svojej... a svojho blížneho ako seba samého.

Amen.

Piatok po 9. nedeli v Období cez rok

Mk 12,35-37

Osobnosť Ježiša Krista

Piatok v našej Cirkvi je deň, kedy si pripomínáme udalosti Veľkého piatku, keď vyvrcholilo poslanie Pána Ježiša smrťou na kríži. Preto každý piatok je pre nás dňom viery, spomienky na naše vykúpenie, a preto tieto dni využívame na získanie mnohých milostí, čo sa podľa cirkevných predpisov môže nielen zdržovaním sa mäsitého pokrmu v tento deň, ale i veľkou možnosťou vynáhrady. Jednou z nich je i čítanie zo Svätého písma a zamyslenie sa nad textom Písma. Tento úryvok evanjelia je veľmi krátky a obsahuje významný pohľad na osobnosť Pána Ježiša.

Prvý dojem po prečítaní dnešného evanjelia je ten, akoby Pán Ježiš popieral, že on by mal byť synom Dávida, on Mesiáš. Pán Ježiš cituje Žalm 110, ktorý je podľa starej židovskej tradície chápaný

ako dielo kráľa Dávida. Žalm hovorí o dvoch osobnostiach. Jednou je Boh a druhou Mesiáš, ktorého Dávid volá svojim Pánom. Preto je tu otázka; ako môže byť Mesiáš zároveň Dávidovým synom? Takto sa pýta i sám Ježiš: „Ako môžu zákonníci hovoriť, že Mesiáš je Dávidov syn?“ (Mk 12,35).

Na prvý pohľad by sa zdalo, že nemôže byť iná odpoveď ako tá, že Mesiáš nemôže byť Dávidovým synom. Táto myšlienka však odporuje dobre vyloženému Kristologickému vysvetleniu, že Pán Ježiš skutočne podľa tela pochádza z potomstva Dávida.

O tom píše Pavol apoštol Rimanom (Por Rim 1,3). Z tohto textu vieme, že Pán Ježiš čo do ľudskej podstaty – prirodzenosti, to znamená podľa tela, je pravý syn človeka, narodený z pokolenia Dávidovho. Vieme, že Jozef i Mária pochádzajú z Betlehema, z Dávidovho domu i rodu. Ved' preto sa tam šli na rozkaz cisára Augusta i zapísať.

Čo sa však týka bytosti Božej, Pán Ježiš je pravý Syn Boží, ako to dokázal divmi a zázrakmi, ktoré konal svojou mocou a čo dokázal najmä svojim zmŕtvychvstaním, ktorým sa spečatila pravdivosť jeho božského poslania a svojej náuky. Tento zdanlivý rozpor môžeme vysvetliť tak, že Pán Ježiš odporuje výkladom o Mesiášovi, v tej dobe rozšíreným, ktoré Mesiáša predstavujú „politicky“ a ktorý bude priamym potomkom dávidovskej dynastie. Bude to on, ktorý obnoví židovské kráľovstvo, a tak vymaní Izrael z područia Ríma. Pán Ježiš tým chce teda povedať, že kto by chcel takto chápať Pána Ježiša ako Mesiáša, tak potom nie je synom Dávidovým.

Druhé, čo si musíme vysvetliť, je pomer Pána Ježiša k Dávidovi. Vieme predsa, že Ježiš je Syn Boží, druhá božská osoba, že tvorí s Otcom i Duchom Svätým jedného Boha. Teda Pán Ježiš bol skôr ako Dávid, preto sa Pán Ježiš nemôže považovať za syna Dávidovho, ale iba pochádza ako človek z rodu a domu Dávidovho. Ako Boha ho však právom Dávid nazýva svojim Pánom.

Ale i dnes je aktuálna stále otázka: Kto je to Ježiš Kristus? Je to mystická bytosť, alebo historická osobnosť? Ale tiež i otázka: Je Pán Ježiš Synom Božím, alebo je len obyčajným človekom?

Preto aj dnes sa mnohí pozerajú na Pána Ježiša ako na nejakého „učiteľa“, ktorý je obdarený vyšším rozumovým chápaním, prípadne znalosťou tajomných síl z prírodných oblastí. Preto sa sami seba pýtajme, čo vieme o Pánu Ježišovi, ako sa snažíme viacej ho poznať, prípadne, podávať vedomosti a svedectvo o ňom ďalej...

Odpoveď sa nedá zhrnúť do jednej vety. Nedá sa povedať ani v jednej kázni, ani zhrnúť a napísať o tom jednu knihu. A preto sa to nedá ani vyjadriť poznámkou: Ja neverím v Boha...

Preto chápeme, že Cirkev nám dáva možnosť každý piatok si pripomenúť nejakým konkrétnym spôsobom Ježiša Krista, jeho učenie a život. Niektorí sa zrieknu mäsitého pokrmu, iní sa dokážu zriecť kávy, cigarety, televízie, hoci ťažšie ako mäsa, ale urobia to pre vzrast svojej viery a poznania učenia Pána Ježiša. Iní zasa už akosi samozrejme idú do kostola nielen v nedeľu, ale i v piatok, aby sami pre seba mohli nadobudnúť viac a viac milostí.

Nebolo by preto na škodu i takto sa zamyslieť nad svojim presvedčením kresťana.

Amen.

Sobota po 9. nedeli v Období cez rok

Mk 12,38-44

Správny pohľad na nábožnosť

Ako vás poznám, nie je vám ľahostajná vaša viera. Cítite, že ste povolani ku kresťanstvu. Byť kresťanom to neznamená, že prijínam učenie Pána Ježiša, prípadne, že sa ústami k nemu hlásim, ale veriť a byť dobrým kresťanom je vecou života, byť deň čo deň verným vyznávačom Krista.

Na túto tému veľmi často Pán Ježiš hovoril apoštolom, ale i farizejom, ku všetkým, čo prichádzali počúvať jeho slová. Raz povedal i tieto slová: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do kráľovstva nebeského, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 7,21)

Hneď v úvode môžeme povedať, že v tomto sa rysuje definícia **opravdivej nábožnosti**. Pán Ježiš nás pozval a pozýva i dnes k praktizovaniu tejto tak potrebnej nám čnosti. Naša viera nežiada od nás mnoho pekných slov, ani kvetnatých výrazov, ale žiada od nás obetavý kresťanský život.

Povedať to môžeme i tak, že žiada činy, ktoré by boli potvrdením pravdivosti toho, čo hovoríme.

K praktizovaniu takejto nábožnosti nás chcú povzbudiť čítania pri sv. omši, najmä povzbudenie o chudobnej vdove, ale i výstraha pre zákonníkov a farizejov.

Farizeji svojím životom popierali **pravú nábožnosť**, ktorú ústami hlásali. Teoreticky boli nábožní, ale čo sa týkalo praxe, teda života, robili pravý opak. Často sa modlili len preto, aby ich ľudia videli, za čo ich Pán Ježiš karhá.

V tomto evanjeliu sa nám dostáva lekcia, ako máme teóriu spájať s praxou a vtom vidieť skutočnú nábožnosť. Predovšetkým to musí byť nábožnosť vychádzajúca z vnútra, zo srdca, z jeho potrieb a pre potreby druhých srdc. Naša viera nesmie si zakladať na vonkajších veciach, procesiách, výzdobe, okázalosti. Toto všetko je dobré, ba môžeme povedať veľmi dobré, ale to nie je dôkaz skutočnej nábožnosti. Pán Ježiš takúto nábožnosť volá **nábožnosťou „na pozeranie“**. Takúto praktizovali vo svojom živote často farizeji. Všetko robili tak, aby ich ľudia videli. Často sa to stalo pre nich pýchou a skrývala sa za tým túžba po materiálnych výhodách.

Jednoznačne o tom hovorí i toto evanjelium: *„Varujte sa zákonníkov, ktorí radi chodia v dlhých rúchach, túžia po pozdravoch na uliciach, po prvých stolicích v synagógach a popredných miestach na hostinách. Vyjedajú domy vdov a naoko sa dlho modlia“* (Mk 12,38-40).

Akokoľvek dnes budeme hodnotiť ich správanie, musíme povedať, že nenaplnovala ich túžba oslavovať Boha, dať mu patričnú úctu, ale boli to ich osobné zisky. Úmyslom ich nábožnosti nebola úprimnosť. Ťažko sa zapáči takáto nábožnosť Pánu Bohu. Pán Ježiš ju často pranieroval poukazujúc na jedno, že bez vnútornej premeny v človeku nemôže byť ani reč o pravej nábožnosti.

Aká nábožnosť je v našom srdci? Ide tu predovšetkým o srdce citlivé, o srdce, ktoré sa často modlí slovami hymnu sv. Ambróza: - Nie nám, Pane, nie nám, ale tvojemu menu nech sa vzdáva chvála. - Nech pre nás v tejto oblasti hlavnou ideou našej nábožnosti sú slová sv. Augustína: - Keď sa modlite, nech i v hymnách a piesňach hovoria vaše ústa to, čo sa nachádza vo vašom srdci, čo denne žijete. -

Pravá nábožnosť preto vychádza z oddaného srdca Bohu. Pravdaže, musí to byť nábožnosť podopretá celým našim životom. Kresťanská nábožnosť sa nemeria totiž počtom odmodlených ružencov, ani dĺžkou vykonaných pobožností, ale meria sa podľa toho, s akou hĺbkou srdca vieme prinášať obety.

Tú pravú pokladňu nábožnosti nám ukazuje žena z evanjelia. Pán Ježiš pochválil jej nábožnosť verejne, keď svojím apoštolom povedal: *„Veru, hovorím vám: táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice. Lebo všetci dávali zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie“* (Mk 12,43-44).

Pánu Ježišovi tu nešlo o množstvo obetovaného, veď pred Bohom to nie je rozhodujúce, ale ide o štedrosť úmyslu. Jej úmysel bol: nadovšetko osláviť Boha. Dokázala to skromným, ale významným gestom. Keď budeme v našom živote konať skutky nábožnosti, či to budú modlitby, skutky milosrdenstva, myslíme na to, čo nás vedie k tomuto skutku, čo sa skrýva v tajných komorách nášho srdca, aké sú naše tajné myšlienky, túžby. Ak to konáme myšlienkou na Boha, naša obeta bude Bohom milo prijatá. Ale ak niečo budeme robiť kvôli obdivu a naoko, uvedomme si, že za to už na zemi dostaneme odmenu.

Neničme si zásluhy pre nebo! Pre nebo si človek získava zásluhy výlučne nezištnými skutkami. Takých skutkov je nám v našom živote potrebných čo najviac. Oni sú nielen ozdobou, ktorá tieto činy hodnotí, ale rovnako dáva lesk a slávu Cirkvi. Čím viac nás takéto skutky niečo stoja, tým viac sú v Božích očiach cenné. Je veľa ľudí, čo ich nevie ohodnotiť. Na tom nezáleží, to nie je rozhodujúce. Hlavná vec, že ich ohodnotí všemohúci Boh. On jediný nám za ne dá skutočne objektívnu odmenu.

Nech naša nábožnosť je zhodná s našim životom. Skúsme nasledovať v tomto ohľaduplnosť sv. Vincenta de Paul, Matku Terezu a toľko ďalších, ktorí tak vznešene sa zapísali v dejinách našej Cirkvi ako verní nasledovatelia Pána Ježiša. Pokúsme sa v našej nábožnosti dosiahnuť tie veci, ktoré nás pripodobnia Pánu Ježišovi a naveky nás s ním zjednotia.

Príkladom nám môže byť i Marcel Callo. Výstižnú charakteristiku o ňom povedal jeden jeho priateľ z ich skupiny:

- *Marcel nemal dve tváre, iba jednu. A túto kresťanskú tvár nosil všade. Zistil, že viac ako slovom sa dá pôsobiť príkladom. Svojím príkladom strhával. Realizoval jednotu viery a života*

konkrétne v každom všednom dni: pri vykonávaní zamestnania, vo voľnom čase, ale aj v láske k snúbenici Margite.

V jeho záznamoch čítame: Šťastie spočíva v plnení úloh, ktoré prináša každý deň.

Na Francúzsko prišli ťažké časy. Druhá svetová vojna. Viaceré francúzske kraje boli obsadené nemeckými vojakmi, tisíce Francúzov odvieďli do Nemecka na práce. Marcel odišiel dobrovoľne so svojimi rodákmi do pracovných táborov. Dôvod jeho dobrovoľného odchodu? Chcel duchovne pomáhať svojim bratom v ťažkom položení. Chcel, aby nestratili svoju vieru, aby nestratili Krista, lebo len on je ich jedinou záchranou. Marcel vedel, čo ho čaká, ak ho chytia pri tomto jeho laickom apoštoláte. Podarilo sa im ho odhaliť. Mučili ho v koncentračnom tábore Mathausene, kde aj zomrel 19. 3. 1945, tesne pred skončením vojny ako mučeník za katolícku vieru. Mal len 24 rokov. Čo dodať?

Srdce mal vo svojich skutkoch...

Nech nám príklad chudobnej, ale nábožnej ženy-vdovy otvorí oči a pomôže sa dívať na našu nábožnosť správnym pohľadom. Nesmie to byť nábožnosť nezmyselná, nanútená, bezduchá, ale živá, pokorná, ktorej korene sú v ľudskom srdci. Bohu bude na oslavu a nám na spasu.

Amen.

Pondelok – 3. pôstny týždeň

Lk 4,21-30

Zvíťazí len skutočná láska

Kto pracoval s ľuďmi vie, že je to práca veľmi ťažká. Za dobrotu, pomoc a lásku v nejednom prípade človek dostane opačnú odmenu – nenávisť, nechotu a ne jeden zabudne povedať aj ďakujem. Vraj nerozumné zvierá vie viac oceniť lásku človeka ako samotný človek. Možno tieto slová sú plné pesimizmu. Áno, sú aj pozorní, vďační ľudia...

Poučme sa z počínania Pána Ježiša v dnešnom evanjeliu.

Pán Ježiš si smutne povzdychol v mestečku, kde prežil celý svoj život, keď spolurodáci nepochopili jeho slová: „**Veru, hovorím vám: Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti**“ (Lk 4,25).

Úryvok evanjelia je pokračovaním toho, ako prišiel Pán Ježiš po prvých úspechoch svojho verejného účinkovania do mestečka Nazareta, kde od návratu z Egypta prežil celé detstvo, mladosť i prvé roky mužného veku. Prednedávnom odišiel zo svojho Nazareta, aby splnil svoje poslanie.

Stačilo niekoľko týždňov a svojimi slovami a činmi, ktoré konal, stal sa známym v celom kraji. A s menom rástla i sláva mestečka, z ktorého pochádzal. Zaiste rodáci boli zvedaví na svojho krajana. Bola to však len ľudská zvedavosť. Ježiš neučil a nekonal zázraky pre svoju slávu, ako to robia ľudia vo všeobecnosti. Jeho životným poslaním bolo ľudí vyučiť a pripraviť na cestu k novému životu. Veď národ očakával Mesiáša.

Ježiš v sobotu v synagóge ako dospelý Žid, ktorý má právo čítať a vykladať text Zákona, však nepochodí medzi svojimi rodákmi. Keď prečítal časť z knihy Izaiáša proroka, povedal len jedinu vetu: „*Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli*“ (Lk 4,21). Slová, ktoré práve prečítal, hovorili o budúcom Mesiášovi, ktorého národ očakával a ktorým je on sám. Dokázal to za krátky čas svojimi slovami a skutkami. Tieto slová im chceli povedať, aby boli ešte viac šťastní a hrdí na svojho rodáka, ktorý je očakávaným Mesiášom.

A postoj obyvateľov Nazareta? Opačný. Hoci sa tešia milým slovám, ktoré hovoril, nepochopili a pýtajú sa medzi sebou: „*Vari to nie je Jozefov syn?*“ (Lk 4,22). Rodičov Ježiša poznali, ale nič viac. Boh im nezjavil tajomstvo. Mali však možnosť presvedčiť sa o pravdivosti Ježišových slov. Veď vzápätí im poukáže na staronový problém. Hoci teraz už národ uznáva Eliáša a Elizea, keď však títo proroci plnili príkazy dané Bohom, národ ich neprijímal. Národ nemal skutočnú vieru, preto títo proroci robili svoje divy u pohanov. Preto im spomína udalosť, ako Eliáš pomohol pohanskej žene zo Sarepty, ktorá prejavila vieru voči Eliášovi, keď z poslednej múky a oleja najprv jemu upiekla podpeľník. Podobne to bola viera Námana zo Sýrie, ktorý sa vykúpil na radu proroka Elizea v rieke Jordán a bol vyliečený zo svojej choroby. V oboch prípadoch viera priniesla úžitok.

Túto lekciu nezniesli obyvatelia Nazareta od svojho rodáka, pretože im chýbala práve táto viera, preto nielenže ho neprijali, ale ešte ho vyženú z mesta von a chcú zabiť. Toto si Boh nepraje. Jeho hodina ešte neprišla, ešte neukončil svoje poslanie.

Nad touto udalosťou, najmä nad počínaním rodákov Ježiša, mali by sme sa zastaviť i my. Prečo? Nám bolo zvestované Evanjelium. Prijali sme ho, pýšime sa ním, považujeme sa za snád' vopred spasených, vykúpených, ale pozor! Žijeme aj podľa neho? Ak nie, potom právom mnohé veci hádzu pred oči tí, čo neveria v Boha. Vieme sa rozhorčovať, keď našu vieru tupia. A čo náš život? Hovorí o láske Kristovej? Oni neuverili, nestretli sa s učením tak ako my, že učenie Ježiša je láska. Oni vidia v našom presvedčení ideologického nepriateľa, bránia svoju neveru, preto sa im až tak veľmi nečudujeme. My musíme učenie Krista nielen prijať, ale ho aj žiť. Človek, ktorý neverí v Boha a všetko čo je spojené s Bohom zavrhuje, má vyhradené názory na Cirkev, zmení svoj názor, keď videl, ako sa rehoľné sestry starali o jeho matku v ústave a keď im chcel dať obálku, oni s úsmevom ju diskretné odmietli. A práve toto ho presvedčilo o čomsi a viac, ako to, čo mal naštudované.

Dedičný hriech spravil z lásky nenávisť. Kain hneď na začiatku zabije brata Ábela. V Starom zákone platilo: Oko za oko, zub za zub! Ježiš však učil: Milovať budeš... svojho blížneho ako seba samého...

Pavol apoštol pokiaľ neveril v Ježiša Krista, prenasleduje jeho stúpcov. A ešte si myslí, že robí dobre. Keď sa však s Kristom stretne, napíše i takéto slová Korintťanom: *„Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal“* (1 Kor 13,1). Pavol takto ukazuje dokonalú cestu života, ktorej sa naučil od Ježiša a ktorou nechceli kráčať Ježišovi rodáci.

Tejto jednej z najkrajších častí Svätého písma môžeme dať názov **Hymnus na počesť lásky**.

Cesta lásky skutočne prevýši všetky ostatné cesty. Pravdou je, že láska je najpotrebnejšou zvesťou pre nás ľudí. Závisí len od ľudí, ako sa ku nej postaví. Všetci potrebujeme lásku. Chceli by sme ňou obdarovať iných a sami jej často nemáme. Od spôsobu ako nás milujú a ako sme schopní obdarovať iných láskou, záleží jednoznačne naša vnútorná rovnováha a kvalita nášho duchovného života. Pavol svojimi slovami chce povedať, čo chýbalo rodákovi Ježiša a čo chýbalo aj jemu po bránu Damasku. Bola to láska.

Láska ku Kristovi však musí zaplniť celé naše srdcia. Ani posledný kútik si nesmieme ponechať pre niečo iné. Ináč je to len na našu škodu. Sv. Pavol hovorí, že máme dať celé svoje srdce k dispozícii láske. Zneje to pekne, ale to sa musí prejavovať i v praxi. Nestačí sa prejavovať len slovami, vedomosťami, nestačí mať silnú vieru. Keby som aj vrchy prenášal a lásky by som nemal, ničím by som nebol. Nestačí mať len súcit, rozdať majetok, nestačí darovať svoje telo, lebo toto všetko bez lásky nič by mi neosožilo. Láska nikdy nezanikne.

Pavol ďalej píše: *„Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, poznával som ako dieťa, rozmýšľal som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby“* (1 Kor 13,11).

Týmito slovami Pavol hovorí o svojom duchovnom raste, keď dozrelo v ňom vedomie, že keď bude robiť čokoľvek, ale bez lásky, nemá to veľkú hodnotu. Teraz je mužom, pretože pochopil význam, silu lásky, ktorá podľa Kristových slov hory prenáša.

Pavol však hovorí, že jedine láskou ptovrdený život, všetko, čo konáme, žijeme, má nárok na odmenu. Často však zakúsil, že láska nie je ľudmi opätovaná, ba práve naopak. To nesmie znechutiť, pretože odmenu čakáme od toho, kto je Láska, ktorého budeme raz vidieť z tváre do tváre. aj keď sú prípady, že za lásku sa nám dostane odmeny už tu na zemi, ale to je len čiastočná odmena. Boh raz chce dať odmenu v dokonalom poznaní v jeho prítomnosti.

Nesmieme v našom živote postupovať ako rodáci Ježiša z Nazareta. Nepozerať na svoju vieru len ľudskými očami. Neposudzujeme náš život len ako záležitosť, ktorá sa má ukončiť smrťou. Veríme v život večný. A tento večný život máme začať žiť tu na zemi. V prostredí, ktoré je zaťažené hriechom a neláskou. Práve láskou a bojom proti hriechu máme prijať Ježiša už tu na zemi ako svojho Boha, svoju odmenu, cieľ života. Koľkokrát sme sa presvedčili, tak ako vdova zo Sarepty, keď sme poslúchli slová proroka-Cirkvi, že sme boli nielen šťastní, ale i bohatí. Koľkokrát sme sa na vlastnom tele presvedčili, keď sme ako Náman zo Sýrie ponorili nie do vody, ale do slz ľútosti a pokánia za svoje hriechy, že sme boli nielen znova čistí, ale i šťastní. Naše pohnútky museli byť však preniknuté láskou.

Viera to nie je strach pred Bohom, ako si to často myslia tí, čo tomu nerozumejú. Viera je odpoveď lásky na lásku, hoci tá naša je veľmi slabá, nedokonalá.

Kto pozná život aspoň jedného konvertitu, človeka, ktorý skutočne našiel cestu k Bohu, môže sa presvedčiť, akú silu má láska k Bohu.

Životopis André M. Ampéra študenti iste poznajú. Je to svetoznámy francúzsky matematik a fyzik.

Už ako 18-ročný patrila medzi géniov sveta. Objaviteľ, člen Akadémie. Jeho meno je spojené s elektrickým prúdom – jednotka intenzity elektrického prúdu – ampér. Mal však veľmi ťažký život. Hoci bol v mladosti horlivým katolíkom, vieru však skoro stratil. Ťažké straty, vyhnanstvo a smrť otca, manželky... Vnútny boj, duševné rozpory.

Píše:

- *V srdci nosím opravdivé peklo. Nik ani netuší, čo sa deje vo mne. Nik ma nevie potešiť.*

A inde zas píše:

- *Svet mi závidí slávu. Boh mi dáva na vedomie, že všetko je márnosť, okrem jeho slávy.*

Syn Jean-Jacques sa stal lumpom a zvrhlíkom. Dcéra Albína sa vydala za alkoholika a psychopata.

A zmysel života mu dáva Boh. Na jar roku 1836 v Marseille Ampér ochorel na zápal mozgu. Keď ho upozornili, aby prijal sviatosť, pokojne povedal, že to už urobil v Paríži pred odchodom. Keď mu chceli prečítať z Kempenského knižočky O nasledovaní Krista, Ampér vyhlásil, aby sa nenamáhal, lebo celú knižočku vie naspamäť. Dlho sa trápil na smrteľnej posteli. Sám si vybral nápis na svoj hrob. Iba dve latinské slová: „Tandem felix!“ – „Konečne šťastný!“

Zasluhuje si od nás kresťanov úctu. Ukázal nám späťosť medzi vierou a vedou. A čo my?

Ampér neokúsil veľa lásky od detí, svojho okolia, a predsa i po ťažkých vnútorných zápasoch dosiahol, že zvíťazila v ňom láska.

Učme sa od Krista zvíťaziť nad zlom, nenávisťou. Učme sa povzniesť nad tými, čo nedorástli v opätovaní lásky. Ježiš zomrel aj za svojich rodákov, hoci ho chceli zabiť.

Odpusťme znova a znova každému, kto nepochopil lásku.

Amen.

Streda – 3. pôstny týždeň

Mt 5,17-19

Správne pochopiť

Žijeme v dobe, keď skoro na dennom poriadku vznikajú nové zákony, prípadne tie včerajšie sa dopĺňajú. Vznikajú nové skupiny odborníkov, ktorí skúmajú rôzne odvetvia. Vymýšľajú sa nové zákony, predpisy, nariadenia. Všetko je v poriadku do tej miery, keď to slúži k blahu a spokojnosti nás všetkých, a nie jednotlivcov či menších skupín. To platí aj o náboženskej činnosti.

Pán Ježiš v evanjeliu hovorí: „**Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť**“ (Mt 5,17).

Podľa evanjelistu Matúša máme chápať Zákon ako výraz Božej vôle. V tomto zmysle sa nemôže Zákon zrušiť, ale len uskutočniť. Zákon a proroci to znamenajú, že Božie prikázania spočívajú na prikázaní lásky k Bohu a blížnemu. Preto tam, kde sa učí láske, tam sa Zákon správne vysvetľuje, a preto hovorí svätý Pavol, že láska je naplnením Zákona. Z evanjelia vieme, že Ježiš nás učil, že všetky príkazy a zákony, ako i nariadenia v oblasti náboženstva vyjadrujú len jeden príkaz: Milovať boha a blížneho. Tie príkazy a predpisy, ktoré k tomu vedú, sú dobré a nemôžeme ich zrušiť, ale naopak, predpisy, ktoré sa od lásky vzdiaľujú, alebo jej vykonávanie sťažujú, tie treba opustiť.

Po Druhom vatikánskom koncile sa mnohé predpisy zrušili, zmenili, a to preto, aby sa láska dostala do lepšej životnej praxe. Nemajú preto pravdu tradicionalisti, ktorí pokoncilové zmeny odmietajú, inými slovami nechcú Zákon dať do nového ducha.

Spomeňme si arcibiskupa Lefévra, ktorý v Elgone vysvätil bez povolenia Ríma a pápeža nových biskupov, ktorí podobne ako on sú proti tomu, že každý si môže sláviť svätú omšu a sviatosť vo svojej reči. Zastával názor, aby latinská reč zostala.

Predsa vidíme, že svätá omša v zrozumiteľnej reči nám pomáha viac milovať Pána Boha. Na druhej strane nemajú pravdu ani progresivisti, ktorí v mene falošnej slobody chcú zmeniť všetko, chcú zrušiť Zákon.

Počas Vatikánskeho koncilu sa hovorilo aj o cirkevnom nariadení, ktoré nedovoľuje v našom rímskom obrade, aby ženatí kňazi slávi svätú omšu a vysluhovali sviatosti. To, aby sa kňazi neženili, nie je Boží zákon, ale cirkevný.

Títo progresivisti, najmä v Holandsku a na západe vôbec, skôr ako by bol Svätý Otec a biskupi dali k tomu súhlas, alebo nejaké vyjadrenie, niektorí kňazi sa oženili v predstihu. Teda zrušili Zákon lásky, pretože bol Cirkvou ustanovený nie pre spory majetkové, ako to učia a hovoria nepriatelia Cirkvi, ale aby kňazovi ani jeho vlastná manželka, rodina nestála v ceste pri plnení si svojich povinností kňaza, ktorý sa má starať o šírenie učenia Ježiša Krista, učenia lásky. Teda nemajú pravdu ani tí prísni tradicionalisti, ani tí novotári-progresivisti.

V Cirkvi má pravdu Ježiš Kristus, ktorého zastupuje viditeľná hlava Cirkvi – pápež. Keď naša cirkevná vrchnosť vedená Duchom Svätým niečo nariadi, tak to prijímame a veríme, že to prinesie patričné požehnanie i pre nás.

Preto sa všetci snažme plniť Božie i cirkevné prikázania tak svedomite a čestne, aby sme rozširovali v sebe lásku k Bohu. Preto ani ten najmenší príkaz nesmieme zrušiť, alebo ho obchádzať z presvedčenia, že to nič nie je, pretože Pán Ježiš nám hovorí: „*Kto by teda zrušil jediné z týchto prikázaní, čo aj najmenšie, a tak by učil ľudí, bude v nebeskom kráľovstve najmenší*“ (Lk 5,19). Preto chceme aj ten najmenší príkaz zachovať, aby sme získali vyšší stupeň večnej blaženosti.

Chceme teda v tejto pôstnej dobe vykročiť za Ježišom ešte vernejšie, aby sme sa od neho, ako od svojho Majstra a Učiteľa, naučili skutočne milovať Boha nadovšetko, pretože láska zvíťazí a ten, kto šíri lásku, bude aj odmenený.

Aj keď žijeme v dobe neustáleho pohybu, keď vznikajú nové zákony, majme vždy na mysli, aby nám slúžili na spásu našich duší.

Amen.

Štvrtok – 3. pôstny týždeň

Lk 11,14-23

Nepodceňujme moc zla

Kto spočíta, koľko ľudských životov vyhaslo napríklad pri precenení schopností vodiča auta? Kto spočíta, koľko sa dopláca na podceňovanie bezpečnostných predpisov? Po úraze, nešťastí je už často neskoro, a preto musíme tomu predchádzať.

A toto platí nielen na pracoviskách, na cestách, ale toto si musíme uvedomiť aj v duchovnej oblasti, keď sa jedná o našu spásu, a práve na to nás upozorňuje aj evanjelium.

Ťažké obvinenie sa dostalo na adresu Pána Ježiša. Podozrievajú ho zo spolupráce s mocnosťami zla, s diablom.

Len povrchný pohľad na dnešný text evanjelia nestačí. Všetci cítime, že Pánu Ježišovi v evanjeliu ide o veľa, preto sa nad jeho počínaním zamyslíme. Je skutočným faktom, že vo svete vládne zápas medzi mocou dobra a zla. Tento boj má korene od stvorenia prvého človeka. Diabol vtedy zvíťazil nad prvými ľuďmi a túži zvíťaziť i nad nami. Naším poslaním však je, aby sme s pomocou Pána Ježiša zvíťazili nad zlom. Tak nám to hovorí on sám. Zaujíma sa o každého, či mu niekto praje dobre, alebo zle, či ho niekto miluje, alebo nenávidí, či ho niekto chce skompromitovať, alebo mu prejavuje úctu.

Farizeji z evanjelia chcú Ježiša skompromitovať. Nemohli zniesť jeho popularitu, a preto hľadali spôsob, ako sa ho zbaviť. Preto si vymyslia, že s pomocou Belzebula vyháňa zlých duchov. To je aj hlavná myšlienka z evanjelia: Ježiš spolupracuje s diablom. Ježiš vraj od neho má svoj moc a silu.

Ako na to zareagoval Pán Ježiš? Predovšetkým si musíme uvedomiť, že Pán Ježiš potvrdzuje, že zlý duch existuje a nemôžeme ho teda ani podceňovať. Ako existuje dobro, existuje i zlo. To vidíme v rôznych udalostiach a formách. V raji sa objavuje diabol v podobe hada, aby tak naviedol človeka na hriech. Nevieme, v akej podobe počas štyridsaťdňového pôstu bol pokúšaný Pán Ježiš diablom. Jedno je isté, že ho chcel nahovoriť na pýchu. Vieme, ako na to zareagoval Pán Ježiš. Poučil nás, že s diablom nesmieme viesť žiadnu diskusiu. Musíme ho nasledovať v tom, čo mu Ježiš povedal: „*Odíď satan, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť*“ (Mt 4,10).

Diabol neprestáva konať. Pouča nás o tom svätý Peter vo svojom Prvom liste: „*Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral*“ (1 Pt 5,8).

Nemôžeme sa preto k tomuto správať ľahkovážne a prenáhlene. Ak on sám nemôže niečo podniknúť, použije na to svoje prostriedky i ľudí. Je veľmi dôsledný a vytrvalý. Ak ho raz odoženieme, vracia sa tisíckrát a všetko podnikne len preto, aby si odniesol svoju obeť, aby dosiahol svoje víťazstvo.

V dnešnej dobe sa tak často pod pokrývkou dobra ponúka zlo.

Napríklad: Kupuješ výrobok dobrej kvality a zistíš, že ťa oklamali. Výsledok? Ostražitosť! Aj na našu vieru dokážu niektorí ľudia povedať, že nie je pravdou, čo učí Cirkev. Vraj každý človek môže mať svoju morálku, a nemusí zachovávať Desatoro. Niektorí dokonca tvrdia, že všetko je dobré, čo nám v danej chvíli vyhovuje. Aké prevrátené je takéto uvažovanie! Diabol skrýva to, čo povedal Pán Ježiš: „*Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje*“ (Mt 12,30). Nie je možné zároveň byť priateľom Krista i diabla. Každý sa musí rozhodnúť pre jedno alebo druhé. My si musíme však vedieť v každej situácii vybrať Krista a postupovať tak, ako by postupoval Kristus na našom mieste. V rozhovore s farizejmi Pán Ježiš použil v praxi logiku. Najprv im ukázal, že jeho skutky sú nositeľmi dobra, že chce zachrániť ľudí nielen od smrti telesnej, ale i duševnej. Zlý duch nás nikdy neobohatí dobrom. A preto Kristus nemôže konať v jeho mene, a teda i jeho mocou. On je predsa mocnejší ako diabol. Veď vieme i zo slov svätého Marka: „... *keď ho nečistí duchovia zbadali, padali pred ním a kričali: Ty si Boží Syn!*“ (Mk 3,11). Oni v Ježišovi videli Mesiáša i Syna Božieho, ale žiaľbohu, toho si nevšimli farizeji. A možno si toho aj povšimli, ale nechceli to uznať. Ťažko je niekedy poznať skutočnú pravdu, keď sa nezhoduje s naším uvažovaním.

Tak tomu bolo a je i dnes. Farizeji prestali už dávno existovať, ale ešte i dnes žije ich idea, nimi vymyslená, ktorá vedie do mylných názorov. Toto evanjelium nás teda vedie k jednému a pravdivému poznaniu, a preto ho prijímame. V ďalšej časti diskusie Ježiša s Farizejmi išlo Ježišovi o to, aby im jasne vysvetlil omyl v ich uvažovaní a použil príklad zo života. Povedal im: „*Každé kráľovstvo vnútorne rozdelené spustne a dom na dom sa zrúti*“ (Lk 11,17). Nechceli však porozumieť. Možno, že aj porozumeli, ale nechceli toto učenie prijať, nemali odvahy prijať jeho náuku.

Preto bol pre nich Pán Ježiš žriedlom nepokoja. Nechceli sa pokoriť, nechceli sa otvorene priznať k svojmu omylu, volili si preto radšej pretváрку, klamstvo, faloš. Preto sa od Krista vzdialili. Zatvrdilosť sa stala pre nich žriedlom hriechov proti Duchu Svätému. A to je v zhode s učením Pána Ježiša, že tento hriech nebude odpustený ani v tomto, ani v budúcom živote. Nie preto, že by Pán Ježiš nechcel odpustiť, ale preto, že tí, čo ho páchajú, sú tak zaujatí vo svojej zatvrdilosti, že neprijímajú Božie milosrdenstvo, odpustenie.

Rozprával istý kňaz o svojom farníkovi, ktorý bol dobrý, čestný, ale veľmi útočil na Cirkev, hoci veľakrát sa presvedčil o tom, že robí tým zle. Žene často hovoril, že on to oľutuje, hovoril, že on sa vyspovedá – a skončilo to samovraždou. Viacerí vedeli, že sa nevie vyrovnáť sám so sebou, že robí starosti sebe samému, ale nechcel priznať, že on sa mylil.

Nenasledujme v našom živote farizejov! Uznajme radšej moc Pána Ježiša, skloňme svoje kolená a prosme o posilu až do konca nášho života.

Veľa ľudí doplatilo na podceňovanie učenia Krista. Nepodceňujme jeho učenie, sviatosti, hodnotu svätej omše! Kto sa vysmieva, prípadne verejne útočí, a nie je presvedčený skutočne o svojej pravde, nech si dá pozor a my sa modlíme za neho.

Amen.

Rast našej viery

Vieme, že život nie je možný bez pohybu, bez zmeny. Môžeme to pozorovať všade v našom okolí.

Dieťa rastie. Po detskom období a období dospievania príde zrelý vek dospelosti a nakoniec staroba. Je to teda viditeľná zmena. Telo rastie, mení sa, až sme sami svedkami toho, že to, čo bolo malé a krehké, stane sa starým a stráca na sile.

Aj v oblasti duchovnej, v oblasti viery vidíme pohyb a zmeny. Naša viera má tiež určité stupne.

Viera malého dieťaťa je slepá, zakladá sa na autorite rodičov, prípadne kňaza.

Viera v období dospievania musí prejsť krízou. Človek začína používať svoj rozum a riadiť sa svojou osobnou vôľou. Tu sa začínajú prvé známky prístupu k viere na celý život. Je to veľmi vážne a kritické obdobie, ktoré si vyžaduje opatrný, ale cieľavedomý prístup k mladému človeku, aby pri hľadaní a vysvetľovaní problémov a názorov sa správne zamyslel nad hodnotou, zmyslom života a jeho cieľom.

Mladý kresťan musí si pomaly uvedomovať svoju zodpovednosť a preberať za svoj život následky.

Cirkev vo svojom pedagogickom prístupe vo výchove kladie dôraz, že viera sa nesmie vnucovať.

Rodičia majú využiť postoj autority, musia však vo výchove k viere ísť svojím príkladom, bez fanatizmu a bigotizmu, viac modlitbou ako nariadeniami.

Nikdy sa nesmie sľubovať deťom odmena za plnenie náboženských povinností v podobe peňazí či iných darov.

Viac sa má medzi mladými a vychovávateľmi viesť dialóg, ktorý musí byť opatrný, otvorený na otázky, ktoré mladého človeka zaujímajú, vedieť poradiť pri ťažkostiach, nie však nariadiť alebo rozkázať.

Všeobecne sa hovorí, že mal by vládnuť duch dialógu. Rast viery má mať dobré zázemie v rodine, ale i vo farnosti. Taktiež si musia i mladí uvedomiť, že rast viery je vec oveľa vážnejšia, a preto i ťažšia, ako sedieť so sluchátkami na ušiach, prípadne prežiť noc na tanečnom parkete. Zábava a povinnosť, ale i viera a život musia ísť ruka v ruku. Roky prinášajú nové a nové povinnosti, zodpovednosť, a preto mladý človek by mal počuť nielen jednu stránku, ale všimnúť si a poznať aj tú druhú. Nemal by sa uspokojiť len s vypočutými frázami, mal by si niečo seriózne i prečítať a k tomu patrí nielen katechizmus, ale i Sväté písmo s poznámkami.

Mladosť veľmi rýchlo prejde. Často si ju sami mladí skrátiť svojimi chybami, omylmi, ale i hriechom. Napríklad trestná činnosť, vstup do manželstva v nezrelosti po neuváženom prístupe k láske, keď čakajú ešte deti – dieťa.

Viera v čase zrelého veku zohráva tiež vážnu úlohu. Človek sa môže dať rýchlo zviešťať a pomýliť. Pohodlie, kariéra, sláva. A na druhej strane slová Pána Ježiša: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba...“ (Lk 9,23) sú potrebné a treba si ich všimnúť, zamyslieť sa nad nimi. Škoda, že na túto oblasť sa nie každý človek chce dôsledne pozrieť. Vidí v tom len obmedzovanie svojej slobody, prípadne čosi zastaralé, čo sa u nás pod vplyvom nesprávne šíreného pohľadu na život, šíri. Je však potešiteľné, že čím ďalej tým viac ľudí sa venuje duchovným problémom viery.

Viera v období staroby: Rast viery nesmie zastať ani v rokoch, keď hlavu začínajú zdobiť šediny, prípadne, keď človek začína cítiť počet pribúdajúcich krížikov. aj staroba spojená s chorobou, opúšťaním síl telesných a duševných, musí si udržať svoj trend a smer.

K tomu nás pobáda i toto evanjelium.

Viera sa totiž môže uskutočňovať rôznymi spôsobmi a môže mať rôzny obsah. Evanjelista ukazuje nám dnes **tri stupne viery**.

Prvý je založený na **viere v zázraky**. To je viera tých, ktorí kladú Bohu podmienky, preto ich Ježiš kritizuje: „Ak nevidíte znamenia a divy, neveríte“ (Jn 4,48).

Druhý stupeň je **viera v slovo Božie**, ktoré Pán Ježiš učí. Takúto vieru má kráľovský úradník z evanjelia, o ktorom evanjelista hovorí: „On uveril Ježišovmu slovu a šiel“ (Jn 4,50).

Tretím stupňom je **viera v Ježiša**. K tomuto stupňu prišiel úradník, keď sa vracal domov a na ceste mu oznámili, že mu syn žije. Tu vidíme, že neostal len pri slovách Pána Ježiša, ale spoznal, že

Ježiš je sám Boh. Evanjelista zaznamenal následok tohto rozhodnutia: „*A uveril on i celý jeho dom*“ (Jn 4,53).

Viera úradníka prešla troma stupňami vývoja: od viery postavenej na zázraku uzdravenia chorého dieťaťa – cez vieru v mocné Ježišove slová – až k viere v osobu Ježiša, v ktorej sa stretávame s Bohom.

V živote si často ani neuvedomujeme tieto tri stupne. Je však potrebné, aby sme rástli vo svojej viere, aby sme sa z času na čas zastavili a zamysleli sa nad svojím vzťahom k viere, k učeniu Ježiša Krista a k jeho osobe, a kriticky nielen zhodnotili, ale i upresnili v tejto línii svoj život.

Amen.

Utorok – 4. pôstny týždeň

Jn 5,1-3;5-16

Správne pochopiť

Niektorí zbožní ľudia majú viacero nesprávnych postojov k veciach náboženským a sú náchylní očakávať napríklad od zázračnej medaily, škapuliara či vodu svoju spásu a uzdravenie.

Pred 30 rokmi sa vo veľkom konali púte do Turzovky, kde sa mala zjaviť Panna Mária lesníkov. Biskupský zbor musel vtedy veľmi tvrdo zakročiť, pretože ľudia prichádzali na toto miesto prosiť Pannu Máriu a zároveň prestupovali príkaz cirkevný. V nedeľu a v prikázaný sviatok títo pútnici nešli na svätú omšu. Ba veľa sa hovorilo o uzdraveniach. Keď však biskupom stanovená komisia, ktorá to prešetrovala, pýtala sa po serióznych dôkazoch, tých zrazu nebolo. Iba v Ježišových slovách je spása.

Tomu nás učí i toto evanjelium, keď Ježiš hovorí chorému človeku, ktorý už tridsaťosem rokov ležal pri Ovčej bráne v Jeruzaleme, neďaleko rybníka Betsata: „**Vstaň, vezmi si lôžko a chod!**“ (Jn 5,8).

V oboch dnešných čítaniach je reč o uzdravujúcej vode.

Ezechiel rozpráva o zúrodňujúcej vode, ktorá premenila púšť na bohatú záhradu.

Ján v evanjeliu zasa rozpráva o uzdravujúcej sile vody v rybníku Betsata.

To nebola prirodzená sila vody. Mohli by sme ju prirovnať k účinkom vody v dnešných Lurdoch, kde sa odohralo mnoho nevysvetliteľných uzdravení na základe ponorenia chorého človeka do tejto vody. V knihe *L u r d y m a j á k a t o m o v é h o v e k u*, sa píše o týchto udalostiach nie v zmysle povrchnom, pretože každý prípad prešetruje komisia lekárov a lekári nemusia byť veriaci. Keď Cirkev dá doklad o nevysvetliteľnom uzdravení, je to vydané po dôkladnom prešetrení. Teda nič povrchné, vymyslené.

Evanjelium nám však chce povedať, že celá naša spása pochádza od Pána Ježiša. Rozprávali sme si o troch stupňoch viery a evanjelium túto našu snahu po skvalitnení viery chce posilniť.

Chorý leží v stĺporadi pri rybníku, kde prišiel alebo sa dal priniesť, aby sa uzdravil vo vode, ktorá vracia zdravie. Nemal však nikoho, kto by ho do tejto vody, keď sa zvrí, to znamená, keď na chvíľu získa uzdravujúcu silu, preniesol. Bolo to čosi zvláštne. Voda v rybníku po zvrílení uzdravila len jedného, a to prvého, ktorý do nej vstúpil. Tento chorý je preto smutný. Keď sa ho Ježiš pýta, či chce byť zdravý, chorému svitne nádej. Chorý však vidí iba choré telo a Ježiš mu chce dať svoju spásu. Chorý si myslí, že Ježiš ho chce tam zaniest, ale Ježiš sa nechce stať ošetrovateľom. On chce uzdraviť svojím slovom. Chorý sa neuzdravil za pomoci zázračnej vody, ani za pomoci nejakých osvedčených praktík, ale Ježišovou láskou. Toto ho malo priviesť k tomu, aby hľadal Ježiša i spásu. Ježiš, ktorý mu uzdravil telo, môže mu uzdraviť i dušu. Tak chápeme i Ježišove slová, ktorými ho napomína: „*Hľa, ozdravel si, už nehreš, aby ťa nepostihlo niečo horšie*“ (Jn 5,14).

Naša viera nie je založená na sile posvätených predmetov. Tieto predmety, ako sú škapuliare, agnusťky, medailónky, sú iba viditeľné predmety, ktoré majú v našom vnútri vzbudiť a udržať si vieru v moc a silu učenia Ježiša Krista. Keď berieme do rúk takéto predmety, nepodliehame vtedy poverám, magickým čarom, veď naša zbožná úcta k týmto predmetom má len prehĺbiť našu závislosť na Bohu.

Je rozdiel, ak niekto nosí na krku krížik, alebo na prste ruženec s tým úmyslom, že vyzýva Boha o pomoc a ochranu, ako ten, čo nosí tieto predmety pri sebe ako talizman pre šťastie či úspech.

Nech tieto predmety, symboly majú v našom živote svoje miesto a nech nám pripomínajú spásu našej duše. Nech nám však pomáhajú duchovne rásť, napredovať v plnení Božích a cirkevných príkazov.

Je smutné, že na niektorých školách v dnešnej dobe nevádi niektorým učiteľom, že mládež sa vulgárne správa, neplní si svoje študijné povinnosti, keď však na ruke mladí kresťania majú ruženec, to im už vadí, a vraj, prekáža to študijným povinnostiam. Viem o mnohých, že práve takíto žiaci dosahujú nielen dobré výsledky, ale majú aj vzorné správanie, pretože sú veriaci, sú príkladom. Áno, nesmieme nikoho provokovať, ale nesmieme ani pasívne rezignovať. Užívajme tieto a podobné veci s rozvahou pre spásu našich nesmrteľných duší.

V týchto veciach sa podriadiť disciplíne Cirkvi a pritom sa presvedčíme, že to bude len na osoh veci a našej spásy.

Amen.

Streda – 4. pôstny týždeň

Jn 5,17-30

Autorita

Medzi chlapcami vznikla silná výmena názorov. Na niečom sa dohadovali. Jeden hovorí a myslí si, že to má byť takto, druhý zase chce podľa svojho. A tretí svoj argument, názor, zhrnul do týchto slov: Môj otec to robí takto. Chlapci sa zamysleli a dali na slová chlapca, ktorý nepovedal, ako si to on predstavuje, praje, ale ako to videl robiť svojho otca. Autorita, skúsenosť, snád' i láska tohto otca k svojmu synovi zvíťazila.

Ježiš hovorí Židom a dnes i nám, vážne slová, plné autority a lásky: „**Veru, veru hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Čo robí Otec, to robí podobne aj Syn**“ (Jn 5,19).

Týmto evanjeliom Ježiš vysvetľuje Židom svoj vzťah k Bohu-Otcovi. Zdôrazňuje, že Boh neprestal byť činný ani po diele stvorenia, ako sa Židia nazdávali, ale neustále udržuje a spravuje svet. Syn mu je rovný prirodzenosťou, mocou i právom, i majestátom. Tento vzťah sa v teológii vysvetľuje v dogmatike náukou o Bohu v troch osobách – De Deo trino. Ján v evanjeliu nám o tom podáva vážnu myšlienku: Boh všetko, čo vlastní, zveril svojmu Synovi a síce: moc, život i súd.

Z evanjelia vidíme, že Ježiš si nerobí nároky, aby v neho ľudia uverili, neopiera ich o ľudskú autoritu, ale o autoritu Božiu. Židia verili, že Boh i naďalej udržuje svet, teda pracuje i v sobotu, čo si vysvetľovali dosť zvláštne, že deti sa rodia i v sobotu, teda v deň, v ktorý Židia nepracovali.

Aj Ježiš uzdravuje v sobotu, čo Židov pohoršuje. Čo môže robiť Boh: kriesiť mŕtvych, súdiť ľudské skutky, to dal i Ježišovi, svojmu Synovi. Z toho Ježiš vyvodzuje pre nich to, že kto si teda nectí jeho, nectí si ani Boha-Otca, kto však uverí jeho slovám, získava večný život.

Možno sa pýtate: Prečo je to tak? Prečo môže Pán Ježiš robiť to, čo robí jeho Otec? To vysvetľuje slovami, že všetko, čo mu ukazuje jeho milujúci Otec, robí aj on. Tu je prirovnanie, ktoré Ježiš nepoužil, ale ktoré si poslucháči domysleli, pretože bolo rozšírené a známe. Prirovnanie o tom, ako otec remeselník zasväcuje do svojho umenia svojho syna, nástupcu.

Kto vidí Pána Ježiša, vidí Boha. Kto je schopný ho počúvať, počúva Otca, ale taktiež, kto si ho nevšíma, odmieta Otca. Bez neho u nás niet života, niet spásy, niet cesty k Bohu. A predsa prijímame slová Pána Ježiša: „*Ja som cesta, pravda a život*“ (Jn 14,6). Preto sa na Ježiša pozeráme ako na medzník nielen letopočtu, ale i ľudstva. To pre nás znamená, že ľahostajnosť voči Kristovi neexistuje. Každý z nás sa musí rozhodnúť buď Ježiša prijať, alebo odmietnuť.

My ho chceme rozhodne prijať. Preto je nám Ježiš blízky, vidíme v ňom svojho Sudcu, ktorý v hodine našej smrti bude medzníkom blaženosti alebo zatratenia. Túto hodnosť si zaslúžil svojou láskou k Bohu Otcovi i ku nám, svojim bratom a sestrám, keď z lásky prišiel medzi nás, aby nás vykúpil a spasil.

Veríme, že Ježiš je „pravda“. Veríme, že súd nad nami bude taký, aký si zaslúžime a že bude i spravodlivý, lebo on nebude trestať za seba, ale za Otca, ktorého on udobril. Preto je našou

snahou, aby sme plne prežili život a rešpektovali jeho autoritu. Kto si neváža autoritu na zemi, ten uráža a zasluhuje si trest. Kto si neváža autoritu pre večný život, ten opovrhne láskou-Kristom, a preto si pripravuje večné zatratenie. I pri príprave na sviatosť zmierenia si máme uvedomiť, že to môže byť posledná príležitosť odprosiť Boha za svoje hriechy. Myšlienka na stretnutie s Ježišom ako Sudcom nás privedie k zodpovednému prístupu k večným hodnotám.

Preto pri spytovaní svedomia, prípadne pri rôznych diskusiách o plnení Desatora i ďalších príkazoch, nehovorme a nepresviedčame, aký je môj názor, ako sa mne to páči, ako to mne vyhovuje, ale dívajme sa na Ježiša, ktorý nám jasne hovorí a my povedzme tak, ako chlapec z dnešnej úvodnej úvahy: Môj otec to robí takto. A my povedzme: Môj Ježiš si to vyžaduje odo mňa takto.

Amen.

Štvrtok – 4. pôstny týždeň

Jn 5,31-47

Ježiš vydáva svedectvo o sebe

V sporných záležitostiach vážnu úlohu zohráva svedectvo. Čím viac je hodnoverný svedok, tým viac jeho svedectvo získava na význame a potrebe.

Ján apoštol zaznamenal pre nás významné svedectvo Krista, ktoré by sme v našej viere mali poznať a nemali ho obchádzať. Ježiš povedal Židom: „**Ak vydávam svedectvo o sebe len ja sám, moje svedectvo nie je pravdivé. Ale je niekto iný, čo svedčí o mne, a ja viem, že svedectvo, ktoré vydáva o mne, je pravdivé**“ (Jn 5,31-32).

Ježiš si počína pri svojom účinkovaní ako Mesiáš a podľa vtedajších zákonov aj správne. Totiž v židovskom práve platilo, že rozsudok mohol nadobudnúť platnosť len vtedy, keď bola skutková podstata činu dosvedčená dvoma svedkami. Toto nariadenie poznali Židia z Mojžišovej knihy, ktorú voláme Deuteronomium. Tam sa píše: „*Jeden svedok nebude nič platný pri nejakej vine alebo zločine, ktorého sa niekto dopustil; na výpovedi dvoch alebo troch svedkov bude závisieť rozhodnutie*“ (Dt 19,15).

Ježiš tieto predpisy pozná a uznáva ako právne normy, a pokúša sa dokázať, že je poslaný od Boha, a to hneď niekoľkými svedectvami:

1. Svedectvom Jána Krstiteľa.
2. Svojimi skutkami a zázrakmi.
3. Mojžišovými zákonmi, čiže knihami Svätého písma.
4. Samotným Bohom, ktorý mu je jeho korunným svedkom.

Skutky, ktoré Ježiš koná, sú skutkami Božími a Otcov hlas volá k viere v Ježiša Krista, ako o tom každý nezaujatý vie.

Z toho vysvitá, že všetko, čo má u Židov povahu autority, ako sú proroci, Mojžišov zákon, Ján Krstiteľ, ale i sám Boh, svedčí o tom, že Ježiš Kristus je vyslanec Boží. Tu si musíme uvedomiť, že kto takéto svedectvo odmieta, dostáva sa mimo práva, jeho súd je falošný a neplatný. Storočia a dnes už tisícročia u niektorých nič nezmenili.

Aj v našom prostredí sú ľudia, ktorí sa pokúšajú zaradiť Ježiša do nejakej skupiny, ktorú si oni vytvorili, len aby Ježiša Krista nemuseli uznať ako svojho Boha a Pána. Tak hovoria o Kristovi, že vôbec neexistoval, čo popiera Jozef Flávius – židovský historik, Plínius i ďalší, ktorí presne vo svojich dielach zachytili čas, o ktorom aj my veriaci hovoríme, že Kristus žil medzi nami.

Iní chcú Ježiša priradiť k filozofom, ďalší k reformátorom. Sú aj takí, ktorí Ježiša pokladajú za politika a vôbec za človeka nám podobného, ale s vyšším intelektom na svoju dobu. Vieme ale, že Ježiš sa nedá nikde zaradiť. On nie je sociálny burič, ani zasnený mysliteľ. Je Božím vyslancom, je sprostredkovateľom spásy, preto i nám platia jeho slová, aby sme uverili a budeme spasení.

V Taliansku v Turíne roku 1976 vyšla v nakladateľstve SEI (Società Editrice Internazionale) kniha Vitoria Messoriho pod názvom *Hypotézy o Ježišovi*. Do októbra 1988, kedy vyšlo i slovenské vydanie, bola táto kniha už vydaná v 18 rečiach a v 33 vydaniach v taliančine. Počet výtlačkov dosahuje jeden a pol milióna. Málokterá katolícka kniha dosiahla takýto úspech v tak krátkom čase. To preto, že sa zapodieva vážnym a serióznym vyhodnotením kritických hypotéz o „záhadnom Palestínčanovi“.

Dopracoval sa k záveru, že zo všetkých možných i nemožných hypotéz o Ježišovi je správna hypotéza z evanjelií, podľa ktorej Ježiš z Nazareta je Kristus Boží Syn. Autor v knihe opisuje svoj čestný a nezaújatý výskum. Presvedčivo ukazuje, že všetky hypotézy o Ježišovi boli už povedané, že všetky námietky boli už vyvrátené, ale že sú znova nastolené a opätovne vyvracané. Pritom veľmi otvorene poukázal na to, že niektoré domnienky si vôbec nezasluhujú názov „vedecká hypotéza“.

Pre nás učenie Krista je učením, ktoré nám ukazuje cestu k večnej blaženosti. So svätým Pavlom aj dnes opakujeme: „Viem, komu som uveril a som si istý“ (2 Tim 1,12). Úžasná istota, ktorá vie všetko zniesť pre Krista, ktorá hory prenáša, a to je pre nás svedectvo, ktoré o sebe v evanjeliu hovorí Ježiš.

Svedectvo Krista je neotrasiteľné, keď sme sa mu celkom a celí odovzdali.

Amen.

Piatok – 4. pôstny týždeň

Ježiš vyžaduje správne rozhodnutie

Kto sa už ocitol pred vážnym rozhodnutím, poznal, že rozhodnutie bolí. V takej situácii ľudia musia zvážiť okolnosti, možnosti, stav. A práve bolesť, ktorá z rozhodovania plynie, je príčinou, že medzi nami je veľa nerozhodných ľudí.

Pred vážnym rozhodnutím sa ocitli aj Ježišovi súčasníci. Počúvali Ježišove slová, boli účastní na skutkoch, ktoré konal, sledovali jeho život, vedeli, že sa narodil v Betleheme, že s Máriou a Jozefom žil v Nazarete, ale ťažko im bolo prijať Ježiša ako očakávaného Mesiáša a Vykupiteľa.

Ježiš veľa urobil, aby mohli uveriť jeho poslianiu, a predsa vidíme, že mnohí sa nevedia rozhodnúť. Preto im povedal slová: **„Aj ma poznáte, aj odkiaľ som viete. A neprišiel som sám od seba, ale pravdivý je ten, ktorý ma poslal a vy ho nepoznáte. Ja ho poznám, lebo som od neho a on ma poslal“** (Jn 7,28-29).

Čo spôsobovalo toľko bolesti pri ich rozhodovaní? Počuli jeho kázne, videli Ježišov život a oni si uvedomovali, že prijať jeho učenie znamená radikálne zmeniť svoj život. Na druhej strane videli svoju ľahostajnosť, pohodlnosť a nemali sil, aby sa týchto slabostí zbavili. Cítili strach, a tak sa radšej uspokojili s neutrálnym stanoviskom.

Áno, veľa sa dnes hovorí a uvažuje o Bohu, viere, o Ježišovi Kristovi. Vo svojom okolí vidíme záporné i kladné postoje. Každá strana a rozhodnutie má svoje dôvody. I dnes prichádzame na svätú omšu, aby sme sa posilnili Ježišovým slovom i Telom v Eucharistii. Pripomíname si tým smrť na kríži, teda naše vykúpenie, naše oslobodenie od hriechu. Prichádzame, aby sme sa posilnili vo svojom vzťahu k Ježišovi, o ktorom nás učí naša Cirkev. Často si vo svojom živote uvedomujeme, že nesmieme byť kresťanmi iba v kostole, prípadne, keď sa doma v súkromí modlíme. Pred bohostánkom čerpajme silu a rozhodnutie vytrvať na ceste za Ježišom. Áno, sami neraz cítime, že je to veľmi ťažké, že to bolí, keď chceme ísť celkom a celí za Ježišom. Z vlastného života vieme, že aj keď toto rozhodnutie bolo bolestné a ťažké, predsa to bolo rozhodnutie správne a krásne. Aj ja ako kňaz môžem z vlastného života povedať, že som nikdy neľutoval svoje rozhodnutie ísť za kňaza. Ved' Ježiš povedal: **„A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života“** (Mt 19,29).

Dnes po 17-ročnom kňazstve viem, že povolanie kňaza je ťažké, ale môžem povedať, že keby som sa mal znova rozhodnúť o svojom povolaní, neváhal by som ani minútu.

Viem však i z vašich životných ciest, že ne jeden z vás musel a musí sa ťažko rozhodovať vo svojej viere a ceste za Ježišom. Mnohí ste sa tiež presvedčili o tom, že keď ste v praktickom živote uskutočnili Ježišove slová: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma“ (Lk 9,23), že Ježiš svojim verným neostane nič dlžný.

Ak sme sa raz rozhodli pre Ježiša, nesmieme si myslieť, že len raz v živote to bolí. Na ceste za Ježišom potrebujeme zastávky, akýsi oddychový čas, prestávku, kde sa nám zregenerujú sily, kde sa zrelaxujeme, kde si odpočinieme. Iste nechceme, aby aj o nás platili Ježišove slová z evanjelia: „Aj ma poznáte, aj odkiaľ som viete. A neprišiel som sám od seba, ale pravdivý je ten, ktorý ma poslal...“ (Jn 7,28).

Veríme, že Ježiš je náš Boh, večná Láska, ktorý nás miloval nadovšetko. Nechceme patriť medzi tých, o ktorých Ján napísal, že ho chceli chytiť a zabiť, keď im Ježiš oznámil, kto je a načo prišiel. Aj keď to neskôr skutočne urobili, to len preto, že to on chcel, a nie oni. On chcel dokázať svoju lásku, ako to sám povedal slovami: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13).

Modlime sa dnes za seba samých, aby sme sa vždy správne rozhodli, aj keď to bude ťažké. Neváhajme ani v takýchto ťažkých chvíľach a nadovšetko dôverujme Ježišovi. Nech nám pomôžu slová: Hľa, ja som s vami až do skončenia sveta!

Amen.

Sobota – 4. pôstny týždeň

Jn 7,40-53

Roztržka pre Ježiša

Ťažko niekto spočíta množstvo roztržiek pre Ježiša. Na druhej strane sú to nepotrebné, zbytočné a nepríjemné veci. Na strane druhej je to krásne, osožné a potrebné, keď si vie veriaci svoju vieru zastať. Už v časoch účinkovania Ježiša sa pre jeho osobu viedli spory. O jednom nám hovorí dnešné evanjelium. Farizeji hovoria sluhom: „Aj vy ste sa dali zviest? Vari uveril v neho niektorý z popredných mužov alebo farizejov?“ (Jn 7,47-48).

V tomto prípade je na pretrase otázka okolo Mesiášovho pôvodu. Niektorí poprední predstavitelia náboženského života Židov boli presvedčení, že Mesiáš nemôže pochádzať z Galiley. Preto na Ježiša sa dívali ako na vopred odpísaný prípad. Odmietli ho prv, ako by sa mohli o čomsi presvedčiť, prípadne, aby ho aspoň vypočuli. Hovorili, vlastne citovali Písmo. V Mojžišovej knihe Deuteronomium (por. 18,15-19) sa píše, že Kristus príde z Dávidovho potomstva, z mestečka Betlehema, kde býval Dávid (por. Jn 7,42).

Toto bolo príčinou roztržky v zástupe. Vieme, že Ježiš sa skutočne narodil v Betleheme, čo títo hádajúci sa nevedeli – pre svoju slabú informovanosť, pretože Ježiš býval po návrate v Nazarete, kde žili Jozef a Mária celý čas a narodenie v Betleheme sa udialo vlastne na nariadenie cisára Augusta, a to pre jeho túžbu poznať počet svojich poddaných, pre sčítanie ľudu.

Medzi prítomnými bol aj Nikodém, ktorý sa považuje za tajného učeníka Pána Ježiša, pretože prichádzal za Ježišom pod rúškom noci a spolu sa rozprávali. Jemu vlastne dal tie vzácne slová o znovuzrození z vody a Ducha. Tento Nikodém, hoci bol vo veľrade uznávaný, zastal sa Ježiša slovami: „Odsúdi náš zákon človeka prv, ako by ho vypočul a zistil, čo urobil?“ (Jn 7,51). Tu Nikodém ešte v strachu, ale už verejne sa priznáva k Ježišovi. Zastáva sa zákona, ktorý je na strane Ježiša, pretože veľrada chce nad ním vyniesť rozsudok prv, ako by ho vypočuli. To bola faloš vodcov národa.

Snáď ani Judáš to zo začiatku zle nemyslel. Možno sa domnieval, že veľrada chce len Ježiša vypočuť, keď však videl, čo nasledovalo, vrátil peniaze a nesprávny postoj k svojej vine ho priviedol k samovražde. Ježiš by mu bol zaiste odpustil, keby bol oplakal ako Peter, prípadne, prišiel pod kríž a Ježiša odprosila. Tu však vidíme správanie Nikodéma, ktorého spolučlenovia vo veľrade podozrievali, že aj on uveril Ježišovi. Preto mu kladú nepríjemnú otázku: „Nie si aj ty z Galiley?! Skúmaj a uvidíš, že z Galiley prorok nepovstane“ (Jn 7,52). Z tohto jasne vidíme, že proti Ježišovi stojí nadutosť vodcov národa a učencov, ale i hrubé násilie úradníkov. Bolo málo tých, ktorí mali Ježiša chytiť. Vidíme to z ich slov, keď sa vyjadřili: Nikdy tak človek nehovoril.

Zapôsobilo na nich Ježišovo kázanie, vystupovanie, ale i prístup k životu vôbec.

Môžeme sa právom pýtať: Čo sa zmenilo vo vzťahu k Ježišovi za posledných pomaly už dvetisíc rokov? Nič. Rovnako i dnes sú mnohí, ktorí sa podobne odvolávajú na rôzne veci, len aby nemuseli uznať Ježiša za Mesiáša...

Je správne, keď dnešný moderný veriaci kresťan, starší i mladší, nielenže sa snaží žiť podľa učenia Ježiša Krista, ale snaží sa mať i solídne vedomosti z oblasti viery, učenia Ježiša Krista. Dnes viac ako kedykoľvek v minulosti potrebujeme vzdelaných, ale i veriacich kresťanov. Musíme sa však riadiť rozumným postupom k problematike. Nikdy nie násilím a za každú cenu a s každým sa púšťať do bez konca trvajúcich diskusií, debát. Pretože tak ako my veríme v božstvo Ježiša Krista, v jeho lásku, silu, svetlo, tak vo svojej nenávisti a zaujatosti budú bez konca hovoriť svoje a to isté i protivníci. Nedajú sa presvedčiť, prekrúčia fakty, ba čo viac, nemajú vedomosti, a chcú rozum rozdávať! Preto je potrebné zaujať správne stanovisko, či presvedčiť životom.

Náš život je otvorená kniha viery. Nielen v kostole, ale všade, kde nás chce Boh mať, snažíme sa pri všetkej svojej dobrej vôli vydávať dobré svedectvo viery. Keby si boli farizeji zistili, kde sa Ježiš narodil, neboli by hovorili o Galilei, že odtiaľ nemohol vzísť Mesiáš. My vieme, že Ježiš má prímenie Nazaretský. Keď lepšie poznáme učenie Krista, lepšie a ľahšie sa nám jeho učenie premietne do nášho života.

Zásada: Nikdy nie násilie vo viere, ale seriózný prístup! Aj to je dôstojné kresťana, keď odíde odtiaľ, kde niet snahy o dialóg, kde sa zatvoria srdcia skôr, ako by sa otvorili ústa.

Amen.

Pondelok – 5. pôstny týždeň

Jn 8,1-11

Vidíš hriech len u druhého?

Zomieral starý rehoľník a pritom sa usmieval. Predstavený sa ho pýtal na príčinu, prečo sa smeje v tak vážnej chvíli života. Zomierajúci povedal:

- Som spokojný a verím, že prídem do neba. Pán Ježiš predsa povedal: Nesúďte, aby ste neboli súdení! A ja som nikoho vo svojom živote neposúdil.

Môžeme v túto chvíľu povedať takto aj my? Častokrát sme videli smietku v oku blížneho a vo vlastnom oku sme brvno nezbadali. Alebo aj keď ten druhý viedol pohoršlivejší, hriešnejší život a my sme sa hriechu stránili, odkiaľ máme právo, kto nám ho dal, aby sme vynášali súdy nad druhými? Nevieme prečo upadli a keby sme aj vedeli, môžeme povedať, že im dal Pán Boh toľko milostí a síl ako nám?

Preto prehodnoťme svoj postoj k hriechu druhého.

Poznáme udalosť, v ktorej sa rozpráva o žene pristihnutej pri cudzoložstve.

V niektorých, hoci významných gréckych rukopisoch Svätého písma, táto časť sa nenachádza. Zdá sa, že ju v niektorých cirkvách, najmä východných, vynechávali zo strachu, aby si niektorí veriaci nevysvetľovali Ježišovo milosrdenstvo k cudzoložnici ako podnet k mravnej voľnosti a samopašnosti.

My sa dnes na túto udalosť dívame zaiste správne. Preto si ju rozoberme. Uvedomujeme si, že každý z nás stojí pred budúcim súdom, kde sa budeme zodpovedať za svoj život.

O koho vlastne ide v tomto príbehu? O ženu pristihnutú pri cudzoložstve? O farizejov? Rozhodne áno. Žena je plná strachu. Bojí sa, ako dopadne toto stretnutie. Vie, že jej hrozí trest smrti a tu sa stretne s tým, čo ju zaiste nikdy predtým nenapadlo. Tento podivný Učiteľ, za ktorým idú zástupy, prejavil jej zvláštnu lásku, ktorú nevie prirovnať k ničomu. On ju svojou láskou vnútorne mení a keď odchádza od Ježiša, je iná a jeho slová jej zaiste budú znieť po celý život: „*Chod' a už nehreš!*“ (Jn 8,11)

Počínanie farizejov nebolo čestné, keď priviedli túto ženu k Ježišovi. Bola to pre Ježiša nachystaná pasca. Vedeli, že Ježiš zaujíma k hriešnikom zvláštnu stanovisko, akúsi prítulnosť, pochopenie a zaiste bude chcieť aj túto ženu zachrániť. A tu čakali, že sa Ježiš dostane do pasce, pretože by sa dostal do rozporu so Zákonom, ktorý nariaďoval takéto ženy ukameňovať.

Ježiš neodpovedá na ich slová. Urobí zvláštne gesto. Zohne sa a prstom začne čosi písať do prachu zeme. Čo robil? Ako si vysvetliť Ježišovo počínanie? Pravdepodobne týmto im chcel dať znamenie, že si farizejov nevšíma. Môžeme sa však domnievať, že to robil preto, aby týmto žalujúcim pokrytcom dal myšlienku na proroctvo Jeremiáša. On totiž píše, že mená tých, čo ťa opustili, na zemi budú napísané (por. Jer 17,13).

Áno, bola to iná sociálna, spoločenská vec doby, než je dnes pri rovnoprávnosti muža a ženy. A predsa, aj tam sa malo pozeráť nielen na jednu, ale na dve osoby pri hriechu. Keď sa však vzpriamil, povedal im: *„Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň“* (Jn 8,7).

Znova sa zohol a stalo sa čosi zvláštne. Keď to počuli, jeden po druhom, počnúc staršími, sa vytratili. Hľa, nastavili mu pascu, a sami sa do nej chytili, čoho dôkazom je ich tichý odchod. Tak sa Ježiš vyhol obžalobe, ale jeho postoj jasne hovorí, že odsudzovať k takému trestu môže len ten, kto sám je bez hriechu. A to zákonníci neboli. Ježiš teda dáva vážne ponaučenie, ktoré si máme pripomínať i v dnešnej modernej dobe, pretože moralisti, ktorí moralizujú len druhých a seba nie, nevymreli, žijú aj dnes.

A platí to aj pre nás. Nesmieme svoje hriechy zakrývať tým, že budeme hriechy druhých odsudzovať. Prv ako vynesieme nejaký odsudzujúci výrok, máme si spomenúť, že i my budeme súdení Sudcom, ktorý vie všetko, pred ktorým sa nebudeme môcť robiť lepšími, vyhovárať sa, pred ktorým sa nebude dať nič ukryť.

Prestaňme teda čo najskôr druhých posudzovať, odsudzovať, pohoršovať sa nad nimi. To neznamená, že budeme súhlasiť s ich hriechom, to by bol hriech, ktorý patrí medzi deväť cudzích hriechov. Snažme sa o to, aby sme im pomohli dostať sa z ich slabostí, krížov hriechu, do ktorých sa dostali vo svojej slabosti. To pomôže aj nám a tým si získame zásluhu.

Spomeňme si na hodinu svojej smrti a zaiste sa zachováme ako mních z dnešného úvodu. Pán Ježiš predsa povedal: *„Nesúďte, aby ste neboli súdení!“* (Mt 7,1).

Amen.

Utorok – 5. pôstny týždeň

Jn 8,21-30

Ježiš hovorí o účinku jeho smrti

Je všeobecne známe, že keď sa sami nad sebou zamyslíme, dáme za pravdu, že málo myslíme na smrť. Mladí nemyslia, pretože sú ešte mladí.

Zdraví ľudia v zrelom veku zasa chcú niečo ešte dokázať a po sebe zanechať. Starší si hovoria, že ešte to s nimi nie je také zlé. Ba sme svedkami i toho, že keď vieme, že náš príbuzný leží na smrteľnej posteli, lekár sa vzdáva a veda nepomáha, sú ešte i také prípady, že sa klameme sami i tých, ktorí by sa mali na stretnutie s Bohom ako veriaci, pripraviť.

Pre neveriacich totiž život tu na zemi je všetkým. Podľa ich filozofie smrťou sa všetko končí. Naša viera nás však učí, že náš príchod tu na svet nebola náhoda a že koniec, smrť človeka nie je definitívny koniec, ale prechod do nového života.

Tomuto nás učí i dnešné evanjelium. Židom, ktorí nechceli prijať učenie Krista, krátko pred svojou smrťou, keď Ježiš vedel, že sa blíži uskutočnenie jeho poslania na zemi, povedal: **„Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta“** (Jn 8,23).

Zo všetkých udalostí okolo slov Pána Ježiša, ktoré si v posledných dňoch cez týždeň rozoberáme, je známe, že Židia nevedia prijať a pochopiť dve veci. Nevedia, odkiaľ Ježiš pochádza a kam sa vracia. Toto nechápu, aj keď im to stále opakuje, že vyšiel od Otca a znova sa k nemu vracia.

Ježiš vie, že jeho odchod k Otcovi sa uskutoční jeho smrťou a utrpením. Zdá sa, že tento jeho odchod Židia chápu ako smrť samovraha a oni ho na tejto jeho ceste nechcú a nemôžu nasledovať. Kto však chce Pána Ježiša skutočne nasledovať, nájsť a pochopiť, musí mu uveriť, že jeho smrť je výkupnou cenou za hriechy sveta. To znamená, že keď Ježiš bude vyvýšený na kríž, bude môcť

uzdravovať a liečiť všetkých, ktorí sú poštípaní hriechom hada. Pomocou viery ľudia môžu pochopiť, že Ježiš je Syn Boží, ktorý smrťou na kríži uzmieril Otca za naše hriechy, a tak nám ukázal cestu k svojmu Otcovi, teda sa stal sa pre nás „cestou“.

Tieto slová pre nás veriacich nie sú cestou k pesimizmu a beznádejnosti, ale naopak, sú pre nás nádejou, optimizmom. Veriaci človek, aj keď je to ťažké, pri lúčení so svojimi drahými v okamihu smrti vie, že to nie je definitívny koniec, a preto smrť nesmieme brať tragicky. Spomienka na ňu nie je príčinou, aby sme sa zlomili vo svojom postoji. Vzorom a príkladom je nám Pán Ježiš. Vidíme, že Ježišovi bola jeho smrť odchodom k Otcovi víťazným ukončením života.

Pre nás veriacich je potrebné, aby sme si osvojili tento postoj Ježiša a naučili sa žiť s myšlienkou na smrť. Je to úžasné, keď človek nemusí mať strach, že smrť ho môže stretnúť kdekoľvek a za akýchkoľvek okamžikov, že je vždy pripravený predstúpiť pred toho Krista, v ktorého veril, podľa ktorého slov sa snažil žiť a v ktorého odmenu dúfal a veril. Je to úžasne krásne a cenné žiť v prítomnosti Boha, vedieť prijať jeho vôľu, nech je to o polnoci alebo ráno.

Pre nás je teda dnešné evanjelium poučením, že utrpenie a smrť, ktoré predpovedá Ježiš, je zárukou nového života.

Michal Quist v básnickej zbierke *T v o j i m i o č a m i* píše v básni „Pane, nemám čas...“ a po tom, keď už spoznal zmysel a hodnotu Ježišových slov, tak v závere zvolá: - Pane, už mám čas! –

Toto by malo nájsť odozvu i u nás. Mali by sme si nielen uvedomiť, že si máme nájsť čas, ale mali by sme to aj Ježišovi častejšie povedať: Pane, už mám čas!

Amen.

Streda – 5. pôstny týždeň

Jn 8,31-42

Ježiš nás chce urobiť slobodnými

Možno si aj vy položíte otázku: Som skutočne tým pravým žiakom Pána Ježiša? Kto patrí Ježišovi? O tomto hovorí dnešné evanjelium a skúsme si dať na úvod aj odpoveď na naše otázky. Kto je pravý Ježišov učeník? Ten, ktorý vytrvá v jeho slovách, kto pozná pravdu a získa slobodu nad zlom, kto pochopí utrpenie, vie sa povzniesť nad malichernosťami, ktoré nás v živote stretávajú. Takýto človek pochopí, že keď je nezávislý na všetkých veciach, ktoré ho obklopujú, keď nie sú od Boha a pre Boha, je skutočne pravým učeníkom.

Ježiš to hovorí slovami: **„Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí“** (Jn 8,31-32).

Z textu vidíme, že Ježiš hovorí k veriacim Židom, ktorí mu hovoria: *„Sme Abrahámovo potomstvo a nikdy sme nikomu neotročili“* (Jn 8,33).

Vidíme, že nechcú sa vzdať svojho práva na vyvolenie, pretože pochádzajú z Abrahámovho potomstva. Ježiš im chce ukázať, v čom je ich chyba. Majú si uvedomiť, že hoci sa cítia byť synmi Abraháma, majú si ešte viac uvedomiť, že sú synmi Božími. To znamená, že musia nad synovstvo Abrahámovo položiť synovstvo Božie. Z toho vyplýva, že keby skutočne uznali Boha za svojho Otca ako to tvrdia, milovali by Ježiša ako Syna Božieho a vytrvali by pri jeho slove. Tak by sa stali skutočnými učeníkmi Ježiša Krista. Potom by poznali pravdu a pravda by ich oslobodila od hriechu. Lenže toto práve nechcú. Preto im Ježiš hovorí: *„... chcete ma zabiť, lebo sa moje slovo vo vás neujíma. Ja hovorím o tom, čo som videl u Otca“* (Jn 8,37-38).

Tento problém sa tiahol ešte aj po zoslaní Ducha Svätého, keď sa stávalo, že židokresťania, teda Židia, čo prijali učenie Krista, nechceli od pohanov, ktorí prijímali učenie Krista, aby prijali aj obriezku. Pozerali sa stále na svoje vyvolenie iba podľa telesného pôvodu, to znamená, že pochádzajú z rodu Abrahámovho. Týmto Ježiš hovorí, aby prijali jeho učenie, učenie „pravdy“, a tak sa majú stať novým človekom.

My si dnes nezakladáme na nijakom telesnom pôvode. K učeniu Ježiša Krista sú otvorené dvere každému a pred nikým sa nezatvárajú. Podmienkou je, aby sme Ježišovým slovám nielen uverili, ale

aby sme ich aj vo svojom živote uskutočňovali. Ak budeme žiť podľa pravdy, to znamená bez hriechu, získame slobodu a nárok na nový, večný život. Pokiaľ tu na zemi budeme žiť, musíme si byť stále vedomí boja proti zlu, preto nemôžeme vždy chcieť, aby nás Ježiš ochránil od utrpenia. Naopak, v krížoch, ktoré sú na nás kladené, máme sa osvedčiť, že sme skutočnými Božími deťmi.

Zo života svätých vieme, že keď sa oddali celí a celkom Kristovi, keď skutočne žili Pavlove slová: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus*“, spoznali, že Ježišovo učenie ich robí slobodnými. Mnohí sa i dnes nazdávajú, že keď im viera, učenie Krista niečo zakazuje, že im tým berie slobodu.

Nesmieme si zakladať na tom, že sme boli pokrstení, a tak paríme Bohu, ale náš krst musíme žiť. Život veriaceho kresťana je hodný odmeny alebo trestu. A preto nad všetko, prečo pracujeme, čo chceme, čo vlastníme, nad všetko postavme jeden cieľ, konečný a pravý, a to plnenie Božej vôle vo všetkom.

Takto prežitý život, keď budeme verní Kristovi aj v maličkostiach, bude hovoriť, že sme skutočne Kristovi, že mu patríme.

Slová Jakuba apoštola: „*Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva*“ (Jak 2,17) platia aj dnes.

Amen.

Štvrtok – 5. pôstny týždeň

Jn 8,51-59

Kto je väčší: Abrahám alebo Ježiš?

Náš život si nevieme predstaviť bez rozhodovania. Koľkokrát za deň musíme riešiť rýchlo veci; čo prv spraviť, čomu venovať viac pozornosti, komu vzdať väčšiu úctu....

Podobne aj Židia pri stretávaní sa s Ježišom boli postavení do situácie, kde sa mali rozhodnúť. Spor bol v tom, aby uznali, kto je väčší: Abrahám alebo Ježiš?

Tento spor sa odohráva v polemike o synovstve Abrahámovom. Ježiš poukazuje, že on má prednosť pred Abrahámom. „*Ak sa oslavujem ja sám, moja sláva nestojí za nič. Ale oslavuje ma môj Otec, o ktorom vy hovoríte: „On je náš Boh“ a nepoznáte ho. Ale ja ho poznám*“ (Jn 8,54-55).

Ježiš teda dokazuje, že jemu sa dostalo od Boha prednosti pred Abrahámom, ktorý bol človekom a narodil sa v čase. Ježiš je však vtelené Slovo, ktoré je večné a ktoré bolo u Boha pred všetkými vekmi, ešte pred stvorením sveta. Ježiš im dokazuje, že on bol skôr ako Abrahám: „*Váš otec Abrahám zaplesal, že uvidí môj deň; i videl a zaradoval sa*“ (Jn 8,56).

Židia vidia pred sebou len mladého muža. Ježiš mal 33 rokov, preto mu hovoria: „*Ešte nemáš ani päťdesiat rokov a videl si Abraháma?*“ (Jn 8,57). Nechápu a nechcú pochopiť, že Ježiš je Syn Boží, rovný Bohu Otcu, ktorý nepozná pojem času, teda bol prv ako Abrahám, ktorého Ježišov Otec-Boh povoláva z Chaldejského Úru do krajiny neznámej, krajiny Kanaán a dáva mu prísľub, že z jeho potomstva príde vykúpenie.... Ježiš v tejto reči hovorí a potvrdzuje ďalšie svoje výroky, preto dnes môžeme na základe jedného dialógu pochopiť a prijať i ďalšie pravdy, ktoré nás učí naša viera. Ježiš učí, že je rovný s Bohom Otcom. Ježiš teda bol Boh i človek v jednej osobe. Stal sa nám podobný vo všetkom, vzal si telo z Márie Panny, narodil sa, žil medzi nami, zomrel. Bol však Boh vždy a stále, ani na chvíľu neprestal byť Bohom, aj keď zobral na seba podobu človeka.

Toto všetko však pochopíme len v celkovom súvisi učenia o láske. Nikto nemohol milovať viac ako Ježiš, pretože i svoj vlastný život dal za nás. Chcel udobriť svojho Otca za hriechy celého ľudstva. To musel urobiť ten, ktorý bol rovný Bohu Otcovi a zároveň bol blízky ľuďom. To sa mohlo uskutočniť teda len tak, že od večnosti Boh Syn, druhá božská osoba, pravý Boh s Otcom i Duchom Svätým, vzal na seba podobu človeka, aby urobil to, čo by nikdy nedokázal žiaden človek, ani všetci ľudia spolu, aby odčinili urážku, ktorú stvorenie vykonalo, keď urazilo Boha Otca prestúpením jeho príkazu.

My dnes nevidíme len telesnú podobu Ježiša Krista, ale vidíme v Ježišovi skutočne pravého Boha. Toho, pred ktorého sa raz dostaneme, ktorého podľa jeho vlastných slov, keď vytrváme do konca,

uvidíme z tváre do tváre. Toto nás zaväzuje, aby sme Ježišovi Kristovi vzdávali úctu ako Bohu. Preto sa naše kolena zohýňajú pred krížom, pred obrazmi, ktoré znázorňujú Ježiša Krista. zdávame tým úctu a hold Bohu, ktorého milujeme, ktorému chceme celkom a celí patriť, ktorého prosíme, odprosujeme, ktorému vzdávame vďaky.

Aj keď Židia neprijali Ježišovu pravdu a chceli ho ukameňovať, my dnes veríme v jeho božstvo, že je rovný Bohu Otcu, veríme, že bol prv nielen ako praotec Abrahám, ale že nič nepovstalo prv ako bol on, pretože on je od večnosti. Veríme, že nebo a zem sa pominú, ale jeho existencia nepozná konca. Preto i dnešný deň sme tu, aby sme vzdali vedome a dobrovoľne Bohu svoju úctu, aby sme v tých najcennejších daroch – rozume a slobodnej vôli – si získali zásluhu na stretnutí s ním a na večné prebývanie v jeho prítomnosti.

Keď sa dostaneme do situácie, že sa budeme musieť v niečom rozhodnúť v oblasti viery, vždy dajme prednosť tomu, čo nám viac osoží pre získanie večného života.

Amen.

Piatok – 5. pôstny týždeň

Jn 10,31-42

Ježiš sa nerúha

Aj keď sa to verejne nepovie, je známe, že aj v našich časoch niektorí, čo majú vo svojich rukách moc, peniaze, slávu, robia sa bohmi. Ich božstvo sa však rýchlo rozpadne.

Napríklad v Kanade na jednom zo svojich koncertov jeden z členov skupiny Beatles – John Lennon vyhlásil, že sú známejší ako Kristus a vieme, že to nevyvolalo potlesk, naopak, bol to hádam začiatok ich konca.

Hitler, Stalin a ďalší si počínali ako bohovia. Rozhodovali nielen nad vecami, ale aj nad ľudskými životmi a dnes? Kto si s úctou spomenie na ich meno? Ľudstvo cíti, že človek nemôže byť Bohom. Mýty, báje dávali bohom rôzne podoby, my však veríme, že Boh je len jeden. Veríme v Boha všadeprítomného, vševediaceho, najsvätejšieho, najspravodlivejšieho, najčistejšieho, čiže Boha dokonalého, ktorý nemá seba podobného. Veríme v Boha-Stvoriteľa i v Boha-Sudcu.

Evanjelium na rozpráva, ako chcú Židia Ježiša ukameňovať, pretože on-človek sa vydáva za Boha.

Musíme pochopiť ich počínanie. Ako jediný národ veria v jedného Boha, ktorého príchod očakávajú, ktorého príchod predpovedajú proroci. Veria v Boha, ktorý ich oslobodí od tohto stavu, do ktorého sa dostal človek po urážke Boha. Musíme pochopiť, že Židia sa často museli brániť okolitým národom i v oblasti viery v jedného Boha, pretože okolité národy verili v mnohobožstvo – polyteizmus. Z histórie vieme, že Boh trestal Židov rôznym spôsobom, a to hlavne vtedy, keď chceli byť ako Boh. Ježišove slová však nechápu. Nechápu ani Ježišove skutky, zázraky, a preto ho chcú kameňovať. Pripomína im slová Žalmu (por. 82,6), kde je napísané „ste bohovia“. Ste synovia Najvyššieho. V Starom zákone takto sám Boh oslovuje sudcov, svojich zástupcov a tým väčším právom sa Ježiš môže takto volať.

Peter odpovedá Ježišovi na otázku, či aj oni ho chcú opustiť, slovami: „*Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života. A my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý!*“ (Jn 6,68-69). Petrovo vyznanie i tu hovorí, že Krista pokladali za „Svätého Božieho“. Keď Marek opisuje uzdravenie posadnutého, zaznamenal aj slová nečistého ducha, ktorý skríkol: „*Viem, kto si: Boží Svätý!*“ (Mk 1,24).

Tieto dôkazy nám majú poslúžiť, aby sme Kristovi aj my preukazovali svoju úctu, vzdávali mu česť, aby sme uverili v Krista, nášho Spasiteľa a Vykupiteľa.

My sa k tomu učeniu nielen hlásime, ale ho aj uskutočňujeme vo svojom živote. Uvedomujeme si, že všetky schopnosti, talent a nadanie sme dostali od Boha, a preto bojujeme proti pýche, ktorá je základom každého otvoreného útoku proti Bohu. Už anjeli chceli byť ako Boh, preto diabol so svojimi stúpenkami zvolal: „Non serviam!“ – „Nebudem slúžiť!“

Pýchu vidíme aj u prarodičov v raji. Pokušiteľ ich nahovára slovami: „.... *budete ako Boh... a spoznali, že sú nahí!*“ (Gn 3,5-7).

Túžba byť Bohom viedla a bude viesť nejedného človeka priam ku šialeným skutkom, ktoré skôr či neskôr končia fiaskom, pretože byť Bohom neprináleží stvoreniu, ale Stvoriteľovi. Presvedčili sme sa už nespočetne veľa ráz, že vždy po prejave úcty, holdu Bohu, naplní sa náš život zvláštnou silou.

Preto cítime, že po každom takomto stretnutí s Bohom chceme sa s ním znova stretnúť a vzdať mu úctu. Naopak, po hriechu cítime svoju porážku, bolesť a sklamanie. Aj toto je pre nás vážnym poučením v živote.

Keď sa do nášho života dostanú problémy, keď sa nás bude chytať pýcha života, keď budeme túžiť po moci, sláve, bohatstve bez Ježiša, alebo za cenu zrady Ježiša, prosme už teraz, aby sme sa vtedy dobre modlili **V e r í m v B o h a.**

Amen.

Sobota – 5. pôstny týždeň

Jn 11,45-57

Aj Kajfáš je v rukách Božích

Ľudia si často kladú otázku: Muselo sa to stať? Jedni na to povedia, že to bol osud, iní povedia, že tak to bolo od večnosti určené Bohom.

Áno, Boh od večnosti vie všetko. Nie je však tyran, násilník, ale je to Boh lásky. Človeku dal preto dar rozumu a slobodnej vôle, a preto o svojom živote rozhoduje človek sám. Boh však od večnosti vie, ako sa človek rozhodne.

Takto sa dívame aj na počínanie Kajfáša. Po vzkriesení Lazára si Ježiš získal veľa stúpencov. Mnoho Židov bolo prítomných pri vzkriesení, pretože boli potešíť Máriu a Martu, sestry Lazára, keď prišiel Ježiš a pred ich očami prejavil svoju moc.

Aj veľrada sa týmto zapodievala na svojom zasadaní, pretože majú strach o svoju moc, čo však nepovie nikto z nich, ale chcú svoj problém obrátiť iným smerom. Boja sa, aby tento Ježiš nevedol otvorené povstanie proti Rimanom a tí by Jeruzalem zničili. Je to paradox, že práve oni po takomto revolucionárovi túžili, že ich oslobodí od nenávidených Rimanov. Teraz je tu, ale oni ho neprijímajú, a to len pre svoju pýchu, lebo Ježiš nestojí na ich strane a počína si opačne, ako čakali.

Túto situáciu v synedriu využije práve Kajfáš, ktorý bol v tom roku veľkňazom, teda priateľom Rimanov, pretože to bola doba korupcie a ten im povedal: „*Vy neviete nič. Neuvedomujete si, že je pre vás lepšie, ak zomrie jeden človek za ľud, a ne zahynie celý národ*“ (Jn 11,49-50).

S trpkou iróniou opisuje evanjelista veľkňaza Kajfáša ako politického vodcu židovského národa. S obavou pozoruje, že pôsobenie Krista vyvoláva u ľudí pre nich neprijateľné hnutie, ktoré sa môže otvorene postaviť aj proti nemu. Vysvetlí ostatným, čo by prípadne nasledovalo: Prišli by tým o slobodu, chrám i svoje príjmy.

Výrokom – vy neviete nič – ktorým napomína nerozhodné synedrium, dotýka sa sám seba, pretože ani on nevie, že smrť Krista, o ktorú sa usiluje, zničí starý Izrael, jeho zákon a zmluvu, a tak sa vytvorí nový Izrael a Nová zmluva, čiže Nový zákon.

Môžeme povedať, že Kajfáš v tejto chvíli nevedomky prorokuje, že Ježiš nezomrie len za národ, ale za celé ľudstvo, aby zhromaždil roztratené ovce do jedného stáda.

Vieme, že Ježiš sa nestal obeťou náhody a že jeho ukrižovanie a smrť nebola len obyčajná poprava, omyl a podobne. Aj keď si všetci mysleli, že oni majú na tom podiel, nepomysleli na to, že toto je smrť, ktorá vykupuje, po ktorej ľudstvo cez prorokov toľko volalo a prosilo.

Vieme, že za počínaním všetkých, ktorí sa pričinili o Ježišovu smrť, či to bol Judáš, ktorý zradil, Kajfáš a Annáš, ktorí žiadali od Piláta smrť pre Krista, či to bol Pilát, ktorý vyniesol rozsudok a umyl si ruky, či to bol zvedený zástup na Pilátovom nádvorí – títo všetci boli v rukách Božích a plnili to, čo sa skrýva za slovami: Dal svojho Syna ako výkupnú obeť za všetkých.

Vidíme aj to, že Ježiš sa nebránil zatknutiu, ani odsúdeniu, a to len preto, že svoje odsúdenie a smrť prijímal dobrovoľne už dávno predtým, než sa tieto udalosti začali. Vôľa nebeského Otca a neodvolateľný súhlas Krista urobili jeho popravu na kríži vykupiteľským činom. Všetko bolo v pláne Boha. A na svoje vykupiteľské poslanie použil aj ľudí.

S touto myšlienkou vstúpime do budúceho týždňa, ktorý voláme aj Svätým týždňom, pretože tieto udalosti sú pre nás stále živé a aktuálne. Uvedomme si, že sme v rukách božích. Nielen vtedy, keď sa máme zle, ale i vo chvíľach radosti. Sami rozhodujeme o pokračovaní nášho života po smrti a bude to stav blaženosti alebo zatratenia. Neveríme v náhodu alebo osud.

Veríme v spravodlivosť Božiu.

Amen.

Podakujeme sa Ježišovi

Týždeň, ktorý prežívame, voláme Veľkým týždňom alebo aj Svätým týždňom. Začali sme ho včera spomienkou na vstup Pána Ježiša do Jeruzalema, keď rozjasený zástup s palmami v rukách volal: Hosanna! a pozdravoval s nadšením Ježiša.

Tento zástup však čoskoro zmenil svoje zmýšľanie a na Pilátovom nádvorí neskôr volal: Smrť, ukrižuj ho!

Človek rýchlo mení svoje zmýšľanie.

V tomto týždni sa však presvedčíme, že Ježiš povedal: „*Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto obetuje svoj život za svojich priateľov*“ (Jn 15,13) a Ježiš svoj život obetuje ešte aj za svojich nepriateľov. Náš hriech, naše slabosti a nedokonalosti priviedli Ježiša k úkonu vykúpenia ľudstva. Za toto by sme sa mali Ježišovi poďakovať. Keď je to také samozrejmé, že za preukázanú službu vieme povedať ďakujem, tým viac by to malo platiť za našu večnú záchranu.

K tomu nás inšpiruje aj počínanie Márie, sestry Lazárovej.

Mária bola vďačná Ježišovi za vzkriesenie brata Lazára a pri jednej príležitosti vzala libru vzácnnej pravej nardovej masti, natrela ňou Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi.

Toto bola vďaka za Ježišovu lásku. Vieme, že cena tejto masti, ktorú použila na Ježišove nohy, mala cenu, ktorá sa rovnala asi ročnému príjmu vtedajšieho robotníka. Ježiš ticho prijíma jej službu, a tak dáva najavo, že sa mu páči počínanie Márie. Je tu však jeden z jeho učeníkov, Judáš, správca spoločnej pokladničky a tomu sa počínanie Márie nepáči, a nesúhlasí ani s Ježišom, že si to dá od tejto ženy spraviť. Preto povie: „*Prečo nepredali tento olej za tristo denárov a nerozdali ich chudobným?*“ (Jn 12,5). Pravda, nepovedal to preto, že by mu šlo o chudobných, ale že bol zlodej, lebo bral zo spoločnej pokladničky to, čo do nej všetci vkladali.

Počínanie Márie by nás malo viesť k tomu, aby sme sa vo svojom vnútri poďakovali Ježišovi. Máme za čo ďakovať.

Poznáme svoje slabosti, chyby, svoje omyly a pády. Patrilo by sa pokľaknúť k Ježišovým nohám a namiesto vzácnnej masti, ktorú použila Mária, položiť k Ježišovým nohám svoju dobrú vôľu, že chceme zmeniť svoj život.

Zároveň sa poďakovať Ježišovi, že sa rozhodol pre taký bolestný a pre nás dôležitý úkon – slobodne a dobrovoľne sa vydal mučiteľom, a to len preto, aby zotrel naše hriechy.

Odprosenie a poďakovanie v tejto pôstnej dobe je tak čestné a potrebné od každého z nás.

Kto nám v dennom živote preukázal priateľskú službu, kto nám pomohol v núdzi, tomu sme vďační, a preto mu poďakujeme, ako najlepšie vieme-

Uvedomujeme si, že sme ľudia slabí a často nestáli. Preto tým viac mali by sme ďakovať a prosiť.

Na túto myšlienku nás môže upozorniť aj prirovnanie kazateľa Johanna Taulera, ktorý poukazuje názorne, na čo môžu slúžiť ľudské chyby:

Kôň narobí v maštali hnoj a hoci je to zapchajúca nečistota, musí sa s veľkou námahou vyvieť na pole, kde z pohnojenej zeme rastie obilie. Veru, nestalo by sa tak, keby nebolo hnoja. Nuž a tvojím hnojom sú nedostatky, ktoré nemôžeš ani odstrániť, ani odložiť – tak ich s námahou zanes na pole Božej vôle v pokore a miernosti. Bezpochyby z nej vzíde ušľachtilá úroda.

V tomto týždni je naše miesto pred krížom na kolenách... Za toto gesto sa nikto nemusí hanbiť, práve naopak, čím viac milujeme, tým viac pre nás toto gesto znamená spásu a odmenu.

Nesmieme sa stať zástupom, ktorý volá: Hosanna! a vzápätí: Smrť, ukrižuj ho! Našou snahou musí byť, aby sme vedome a dobrovoľne kráčali za svojím cieľom- Kristom a v tejto pôstnej dobe sa mu poďakovali ako Mária, Lazárova sestra.

Amen.

Naše zaváhanie

V živote sme často postavení pred situácie, ktoré sa musia rýchlo rozriešiť a my sa musíme rozhodnúť. Keď zaváhame, môžeme veľa stratiť, prípadne narobiť sebe aj iným mnoho nepríjemností. Napríklad: šofér zaváha – a nehoda i s tragickými následkami je neodvratná. Zaváhať môže i technik – a spôsobí miliónové škody. Zaváhať môžu rodičia – a ich dieťa sa nestretne s Ježišom. Každý náš hriech je zaváhanie, keď zle zvládneme situáciu.

V evanjeliu sa môžeme poučiť na dvoch príkladoch. Judáš nezvládol situáciu, dostal sa pod vplyv túžby po peniazoch, zradil Ježiša a keď videl, čo vykonal, obesil sa. Peter, temperamentný apoštol, ochotný ísť za Ježišom až na Pilátovo nádvorie, pred obyčajnými slúžkami zaprie Ježiša. Keď ho však hlas kohúta upozorní, že spravil zle, ide a slzami ľútosti odčiní svoju zradu.

Dvaja apoštoli z tej istej Ježišovej školy. Obaja zaváhali – a aké rozdielne výsledky! V jednom prípade smrť, v druhom prípade odpustenie a život večný.

Čo to znamená? Zajatie Ježiša a jeho smrť bola pre všetkých apoštolov tvrdou skúškou.

Judáš to so zradou Ježiša až tak nemyslel, alebo nedomyslel. Nepredpokladal, že u vodcov národa je až taká zloba a nenávisť voči Ježišovi. Keď však videl, že Ježiš je nevinný a jeho pričinením je odsúdený na smrť, aj keď túžil po peniazoch, cíti, že ho nerobia šťastným, práve naopak, pália ho, preto sa vracia k tým, od koho ich prijal, aby ich znova vymenil za Ježiša.

Druhá strana nemá záujem o Judášovo počínanie. Judáš sa dostal do situácie, ktorá zrazu zmenila jeho život. Stal sa zradcom. Vedel o Ježišovej nevine, vedel o jeho mocnom učení lásky, vedel o jeho láske k hriešnikom. Bol pri viacerých udalostiach prítomný, teraz však zaváha. Zaiste hriech, v ktorom žil, zahatal mu cestu, aby šiel k Ježišovi, hoci aj pod kríž na Golgotu a povedal: Ježišu, odpusť! Nemá síl. Moc hriechu a zla, do ktorého sa dostal, je pre neho silnejšia ako moc lásky, ktorú mu chcel dať Ježiš. Tu vidíme, že Ježiš nás nemôže spasť bez nás. Bez nás nás stvoril, ale bez nás, nás nevykúpi. Judáš pod tlakom výčitiek svedomia koná nerozumne a proti učeniu Krista o milosrdenstve. Ide a podujme sa na podlý čin. Spácha samovraždu. Dopustil sa zradu na sebe samom. Nedal si život a nemá právo si ho ani vziať.

Počínanie Petra je opačné. Aj keď Peter zaváhal, uvedomil si, že Ježiš ho miluje. Vedel to z viacerých stretnutí, naposledy v Getsemani, keď nevládal bdiť s Ježišom pri modlitbe. Peter, ktorý dostal strach pred slúžkami, možno ani nepokladal svoj prečin za taký, akým v skutočnosti bol. Nepriznal sa, že patrí medzi tých, čo prežili s Kristom tri roky. Prišla však chvíľa, keď Ježiš prechádzal okolo a ozval sa kohút. Tu sa Peter rozpomätal na slová Krista: „*Aj život položíš za mňa? Veru, veru, hovorím ti: Nezaspieva kohút, kým ma tri razy nezaprieš*“ (Jn 13,38).

Kohút zaspieval a Peter si uvedomuje, že tri razy zaprel Krista. On, vodca apoštolov, on, ktorý našiel v očiach Krista čestné miesto, on, Peter – Skala, zaváhal. Peter však nerozmýšľa, ale koná. Jeho plač, ľútosť nad počínaním, ktorého sa pred chvíľou dopustil, je znakom, že aj on miluje Ježiša. Peter neklesol až tak hlboko ako Judáš. Peter ľutuje svoje počínanie.

Dve zaváhania. Pre nás poučné a len jedno z nich je príkladom. Sme slabí, aj keď sa vyťahujeme ako Peter. Musíme si uvedomiť, že v ťažkostiach, keď nás viera niečo stojí, ukazuje sa naša láska ku Kristovi. Nie je až také zlo upadnúť do hriechu, ako v hriechu zostať.

Judáš nevedel povstať z neho. Neveril v odpustenie Krista, ktoré by mu bol Kristus zaiste dal, keby bol prišiel a poprosil. Kristus Petrovi nikdy nevyčítal jeho počínanie a zradu, snád len pripomenul, keď sa ho po svojom zmŕtvychvstaní trikrát pýta: „*Šimon, syn Jánov, miluješ ma...?*“ (Jn 21,15). A Peter pri tretej odpovedi znova plače: „*Pane, ty vidíš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád*“ (Jn 21,17). A z Petra, ktorý zaprel Krista sa stáva ten, ktorý má viesť svojich spolubratov. Petrovi zveruje Kristus primát. To znamená pre nás, aby sme vždy verili v Krista, aby sme i v takých okamžikoch, keď zaváhame, keď sa dopustíme zradu na Ježišovi a jeho láske, neklesli tak hlboko a nedopustili myšlienku, že pre nás niet odpustenia. Pán Ježiš predsa povedal v podobenstve o dobrom pastierovi, že v nebi bude väčšia radosť nad jedným, čo potrebuje pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými.

Pri rozjímaní nad evanjeliom prosme o silu aj vo chvíľach zaváhania, aby sme nestratili lásku Pána Ježiša. Áno, veríme v odpustenie. Veríme, že keď Ježišovi zostaneme verní, odpustí nám naše previnenia. Budme vždy ako vracajúci sa Peter ku Kristovi. **Amen.**

Beda tomu, kto zradza Syna človeka!

Kto vo svojom živote prežil sklamanie a zradu, vie, že je to záležitosť bolestná. Vtedy človeka nemusí bolieť telo, a cíti bolesť duše, ktorá je oveľa ťažšia ako bolesť tela. Zrada priateľa, zrada rodičov, zrada životného partnera, zrada Krista, svojej viery, svojho náboženstva.

Človek sa dopúšťa zradu, ktorá ho nikdy neurobí šťastným. Vidíme to i v prípade Judáša. Odchádza z večeradla k veľkňazom a hovorí: „Čo mi dáte a ja vám ho vydám?“ (Mt 26,15).

Ešte mu snád' ani nohy poriadne neuschli, ktoré mu Kristus na začiatku večere umyl ako nejaký sluha, ešte v ústach cíti veľkonočného baránka a horkú zelinu, ešte mu znejú v ušiach Kristove slová: „Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám“ (Jn 13,15) a Judáš prichádza, aby zradil svojho Majstra. Slová Krista pri Poslednej večeri: „... beda človekovi, ktorý zradí Syna človeka“ (Mt 26,24) sú hrozné.

Chápeme ich vysvetlenie, ktoré podáva sám Kristus: Pre takého človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil. Judáš nemal žiadnej príčiny sťažovať sa na Ježiša. Ježiš si ho vybral za svojho učeníka a už vtedy vedel, že ho Judáš zradí. Ježiš však ponecháva Judášovi rozum a slobodnú vôľu. Ježiš nechá Judáša, aby sa sám rozhodol. A Judáš sa nevie ovládať, podujme sa na to, čo malo ukončiť Ježišovo poslanie a uskutočniť jeho cieľ tu na zemi, aby Kristus zomrel za naše hriechy, a tak nás vykúpil. Judáš však toto robí pod vplyvom hriechu.

Aj nás si Ježiš vybral za svojich učeníkov. Povolal si nás ako priateľov. Často nám preukazuje svoju lásku. Vidíme jeho skutky a počujeme slová. Všetko je plné lásky. Kristus nás však neťahá za sebou násilím. Aj nás obdaril rozumom a slobodnou vôľou. Aj o nás Kristus vie, ako sa rozhodneme. Toto rozhodnutie je však v našich rukách. Sme obdarení slobodou a rozumom. Toto rozhodne o našom večnom živote, alebo o našom zatratení.

Evanjelium nám ako vážne varovanie hovorí: „Beda človekovi, ktorý zradza Syna človeka!“ (Mt 26,24). Vážne slová, ktoré nás nesmú nechať spať v našom hriechu. Pre Judáša to boli peniaze, čo rozhodli o týchto Ježišových slovách, u nás to môžu byť tiež peniaze, ale i postavenie, kariéra, pohodlie, sebecko a podobne. Slovo – beda – však musíme počuť, musíme sa spamätať, musíme sa vrátiť, musíme opustiť, musíme nastúpiť inú cestu, iný spôsob života, pretože ináč to skončí len v náš neprospech. Uvedomme si, že zrada veľmi bolí. A čím je láska silnejšia, tým viac zrada lásky bolí. Ježiš nás predsa miloval nadovšetko.

Keď zrovnáme Petra s Judášom a hľadáme pre seba správnu cestu, pretože sme všetci slabí, máme prijať Petrov postoj, ktorý oľutoval svoj hriech. Peter sa vracia k Ježišovi a prosí o odpustenie. Judáš sa odvracia od milosrdenstva Krista, pohŕda Ježišom a chce byť sám i so svojím hriechom. To je zúfalstvo, a to nechceme. Musíme si uvedomiť moc zla. To znamená, že nesmieme zostať so svojím hriechom sami, musíme ísť s ním k Ježišovi a spojiť sa s jeho milosrdenstvom.

Spomeňme si na kajúceho lotra na kríži. To je pre nás v tomto čase, keď si pripomínáme umučenie a smrť Pána Ježiša, veľký dôkaz lásky Pána Ježiša k nám hriešnikom.

Áno, sklamaní môže byť mnoho a v rôznych vzťahoch. Najhoršie a najnebezpečnejšie môže byť naše sklamanie Krista, keď po spáchaní hriechu nechceme nájsť cestu späť k jeho milosrdenstvu.

Amen.

Hostina nového života

V našom živote sú chvíle, keď sa cítime šťastní, chvíle, na ktoré sa pripravujeme a prajeme si, by trvali čo najdlhšie, z ktorých si odnášame spomienky, ktoré nás obohatili a túžime znova po stretnutí. Sú to stretnutia s človekom, ktorého si ctíme, milujeme, ktorý pre nás mnoho znamená.

Aj v dnešný podvečer sme sa stretli bez toho, že by nás niekto posielal, násilím volal. Prichádzame, hoci je robotný deň, aby sme sa stretli s Ježišom, ktorý nás volá bratmi a sestrami a s ktorým chceme byť priatelia.

Dnešná liturgia sviatku, ktorý voláme Zelený štvrtok, je veľmi bohatá na oslavu. Pripomíname si, že pri Poslednej večeri Pán Ježiš ustanovil pre nás dve sviatosti: sviatosť kňazstva a Sviatosť oltáru – Eucharistiu. Pripomíname si však ešte jednu udalosť, ktorá nie je sama osebe sviatosťou, a predsa mnohí si nevieme bez nej predstaviť svoj život. Je to svätá omša.

Pre mnohých veriacich na celom svete sa stretnutie bratov a sestier pri slávení svätej omše stalo čímisi samozrejým, bez čoho by sviatočný deň, nedeľa, neznamenala nič. Možno sa to stalo už tradíciou, zvykom, a preto dnešný deň, keď si pripomíname jej prvé slávenie, pripomeňme si, čo je to svätá omša. Pripomeňme si to aj preto, lebo mnohí bratia a sestry ešte celkom nechápu zmysel a hodnotu účasti na celej svätej omši, ako nám to prikazuje cirkevný príkaz.

Dnes pri speve – Sláva Bohu na výsostiach – sa rozozvučali zvony i organ, a potom stíchli.

V nastávajúcich troch dňoch si pripomíname umučenie a smrť Pána Ježiša.

1. Pripomíname si to nielen dnes, pretože každá svätá omša, nech ju slávime kedykoľvek cez rok, pripomína nám utrpenie a smrť, ale i zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Nielen v tomto týždni, ale i po celý rok, svojou účasťou na svätej omši oslavujeme utrpenie a smrť i zmŕtvychvstanie Pána Ježiša.

2. Keď sa zúčastňujeme na svätej omši, zúčastňujeme sa na nekonečných zásluhách, ktoré pre nás pramenia z Kristovho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania.

3. Uvedomujeme si, že keď sme účastní na svätej omši, obsiahneme odpustenie všetkých hriechov a milosť obrátenia z ťažkých hriechov pre ozajstnú ľútosť, ktorú ľahšie vzbudíš, keď si prítomný na svätej omši.

4. Účasť na svätej omši umenšuje naše časné tresty, pozemské i očistcové, ktoré si človek zasluhuje za svoje hriechy.

5. Svätou omšou prosíš za teba Ježiš o zmilovanie, obetuje svoje zásluhy nebeskému Otcovi a vyprosuje ti mnohé nadprirodzené dobro.

6. Sám si vyprosuješ požehnanie pre svoje práce a námahy. Odstraňuješ mnohé nešťastia, ktoré by ťa mohli zastihnúť.

7. Svätou omšou si pripravuješ večnú odmenu a vysoký stupeň slávy v nebi.

8. V hodine smrti každá svätá omša, na ktorej si sa nábožne zúčastnil, bude ti najväčšou útechou.

9. Každá svätá omša ti bude pri večnom súde prosbou o milosť a o Božie milosrdenstvo.

10. Svätou omšou poskytuješ dušiam v očistci veľkú útechu a umožňuješ im čím skôr sa vyslobodiť z očistca.

11. Každá svätá omša, ktorej sa v živote zúčastníš, bude ti viac osožiť, ako mnoho iných svätých omší, ktoré za teba obetujú po tvojej smrti.

12. Byť prítomný na svätej omši a nábožne sa na nej zúčastniť, je najvýznamnejším skutkom nábožnosti, aký len môžeš vykonať. Ak môžeš, často prichádzaj do kostola na svätú omšu.

Pochopili sme, že svätá omša to nie je čosi podradné v našom živote, niečo čo môžeme pokladať za stratu času, prípadne za udalosť bez hodnoty a významu. Ak pochopíme skutočne svätú omšu, stane sa pre nás veriacich kresťanov žriedlom milostí pre živých i mŕtvych. Je to posila v nebezpečenstvách a nádej tým, ktorí musia niesť ťažkosti života.

Máme mnoho príkladov veľkých osobností z histórie i zo súčasnosti, ktorí pochopili zmysel i hodnotu svätej omše, ba účasť na svätej omši považujú za vrchol svojho dňa a pritom im to neprekáža v ich vedeckej, umeleckej, ale i politickej práci, naopak, pri svätej omši spoznávajú to, čo sa nedá naučiť zo skrípt či učebníc, alebo od človeka. Svätá omša, do ktorej sa aktívne zapoja svojimi odpoveďami, spevom, gestami a, samozrejme, i účasťou na Sviatosti oltárnej, je neopakovateľný zážitok, preto znova a znova sú ochotní zrieknuť sa mnohých vecí, len aby boli účastní na svätej omši. A pritom nemajú pocit straty času, ovplyvňovania ich slobody, nanucovania iného názoru či presvedčenia, práve naopak, čas strávený v kostole je citeľne bohatý, prídu tam na hodnotnejšie myšlienky, dokonca si tam odpočinú tak ako nikde inde. Je však medzi nami mnoho bratov a sestier, ktorí nepochopili účasť na svätej omši, pre ktorých svätá omša ešte neznamená to, čo v skutočnosti má a môže znamenať.

Ich postoj môžeme vyjadriť vo veselej, ale i poučnej príhode:

Istý človek býval v horách a do mesta nechodil. Preto nepoznal výdobytky vedy. Tam hore pásol ovečky. Raz však musel cestovať do mesta a zostal tam aj na noc. Večer sa mesto rozsvietilo, čo on nikdy predtým nevidel. Premýšľal, čo jeho stojí čistenie petrolejovej lampy, koľko smogu musí z nej znášať a keď nemá petrolej, musí byť celé večery a noci vo tme. Preto si všetko dobre poprezeral. Nakúpil trubky, žiarovky..., všetko na elektrifikáciu jeho chalupy. Šťastný prišiel domov, že aj on bude mať svetlo. Doma všetko tak urobil a čakal na večer, kedy sa zapáli svetlo. Prišiel večer, a svetlo sa nerozsvietilo. Šiel do mesta a tam ho vysmiali, že nie je napojený na zdroj, že musí mať elektrické vedenie od elektrárne až k nemu do hôr.

Táto príhoda nám hovorí na aktuálnu tému. Mnohí bratia a sestry sa domnievajú, že ovocie svätej omše sa u nich dostaví, keď sú telesne prítomní na svätej omši. Vieme však, že to nie je pravda, tak ako nestačilo mať v dome inštalované vedenie bez napojenia na zdroj. Preto ten, kto chce mať zo svätej omše skutočný osôh, musí byť napojený na zdroj, ktorým je Kristus.

Z našej strany musíme splniť tieto podmienky:

1. Účasť na svätej omši musí byť slobodná a dobrovoľná. Nesmie byť násilná a z nečestných úmyslov.
2. Zapojiť sa do svätej omše dôstojným správaním, spevom, odpoveďami, uvažovaním. Byť sústredený na to, čo sa pri svätej omši deje.
3. Potrebné sú vedomosti o svätej omši. Pri svätej omši nejde o čosi podradné. Tu sa odohráva nekrvavá obeta, aká sa odohrala na Golgote. Svätá omša je modlitba, kde prosíme, ďakujeme, odpovedáme, chválim, klaniame sa a oslavujeme Boha. Tu sme spojení so všetkými bratmi a sestrami na celom svete. Preto sa i my môžeme spojiť s miestom, a to kdekoľvek na svete, kde sa slávi svätá omša....
4. Zo svätej omše si máme odniesť čo najsilnejší zážitok. Preto sa na svätú omšu máme pripraviť, chodiť načas, neodchádzať skôr, venovať pozornosť držaniu tela, aby sme nikoho v jeho spojení s Bohom nerušili.

Keď splníme sami tieto podmienky, aj pre nás sa stane svätá omša chvíľkou, na ktorú sa budeme tešiť, počas ktorej si budeme priať, aby trvala čo najdlhšie, z ktorej si odnesieme spomienky, ktoré nás obohatia a budeme znova túžiť po stretnutí s Ježišom.

Amen.

Hodnota Kristovho kríža

V dnešnej dobe sa čoraz častejšie začína klásť otázka: Čo z toho mám?

Študent a žiak sa pýta: Čo z toho budem mať, keď sa budem učiť, a rodičia nemajú známosť a protekciu? Robotníci sa pýtajú. Čo z toho máme? My pracujeme a iní len schôdzujú! Čo z toho mám? Častá otázka, ktorá nám neraz zatvára oči a brat nevidí brata, rúcajú sa priateľstvá, ba rozpadávajú sa i rodiny. Čo má dnes hodnotu? Život? Sláva? Bohatstvo?

Dozneli Jánove pašie. Dnes, v jediný deň roka sa neslávi svätá omša. Veriaci celého sveta si dnes pripomínajú smrť Krista. Prežívame Veľký piatok, deň, keď si máme uvedomiť, čo pre nás znamená smrť Ježiša Krista na kríži.

V slovách evanjelia sv. Jána sme nepočuli otázku z úst Pána Ježiša: Čo z toho mám, keď ja idem za vás zomrieť?! Naopak, vidíme Krista, ktorý prijíma utrpenie, kríž a smrť s láskou. V Kristovom utrpení nevidíme nič, čo by hovorilo, že Pán Ježiš nechce prijať toto utrpenie.

Kristus nezomiera za svoje hriechy, zomiera za hriechy sveta. Za naše hriechy. Kristovo utrpenie a smrť nás obohatila a je pre nás ziskom. Boh nemôže nič prijať, pretože on je všetko. My ľudia nemôžeme Bohu nič dať, ale ani zobrať. Môžeme len získať, alebo stratiť. To si máme uvedomiť zvlášť dnes pred Kristom na kríži. Keď vo svojom srdci skutočne vzdám úctu Kristovmu krížu, môžem len získať. Keď sa však ku nemu staviam chladno, bez záujmu, musím si uvedomiť, že Kristovi-Bohu nič nemôžem zobrať, umenšiť, ale tým len sám strácam. Ktosi povedal, že keď ide okolo kríža, pozdraví Krista, ale že ho nemiluje. Je to zvláštny postoj, ale už i to je znamenie, že má úctu k trpiacemu Kristovi. Možno už toto je začiatkom konverzie podobnej na kríži, kde jeden zo spoluodsúdených s Ježišom zvolal: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“ (Lk 23,42).

Kristus nikomu nenúti svoj kríž. Veď preto môže človek kríž zložiť zo steny, ale môže ho na stenu i zavesiť. Človek môže kríž odstrániť z krížovej cesty, ale môže ho tam aj umiestniť.

Obrady Veľkého piatku nás učia, aby sme sa na svoj život nepozerali len v pozemskom, materiálnom, prirodzenom zmysle, čo z toho života ešte môžem užiť. Akú hodnotu má môj život? V časopise *Z d r a v i e* bol článok *Č o s t o j í ť i v o t?* Autor hovorí o živote ako o hodnote, ktorá sa nedá vyčíslieť. Aj keď uvádza, že naša spoločnosť následkom usmrtenia jednej osoby v cestnej premávke stráca 100 000 € Je to veľa a predsa pri počutí tejto sumy mali by sme sa zastaviť.

Ježiš svojou smrťou na kríži prišiel zachrániť nielen jedného, ale všetkých ľudí. To je hodnota, ktorú si je ťažko predstaviť. Keď Boh sa podujal k takej úžasnej veci, aký vzťah mám ja k svojej duši? Ak veríme, že smrťou sa všetko nekončí a že naša duša je nesmrteľná, nemali by sme jej venovať oveľa väčšiu pozornosť?

Pozeráme sa s dojatím na Krista, ako zomiera na kríži. Kristus nestojí o náš súcit. Jasne povedal ženám na krížovej ceste: Neplačte nado mnou, ale sami nad sebou a nad svojimi deťmi. To znamená, že máme sa učiť od svojho Krista a radšej máme oplákať svoje viny, ako žialiť nad jeho mukami, ktoré sme sami zapríčinili.

Tihamér Tóth v jednej svojej kázni povedal: - Keď na ceste padne kôň, desiatky rúk sa spoja, aby ho postavili. Keď však padne človek do hriechu, ruky sa nepohnú. -

Rodičia sa prestávajú modliť za svoje deti. Keď sa kňaz spýta manželky, či sa modlí za svojho manžela, dostane zápornú odpoveď s tým, aby sa modlil sám za seba.

Stali sme sa egoistami nielen v materiálnej oblasti, ale i v duševnej. Kto sa modlí a prosí za zatvrdlivých hriešnikov, za tých, čo hanobia Cirkev, za tých, čo v našej spoločnosti urážajú Boha, vysmieávajú sa z Cirkvi? Ba mnohí sa im snažia pripodobniť.

Tu pod krížom si uvedomme, že najväčšia hodnota je na kríži. Za kríž sa nemáme hanbiť. Tento kríž už dvetisíc rokov hovorí o víťazstve! V tomto kríži nachádzali a budú nachádzať úprimne zmýšľajúci veriaci posilu, zmysel života, skutočné hodnoty. Kristus učí, kde je pravda, kto hovorí

o skutočnom pokoji, čo je to pravá láska. Očistíme dnes vo svojich srdciach úctu ku krížu. Prejavme svoje presvedčenie, že jedine v kríži Krista je naša „cesta, pravda a život“. Kristus hovoril: „*Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie*“ (Jn 11,25). Skutočne všetko do času, len Boh naveky.

Z kríža sa Kristus prihovára **mládeži**. Svet vám hovorí: „*Carpe diem!*“ – „Uži dňa!“ Ja vám hovorím: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba...*“ (Lk 9,23).

Áno, svet hovorí o tom, čo sa skončí, čo tu na zemi stratí lesk, hodnotu, slávu, ja však hovorím o poklade, ktorý hrdza nezničí, mol' nezožerie a zlodej neukradne. Ja vám hovorím o láske, ktorá nekončí šedinami, vráskami, smrťou milovanej osoby. Ja vám hovorím o láske bez konca, hoci ten, kto pôjde za mnou, to bude mať oveľa ťažšie ako ten, kto žije len pre tento svet.

Vám, **otcovia a matky**, z kríža Kristus hovorí, učí zachovávať podľa príkladu príkaz: Cti otca svojho i matku svoju. Vám hovorí: Nezabýjaj! Vás prosí: Nezosmilni a nepožiadaj manželku, manžela blížneho svojho!

Oslovuje i vás, **starších a chorých**: Modli sa a pracuj! Uvedomte si vy všetci, že nestačia len slová, ale musíte ukázať i príklad. Modlitba, sviatosti, pokoj, láska...

Ešte sa pýtate, čo za to? Kristus hovorí: „*Ale kto vytrvá do konca, bude spasený*“ (Mt 10,22). Kristus sľubuje svoje spoločenstvo bez konca a nielen sľubuje, ale dnes svojou smrťou i zaistuje každému bez protekcie, konexii, podplácania, známostí. Len jedno je potrebné: Uveriť v jeho lásku.

Všetko má zmysel. Niečo pre odmenu, niečo pre trest. Veríme, že Boh dobrých odmeňuje a zlých trestá. Na toto má Ježiš právo, pretože zomrel za nás. Miloval nás až do krajnosti. Jeho smrť je pre nás medzníkom, ktorý rozhodne o našej spáse, alebo o našom odsúdení.

Prosme preto dnes všetci: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

Amen.

Biela sobota – vigília

Lk 24,1-12

Vítazstvo nad smrťou

Anjeli, ktorých Boh používa ako poslov, aby nám ľuďom oznámili vážne udalosti Boha Otca, oznámili dve radostné udalosti. Na betlehemských nivách pastierom, že sa narodil Spasiteľ spevom – Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle – a dnes, keď si pripomínáme zmŕtvychvstanie Pána Ježiša, tiež si pripomíname týchto poslov, mužov v lesklom rúchu, ktorí ženám, keď sa ponáhľali ku Kristovmu hrobu, povedali:

„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi, Niet ho tu. Vstal z mŕtvych. Spomeňte si, ako vám povedal, keď bol ešte v Galilei: Syna človeka musia vydať do rúk hriešnych ľudí a ukrižovať, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych“ (Lk 24,5-7).

K tomuto stretnutiu došlo, keď sa minula sobota, čo znamená koniec slávností, po západe slnka, keď podľa židovského ponímania času nastal nový deň, nedeľa. A tak príkaz o sviatočnom odpočinku už neviazal, preto nábožné ženy si mohli nakúpiť potrebné masti na balzamovanie Ježišovho mŕtveho tela. Zaiste potom netrpezlivo očakávali svitanie, aby hneď pri prvých lúčoch nového dňa mohli previesť židovský zvyk a nabalzamovaním mŕtveho tela tak vzdať úctu mŕtvemu. Lukáš opisuje počínanie týchto žien, medzi ktoré patrila i Mária Magdaléna, ktorá sa v prvej Cirkvi tešila veľkej úcte, hoci pred stretnutím s Ježišom bola vykričaná hriešnica. Lukáš má pravdepodobne túto správu od nej samej. Na ceste ich však čaká väčšie prekvapenie, ako bol strach. Kto im odvalí kameň od hrobu? Neďaleko od miesta, kde pochovali telo Pána Ježiša, sú oslovené neznámymi mužmi: „*Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?*“ (Lk 24,5).

Po týchto slovách sa ženy rozpamätali na slová Pána Ježiša, že bude trpieť a potom vstane z mŕtvych.

V týchto slovách si uvedomujeme, že Kristus musel byť zdanlivo porazený, dokonca telesne mŕtvy, aby vykonal ten najväčší zázrak, aby dal všetkým nádej, dodal odvahy, zahnal strach, a to práve víťazstvom nad smrťou svojím zmŕtvychvstaním. Chápeme, že Kristus musel mnoho vytrpieť: zradu, zaprenie, opustenie aj od týchto najdrahších. Pod krížom zostal len Ján, jeho matka Mária a niekoľko nábožných žien. Nečudujme sa, že keď ľudia – ktorí poznali Ježiša z jeho kázni a skutkov

– počuli, čo sa odohralo v noci zo štvrtka na piatok, potom u Piláta a na jeho nádvorí, keď ho videli ísť ulicami Jeruzalema ako zločinca s krížom, zostali sklamaní.

Možno toto sklamanie ich priviedlo až k nenávisti a tiež privolávali mu smrť.

Zabudli veľmi rýchlo, že ich vzkriesil z mŕtvych a nasýtil ich, že sa pri jeho slovách cítili ako nikdy predtým. Zabudli.... Nezabudla však veľrada, ani Pilát. Pre nich aj mŕtvy Kristus bol nebezpečný. Poznali jeho slová, že vstane z mŕtvych. Strach o svoje miesta, strach o pozície ich prinútil, aby k hrobu postavili stráž.

Kristove slová sú však mocnejšie ako akákoľvek ľudská moc. Kristus plní slová: *„Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím“* (Jn 2,19). Nehovoril to o Jeruzalemskom chráme, ako sa domnievali prítomní, ale o chráme svojho tela. Tretí deň čo je mŕtvy, je nedeľa ráno. Podľa počínania Židov každý nedokončený, ale i započatý deň sa považuje za celý deň. Kristus vstáva z mŕtvych v nedeľu. Bez pričinenia inej sily víťazí nad smrťou, koná svoj najväčší zázrak, dáva nám nádej, že i my vstaneme z mŕtvych. Nepomôže podplácanie vojakov, ani klamanie, že prišli učenici a ukradli jeho telo, kým oni mali spať, nepomôže žiadna nepravá propaganda, že Kristus nevstal z mŕtvych, lebo dôkazov a možností presvedčiť sa o jeho zmŕtvychvstaní majú ľudia dosť.

Námaha presvedčiť niekoho, že Kristus nevstal z mŕtvych, je stratou času a keď sa používajú na to prostriedky ako u vojakov – peniaze na podplácanie- škoda aj takýchto výdavkov. Celý Jeruzalem vie do večera o Kristovom zmŕtvychvstaní i napriek polievaniu vodou a bitím. Ani tieto prostriedky neumlčia tých, ktorí uverili zmŕtvychvstaniu Krista.

Preto Pavol píše: *„Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“* (1 Kor 15,14). Dôkazy o Kristovom zmŕtvychvstaní prijímame nielen zo Svätého písma, ale i tradícia Cirkvi a jej história nás môžu presvedčiť o pravdivosti zmŕtvychvstania Krista.

Tento sviatok je pre nás veľkým impulzom viery. Po štyridsiatich dňoch, keď sme si pripomenuli predpovede Krista o svojom umučení a smrti, keď sme ich prežívali v tomto týždni spolu s ním, stáva sa v dnešný deň veľkou radosťou. Kristus-víťaz nad smrťou nás posilnil, aby sme spolu s ním zvíťazili aj nad svojou smrťou, to znamená nad hriechom. Pre nás dnešné víťazstvo nie je krátkodobé opojenie radosti, napríklad ako po vyhratom športovom zápase, alebo po skončení štúdia, pre nás dnešné víťazstvo znamená splnenie predpovedí Krista o novom večnom živote. O návrate do stavu, ktorý človek stratil hriechom, a to k životu, kde už človek nebude poznať bolesť, smútok, utrpenie a kde už smrť stratí svoj osten.

Dnešné „aleluja“ môžeme spievať preto s radosťou, lebo za týmto spevom sa skrýva skutočná hodnota, nádej na večné videnie Boha z tváre do tváre. K tomuto spevu nás oduševňuje a privádza pohľad na prázdny Kristov hrob. Boli a sú aj iné, skvostnejšie hroby, pomníky, ktoré dnes obdivujeme, ktoré majú prázdne hroby, lebo telá zhnili, iné preniesli, ale nič sa nevyrovná prázdnemu Kristovmu hrobu.

Mal som možnosť navštíviť pyramídu v Egypte, ktorá je päťtisíc rokov stará, teda staršia ako Kristov hrob, ktorá je vysoká a pozostáva skoro z dva a pol milióna kamenných blokov, z ktorých každý váži najmenej päťdesiat metrických centov. Je to jeden z divov sveta. Pri jej prehliadke som však mal i v tom africkom slnku pocit chladu. Tento pocit sa nedá zrovnať s tým, ktorý môžeme prežiť dnes. Pyramídy stavali mocným tohoto sveta pre posmrtný život niekoľko desaťročí. Pre nás je dnes potrebné, aby sme získali večný život. Keď si stavitelia pyramíd dali takú námahu, aby vytvorili toto pomínutelné dielo, hoci už pretrvávajú stáročia, máme sa dnes inšpirovať, aby sme zo svojho života vytvorili také dielo, ktoré nebude poznať koniec, ktoré nezničí zub času.

Anjeli oznámili ľuďom narodenie i zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Pán Ježiš, ktorý prevyšuje celý stvorený svet, ktorému sa klaňajú i anjeli, nám vo svojom učení a zmŕtvychvstaní oznámil, že ten, kto verí v neho, bude mať život večný.

Amen.

Ó, ukáž mi pre svoje zmilovanie, Pane, Bože
môj, čím si pre mňa? Povedz mojej duši: „Ja som tvoja
spása!“ (Ž 34,4). Povedz to tak, aby som počul!

Hľa, ucho môjho srdca počúva! Otvor ho, Pane a povedz
mojej duši: „Ja som tvoja spása.“ Pobežím za týmto твоjim
hlasom a tak ťa dostihnem. Neskrývaj predou mnou svoju
tvár. Chcem zomrieť, aby som večne žil a teba videl tvárou
v tvár! Príliš tesný je prístok mojej duše! Rozšír ho, aby
sa stal твоjim prístkom! Je na spadnutie, oprav ho!

Viem a vyznávam, že je na ňom nejedna poškvrna,
ktorá uráža tvoje veľké oči. Ale kto ho očistí, alebo ku
komu inému, ak nie k tebe, smiem zavolať:

„Od tých, ktorých nie som si vedomý, ma očisťuj!
Taktiež od pyšných ušetri svojho sluhu!

Dôveru mám v Boha a preto
hovorím: „Ó Pane,
ty to vieš.“

.....

.....

Ja som nepatrný
na zemi, ale bol
som zajatý tvojou
láskou. Než som ťa
poznal, zmysel môjho
života bol predou mnou skrytý
a moja existencia nemala význam. Vďaka tvojemu
milosrdenstvu som začal žiť a teraz mi je všetko jasné.
Bol som poučený vo viere, ponoril som sa do nej tak,
že nie je úniku. Pane, odpusť mi, ale ja sa od teba
nemôžem odlúčiť, skôr by som pre teba zomrel. Neskôr
mi čas priniesol mnoho ďalších učení, tie však prišli príliš
neskoro. Omnoho skôr, než som vôbec počul ich názvy,
uveril som tebe. ...Teraz ti už celkom patrí...

.....

1. diel:

- od pondelka

1. adventného

týždňa po

veľkonočnú vigíliu

2. diel:

- od Veľkonočnej

nedele po sobotu

17. týždňa

3. diel:

- od pondelka

18. týždňa po

sobotu 34. týždňa

oveľa

viac z tvorby

P. Ľubomíra Stančeka

nájdete na:

www.evanjelizacia.eu